

КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА®

ЕЙДРИЪН Д'АЖЕ КОНСПИРАЦИЯ ПЕКИН

Терорът има ново оръжие! Отброяването е започнало...



ЕЙДРИЪН Д'АЖЕ КОНСПИРАЦИЯ ПЕКИН

Превод: Асен Георгиев

chitanka.info

„Това е първото от три предупреждения.

Ако не се вслушате в тях и ако Аллах, Всемилоствивият и Милосърдният пожелае, ние ще бъдем принудени да приложим окончателното решение...“

Изявлението по телевизия „Ал Джазира“ е смразяващо кръвта. Д-р Халид Кадир, мозъкът зад най-смъртоносните бомбени атаки над Запада, предупреждава за предстояща биологична атака, която ще унищожи човешката раса. Срещу новия супервирус няма нито лек, нито ваксина.

Белият дом не приема сериозно заплахата, а президентът продължава да твърди, че Западът печели войната с терора. Агентът на ЦРУ Къртис О'Конър, най-опитният експерт по контратероризъм, знае, че президентът блъфира.

От секретна лаборатория са изчезнали няколко епруветки със смъртоносни вируси. О'Конър подозира, че са се оказали в ръцете на „Ал Кайда“.

Кадир смята, че най-доброто място да пусне вируса е град, в който ще се изсипят милиони посетители за кратък период от време, а после ще пренесат супервируса в родните си страни. А олимпиадата в Пекин предстои...

На Робин

ПЪРВА КНИГА
КЪМ ОКОНЧАТЕЛНОТО РЕШЕНИЕ

1.

Белият дом, Вашингтон, окръг Колумбия

„Когато най-малко очаквате, ние ще ви поразим в дълбините под вечността, откъдето беше открадната вятърната мелница. Това е първото от трите предупреждения. Ако не се вслушате в тях и ако Аллах, Всемиловитият и Милосърдният пожелае, ще бъдем принудени да приложим окончателното решение^[1].“

Сред военните в Белия дом цареше напрежение. Информационната среща беше свикана набързо в претъпканата Ситуационна зала под Овалния кабинет в западното крило. Видеофилмът, който гледаха, беше зърнест, но чертите на лицето на шейсетгодишния д-р Халид Кадир се открояваха достатъчно ясно. Подобно на хидрата от гръцката митология, на „Ал Кайда“ беше израснала още една чудовищна глава. Главният терорист на екрана изглеждаше спокоен и смразяващо уверен. За разлика от по-кльошавия си и по-известен колега Осама бин Ладен, образованието на Запад мюсюлманин уйгур от Синдзянския автономен район в Западен Китай беше с едро телосложение. Бе висок метър и осемдесет и държането му беше заплашително. На мургавото му кръгло лице бяха изсечени бръчките от продължаващата цял живот борба със Запада и етническата група на китайците хан. Тъмните му притворени очи с надвиснали над тях вежди бяха хладно пресметливи. Елегантна бродирана допа, традиционното кепе на уйгурските му сънародници, покриваше тънката му посивяла коса.

Кадир говореше бавно и спокойният му тон караше президента Денвър Харисън и членовете на военния му кабинет, най-могъщата група мъже и жени на света, да отхвърлят отправеното предупреждение като обикновено ислямистко перчене. Агент Къртис О'Конър обаче не беше склонен да го направи. Д-р Халид Кадир беше блестящ микробиолог, завършил „Харвард“. О'Конър знаеше, че е и забележително целеустремен.

Къртис О'Конър, специалист по биотероризъм и един от най-добрите познавачи на исляма, Централна Азия и „Ал Кайда“ сред

агентите на ЦРУ, седеше на един от столовете на съветниците, подредени край покритата с тъмна ламперия стена в Ситуационната зала на Белия дом. Беше на четиридесет и три, висок метър и седемдесет и осем здравеняк в добра форма. Гъстата му черна коса беше небрежно сресана. Лицето му бе загоряло от слънцето, а сините му очи проблясваха дяволито. Къртис О'Конър беше от ирландски произход, имаше независим характер и един от най-острите умове в ЦРУ. Преди известно време бе заключил, че президентът и неговите съветници не желаят да видят истинските измерения на войната в Ирак. Струваше му се наложително да повлияе някак за промяната на опасния и арогантен курс, начертан от администрацията, който подлагаше на опасност новата му родина и целия западен свят. О'Конър не си падаше по президенти и премиери, които започват войни под измислени предлози, нито по съветници и генерали подмазвачи, които се включват в наддаването. А още по-малко по религията и фундаменталистите, независимо от тяхната вяра, щом злоупотребяваха с нея.

„Западът все по-често използва така наречената война срещу тероризма като средство за преследване на мюсюлманите по света — продължаваше Кадир. — В Ирак биват избивани невинни деца и жени, същото става в Ливан и палестинските земи, окупирани от Израел. Други правителства, например това в Пекин, последваха примера на Съединените щати, Великобритания и Австралия и използват войната срещу терора, за да премахнат уйгурите мюсюлмани, които възприемат като заплаха. Вие на Запад не го виждате, но Китай ексекутира всяка година повече хора от всички останали страни по света, взети заедно. По прищявка на комунистите в Пекин измъчват и затварят хората, блокират интернет. Свободата на словото не съществува, но въпреки това вие на тълпи ще дойдете на олимпиадата в Пекин и така ще окажете подкрепа на престъпния режим. Същото се случи и през 1936 г. — отбеляза Кадир с лека тъга в гласа. — Берлинската олимпиада беше открита от Хитлер и Третият райх използва спортната надпревара и нацисткия поздрав, за да възвеличи режима си. Явно сте забравили, че според олимпийската харта целта на «олимпизма е да постави спорта в услуга на хармоничното развитие на човечеството за мир в обществото при зачитане на човешкото достойнство».“ С

неподражаема ирония Кадир отправи предупреждението си: „Ако не смените курса, в който Хитлер се провали, ислямът ще ви победи“.

Къртис О'Конър се запита дали първото нападение ще бъде с биологично оръжие и дали е възможно спортистите и игрите да са набелязаните мишени. „В дълбините на вечността, откъдето беше открадната вятърната мелница“ изобщо не звучеше като бактерия или вирус, но О'Конър знаеше, че сред най-търсените терористи в американския списък малцина можеха да се сравняват с учения мюсюлманин и философ. И никой нямаше по-добра възможност от него да използва тъмния микроскопичен свят на биотероризма. Въпреки пренебрежението по лицата на президента Харисън и останалите членове на неговия кабинет О'Конър имаше усещането, че някъде в това първо закодирано предупреждение се крие действителна опасност, която Западът можеше да пренебрегне само на собствен риск.

Когато видеофилмът свърши, президентът Денвър Харисън се заигра с писалката си от масивно злато. Неотдавна се бе върнал от ранчото си край река Битъррут в Монтана и беше очевидно, че му се ще още да е там. Вместо това беше принуден да изслуша видеозаписа със заплахите на някакъв долен мюсюлмански терорист. Квадратното лице на Харисън бе хванало слънчев загар, а брадичката му стърчеше предизвикателно. Непрестанно критикуваха неговата администрация, че облагодетелства богатите, вместо да се грижи за бедните, и че постоянно измъква пари от средната класа в Америка, но тези обвинения изобщо не го засягаха, ала войната в Ирак и срещу тероризма все пак взимаше своята дан. Някога черната му коса сега беше забележимо прошарена. Президентът Харисън се вторачи във фигурата на екрана.

Държането на Кадир стана по-малко заплашително и той изглеждаше почти разумен, когато се обърна към обикновените граждани на Запада и Китай. „Западните народи и китайският народ са в смъртна опасност. Ще ми се да не беше така, но вашите водачи са арогантни и упорити, отказват да преговарят с няколкото ключови държави от мюсюлманския свят, като например Сирия и Иран. Нахлуването на Запада в Ирак доведе до смъртта на повече от

четиристотин хиляди невинни иракски граждани. Вашите лидери отричат този брой, но данните бяха изнесени от вашия собствен уважаван университет «Джон Хопкинс». Пекин държи медиите и интернет под много строг контрол и мнозина на Запад не знаят какво се случва в Китай. Хиляди от моите съграждани в провинция Синдзян бяха убити от безскрупулни китайски правителствени войници“, продължи Кадир, а тъмните му очи засвяткаха гневно, когато си припомни клането на своето собствено семейство. „Китайското правителство от десетилетия преследва уйгурския народ в Синдзянския автономен район, а войната на Запада срещу тероризма предостави на властващите извинението, което им беше нужно, за да узаконят убийствата и хвърлянето на борците за свобода в затворите без съд и присъда. Пекин просто повтаря онова, което Западът разреши в Гуантанамо Бей.“

Тъглчетата на тънките устни на президента се отпуснаха надолу, докато се опитваше да разбере посланието на Кадир. Явно заплахата нарастваше до злокобно равнище.

„Пророкът, мир нему, предсказа, че краят на света ще настъпи, когато вие, идолопоклонниците и евреите, «от всеки хълм се втурнете на тълпи срещу исляма». Днес вие на рояци се нахвърляте върху ни на всеки хълм от четирите посоки на земята. Ако вашите водачи упорстват да унищожат мюсюлманския народ, ако продължавате да унижавате Пророка, мир нему, вашата цивилизация ще бъде унищожена окончателно, както е предсказано в благочестивия Коран.“ Микробиологът затвори свещената книга пред себе си.

„11 септември беше предвестник за очакващите ви злини. Много скоро ще получите първото предупреждение и ние ще ви нападнем в дълбините под вечността. Първото предупреждение ще бъде последвано от второ, а сетне от трето и ако не се вслушате в предупрежденията на Аллах, Всемиловичивия и Милосърдния, ще загинете, когато самотната нишка се сплете със своя двойник.“

[1] Алюзия за „окончателното решение“ на еврейския въпрос — термин, измислен от Адолф Айхман. Решението да се избият евреите в Европа е взето на конференция в Берлин, проведена във вила край Ванзее през 1942 г. — Б.пр. ↑

2.

Центърът за контрол на заболяванията, Атланта, Джорджия

Д-р Кейт Брейтуейт носеше хирургическата си роба на голо, а върху нея син скафандър за биологична безопасност. При излизане от лабораторията с четвърта степен на биологична защита нищо не трябваше да се промъкне през душовете за дезинфекция. Макар вече да минаваше девет вечерта, Кейт Брейтуейт още не бе готова да си тръгне. Насочи се към далечния край на смъртоносната биологична лаборатория, тътрейки галошите, които защитаваха подметките на скафандъра от износване.

Макар само тридесет и четири годишна и родена в Австралия, д-р Кейт Брейтуейт бе един от най-уважаваните биохимици и вирусолози в Съединените щати. Беше сред малцината учени, които можеха с основание да кажат за себе си, че са специалисти по *Variola major*, известна и като едра шарка. Жената беше малко по-висока от среден ръст, а дългата ѝ къдрава руса коса бе прибрана под мрежичка, за да не пада в очите ѝ зад тежката пластмасова лицева маска. Загорялото ѝ лице бе напръскано със симпатични лунички и дори през визьора се виждаше, че Кейт Брейтуейт е привлекателна млада жена, макар че в обикновено сияйните ѝ зелени очи сега се спотайваше гняв. Кейт работеше в ИИЗБА на САЩ — дешифрирано това означаваше Институт за изследване на заразните болести в армията на САЩ, но преди седмица бе получила строго секретно нареждане да започне да дели времето си между Мериленд и ЦКЗ, Центъра за контрол на заболяванията в Атланта. Д-р Брейтуейт бе натоварена да подготви някои от най-опасните опити, провеждани в историята на биологичната война.

Лабораторията с четвърта степен на защита в западната част на комплекса на ЦКЗ беше една от най-смъртоносните в света. Подовете и стените бяха облицовани с плочки и се поддържаха безупречно чисти. От тавана висяха десетина червени въздушни маркуча. Въздухът вътре беше с отрицателно налягане и непрекъснато се подменяше. Издайническата редица отдушници на покрива

изхвърляше пречистен от микрофилтри въздух. Той беше и супернагрят, за да може, преди да излезе в атмосферата, патогените като ебола и марбург в него да бъдат напълно унищожени. Кейт беше сама в лабораторията и вече бе прекарала четиринадесет часа, приведена над съдинките на Петри, които съдържаха индия-1, една от най-смъртоносните разновидности на едрата шарка, известни на човека. Но преди да си тръгне за къщи, тя искаше да провери и любимите си шимпанзета.

Да продължаваме с тези опити е крайно безотговорно, помисли тя с яд, докато отваряше с лекота тежката стоманена врата, водеща към помещението на животните. Светът вече бе преживял достатъчно ужаси и без ново избухване на епидемия от едра шарка. Кейт знаеше, че на планетата са останали само две хранилища на причинителите на тази шарка. Едното беше руската лаборатория в Колцово, Сибир, и никой не беше докрай сигурен, че руснаците са в състояние да дадат отчет за цялата си смъртоносна наличност.

Другото хранилище беше тук, в ЦКЗ, заобиколено от бетонни прегради, за да не може никой да забие камион бомба в сградата. Едрата шарка се съхраняваше според най-строгите правила за безопасност, прилагани в света.

Мислите на Кейт за кратко се спряха на професор Имран Сайед, нейния непосредствен началник в базата в Мериленд. Винаги подкрепяше своя професор и стария полковник, който командваше базата, когато тримата страстно доказваха нуждата от унищожаването на останалите в света запаси от смъртоносния вирус, но всеки път получаваха решителен отказ от хората на власт. Бяха доказвали също толкова разгорещено, че експериментите с големите човекоподобни маймуни не бива да продължават, но миналата седмица беше назначен нов командир, полковник Уолтър Е. Васенбърг Трети, който издаде заповед опитите да се проведат. Без съмнение тя щеше да се види с него след завръщането си в Мериленд, но вече се беше наслушала на коментарите на колегите в института, че тази идея никак не е добра. Васенбърг бе педантичен поддръжник на военната дисциплина и на политиката на Белия дом и Кейт имаше ужасното предчувствие, че нито тя, нито професор Сайед ще успеят да спрат ужасните експерименти.

Тя затвори тежката стоманена врата зад гърба си, протегна ръка към един от червените въздушни маркучи и го вкара в своя регулатор. Хладният въздух херметизира костюма ѝ със силно съскане и тя загътри крака към първата клетка, приютяваща малко семейство шимпанзета, купени от Габон за изследването.

Никое от тях още не се бе установило в новия си дом. Полуизядени сливи, банани и папая бяха разхвърляни сред зелените листа, покриващи пода на клетката. Кейт бе кръстила водача Мавърик^[1] и щом погледна в изразителните му кафяви очи, гневът ѝ се смекчи. Той седеше в далечния край на клетката и замислено поглаждаше брадичката си. Големият му черен нос беше сплескан върху сбръчканото старо лице. Силните му ръце и останалата част от тялото бяха покрити с черна козина, но на върха на темето имаше сиви петна. Докато Кейт продължаваше да го гледа в очите, той се изправи, бавно тръгна към пръчките на клетката и притисна лице между тях, гледайки я въпросително. Въпреки че имаше добро телосложение, водачът не беше най-едрият мъжкар в групата. Семействата на шимпанзетата в много отношения приличат на човешките. В случая хитрият Мавърик се бе издигнал до водач, защото притежаваше най-добрите социални умения и способности да поддържа реда в групата. Останалите го уважаваха и това му даваше право да се храни пръв и предимство при чифтосването.

Кейт почувства странна симпатия към големия примат. Не за пръв път се замисляше за ДНК и взаимосвързаността на живота. Знаеше, че за разлика от горилите, ДНК на шимпанзетата се различава от човешката само с 1,6 процента, но не приемаше мнението на администрацията, че те дават най-голяма възможност за успех при смъртоносния опит. Кейт усети, че любимецът ѝ е разтревожен. Съзираше тъгата в очите му. Сякаш предчувстваше какво ще се случи с него и семейството му. Кейт споделяше неговата загриженост. Колкото и умела да беше в боравенето с *Variola major*, експериментът, който ѝ бе наредено да проведе, не беше правен никога преди. Тя нямаше представа как точно ще протече и колко опасен може да стане.

[1] Maverick (англ.) — недамгосано животно, отцепник. — Б.пр.

↑

3.

Асоциацията по спортна стрелба, Атланта

Срещата на военния кабинет за спешни случаи на президента Денвър Харисън беше свикана два часа след излъчването на видеозаписа на д-р Кадир по „Ал Джазира“. Все още неосведомен за видеоматериала и назначената среща, вицепрезидентът Чарлс (Чък) Болтън държеше реч пред Националната оръжейна асоциация в една от големите зали на международния конгресен център „Джорджия“. Две сили тласкаха вицепрезидента: властта и парите. Той беше главното бойно куче на ВСП, или Великата стара партия, както наричаха републиканците, откакто „Бостън Пост“ им бе измислил този прякор в края на деветнадесети век. Заради подхода му в политиката, който не допускаше „взимането на пленници“, от вицепрезидента се страхуваха както републиканците от ВСП, така и демократите. Чък Болтън беше слаб, среден на ръст. Овалното му лице беше бледо, а тънката му прошарена коса вече оредяваше. Сините му очи бяха металически твърди, а тесните като молив мустачки бяха започнали да посивяват над тънките като тапицерски игли устни. В държането на вицепрезидента Болтън нямаше и капчица топлина. Той бе един от най-могъщите хора във Вашингтон и макар досега най-високият пост да му убягваше, по-общо мнение действителната власт в президентството се упражняваше от него. Никой не изпитваше съмнения какви са позициите на вицепрезидента, като се започне от погнусата, вдъхвана му от хомосексуалистите, премине се през непоколебимата му подкрепа за забрана на абортите и на изследванията със стволови клетки и се стигне до вярата, че Америка е предопределена от съдбата да пренареди света. За Болтън светът представляваше само място за проекцията на американската мощ. Когато направи пауза в речта пред Националната оръжейна служба, един от неговите помощници се приближи и му зашепна в ухото.

— „Ал Кайда“ пусна още един видеоматериал и по този повод в Ситуационната зала на Белия дом е насрочена извънредна среща на военния кабинет. Подготвяме Главната квартира на ФБР в Атланта, там

разполагат с обезопасена връзка за видеоконференции, за да участвате и вие. Ще ви бъде по-удобно, отколкото в телекомуникационния микробус.

Както конвоят на президента, така и този на неговия заместник включваше телекомуникационен микробус, натъпкан с най-модерните средства за връзка, чрез които двамата можеха да общуват от която и да е точка на земното кълбо.

— А „Еър Форс 2“? — попита вицепрезидентът.

Пилотиран от летци от Президентската група за въздушен транспорт, придадена към 89-а Транспортна ескадрила в базата на военновъздушните сили „Андрюс“ в Мериленд, Вирджиния, боингът 747–200, който обикновено се ползваше от президента и по света беше известен като „Еър Форс 1“, стоеше на пистата на международното летище на Атланта „Хартсфийлд Джексън“ на по-малко от десет минути път от тук. Беше нормална практика, когато на борда на боинга е вицепрезидентът, неговата позивна да се променя на „Еър Форс 2“.

— Няма време. Срещата започва след час. „Ал Кайда“ излъчиха видео. Господин вицепрезидент, трябва да приключите с речта си.

Вицепрезидентът кимна и се обърна отново към публиката. Всеки присъстващ беше специално избран и проверен за случая. С изключение може би само на главния политически съветник и избран стратег на президента, Дан Еспозито, никой в администрацията не съзнаваше по-добре от вицепрезидента Болтън, че след няколко къси седмици народът на Съединените щати ще гласува. Тези избори по средата на мандата щяха да решат кой ще контролира Камарата на представителите и кой — Сената. В американските избори гласуването не е задължително и малкият брой участници можеше да предизвика изборна катастрофа. Затова подкрепата на групи като Националната оръжейна асоциация и големите църкви на евангелистката десница беше решаваща. Докато завършваше речта си, вицепрезидентът Болтън си отбеляза наум да прати съобщение на д-р Ричард Халиуел. Частната му среща с главния изпълнителен директор на фармацевтичната компания „Халиуел“ трябваше да бъде отложена за след видеоконференцията. Това означаваше да се видят късно през нощта, но по това време Болтън обикновено бе в цветущо състояние, а срещата бе важна и за двамата.

— Все още сме в безопасност! — пусна той шега към публиката. — Днес терористите премислят по два пъти, преди да нападнат Съединените американски щати!

Болтън все още не знаеше какво е съдържанието на последния запис на д-р Халид Кадир, затова по-късно забележката му щеше да го преследва.

— Трябва да се погрижим да запазим Америка в безопасност — продължи той. — Втората поправка на конституцията и правото на всеки спазващ законите американец да носи оръжие не подлежат на преговори! — Подкрепящата оръжията публика избухна в ръкопляскания и затропа с крака. — Трябва да запазим Америка от терористи като Бин Ладен, Халид Кадир и останалите мюсюлмански фундаменталисти. Единственото, от което тези ислямистки главорези разбират, е насоченото оръжие. Обществата за дискусии като Обединените нации и Демократическата партия само окуражават терористите да извършват още жестокости срещу американския народ. Аз няма да допусна това да се случи!

Както във всичките си речи, вицепрезидентът Болтън умело заемаше позиция за следващото кандидатиране за Белия дом.

Публиката скочи на крака, нададе приветствени викове, засвирка с уста и продължи да ръкопляска, докато вицепрезидентът вече се насочваше към приличното на подземна кухня фоайе на конгресния център. Неговият „Кадилак де Вил“ и съпровождащият го конвой от черни шевролети „Събърбан“, пълни с тежковъоръжени агенти на тайните служби, вече чакаха на алеята отпред.

Щом Ситуационната зала под Овалния кабинет се фокусира на екрана, вицепрезидентът си отбеляза наум кой присъства. Президентът още не беше дошъл, но държавният секретар, секретарят по отбраната, секретарят по вътрешната сигурност, съветникът по националната сигурност, директорът на националното разузнаване и председателят на обединените началник-щабовете вече бяха седнали на масата. Там беше и началникът на кабинета. Местата на съветниците бяха наредени гъсто покрай покритата с ламперия стена. Там седяха началникът на неговия кабинет, заместник-съветникът по национална сигурност и директорът на Централното разузнавателно управление.

„Този видеоматериал май предизвиква по-голяма загриженост от обичайното“, помисли си той. Откакто бе създадена новата длъжност директор на Националното разузнаване, ЦРУ изгуби дългогодишния си пряк достъп до президента. Това предизвика нещо повече от загриженост сред консерваторите в Лангли, но днес беше поканен и директорът на управлението. Очите на вицепрезидента станаха корави, когато забеляза, че той е довел един от главните си съветници, Къртис О’Конър. Агентът и вицепрезидентът се бяха сблъскали неведнъж, тъй като О’Конър имаше нахалството да не се съгласява с Болтън. Вицепрезидентът от рано се усети, че О’Конър е опасно убедителен, и прибави името му към списъка на онези, които трябваше да бъдат внимателно наблюдавани. Малкото лайно, Дан Еспозито, седнал с гръб към срещуположната стена, също бе в този списък. Болтън се дразнеше, че могъщият съветник по изборите на президента също се бе сдобил с достъп до военния кабинет. Гаден педераст, ядосваше се той. Неохотно бе решил да се примири със сексуалните му наклонности, но само докато беше полезен. Знаеше, че ако нещо се случи на този президент, за него остава само една крачка до Белия дом. Всеки път, когато повдигаше въпроса за своята кандидатура за президент, Еспозито отбягваше отговора. Ако Републиканската партия получи толкова лоши резултати на изборите по средата на мандата, колкото сочеха допитванията, Болтън вече беше решил, че първата глава, която ще падне, ще бъде тази на Еспозито.

Докато чакаше идването на президента, Болтън се замисли за срещата с Халиуел. Фармацевтичната компания „Халиуел“ беше най-голямата сред „Големите фармацевти“ — епитетът, използван за описание на най-големите лекарствени компании, изобщо не беше ласкателен — и макар официално да отричаше, вицепрезидентът все още имаше значителни интереси във фирмата. През последните две години „Халиуел“ се бе разраснала още повече. Решението на Вашингтон без много шум да финансира с петстотин милиона долара лабораторията с четвърта степен на биологична безопасност, разположена в най-далечния ъгъл на стоакровия комплекс на фармацевтичната фирма в Атланта, бе прокарано от вицепрезидента като част от борбата с тероризма. Решението беше толкова деликатен въпрос, че неколцина от най-близките съветници на президента още не знаеха за него.

Д-р Кадир завърши предупреждението си тихо, но заплашително. Видеоето избледня до злокобно черен екран и в залата се възцари също толкова заплашително мълчание. Къртис О'Конър отсъди, че възможностите на президента са вече изчерпани. Повечето американци отдавна бяха престанали да вярват на басните за войната в Ирак и президентстването на Харисън започваше да изглежда все по-слабо и дори импотентно. Щом западните медии излъчат смразяващото послание на „Ал Кайда“, обществеността ще започне да се тревожи още повече. Подобни послания от врага се нуждаеха от някакъв отговор. О'Конър погледна бързо към Дан Еспозито. Къртис знаеше, че той ще се погрижи отговорът да бъде незабавен. От първия ден, когато се срещна с ниския, оплешивяващ съветник, между тях възникна незабавна и взаимна антипатия. Задниците и Еспозито имат много общо, размишляваше О'Конър.

— Какво, по дяволите, означава това и къде, мамка му, е Синдзян? — наруши мълчанието президентът, като отправи въпроса към Къртис О'Конър. Харисън очевидно чувстваше натиска.

— Господин президент, още не сме наясно какво означава това — отговори Къртис спокойно. — Направихме предварителен анализ на кадрите и гласа и няма съмнение, че видеозаписът е истински, въпреки че за местоположението нищо не може да се каже. От „Ал Кайда“ много внимават да осигуряват неутрален фон за записи като този. Скалите зад д-р Кадир може да са навсякъде в Централна Азия, от която Синдзян, голяма област в Западен Китай, също е част.

Би могъл да добави, че със своите милион и шестстотин хиляди квадратни километра Синдзян е три пъти по-голям от Франция и граничи с Пакистан, Индия, Афганистан, Монголия и три от бившите съветски републики: Таджикистан, Казахстан и Киргизстан. Би могъл да добави още, че пустините, езерата и планината Тяншан, или Небесните планини в Синдзян са удивително пленителни и че уйгурите мюсюлмани, които живеят по тези места от векове, имат дълбока духовна връзка със земята си. Можеше също да спомене, че областта е богата на петрол и минерали, но не го направи. Обикновения човек от улицата можеше и да не го е грижа къде се намират Синдзян и държавите с имена, завършващи на „стан“. Но Къртис О'Конър говореше с най-могъщия човек на света и нямаше как да не му мине през ума, че този човек би трябвало да знае това. Може

би нямаше да е лошо някой да му подари за Коледа атлас, помисли си огорчено, но точно сега трябваше да внуши по-важни неща.

— Та къде ще се случи тази първа предупредителна атака? — зачуди се президентът Харисън смутено, сякаш събитията излизаха стремително извън неговия контрол. — Тя има ли нещо общо със заплахата от антракс или едра шарка? — попита и се огледа наоколо в очакване на отговор.

— Господин президент, съдържанието на съобщението е малко озадачаващо — продължи О'Конър. — За първи път „Ал Кайда“ нарочно използва подобно кодиране и не сме сигурни дали са могли да разработят някакви биологични оръжия. Първоначалното ни впечатление е, че първата предупредителна атака ще бъде проведена или тук, в Съединените щати, или срещу нашите главни съюзници: Великобритания и Австралия.

— А китайците?

— Китайското правителство смята уйгурите мюсюлмани в Западен Синдзян на границата с Киргизстан и Казахстан за „различни“ и гледа на тях като на заплахата за единството на страната. Затова възнамерява да ги смаже. Десетилетия наред китайската милиция и въоръжените сили провеждат свирепи чистки сред мюсюлманите в Синдзян, но тъй като се случва толкова далеч от останалата част на света, те не се отразяват надълго и широко, господин президент. Последното нападение на Кадир няма да бъде насочено само срещу Съединените щати, Великобритания и Австралия, но и срещу китайците. — Къртис О'Конър не можеше да знае колко голяма и унищожителна ще бъде тази атака.

— А каква е тая работа с вечността? — изнервено попита президентът.

— Господин президент, в зависимост от превода Коранът споменава вечността само в осемнадесет от своите сури, или глави, и то най-вече във връзка с градините на вечността. Някои учени превеждат арабския текст като „райски градини“. Интересното е, че в шест от сурите Коранът говори за реки, течащи под градините на вечността. Затова сега разглеждаме възможността за нападения срещу големи реки, с цел да бъдат отровено водоснабдяването. Коранът обаче посочва още, че праведните обитават мястото, където реките текат под градините на вечността, като награда от Аллах, а не като наказание.

Така че на теория реките, изглежда, отпадат. — Без да осъзнава, Къртис О'Конър бе стигнал смайващо близо.

— Забравяш откраднатата вятърна мелница, а страната, която най-тясно се свързва с вятърни мелници, е Холандия — прекъсна го секретарят по отбраната. — Едно нападение срещу дигите би опустошило големи области, лежащи под морското равнище, и би причинило невиджани щети.

— Не сме изключили това, господин секретар — отговори спокойно Къртис О'Конър, — но Холандия не беше сред първите три страни, присъединили се към коалицията. — О'Конър не харесваше помпозния секретар по отбраната почти колкото Еспозито и му се прииска да добави, че холандците не са обявили нито една от вятърните си мелници за „открадната“, но си замълча.

— А неверниците и какво беше... нишките? — попита секретарят по отбраната и раздражението му от Къртис стана очевидно.

— „Когато самотната нишка се сплете със своя двойник“ озадачи и нас — откровено призна О'Конър. — Като че ли фразата е свързана с окончателното решение на Кадир и все още работим над разгадаването ѝ. Употребата на думата „неверници“ е ясна. Така арабите наричат онези, които почитат много богове. Ислямистите отхвърлят всяка идея, че Аллах може да се почита заедно с друг бог. Индуистите и будистите например сдружават идолите си с бог, а християните, освен Бог почитат и Светия дух. — О'Конър си даваше сметка, че навлиза в опасни води пред президента Харисън, но не се отказа. Според него готовността да започнеш жестока и унищожителна война в името на различните разновидности на бог представляваше опасна глупост. Ако не се направеше нещо, за да се извади религията от уравнението на външната политика, можеше да се стигне до сблъсък, който да доведе света до тежка катастрофа.

Докато над Атланта се спускаше нощ, Ричард Халиуел чакаше вицепрезидента в своя кабинет на тридесет и седмия етаж в небостъргача Халиуел Тауър, разположен в покрайнините на деловия квартал. За Ричард Халиуел новите лаборатории представляваха още една значителна стъпка в собствения му стремеж към власт. Мрачните

пипала на огромния международен конгломерат стигаха до най-висшите ешелони на властта в Съединените щати, в разузнавателните служби и правителствата на стотина други страни по света. Но никоя от тях не беше по-важна от Китай.

4.

Хиндукуш, Пакистан, границата с Афганистан

Пращият град Пешавар, столицата на дивата и отдалечена северозападна гранична област на Пакистан, беше окъпан в призрачната светлина на полумесеца. На осемнайсет километра западно от града древният проход Кибер започваше тясното си стръмно и каменисто пътуване към границата на Афганистан. През 1893 г., когато Пакистан беше част от Индия, британският външен министър на колониалното правителство сър Мортимър Дюранд начерта една произволна линия върху все още полупразната карта. Установяването на линията Дюранд като граница между Афганистан и Индия беше типично колониално и типично британско. Създадена да обслужва британските интереси, чрез нея големи невежи ръце за пореден път пренебрегнаха векове култура и племенни земи. Новата граница разсичаше пущунските племена по средата, разделяйки ги в две различни страни. Сега яростно оспорваният район предоставяше убежище на наново възраждащите се талибани, които всекидневно нападаха коалицията и силите на НАТО в Афганистан. Северозападната гранична област, в която законите не важаха, даваше убежище на една още по-злокобна група — „Ал Кайда“.

В полите на Хиндукуш и на няколко километра северно от прохода Кибер движещият се напред разузнавач на патрула, който охраняваше един от най-старшите генерали на „Ал Кайда“, забеляза пред себе си някакво движение. Той вдигна ръка и даде сигнал на онези зад него да спрат. Двадесет от най-яростните бойци в света инстинктивно се разпръснаха безмълвно сред покритите със сняг скали, заемайки позиции от двете страни на пътеката. Техните автомати „Калашников“ бяха заредени и готови, а черните им очи спокойно оглеждаха скалистите хълмове. Всеки бе препасал през гърдите си по два патрондаша със 7.62-милиметрови патрони и матовите медни гилзи проблясваха заплашително на лунната светлина. Магаретата, натоварени с останалите припаси, и магаретарите послушно спряха на пътеката. Малката група бе дошла от Синдзян и

се придвижваше сред високите планини на Хиндукуш вече близо два месеца, като през нощта пътуваше, а през деня се оттегляше да почива в пещерите. Неверниците с техните шумни хеликоптери бяха непохватни и поради това лесни за избягване, но бойците на Халид Кадир не поемаха никакви рискове. Талибаните, които им предоставяха водачи за всеки от контролираните от тях райони, бяха нервни. Човек трябваше да се приближава към тях внимателно.

Кадир седеше спокойно на обледената скала край пътеката. В далечината, на около хиляда метра под тях, се виждаха светлините на Пешавар, обгърнат от пушека на огньовете в домовете. Кадир погледна назад. Лунната светлина се отразяваше в снега и гранита на високите върхове и въпреки чудовищността на онова, което планираше, той се почувства странно умиротворен. Замисли се за различните настроения на планините. Понякога пристигаха гъсти облаци, които се завихряха около върховете и подножията им, съобщавайки за яростна промяна на времето. Фъртуните продължаваха с дни, а температурите падаха до минус 40. Гъстият като саго^[1] бръснещ сняг би смъкнал плътта на всеки достатъчно глупав да се движи, а после внезапно тази ярост избледняваше. Тази вечер, размишляваше Халид, извисяващите се нагоре планини бяха величествено спокойни. Те му напомниха за една друга планина и мислите му се насочиха към пророка Мохамед и архангел Гавраил. Кадир знаеше, че Божието послание е било отправено към евреите чрез Авраам и пророците, християните пък бяха получили своето чрез Христос и в течение на векове изглеждаше, че Бог е пренебрегнал арабските нации. Равините и свещениците бързаха да се подиграват с неговите арабски сънародници, проповядвайки на всеки, който беше готов да слуша, че арабите не са част от божествения план на Господ. Но през 610 г. сл.Хр. архангел Гавраил се бе явил на Мохамед на върха на планината Хира в Арабия и равновесието беше възстановено. Божието откровение най-сетне беше предадено на арабски език. Ако Западът бе приел това откровение за равно на посланията на Авраам и Христос, помисли с горчивина Халид, светът може би щеше да бъде различен. Вместо това евангелисти в Съединените щати и в други западни страни описваха исляма като нечестива религия и зарът бе хвърлен. Ако човечеството не приемеше същината на посланията на различните религии и не прегърнеше красотата на тяхното

разнообразие, точно тези религии щяха да се превърнат в източник на неговото унищожение.

Халид си пое дълбоко дъх, попивайки силата на планините. Точно както пророкът Мохамед се беше чувствал, когато се е оттеглял в планината Хира в земите, където днес е Саудитска Арабия, тук, в планините на Хиндукуш, Халид се усещаше по-близо до Аллах, да се слави името Му. На това място бе получил посланията да отправи към света три предупреждения и тук беше мястото, където Аллах, Всемилоствивият и Милосърдният, го беше напътил да подготви окончателното решение, в случай че Западът инатливо откаже да промени сегашния си курс. Халид се надяваше, че китайците, Съединените щати и техните британски и австралийски партньори ще преговарят, но за мюсюлманския свят надеждата бавно чезнеше. Халид си спомни сура 71 от възвишения Коран, в която Аллах възлага подобна мисия на Ной и го изпраща, за да предупреди народа да промени поведението си. Посланието за мюсюлманите от Корана беше същото като онова, което християните бяха получили от Библията. „Предупреди народа си, докато не го е сполетяло болезнено мъчение!“^[2] Но и Ной е бил отчаян: „Господи мой — оплаква се той, — зовях народа си денем и нощем... те ми се възпротивиха... и лукавстваха с огромно лукавство... не оставяй на земята нито един неверник... и надбавяй на угнетителите само гибел!“ Кадир можеше да разбере разочарованието на Аллах от неговите деца и ако Аллах пожелаеше, както в случая с Ной, окончателното решение щеше да бъде осъществено.

Д-р Кадир се обърна назад към Пешавар. Докато луната избледняваше и зората си пробиваше път, индигото на нощта, обгръщащо околните хълмове, бавно се обагряше с оттенъци от светло мораво до розово. Древният град започваше да се размърдва. За кратко мислите на Кадир се върнаха към срещата, която бе назначил по-късно през седмицата на своя главен помощник Амон ал Фалид. Беше рядкост Халид Кадир да се среща със своя главен плановик на операциите в Съединените щати, но Пешавар не беше обикновен град, а и мисията, която Аллах заповяда на Халид да подготви, не беше обикновена. Кадир се облегна на скалата и затвори очи, за да подремне малко. Този навик му позволяваше да бъде нащрек през дългите дни и нощи. Докато дремеше, се отнесе назад към своето детство в малкото

селце близо до Кашгар, в далечния западен край на Синдзян, недалеч от китайската граница с Киргизстан. Във времето, когато Кадир беше на осем и играеше с братовчед си след училище.

Беше октомври 1955 г. Мао Дзедун беше на власт само от шест години, но и те бяха достатъчно за безжалостния диктатор да установи контрол върху обширния район на Синдзян със създаването на Синдзянския производствен и строителен корпус. Малките мирни селца на запад от град Кашгар бяха под контрола на млад, но също толкова безмилостен офицер от Народната освободителна армия, капитан Хо Фън. На Хо Фън беше заповядано да държи мюсюлманите под контрол и той нямаше търпение да се прослави.

Както скромната къща на Кадир, построена с кирпичени тухли, така и тази на братовчед му Абдул Расал представляваше квадрат с мръсен двор в средата. В единия ъгъл на двора беше старата помпа, откъдето семейството черпеше вода. Покривът на къщата беше украсен с ярки уйгурски мотиви. В другия край на двора обветрени дървени колони подпиряха високата веранда. Семейството на Абдул спеше в помещението под нея върху покрита с килим платформа, но сега пълните с памук семейни дюшеци от уйгурска коприна бяха навити и опрени на кирпичената стена.

— Абдул! Халид! Къде са дървата, а?

— Ей сега, мамо! — Абдул се ухили, опита още един изстрел по топчето на Халид до дупката, която бяха издълбали в земята, но пропусна.

— Печеля — извика Халид, прибра в джоба си топчетата на братовчед си и тръгна да реже дърва за леля си.

Хайринисан подклаждаше огъня за вечерята. Халид винаги чакаше с нетърпение да остане при Хайринисан. Тя му беше като втора майка, само че по-забавна. Когато остави купчината подпалки до печката, леля му се усмихна. Но усмивката ѝ изчезна, щом първо един камион, а после — втори, последвани и от други, избоботиха покрай къщата. Халид и Абдул се втурнаха към вратата, надникнаха през процепите и видяха конвой китайски войници да се отправя надолу към селския площад. Щабна кола се движеше в средата между камионите и Халид видя най-омразния човек в Синдзян —

безмилостния китайски капитан Хо Фън. Кожата му беше мазна, а лъскавата черна коса бе сресана на път по средата и се спускаше от двете страни на кръглото му лице. Черните очи на Хо Фън бяха непроницаеми. Той носеше отговорност за убийствата на стотици уйгури и само споменаването на името му предизвикваше страх сред мирните мюсюлмани.

— Халид! Абдул! Влизайте вътре и двамата! — скара им се Хайринисан и покри устата и носа си заради гъстия облак прах, който нахлу в къщата и се посипа върху елегантните уйгурски килими по стените.

Малко по-късно, когато звукът на систематична стрелба разкъса въздуха, лицето на Хайринисан пребледня. Петъчната молитва в джамията на малкото село вероятно бе свършила. Но въпреки че обикновено съпругът й Али се прибираше веднага след нея, той често се отбиваше у родителите на Халид и малко закъсняваше. Досега не се беше тревожила излишно.

Предишния ден, докато патрулираше, един от войниците на Хо беше повален и убит от избягал кон.

— Накажете ги за пример! — заповяда капитан Хо. — Ето онази къща!

Двадесет китайски войници нахлуха в дома на Халид, подбраха родителите му, чичото, братчето и малката му сестра. После разплаканата му майка, пищящата от страх сестричка и останалите бяха грубо изправени пред капитана.

— Обесете ги — заповяда той — и ги оставате да висят три дни, за да се научат тези хора как да държат животните си под контрол! — В този момент капитан Хо съзря селския имам на вратата на малката селска джамия. — И запалете джамията им — добави той със зла усмивка. — Може би Аллах ще им помогне да загасят огъня.

Халид се събуди рязко. Образите на неговите родители, на чичо му и лицата на братчето и сестричето с причудливо извити глави, докато се полюшват на дървените стълбове край изгорялата до основи джамия, бяха незаличимо запечатани в душата му.

Разузнавачът на Халид оглеждаше полите на планината. Бе забелязал движение зад една голяма скала, която сякаш стоеше на пост

край извивката на пътеката пред него. Разузнавачът тръгна предпазливо напред, като избягваше тясната камениста пътека и беше нащрек, в случай че неверниците са заложили засада. Той отново видя движение. Движеше се някаква неясна фигура с оръжие и той спря, заемайки по-благоприятна позиция върху издигащите се над камъка по-високи скали.

[1] Скорбяла от палмата саго, която се използва в Азия като хранителна добавка и за колосване. — Б.пр. ↑

[2] Цитатите са от превода на Свещения коран на проф. д-р Цв. Теофанов. — Б.пр. ↑

5.

Ситуационната зала, Белият дом, Вашингтон, окръг Колумбия

Както агент О'Конър бе предположил, неговото обяснение на значението на думата „неверници“ в контекста на мюсюлманската вяра само в един бог вбеси президента Харисън, особено когато го сравни с християнското боготворене на Светата Троица: Господ, Неговия Син Исус и Светия Дух.

— Това е християнска страна с християнски ценности. Трябва да изкараме тия дребни мюсюлмански терористи от скривалищата им и да ги пипнем — ядосано процеди президентът, който очевидно не бе в настроение за теологични спорове върху Корана.

Ако това беше план, той беше доста постен откъм подробности. О'Конър не отговори.

— Напълно съм съгласен, господин президент. — Видеовръзката с Атланта беше ясна и образът на вицепрезидента сякаш изпълни цялото помещение, независимо от това, че сигналят преминаваше през поредица непробиваеми кодираня. — Току-що завърших речта си пред Националната оръжейна асоциация, имаме тяхната пълна подкрепа. Това е просто блъф.

— Господин президент, междувременно трябва да направим изявление пред обществото — побърза да вметне Дан Еспозито.

Къртис О'Конър се замисли, че на могъщия и умел малък съветник на президента Харисън не му беше трябвало много време, за да сведе една терористична заплаха, която би могла да засегне живота на милиони хора, до политика и гласове.

— Трябва да уверим обществеността, че Кадир блъфира. И да се придържаме към избраната линия, че ние печелим тази война с терора и че тя е от решаващо значение за всички свободолюбиви нации на света. — В гласа на Еспозито прозвънтяха стоманени нотки, предизвикващи всеки, дори президента, да посмее да не се съгласи с него.

— Господин президент, не мисля, че Кадир блъфира — тихо се обади О'Конър, като същевременно хвърли поглед към камерата, за да

не остави у вицепрезидента никакво съмнение, какво мисли за възгледите му.

— Въз основа на какви факти изказвате това твърдение, агент О'Конър? — изплю думите Еспозито от другия край на стаята.

Къртис О'Конър потисна една крива усмивка. Използването на неговия чин в ЦРУ беше едно не особено изтънчено напомняне от Еспозито, че мнения, различни от това на Белия дом, са нежелани. Вероятно действителното одобрение за администрацията и партията е много по-ниско от данните, които се публикуват, помисли си Къртис.

— Дан, занимавам се с исляма и ислямските терористи вече повече от двадесет години — отговори Къртис, пренебрегвайки тактиката на Еспозито да използва чина му за сплашване. — Д-р Кадир е не само уйгур и блестящ микробиолог, но и задълбочен мислител и философ. Заплахите му не трябва да се отхвърлят с лека ръка. Следвал е в Пекин, а доктората си е защитил в Харвард. Той познава добре нашата страна и знае как да всее страх у населението. Омразата му срещу Запада и китайците е дълбока, но битката му не се ограничава само с тези два противника. Кадир е преди всичко сунит и макар да проявява голяма търпимост към останалите религии, той иска възстановяването на халифата.

— И какво значи това? — Раздразнението на президента достигаше взривоопасни размери, но той не беше единственият в администрацията, който се затрудняваше да разбере исляма. Повечето от старшите му съветници и членовете на собствения му кабинет изцяло бъркаха в оценките си за движещите сили на джихада, призова за свещена война сред ислямските фундаменталисти, или ислямистите, както напоследък започнаха да ги наричат. Някои членове на кабинета, включително самият президент, още не бяха научили, че между сунитите и шиитите има разлика.

Къртис отново отговори спокойно:

— Буквалният превод на ислям гласи „предавам се“. Истинският мюсюлманин предава цялото си същество на Аллах и се стреми да изпълни исканията на Аллах човеците да се отнасят един към друг справедливо, равноправно и със състрадание.

— Ти май се ебаваш с нас — промърмори Еспозито достатъчно високо, за да бъде чуто от всички в залата.

О'Конър не обърна внимание на прекъсването.

— За Кадир бъдещето на исляма зависи от способността му да се върне към своето минало. В течение на тринадесет столетия до 1923 г. ислямът винаги е носил отговорност пред една върховна власт. Последната такава власт, способна да проследи произхода си през Багдад и Дамаск до пророка Мохамед, беше отоманският султан Мехмед V в Истанбул. През 1922 година...

— Господин президент — възнегодува Дан Еспозито, раздразнен, че се отклоняваха от основната си игра — да спечелят следващите избори.

Президентът вдигна ръка, за да призове за тишина.

— През 1922 година — продължи О'Конър — Ататюрк свали с преврат последния султан, замени халифата със светско правителство и премести турската столица в Анкара. Кадир е сунит и иска да обедини мюсюлманите в един-единствен халифат, който не само ще се изправи срещу Запада, но и срещу шиитски страни като Иран и големи части на Ирак и Ливан.

Президентът и мнозина от членовете на кабинета все още изглеждаха объркани.

— Разделението между сунитите и шиитите води началото си от смъртта на Мохамед през 632 година — продължи да обяснява Къртис. Мозъкът му се напрегна върху задачата да сведе вековната вражда до няколко прости изречения. — Сунитите приемат, че халифът може да бъде избран заради неговите качества на най-способен и образован, за да води мюсюлманите според суната^[1] — или законите на пророка. Когато пророкът умира, те взимат връх и избират първия халиф — Абу Бакър, като халиф на Мохамед, т.е. негов представител. От друга страна, шиитите смятат, че халифът трябва да произхожда от семейството на Мохамед, като например братовчед му Али, който не е избран за четвърти халиф чак до 656 година и е убит през 661. Кадир знае, че постигането на единство е великанска задача, но въпреки споровете по наследяването сунитите и шиитите имат много общо помежду си и той все още е готов да опита. В този смисъл Кадир и Бин Ладен са единни. И двамата са сунити и за тях краят на халифата е катастрофа, която Западът още повече е изострил с нападението си срещу Ирак и подкрепата си за Израел срещу Ливан и Палестина.

Това се стори прекалено на вицепрезидента и той отново сякаш изпълни цялата зала от видеостената.

— Господин президент, нещо от тези приказки има ли връзка с проблема? Мюсюлманинът е онова, което върши. А това, което върши, е да напада нашата свобода и нашата демокрация!

— Какво искате да кажете, господин О'Конър? — попита президентът с още по-объркан вид.

— Съвсем скоро след 11 септември, на 7 октомври 2001 г., Бин Ладен пусна видеозапис чрез „Ал Джазира“, който не се различава много от този, който гледахме днес. В него той заяви: „Онова, което Америка вкухва сега, е само повторение на опитаното от нас... Нашата ислямска нация вкухва същото повече от осемдесет години на унижения и позор, синовете ѝ са убивани и кръвта им е проливана, а светилищата им са осквернявани“. Подобно на Бин Ладен, и Кадир е дълбоко засегнат от присъствието на наши части в почитаните и свещени земи на Саудитска Арабия. Днешната реч само подчертава възмущението му от случилото се в Ирак и Ливан.

О'Конър усещаше враждебността на хората около масата, но не се отказа. Сега имаше уникалната възможност да убеди президента на Съединените щати да смени курса. Къртис О'Конър притежаваше рядката способност да гледа на всяка ситуация през очите на своя враг и бе убеден, че ако позволи на събралите се да повярват на Еспозито, че Кадир само блъфира, това ще се превърне в още една смъртоносна грешка.

— Каквото и да мислите за религиозните вярвания на Кадир — продължи той, — те са много силни, включително и убеждението му, че краят на света е предречен в Корана. — Изкушаваше се да отбележи, че д-р Кадир не е единственият, който вярва, че надвисналият сблъсък на цивилизациите възвестява свършека на света. Библейските пророчества за бързото приближаване на Армагедон и възнасянето^[2] се проповядваха и от някои също толкова фанатични президентски съветници. Преподобният Джери Бъфет например, който имаше едва ли не постоянен достъп до Овалния кабинет. Но Къртис забеляза, че президентът става все по-възбуден, и реши да приключи с убедителната си информация.

— В миналото Кадир отправи няколко по-малки заплахи — завърши О'Конър сериозно, поглеждайки към Еспозито и камерата на вицепрезидента — и ги осъществи без изключение. Единствената разлика сега е окончателното решение. Когато говореше за единичната

нишка, която ще се сплете със своя двойник, той използва думите: „ако Аллах пожелае“. Досега той не е използвал подобна терминология и това може да означава, че първо трябва да довърши плановете си за последната атака.

Къртис О'Конър не можеше да знае, че бе отгатнал тази част от загадката. Въпреки че д-р Халид Кадир още не беше осигурил всичко, от което се нуждаеше, за да приложи своето окончателно решение, той бе готов да изпълни поредицата предупреждения. Кадир не само беше отправил искане коалиционните сили да бъдат изтеглени от мюсюлманските земи, но и нагло бе определил точното местоположение на първото нападение. Даде указание за последната смъртоносна атака и макар засега нейната природа все още да не беше напълно ясна, тя щеше да се проведе навреме. Една конспирация, която щеше да достигне своя зенит в Пекин, подтиквана от ислямската заплаха и от възхода на Китай. Със смразяващо спокойствие д-р Халид Кадир бе разкрил, че е близо до сдобиването със средства да унищожи голяма част от човешката раса.

[1] Суна — сборник от избрани откъси (хадиси) — разкази за Мохамед или негови изказвания; допълнение на Корана. — Б.пр. ↑

[2] В някои теологии възнасянето на спасените е преди Армагедон. — Б.пр. ↑

6.

Атланта

Кейт Брейтуейт се въртеше неспокойно насън в малкия апартамент с една спалня, който правителството ѝ беше предоставило в Атланта. Беше се върнала обратно във времето като ученичка в пансиона „Сейнт Кетрин“ в Сидни и както обикновено, предизвикателният ѝ ум я бе забъркал в неприятности. Този път със сестра Агнис, учителката по история. Урокът беше за войните и насилието през двадесети век. През 1987 година Кейт караше третата си и последна година в гимназията.

— Да обобщим — каза яката сестра Агнис със строго изражение. — Иди Амин е отговорен за смъртта на половин милион души. Пол Пот уби три милиона — една трета от населението на Камбоджа. Йосиф Сталин е отговорен за смъртта на двадесет милиона, като от тях екзекутираните са един милион. Мао Дзедун е избил някъде между петнадесет и двадесет милиона, а Хитлер — шейсет, като сумарен резултат от Втората световна война, включително шест милиона евреи, унищожени в нацистките газови камери. През двадесети век вече са убити между сто и седемдесет и двеста милиона души в резултат на войните и насилието, а с надигането на ислямския фундаментализъм това число вероятно ще нарасне. Някой има ли въпроси след тази доста потискаща забележка?... Да, Кетрин?

— Сестро, общият знаменател на цялата тази касапница е, че всички извършители са мъже. И в по-скорешните войни, като тези в Северна Ирландия и Близкия изток, където религията играе важна роля, подбудителите на насилието и проливането на кръв също са мъже. Май няма значение дали става дума за ислям или християнство. Нашата собствена църква винаги се ръководи от мъже. Не мислите ли, че ние, жените, заслужаваме да опитаме, защото със сигурност няма да се справим по-зле от мъжете?

В стаята се разнесе хихикане.

— Кетрин, не съм сигурна какво искаш да кажеш с „да опитаме“, но ще ти бъда благодарна, ако не даваш оценки на ръководството на

нашата света църква — изсумтя надменно сестра Агнис. — Сега за домашното...

Кейт винаги беше първа или втора в класа си по всички предмети, с изключение на един. Всяка година завършваше с мъмрене заради религията. Кейт се завъртя настрана и сънят ѝ смени посоката.

— Какво е това? Религия — разочароващо отношение? — поиска да разбере баща ѝ. Той беше ревностен католик и я повика в кабинета си в „Буладела“, семейната ферма за овце, обхващаща тридесет хиляди акра в равнините на Нова Англия западно от Армидейл.

Кейт вдигна рамене, неспособна да признае на своя баща пуритан, че е изгубила вярата, която той бе насаждал у нея, откакто се помнеше.

— Е? — настоя баща ѝ.

Далтън Макензи беше голям човек във всеки смисъл на думата. Квадратното му обветрено лице бе зачервено, както винаги, когато се ядосваше. Бяха го избирали три пъти за кмет на Армидейл Думареск. Като член на Националната партия, той беше известен в района със здравите си консервативни убеждения. Разочарованието на Далтън от Кейт го завладя за пореден път.

Когато дребничката майка на Кейт, Мюриъл, роди син и наследник на своя съпруг, се оказа, че бебето е мъртвородено. Бащата на Кейт не направи усилие да скрие разочарованието си, че тя няма да може да има повече деца.

— Не виждам защо винаги трябва да се съгласяваме с онова, което ни преподават сестрите — най-накрая каза Кейт. — Защо всички религиозни ръководители са мъже?

— Има само една истинска религия, Кетрин, и това е католическата вяра — ядно отговори баща ѝ. — Водачите са мъже, защото така учи Библията, която очевидно трябва да четеш по-често, млада госпожице. Няма да ти навреди. — Далтън Макензи се протегна за старата семейна библия с пропукани и износени кожени корици, която стоеше гордо на писалището му. Отвори я на Първото послание на св. ап. Павел до Тимотея и започна да чете от втора глава: — „Жената да се учи в безмълвие и пълно покорство. На жена не позволявам да поучава, нито да господарува над мъж, но заповядвам да бъде в безмълвие. Защото по-напред биде създаден Адам, а после Ева; и не Адам биде прелъстен, а жената биде прелъстена и падна в

престъпление; но ще се спаси чрез раждане деца, ако пребъде във вяра, в любов и в светост с целомъдрие.“^[1] Един ден ще срещнеш някого, ще изградиш дом и ще създадеш семейство. Дотогава предлагам да внимаваш с непокорния си език. А сега си върви в стаята!

Кейт изскочи от кабинета на баща си, изпълнена с яд. Бореше се със сълзите, защото не искаше той да ги види. Отдавна се бе примирила, че има баща, който рядко намира време за нея. Но за да бъде честна със себе си, признаваше, че дълбоко в душата си още копнееше за неговото одобрение. Кейт затръшна вратата на своята стая, както правеше, когато се чувстваше самотна, седна на бюрото и свали калъфа на най-ценното си притежание. После включи микроскопа „Никон“, който ѝ подариха за Коледа. Баща ѝ беше учуден от нейното желание, но накрая се съгласи. Готварските книги щяха да са много по-подходящи, но щом дъщеря му предпочиташе да се цапа с бръмбари, е, добре — може би това щеше да я направи щастлива. Момчешките ѝ качества го накараха да почувства още по-остро загубата на сина.

Кейт отново се завъртя в съня си и подсъзнанието ѝ се насочи към площад „Тянанмън“. Застанала пред портата Тиан, която отделяше площада от Забранения град, Кейт зяпаше на юг над огромната, покрита със сняг шир на най-големия павиран площад в света, проектиран да побира един милион души. Но сега той беше призрачно пуст. В далечината десетки хиляди хора бягаха от града. В центъра на пустия площад се издигаше 38-метровата кула на Паметника на народните герои. Отвъд нея в южния край Кейт виждаше мавзолея на Мао Дзедун, голяма ниска сграда, подпряна с колони, в която лежеше тялото на безмилостния тиранин, покрито с розов стъклен похлупак. Над западния край на площада властваше Великият народен дом, а източната му част беше затворена от Националния музей на Китай. Покривът му бе окичен с десетина национални знамена с големи жълти звезди и четири по-малки в ъглите. Големите павета сякаш мърдаха и причината хората да бягат скоро се изясни. Снегът върху големия площад се движеше, покрит с милиони извиващи се смъртоносни вируси ебола. Дългите тънки нишки се къдреха по краищата и Кейт можеше да види фината структура на капсидите,

протеиновото покритие, което защитаваше нуклеиновата киселина на вируса — друга характерна черта на филовируса^[2], за който нямаше известно лечение.

Изображението на площад „Тянанмън“ избледня и бе заменено от това на Забранения град и огромните пагоди на стария императорски дворец. Неравни, прилични на гранати вируси на едрата шарка подскачаха надолу по стъпалата на Тайхе Диан, Залата на върховната хармония, и се търкулваха в огромния, покрит със сняг двор. Още хиляди хора бягаха пред едрата шарка и ебола, а телата им бяха покрити с пукаци се кървави пришки. От всеки телесен отвор течеше кръв.

Уплашена от съня си, Кейт седна в леглото и се зачуди какво може да означава. Погледна часовника и установи, че е спала по-малко от два часа. Едва минаваше единадесет. Ако знаеше, че предстои среща между вицепрезидента на Съединените щати и Ричард Халиуел, щеше да се сети, че космосът я предупреждава за онова, което ще се случи.

[1] 1 Тим. 2:11-15 ↑

[2] Вирус от семейство Filoviridae. — Б.пр. ↑

7.

Халиуел Тауър, Атланта

Докладът беше озаглавен „Китайската заплаха — едно азиатско цунами“. Ричард Халиуел плъзна анализа, който беше поръчал, настрана по огромното си орехово писалище и се облегна назад в големия червен кожен стол. На облегалката, която се издигаше над главата му, бе щампована емблемата на „Халиуел“ — едно голямо златно Х, подобно на жълтото М на „Макдоналдс“. Това беше търговска марка, която се разпознаваше навсякъде по света.

Главният изпълнителен директор на фармацевтичната компания „Халиуел“ се извисяваше над повечето хора и имаше неповторима индивидуалност. Носът му бе остър, подчертавайки неговата арогантност, а сивите очи — стоманено твърди. Червеникавата му коса вече започваше да посивява, нищо че беше само на петдесет и пет, но подходящата боя и посещенията на неговия личен фризьор Романо през две седмици прикриваха това от външния свят. От дълго време Халиуел трупаше допълнителни килограми и шкембето му беше започнало да увисва. Таблетките за отслабване не действаха и въпреки дразнещите настоявания на личния си лекар Ричард Халиуел изобщо не бе стъпвал в добре оборудвания гимнастически салон в мазето на Халиуел Тауър от откриването му преди пет години. Преди две години си беше направил лифтинг при един от най-скъпите козметични хирурзи в Лос Анджелис. Увисналата кожа и бръчките бяха опънати и като изключим едно слабо стягане около очите и по краищата на квадратното му лице, Халиуел бе уверен, че хората не са разбрали и за това. Той беше недоволен и от още един свой физически атрибут и винаги се беше борил да отблъсква тази несигурност.

Халиуел завъртя стола си, за да се обърне с лице към панорамния прозорец от пода до тавана. Огромният му офис представляваше цял комплекс и заемаше изцяло тридесет и седмия етаж на Халиуел Тауър. От офиса се откриваха невероятни гледки към националния парк „Стоун“ и най-големите в света барелефи от едната страна на планинския връх: високите тридесет метра гранитни фигури на

водачите на конфедерацията Робърт И. Лий, Джеферсън Дейвис и Стоунуол Джексън на коне. Халиуел се вторачи, без да вижда, в далечните светлини на централния делови квартал на Атланта. Обсебен от заплахата откъм Китай и дълбоко вярващ в превъзходството на Съединените американски щати, той отново се замисли върху заключенията в доклада. Населението на Атланта Сити беше едва четиристотин и седемдесет хиляди, а в целите Съединени щати имаше само девет града с население повече от един милион. Според доклада върху писалището му, населението на Китай бързо се приближаваше към числото един и половина милиарда. Жителите на Пекин и кварталите около него бяха почти четиринадесет милиона и през последното десетилетие се бяха увеличили с удивителните 27,3 процента. Освен с Пекин Китай се гордееше с още сто и петдесет мегаградове. Халиуел беше изпратил копие от този анализ на вицепрезидента. Докладът бе подготвен от някои от най-проницателните изследователи в областта на бизнеса, икономиката и сигурността в Щатите и техните заключения само потвърдиха страховете на Халиуел. Всички анализатори прогнозираха, че след две десетилетия, а дори може би и по-малко, юанът ще заеме мястото на долара като основна световна валута. Нещо по-важно, китайците вече правеха големи набези по световните пазари и сега най-голямата единична заплаха за международното господство на фармацевтичната компания „Халиуел“ бяха азиатците. Поведението на Ричард Халиуел беше хладно и пресметливо. Ако не се направеше нещо, за да бъдат спрени тези малки жълтокожи копелета с дръпнати очи, след двадесетина години, или дори по-малко, те щяха заемат мястото на Съединените щати като най-могъщата нация на земята. Цените на петрола вече скочиха до небесата заради ненаситния апетит на Китай, а Вашингтон правеше пълни глупости по въпроса, помисли си той гневно. Медиите могат и да смятат тероризма за най-голямата заплаха за американския начин на живот, но за д-р Ричард Халиуел нямаше никакво съмнение, че китайското чудовище беше много по-страшно от изостаналите терористи с навити на главите парцали. Халиуел вече беше взел решение, че китайците трябва да бъдат спрени веднъж завинаги. Залогът беше не нещо друго, а мястото на Америка като лидер на света. За Ричард Халиуел свят, воден от китайците, беше напълно немислим.

Докато черният брониран кадилак пътуваше по шосе № 20, следван от един-единствен черен шевролет на тайните служби, мислите на вицепрезидента Болтън се отклониха от видеозаплахите на „Ал Кайда“ и се насочиха към дългосрочната опасност от китайците. Той светна лампичката за четене на плафона над задната седалка и измъкна анализа на Халиуел от кожената си чанта. Отпусна се назад в меката кожена тапицерия и започна да препрочита резюмето за висши ръководители. Анализът на Халиуел, установи той, съвпаднаше със свръхсекретните доклади, които беше получил от Държавния департамент, хазната и Департамента по отбраната, но Белият дом бе напълно погълнат от войната в Ирак и средносрочните избори. Предупрежденията за надигащите се жълти китайски орди бяха много ясни, но също като предупрежденията на ЦРУ и ФБР за „Ал Кайда“ преди 11 септември бяха пренебрегвани.

Ричард Халиуел хвърли поглед на инкрустирания си с диаманти ролекс точно когато една от дузините светлини на телефонната конзола „Командер“ започна да мига. Обикновено вдигаше Симон, неговата властна и талантива секретарка, но той се беше погрижил да я освободи за тази вечер.

— Идвам, идвам — изръмжа Халиуел.

Палмовите дървета, издигащи се покрай дългата цяла миля алея, която водеше до белите метални порти на „Халиуел“, бяха облени в острата светлина на стотици прожектори и листата им леко се полюшваха от слабия ветреца. Охраната беше предупредена от сигнала на охранителните сензори встрани от магистралата, близо до голямата емблема на „Халиуел“, която украсяваше входа от пясъчник, и камерите за нощно виждане следяха напредването на вицепрезидента по алеята.

Ричард Халиуел натисна копчето на асансьора, монтиран за негова лична употреба, и вратите му веднага се отвориха. В момента от вицепрезидента Болтън има полза, помисли си той, докато асансьорът плавно се носеше надолу към мраморното входно фоайе. Но Халиуел знаеше, че изгарящият копнеж на вицепрезидента Болтън по Белия

дом най-накрая ще се сблъска с неговия собствен и това ще го принуди да действа. Когато вратите на асансьора се отвориха и той излезе от кабинета, си спомни за убийството на Кенеди в Далас. Никой не може да бъде защитен напълно.

— Това не ми харесва — промърмори ръководителят на охраната на вицепрезидента, докато партньорът му паркираше близо до внушителния главен вход на фармацевтичната компания „Халиуел“.

Специален агент Браун наблюдаваше внимателно, докато вицепрезидентът се здрависваше с Ричард Халиуел, а после огледа тъмните райони от двете страни на главната сграда с очилата си за нощно виждане. Обикновено при посещение като това осигуряваха лична охрана и придружаваха вицепрезидента до секретарската стая в офиса на лицето, което той посещаваше. Но тази вечер вицепрезидентът настоя, че това не е необходимо. Посещението беше лично и Болтън бе решен да не вдига шум около него. Дори президентът не знаеше, че е тук. А и медиите не трябваше да научат. От време на време в тях се разгаряха спекулации, че връзката на вицепрезидента с „Халиуел“ включва и значителен брой акции, което принуди Чък Болтън да изпрати лично обяснение до Капитолийския хълм.

Той наистина притежаваше значителен брой акции в различни американски компании. Успокоителните му изявления винаги следваха една и съща схема. Твърдеше, че вярва в подкрепата на американското предприемачество, но уверяваше Конгреса и Сената, че всичките му акции са под попечителството на фонд, чиито членове запълват списък, дълъг „цяла ръка“. Тази част от възнаграждението му от „Халиуел“ можеше лесно да бъде проверена, но имаше и по-съществени облаги. Болтън беше сигурен, че и най-упоритите журналисти трудно можеха да проследят специалните му банкови сметки.

8.

Хиндукуш и Пешавар

Разузнавачът на Халид Кадир отново долови движението надолу по пътеката. Той тихо плъзна лостчето на предпазителя на положение единична стрелба и леко отпусна ръката си в ръкавица на спусъка на своя „Калашников“. После зачака, оглеждайки терена под себе си. Разузнавачът знаеше от горчив опит, че ако се разкрие на слугите на Големия сатана, те ще се оттеглят, но на тяхно място ще се появят бомбардировачите В-57, а следите от пара, които оставят подире си, ще отразят лунната светлина. Свистене щеше да възвести смъртоносния дъжд от тонове експлозиви, които щяха да разломят покоя и красотата на Хиндукуш. Още на зазоряване подобно на рояк разгневени оси щяха да се появят и бойните хеликоптери, претърсващи хълмовете за някакви признаци на живот.

Внезапно пред него три пъти бързо проблесна светлина. Това беше простият, предварително уговорен сигнал, подаден от някой талибански редник. Разузнавачът на Кадир бръкна в джоба за фенерчето си и му отговори.

Халид Кадир стана и се протегна, докато охраната му се придвижваше безшумно към покритата със сняг пътека, за да продължи спускането си от планината. В далечината неясно се мержелееше проходът Кибер, оставаше им да прекосят последните райони, контролирани от талибаните.

Докоснато от слънцето, небето около планинските върхове на изток от Пешавар се оцвети в светлосиньо, а Халид Кадир и основната група навлязоха в подножието на прохода. Неколцина разузнавачи забързаха напред към Пешавар със задачата да се уверят, че нито неверниците, нито пакистанските власти ги очакват и че безопасната къща на „Ал Кайда“ действително е сигурна. Не че имаше вероятност да възникнат някакви проблеми, помисли си Халид. Талибаните и „Ал Кайда“ отдавна бяха превърнали северозападната гранична област в своя собственост, а американските неверници бяха толкова затънали в неприятности в Ирак, че бяха почнали бавно да им отстъпват

Афганистан. От време на време пакистанското правителство правеше символичен жест и пращаше армията си в граничната област, така че пакистанският президент да може да заяви, че прави всичко възможно в подкрепа на войната срещу терора. Но Халид Кадир и останките от „Ал Кайда“ и талибаните винаги бяха предупреждавани навреме. А самият Халид се беше закълел пакистанското правителство да плати най-високата цена за своето предателство.

С появата на светлорозовите оттенъци по небето преди зазоряване из древните пазари, пробуждащи се за живот, започнаха да ечат първите пронизителни звуци от ауспусите на тук-тук, триколесните двутактови рикши на Пешавар. Първите тонга, конски талиги с големи гуми и невероятни товари, си запробиваха път по улиците заедно с крещящо оцветените пешаварски автобуси, бълващи облаци гъст черен пушек. Дузини просяци, някои от тях недъгави, напускаха убежищата си от кашони, готови да се изправят срещу още един ден унизителна бедност. Внезапно призивът за молитва на мюезина и ехото от виковете му пронизаха гъстите облаци дим, обгърнали стария град. Посланията към правоверните отекваха нестройно сред заобикалящите града хълмове.

„Аллах акбар! Аллах акбар!

Бог е велик! Бог е велик!

Ешхеду елля иляхе илял Аллах ешхеду енне Мухам медур расулю Аллах.

Свидетелствам, че Аллах е един, свидетелствам, че Мохамед, Аллах да го благослови и с мир да го дари, е негов пратеник и раб.

Ас салаату хаирун минан маум.

Молитвата е по-добра от съня.“

Д-р Халид Кадир се дръпна встрани от телохранителите си, които започнаха да вадят молитвените си килимчета. Той постла своето върху парче камениста земя и притисна чело в него, а после се надигна до седнало положение. В края на салат-ал-феджар, ранната утринна молитва, първата от петте за деня, Кадир погледна най-напред през дясното си рамо към ангела, който записваше добрите му дела.

„Ас салааму алейкум уа рахматолу. Нека мирът и Божията благословия бъдат с теб.“

После погледна през лявото си рамо към ангела, който записваше грешните му дела, които се стремеше да сведе до нула. Трите мисии срещу неверниците за предупреждение и окончателната мисия не се смятаха за грешни. В края на краищата, бяха наредени от Аллах. „Ас салааму алейкум уа рахматолу. Нека мирът и Божията благословия бъдат с теб.“

След като свърши с молитвите, д-р Кадир нави молитвеното килимче и седна, за да изчака връщането на разузнавачите. Усмихна се с благодарност, когато един мъж от неговата група се появи с очукана алуминиева чаша вдигащ пара зелен чай, а после насочи мислите си към обсъжданията с Ал Фалид. Надяваше се подготовката за всички предупредителни атаки да е напреднала. От кодираните съобщения, които си разменяха с Ал Фалид в анонимни интернет чатове, вече знаеше, че годните за плаване в океана влекачи бяха спазили графика и няколко скъпоценни товара бяха доставени без проблеми. Разреши си мрачна усмивка. *В дълбините под вечността, откъдето беше открадната вятърната мелница.* Това направо щеше да подлуди неверниците.

9.

Халиуел Тауър, Атланта

— Чък, радвам се да те видя — каза Ричард Халиуел, без да влага никакви чувства в думите си, докато водеше Болтън към кожените дивани в единия край на гигантския си офис. — Добре ли мина срещата? — попита и натисна бутона на дистанционното. След това прекоси дебелия килим до добре зареденото с напитки барче, което бавно започна да излиза от една от стените.

— Много добре — отговори провлечено, по южняшки вицепрезидентът Болтън. — Поне Националната оръжейна асоциация е на наша страна, което не може да се каже за някои от предателите, които живеят около Вашингтон — добави той, все още ядосан заради отказа на О'Конър да приеме неговото мнение за заплахите на Халид Кадир.

Халиуел кимна одобрително, докато подаваше на вицепрезидента кристална чаша с бърбън „Илая Крейг“ и лед.

— Чък, нашият проблем е, че сме прекалено честни и открити. Ако не внимаваме, американците ще платят много висока цена. И не терористите ме тревожат, а шибаните китайци. Прочете ли доклада ми?

Вицепрезидентът кимна, докато се наслаждаваше на осемнадесетгодишния бърбън. Двама от най-влиятелните мъже във Вашингтон, обсебени от желанието за власт и непоклатимо убедени, че Съединените американски щати са еталон за света, се бяха събрали на едно място. С приближаването на президентските първични избори, които щяха да решат кой да бъде кандидат на републиканците за Белия дом, тяхното ревностно съперничество щеше да избие на повърхността, но в момента заплахата от китайското надмощие над Щатите ги караше да пеят в хор по нотите на една и съща опасна ария.

— Съгласен съм с теб. Мюсюлманите са изостанали — разпокъсана тълпа с негодна религия. — Вицепрезидентът Болтън изобщо не беше религиозен, но станеше ли дума за войната срещу тероризма, той разиграваше пред обикновените американци и особено

пред южните баптисти силна вяра в ролята на Всемогъщия за съдбата на страната и не пропускаше всеки път да очерня исляма. — Китайците обаче не са ограничавани от религия и това ги прави още по-опасни.

— По този въпрос не мога да не се съглася изцяло — отговори Халиуел, отпивайки голяма глътка от своята чаша.

— Твоят доклад е в съответствие с други анализи, които попаднаха на бюрото ми, и според данните за последната седмица — продължи вицето — нашият брутен вътрешен продукт е малко над десет трилиона долара годишно. Това все още ни държи на мястото, където и трябва да бъдем — с най-голям дял от световния брутен вътрешен продукт от тридесет и шест трилиона долара, но тъпите китайци наваксват, и то много бързо. С един и половина трилиона може и да са на седмо място, но ако не намерим начин да поставим тези малки жълтурковци на мястото им, те ще ни надминат след петнадесетина години, а може и след десет.

— Чък, положението е много по-лошо. Това число, един и половина трилиона, е много заблуждаващо — каза Халиуел със стоманен поглед. — Не можеш да го разглеждаш изолирано. Провинциалните администрации редовно попълват по-ниски данни за производството, така че да продължават да ги класифицират като бедни райони и да получават големи правителствени финансови инжекции. Вътрешните данни за производителността по райони, които видях, са много по-високи. Дори само след корекция на фактора бедност китайският брутен вътрешен продукт е по-близо до два трилиона долара. Нашата икономика нараства с около 2 до 4 процента, а от Федералния резерв си мислят, че това е здравословно. Мамка му, Чък, в Китай икономиката расте три пъти по-бързо! — Силната неприязън на д-р Халиуел към китайците лъсна напълно. — Миналата година — продължи той — ние закупихме стоки от Китай за петнадесет милиарда долара повече, отколкото те от нас. Докато тук дефицитът расте до небесата, нашите долари се изливат толкова бързо в хазната им, че онези жълтурковци дори не могат да ги преброят. Повярвай ми, Чък, китайският брутен вътрешен продукт е по-близо до седем трилиона долара годишно.

И двамата бяха разгневени от факта, че тъпите американци и милиони други хора по света се избиваха да купуват китайски стоки.

Знаеха, че в действителност китайската икономика вече е втора по мощ в света и заплашва да помете водещата позиция на САЩ. „Цунами“ беше много подходяща метафора.

Вицепрезидентът кимна.

— Ричард, китайците ще използват олимпийските игри в Пекин като пропуск до световното доверие. Влагат толкова много, че за пръв път в историята се наложи Международният олимпийски комитет да каже на нацията домакин да забави строителството. Всъщност МОК се тревожи, че година преди игрите ще си има бял слон, който ще се мотае наоколо. Без драма в навечерието на игрите пресата ще изгуби интерес.

Вицето изпразни чашата си и Халиуел се протегна, за да я напълни наново.

— Ако олимпиадата в Пекин се окаже голям успех — продължи Болтън, — можем да забравим забележките си за човешките права и площад „Тянанмън“. Мисля си, че трябва да намерим друг начин, за да забавим тези малки копелдаци. — По страховита аналогия с д-р Халид Кадир пекинската конспирация на Ричард Халиуел и вицепрезидента Болтън започваше да придобива зловещи очертания.

— Нещо определено ли имаш предвид? — Ричард Халиуел вече беше намислил нещо, но му липсваше един жизненоважен елемент.

Вицепрезидентът сниши глас.

— Офисът ти проверяван ли е за подслушване?

Халиуел кимна.

— Да, миналата седмица.

Главният финансов директор на „Халиуел“, който все още беше в кабинета си два етажа по-надолу, нагласи слушалките на ушите си. Проверката на офиса на главния изпълнителен директор беше рутинна задача, за която Алън Фераро се грижеше да узнава навреме.

— Мислех си, че ако в Пекин възникнат сериозни притеснения за здравето на хората няколко месеца преди игрите, паниката ще отнеме малко от лустрото на проявата.

— Ще е нужно нещо повече от притеснения, Чък. Нещо като едра шарка или ебола, въпреки че с този вирус има проблеми.

Д-р Ричард Халиуел, един от най-безскрупулните националисти, притежавали някога икономическа власт в Америка, вече бе обмислил в подробности своя сценарий и наблюдаваше внимателно и за най-

малкия признак на несъгласие у също толкова безскрупулния вицепрезидент. Болтън дори не трепна.

— За разлика от едрата шарка, която може да бъде предадена чрез кихане или кашлица, ебола може се предава само чрез пряк досег със заразен човек или чрез телесните течности — обясни Халиуел. Въпреки че през по-голямата част от времето си беше зает да поддържа надмощието на фармацевтичния концерн „Халиуел“ на световните пазари, той бе и много опитен биохимик, и единственият учен сред стотиците служители на „Халиуел“ по света, квалифициран да работи в лаборатория с четвърта степен на защита. И все още не възнамеряваше да се оттегли от активна работа. — Ако използваме едра шарка, китайците ще ни натиснат за ваксина. Макар че това би могло да се окаже доходоносно — добави той презрително. — Ваксинирането и строгият контрол по света ще спрат епидемията. От друга страна, за ебола няма ваксина. Ако ебола се кръстоса с едрата шарка, китайците ще трябва да се оправят със супервирус, който се предава много лесно. Бихме могли да твърдим, че по ваксината още се работи, дори ако за нашите хора тя е готова.

10.

Главната квартира на ЦРУ, Ленгли, Вирджиния

Къртис О'Конър се облегна назад на стола и скръсти ръце зад тила си. Слънцето отдавна се беше изнесло от спокойната повърхност на река Потомак и лампите в новата главна квартира на ЦРУ пронизваха нощта, спуснала се над моравите и езерцето с рибки в двора. В последната заплаха на д-р Халид Кадир нямаше никакъв логически смисъл и Къртис придоби неприятното усещане, че уйгурът съвсем не се шегува. Секретарят по отбраната беше още по-малко логичен, припомни си Къртис, с неговите налудничави идеи за вятърните мелници и нападението срещу Холандия. Те само подкрепяха лошото мнение, което О'Конър имаше за повечето политици.

Ирландецът завъртя стола и се втренчи в нощта, откъсвайки мислите си от възможните цели, за да ги насочи към видовете атаки, които „Ал Кайда“ би могла да подготви. Припомни си бурната среща в Ситуационната зала в Белия дом, която се бе състояла преди няколко месеца. Тогава той информира военния кабинет за два доклада. Първият беше за опасността от биологична атака срещу Съединените щати чрез използването на антракс и нов вид едра шарка, а във втория агентите на ЦРУ в Москва информираха за възможното бягство на един учен от Русия.

И двата доклада бяха дошли от един и същ източник и О'Конър препоръча предпазливост. Донесенията от единични източници, особено ако тяхната надеждност бе несигурна, трябваше да бъдат потвърдени от поне още един източник. Това бе едно от основните правила на разузнавателните служби по цял свят и Къртис беше поискал да го приложи, преди да докладва на Белия дом. Новият директор на ЦРУ обаче не се съгласи, защото Дан Еспозито настоявал да бъде информиран за всяка новопоявила се заплаха. Ястребите — вицепрезидентът, секретарят по отбраната и Еспозито, бяха повели другите, искаха отмъщение и да се „борим с огън срещу огъня“. Къртис отново подкрепи държавния секретар, един самотен глас на

разума в кабинета, убеден, че съкрушителната военна мощ на Америка ще победи. О'Конър си спомняше всичко добре. Срещата за антракса беше разгорещена още от самото начало.

По време на срещата Къртис О'Конър не се нуждаеше от справка с бележките си. Спомняше си дума по дума заплахите с антракса и едрата шарка, които уж идваха от „Ал Кайда“, както и телеграмите от Москва.

— Господин президент, разполагаме с два доклада. Първият претендира да е от „Ал Кайда“. Той съдържа предупреждение, че Съединените щати ще бъдат нападнати с нови видове едра шарка и антракс по някое време през следващите дванадесет месеца. Ще бъдат атакувани няколко града, но в заплахата не се казва нито кои са, нито дали ще бъдат нападнати с антракс, с едра шарка или и с двата вируса.

— Претендира да е от „Ал Кайда“? Какво искаш да кажеш? — попита Дан Еспозито.

— Дан, ще стигна и дотам, но след малко — отговори О'Конър, без да се притеснява от предизвикателния тон на Еспозито. — Вторият доклад е свързан с първия и посочва, че грузински учен, който работи за руснаците по оръжейната приложимост на едрата шарка, иска да избяга. И двата доклада трябва да се разглеждат предпазливо, особено онзи за бягството.

— Защо? — пак се обади Еспозито. — Агент О'Конър, изглежда, забравяте, че 11 септември можеше да бъде избегнат, ако бяхме обръщали повече внимание на онова, което вие, хората от ЦРУ и ФБР, имахте на разположение като информация.

— Съгласен съм, господин президент — страстно се намеси вицето, потропвайки многозначително с пръсти по масата. — Ако имаме информация за възможни нападения с антракс и едра шарка, не можем да си позволим да не ѝ обърнем внимание.

Президентът отново се обърна към О'Конър и повдигна лявата си вежда.

— Господин президент, аз не предлагам да я пренебрегнем, а просто да не забравяме, че си имаме работа със сурова разузнавателна информация и че може да се окаже опасно да се отнасяме към нея като към факт. Преди всичко „Ал Кайда“ обикновено излъчва заплахите си

по „Ал Джазира“ или някой друг арабски канал, а въпросната информация е дошла от мюсюлмански активист в Грузия. За „Ал Кайда“ се знае, че действа в района на клисурата Панкиси, на около четиридесет и осем километра от грузинската столица Тбилиси, съвсем близо до мюсюлманска Чечения. Господин президент, по принцип доклади от единични източници винаги трябва да се проверяват за достоверност. Трябва да се уверим дали заплахата наистина идва от „Ал Кайда“, или от някоя грузинска група със свои собствени планове, която цели създаването на неприятности с руснаците. — О’Конър знаеше, че ястребите ще сметнат нуждата от повторна проверка за слаб и бюрократичен довод, но годините опит го бяха научили, че тъкмо този подход е мъдър.

— Какво знаем за учения, който иска да премине на наша страна? — попита президентът Харисън.

— Някой си д-р Едуард Долински. За последен път е бил видян на обществено място през 2003 година, по време на Международния конгрес за вирусите на едрата шарка. Грузинските мюсюлмани твърдят, че бил изпратен в руските лаборатории в Колцово, Сибир, за да работи по свръхсекретна програма за оръжейна приложимост на антракса и едрата шарка.

— Това е първият път, когато руснаците имат пробойна в опитите си да направят едрата шарка оръжейно приложима — намеси се секретарят по отбраната, втренчил поглед в О’Конър. — Май си спомням, че танцуващият от „Столичная“ Елцин, когато беше начело на Кремъл, разправяше, че са заключили всичката си едра шарка във фризер в Москва. — После се обърна към президента. — Господин президент, пипнахме ги на една среща на Световната здравна организация в Женева през 1999 година, когато един от учените им се изпусна, че вирусите били преместени в Сибир за опити.

— Да, господин секретар, това е вярно — отговори О’Конър, — но този източник се свързва с нас за първи път и засега не знаем дали е надежден или не, защото още не сме успели да получим потвърждение на информацията му.

Изречението на президента Харисън издаде объркването му.

— Този Едуард Долински мюсюлманин ли е?

— Да, господин президент, но същевременно е и един от водещите специалисти в областта на генното инженерство на вируси

— отговори Къртис без заобикалки, едва сдържайки недоволството си, че дори тук думата „мюсюлманин“ автоматично се свързва с тероризма. Докато медиите непрестанно изобразяват всички мюсюлмани като терористи, каква е надеждата широката и по-слабо информирана общественост да започне да мисли другояче?

— Господин президент, вече има прецедент в използването на учени мюсюлмани в тази област — прозвуча спокойният и благоразумен глас на държавния секретар. — Един от най-уважаваните вирусолози у нас, а и в международен мащаб, професор Имран Сайед, също е мюсюлманин. Роден е в Пакистан и работи за американската армия в ИИЗБА на САЩ.

Къртис О'Конър беше благодарен за мъдрата намеса на държавния секретар, но веднага съжали, защото забеляза как секретарят по отбраната си записа нещо.

— Господин президент, ако тази заплаха се разчуе, а историята на някои от агенциите по сигурността ме кара да мисля, че това ще стане — намеси се Дан Еспозито и погледна към Къртис, — вие, като президент и главнокомандващ, трябва да се изправите пред камерите и да кажете на американците, че в случай на нападение с антракс или едра шарка няма да изпуснете положението от контрол. Антраксовата атака срещу кабинета на сенатор Дешъл и другите подобни нападения само няколко дни след 11 септември разстрои цялата нация. — Гушата на Еспозито се поклащаше като обица на пуюк, докато той местеше погледа си от президента към другите членове на военния кабинет. — Ако терористите успеят да се доберат до биологични оръжия, а това ще стане, и ако тази нова заплаха се превърне в действителност, ние трябва да сме много по-добре подготвени, отколкото по времето на първата уплаха от антракса — завърши той, като отново погледна към О'Конър.

Дан Еспозито никога не пропускаше възможността да отклони обвиненията от Белия дом и да ги насочи срещу онези, които не харесваше, а всички в залата знаеха, че мрази спокойния и уверен О'Конър. Агентът умееше да разглежда нещата от всички страни и си даваше сметка, че Еспозито е прав за едно. Освобождаването на смъртоносно биологично оръжие в атмосферата ще унищожи милиони хора. Нямаше никакво съмнение, че първата атака с антракс срещу

сенатор Дешъл и другите хора беше сигнал за нова фаза във войната срещу тероризма.

— Господин президент, трябва да кажете на американския народ, че имаме достатъчно ваксина на склад, за да предпазим всеки мъж, жена и дете, които още не са ваксинирани — завърши Еспозито със зачервено от възбуда лице. — Така ще отпадне всяко съмнение, че държим всичко под контрол.

— Господин президент, може да не се окаже толкова просто — намеси се Къртис О'Конър, пренебрегвайки неодобрителния поглед на Еспозито. — Когато едрата шарка беше премахната, ние престанахме да ваксинираме хората. Оттогава минаха повече от двадесет и пет години. Ваксинацията за едра шарка има трайност само двадесет години, така че срокът ѝ при повечето ваксинирани е изтекъл. Нещо повече, щамът индия-1, който, както се знае, притежават руснаците, е най-злокачественият от всички вируси, които сме срещали до днес. Има ваксина, която ще стигне само за една десета от населението, като се има предвид, че въоръжените сили и службите за спешни случаи трябва да имат предимство. Но дори и тогава нашите сегашни ваксини най-вероятно ще бъдат безполезни срещу разновидности като индия-1.

Президентът Харисън определено се чувстваше неловко и рязко прекрати срещата. Когато Дан Еспозито мина покрай О'Конър по пътя си към вратата, той се спря и се наведе към него.

— Започвам да се чудя на чия страна, мамка му, сте вие, агент О'Конър — изсъска съветникът.

Къртис О'Конър уморено се завъртя обратно към писалището си. Откраднатата вятърна мелница, размишляваше той. Нямахше кой знае какъв смисъл, но вероятно с времето щеше да придобие.

Първото от унищожителните предупредителни нападения на Халид Кадир беше планирано срещу най-уязвимата точка на града, който бяха избрали за цел. Жестоката идея беше да се парализира един от най-красивите градове в света.

11.

Халиуел Тауър, Атланта

— Някой опитвал ли се е да кръстоса ебола с едра шарка? — попита вицепрезидентът Болтън.

— Руснаците, но не съм сигурен дали са успели да се справят — отговори Халиуел. — Помниш ли онзи тип, който избяга при нас? Д-р Канатян Алибеков^[1]?

— Смени фамилията си на Алибек.

— Точно така. Бил е номер две в руската програма за биологични оръжия „Биопрепарат“. След като разказа всичко, което знаеше за замислите на руснаците, в медиите се появило множество спекулации. Няма съмнение, че са пригостили за оръжие антракса и едрата шарка. Алибек потвърди това, но те притежават и променени чрез генно инженерство видове. С ДНК вирус^[2] като този на едрата шарка, никак не е зле. Отнело им години да го усъвършенстват, но най-накрая успели да съчетаят ДНК от едрата шарка с венецуелски конски енцефалит, или ВКЕ, мозъчен вирус, който причинява ослепяващо главоболие, толкова силно, че те поваля в кома. Проблемът е, че обикновено не те убива. Говореше се, че един от ключовите им специалисти, някакъв тип на име Долински, може би е успял да съчетае едрата шарка с ебола, който е РНК вирус^[3]. За разлика от двойноспиралната структура на ДНК на едрата шарка, РНК на ебола се състои само от една неразклонена верига от линейно свързани нуклеотиди. Не съм видял нищо, което потвърждава, че Долински е успял да ги събере. Нито в публикациите, нито по друг начин — добави Халиуел, надявайки се, че вицепрезидентът може да разкрие малко информация от секретните източници. От дълго време той беше омаян от възможността за създаването на супервируси и следеше слуховете със същия интерес като хората от Ленгли или ИИЗБА на САЩ.

— Д-р Едуард Долински? — попита вицепрезидентът.

— Да. Жалко, че е на противната страна. Той е един от най-добрите вирусолози, които медицинската наука познава.

— Интересно, че го споменаваш. Името на Долински изскочи преди няколко месеца, когато кабинетът дискутираше атаките с антракс срещу Дешъл — отбеляза вицепрезидентът. — Имаме известни разузнавателни сведения, че може би иска да премине на наша страна, въпреки че агент на име О'Конър от ЦРУ, както обикновено, отрече достоверността им.

— Някаква представа защо ще иска да бяга? — попита Халиуел с действително пробуден интерес.

— Не е ясно, но разбрах, че работи някъде в Сибир, което може да има връзка. Възможно ли е наистина да ни бъде полезен? Ако е така, на О'Конър и приятелите му може да бъде възложено да го измъкнат — каза Болтън с презрение, като не за пръв път позволяваше на отмъстителността си да потисне нуждата от сигурност.

— Човек като Долински би бил много полезен. Чък, ако можем да преодолеем техническите проблеми, супервирус като комбинация от ебола и едра шарка не само ще удари камбаната за пекинската олимпиада, но и ще върне тези малки копелета години или дори десетилетия назад.

— Ричард, супервирусите не уважават международните граници — отбеляза вицето. — Не ми пука колко милиона китайци ще унищожим, колкото повече, толкова по-добре, но преди да го пуснем, ще трябва да сме съвсем сигурни, че имаме ваксина, за да защитим американците, особено нашите спортисти.

— Чък, ти улучи право в целта — съгласи се Халиуел и се протегна отново за бутилката бърбън. — Долински е от малцината, а вероятно и единственият учен, способен бързо да разработи вируса и ваксината срещу него. Аз пък ще се погрижа за разпространението му в Пекин — добави магнатът, знаейки, че парите могат да решат този проблем, — но имам нужда от помощта ти, за да прекарам вируса с дипломатическата поща. — Гласът му трептеше, наситен с енергия. Парчетата от пъзела бяха започнали да се нареждат и Халиуел вече предчувстваше съдбата си на спасител на благодарната нация. Липсващата брънка, която търсеше, беше този Долински. При условие че американската нация има ваксина за защита, един супервирус не само ще причини смъртта на десетки милиони, опустошавайки Китай и неговата необузdana икономика, но и целият свят ще вие за ваксина, която единствено „Халиуел“ може да достави.

— Това няма да е проблем — отговори Болтън.

— Долински ще може да ръководи програмата по разработката, но ще има нужда от двама от нашите най-добри учени, за да му помагат — каза Халиуел.

— Само двама?

— Чък, колкото по-малко хора знаят за това, толкова по-добре. Генното инженерство измина дълъг път и при условие че са най-добрите в своята област, двама ще бъдат достатъчни. Мислиш ли, че можеш да прокараш тази идея във Вашингтон?

Усмивката на вицепрезидента остана хладна и невесела.

— Аз прокарах идеята за новия лабораторен комплекс с четвърта степен на защита, който струва петстотин милиона долара на данъкоплатците. Ще работя и по договора за производството на ваксина срещу едрата шарка, който ще възлезе на половин милиард. Последния път тази година, когато прегледах договорите ти в Ирак, те надхвърляха триста милиона — отбеляза той многозначително.

— До края на тази седмица ще откриеш десет милиона в сметката си на Бахамските острови — отговори Халиуел също толкова многозначително.

— Доколко са уязвими олимпийските игри в Пекин за подобна атака? — попита вицепрезидентът.

— Ще разбере това другата седмица — заяви Халиуел. — Отивам там, за да се срещна с изпълнителния вицепрезидент на Пекинския организационен комитет генерал Хо Фън.

— Познаваш ли го?

Халиуел кимна.

— Безскрупулен малък копелдак, но е, как да кажа, отворен за „убеждаване“ и се оказа доста полезен при уреждането на договорите с правителството. Издигнал се е много бързо в редиците на Народната освободителна армия. Когато бил млад капитан, му възложили да отговаря за Синдзянския военен окръг, имал специални нареждания да потиска мюсюлманите по границата. Предполагам, че се е справил много добре. Бесел цели семейства на селските площади, за да разберат останалите посланието.

Алън Фераро свали слушалките и миг по-късно отиде до прозореца на тъмния кабинет на тридесет и третия етаж. От сенките загледа как конвоят на вицепрезидента си заминава, последван малко по-късно от Халиуел в неговия червен спортен макларън. Може би, мислеше си той с презрение, неверникът ухапа въдицата.

[1] Става дума за действителна личност и лаборатория. Вж. Alibek K. Handelman S. (1999). *Biohazard: The Chilling True Story of the Largest Covert Biological Weapons Program in the World Told from Inside by the Man Who Ran It*. New York: Delta. ISBN 0-385-33496-6. — Б.пр. ↑

[2] Вирус, който притежава геном, състоящ се от ДНК. — Б.пр. ↑

[3] Ретровирус. — Б.пр. ↑

12.

Небостъргачът на Организационния комитет за олимпийските игри в Пекин, Китай

Пред новия впечатляващ небостъргач на Организационния комитет за олимпийските игри на улица „Бейзихуан Жонг Лу“ шофьорът на наетия мерцедес отвори вратата на Ричард Халиуел. Китайците бяха окачили на фасадата двадесетметрова емблема и на лицето на Халиуел се появи крива усмивка, когато я погледна. Жълтите си мислеха, че емблемата с червен бегач въплъщава мир, но ги очакваше доста неприятна изненада. Главната квартира на комитета, която щеше да играе и ролята на команден център за игрите, се намираше недалеч от впечатляващия национален стадион, сграда с формата на поничка, с лабиринт от стоманени трегери, които се преплитаха като клонки и спечелиха на съоръжението прякора Птичето гнездо.

— Добре дошли, добре дошли, д-р Халиуел, много се радваме да ви видим — поздрави на съвършен английски личната помощничка на Хо Фън. Тя кимна леко и се здрависа с него, преди да го поведе покрай дългата рецепция към асансьорите.

— Добре дошъл в Пекин, Ричард. Много се радвам да те видя. — Генерал Хо Фън беше слаб мъж с кръгло лице и тъмнокафяви очи. Тънката му черна коса беше намазана с гел и разделена на път в средата. Когато се усмихваше, устните му са разтваряха леко и разкриваха пожълтяващи зъби.

Халиуел знаеше, че фалшивата любезност на генерала е маска, която прикрива един от най-пресметливите членове на Китайската комунистическа партия.

— Благодаря ти, Фън. Много благодаря. Зная, че си много зает, и съм ти изключително благодарен, че ми отделяш толкова много от своето време. — Генерал Хо не беше единственият практикуващ фалшива любезност. Халиуел разбираше по-добре от останалите китайската култура на *гуанкси*. В превод това, общо взето, означаваше

„онези, които познаваш“. Добрите връзки, или гуанкси, в Китай бяха много ценно предимство.

Маркетинговите проучвания бяха първите от поредицата информационни срещи, които Хо беше организирал. Халиуел слушаше учтиво.

— Пекин ще бъде „зелена“ и високотехнологична олимпиада — завърши младата и много привлекателна специалистка по маркетинг. — Искаме да покажем на света, че тези игри ще бъдат екологични. Ненапразно изградените тук спортни съоръжения са наречени „олимпийско зелено“, а високите технологии са използвани целенасочено, за да се видят новите умения на китайците.

Цел, която предизвика съчувствието на Ричард Халиуел.

— И накрая, д-р Халиуел, това ще бъде олимпиадата на народите. Народите в Китай имат много положително отношение към игрите.

Ричард Халиуел се усмихна и насочи подобната си на лазер мисъл към собствените си планове за пекинските игри, докато информационната среща за безопасността набираще скорост.

— Притеснявате ли се, че терористи могат да разстроят игрите? — попита невъзмутимо Халиуел.

— Ние имаме най-добрата охрана от всички игри досега — отговори генерал Хо. — Как казвахте у вас, Ричард... Пекин ще бъде затворен по-надеждно от Форт Нокс — засмя се той. — Особено градчето на спортистите и съоръженията, така че няма за какво да се тревожиш. Тук вашите атлети ще бъдат в пълна безопасност.

Човекът, който отговаряше за безопасността, направи неуспешен опит да прикрие изненадата си от откровеното разкритие на генерала. Той знаеше, че полицията, Народната освободителна армия и антитерористичните части ще наброяват повече от двадесет хиляди души, а за да се наблюдава всяко движение в стария и новия град, се монтираха и хиляди скрити камери. От месеци официалната линия гласеше, че Пекин няма да бъде превърнат в крепост. На стената зад водещия информационната среща се набиваше в очи лозунгът на пекинската олимпиада: „Един свят, една мечта“. Лозунгът възпяваше представата за милиард и триста милиона души, които искат да общуват със световната общност и ръка за ръка с останалата част от света ще създадат едно по-светло и мирно бъдеще.

— Много благодаря за интересната информация — каза Халиуел, кимвайки леко на водещите — и за подаръка. — Той вдигна нагоре златния плакет, който организационният комитет пазеше за важни персони от Запада и за държавни глави. — А това е за вас, генерал Хо, в знак на моята благодарност — обяви Халиуел, докато подаваше на китаеца златен плакет с емблемата на фармацевтичната компания. Пликът с десет хиляди акции от нея си остана в куфарчето му. Щеше да му ги поднесе, когато двамата останеха насаме.

Когато Хо Фън го поведе на частния официален обяд, на който щяха да поднесат любимото генералско блюдо — супа от мечешка жлъчка, Халиуел както обикновено беше потънал в мисли. Както и очакваше, спортните съоръжения щяха да бъдат строго охранявани, но хотелите в града бяха много по-уязвими. Утре щеше да поработи по плана за разстройване на игрите с помощта на вируса. Въпреки усилията на китайското правителство да представи новия Китай като маяк на новия, двадесет и първи век, корупцията беше повсеместна и парите винаги вършеха работа. Наетите бандити от триадите нямаше да имат и най-малка представа какво вкарват във вентилационните системи, докато не станеше твърде късно.

— Фън, трябва да ми дойдеш на гости в Атланта. Бих искал да ти се отплатя донякъде за твоето щедро гостоприемство — каза Халиуел. Доброто гуанкси трябваше да бъде подхранвано.

13.

Международното летище на Детройт, Уейн Каунти

Главният плановик на операциите на Кадир в Съединените щати, Амон ал Фалид мина покрай фонтана в терминала „Макнамара“ на новото международно летище на Детройт в Уейн Каунти и продължи по тунела, следвайки сменящите се светлини, за да стигне до терминал А. Водачът на едно обучено куче търсач го загледа продължително, докато се разминаваха, макар че немската овчарка не му обърна внимание. Може би още не са научили кучето да различава хора с блискоизточен външен вид, помисли си Амон с горчивина.

Преди да стигне до бариерата на митницата, двама американски митничари от граничната служба изникнаха от двете му страни. На ръкавите им проблясваха големите сини емблеми на Департамента по вътрешна сигурност. Ал Фалид се извърна, за да застане с лице срещу тях. По-възрастният от двамата сигурно тежеше над сто килограма, помисли си той, защото шкембето му беше увиснало над тежкия черен колан с кобура и разтягаше илиците на тъмносинята му униформа. Другата служителка беше млада жена, Ал Фалид я прецени като може би двадесет и пет годишна, а според звездичките на раменете тя беше по-старшата.

Ал Фалид направи усилие да сдържи гнева си при гледката на безбожницата, която навираше под носа му своята сексуалност. Русата ѝ коса се спускаше до раменете, а устните ѝ бяха намазани с розов гланц. Можеше да различи формата на гърдите с щръкнали зърна, които опъваха тънката материя на униформата. Ал Фалид си пое дълбоко дъх. Немалко имами в Австралия критикуваха остро в проповедите си оскъдно облечените жени.

— Господин Ал Фалид? — попита рязко младата жена.

— Да.

— Трябва да дойдете с нас — нареди тя.

Амон ал Фалид си наложи да запази спокойствие. Макар и вътрешно разгневен, че му заповядва някаква жена, той беше подготвен за подобно положение. Сега, когато в Бюрото за митническа

и гранична охрана на САЩ старите митническа и имиграционна служба и службата за растителна и животинска защита се бяха слели и образуваха една мощна организация, Ал Фалид бе подлаган на все повече и повече разпити и претърсвания на голо, дори когато летеше само по вътрешните линии. Знаеше, че сега компютърните кръстосани проверки имаха достъп до информацията в повече от двадесет различни федерални служби, включително базите данни на ФБР и ЦРУ, но бе уверен, че сред десетките хиляди пътувания, които се извършваха всеки ден, египетският му паспорт нямаше да бъде свързан с неговия американски паспорт. А и неверниците досега не бяха показали, че имат някаква представа за неговото членство в Братството.

— Роден сте в Египет? — попита младата жена, поглеждайки първо към него, а след това към снимката в паспорта. Снимката показваше мургав мъж, чиято долна половина на лицето беше покрита с къса черна брада и спретнато подрязани мустаци. Носът му беше клонест, устните пълни, а косата черна. Зад големите очила с черни рамки очите му бяха тъмни и бдителни.

— Както виждате, през 1954 година в Кайро — отговори той спокойно.

Преди много време Ал Фалид беше решил, че най-добрият начин да се справя с разпитите на неверниците е да отговаря на глупавите им въпроси твърдо, но любезно.

Митническата служителка пъкна паспорта му под микроскоп, търсейки някакви следи от фалшификация. Микроскопът и стоящият до него компютър изглеждаха странно не на място в оскъдно мебелираната стая за разпити с нейните сиви голи стени без прозорци. Тлъстият колега на жената се беше облегал на противоположната стена. Внезапно влезе още един служител, слаб и с дебели лупи на очилата. Той извади лаптопа на Ал Фалид от кожената му чанта. Вкара щепсела в контакта на стената, включи го и го бутна към Ал Фалид.

— Вкарайте си паролата — нареди му кльошавият.

Ал Фалид вдигна рамене и започна да я набира. Лицето му беше безизразно. Той можеше да проникне и в най-сложните компютърни бази данни и да трие следите си в интернет, които можеха да издадат за какво е ползвал лаптопа си. Така че не се притесни особено. Пазеше резултатите от проучванията си за слабите страни на различни градове,

които можеха да бъдат използвани като цели, в компютъра в офиса си в кодиран вид, като кодът бе разработен от него самия, така че бяха на сигурно място като в банка. Така беше много по-сигурно, отколкото да държи бележки на хартия. Той се загледа как митническият служител започна да преглежда затъпяващо многото сайтове, посветени на архитектурата на градовете край Пътя на коприната.

— Защо отивате в Пакистан? — попита служителката.

— Преподавател съм в Мичиганския държавен университет и тази година нямам лекции^[1]. Интересите ми са насочени към азиатската история и по-специално към ранната архитектура на Пакистан — отговори Ал Фалид, обърнат към водещата разпита жена. Дръж се спокойно, отговаряй кратко и ясно, каза си той. Кратко, но не твърде. Давай абсолютния минимум информация, но без да изглежда, че криеш нещо.

— Защо напуснахте Египет? — внезапно попита тя.

Ал Фалид прие въпроса такъв, какъвто беше. Жената се опитваше да го извади от равновесие и да го предизвика да си изпусне нервите, но той беше подготвен.

— Дойдох тук да защита доктората си в „Харвард“ — отговори спокойно. — Когато завърших, университетът ме спонсорира за зелена карта и имах късмета да бъда одобрен — обясни той.

„Имах късмета“, беше първата лъжа на Ал Фалид по време на разпита, но беше многократно изричана. Мисълта му се върна към миговете, когато американските студенти в университета му се подиграваха. Времето, когато се сприятели с Халид Кадир, след като се запознаха пред един от студентските барове. Група харвардски футболисти, придружавани от своите оскъдно облечени мажоретки, бяха заели масите на един от балконите и му подвикваха.

— Ей, чалмалията! Защо не свалиш тоя парцал от главата и не дойдеш да пийнеш едно?

Футболистите празнуваха победата си и гръмкият им смях още повече окуражи остротите на единия от защитниците, най-нахалния сред тях.

— На теб говоря бе, тъпа главо! — изрева зад гърба му харвардският защитник, докато Ал Фалид продължаваше да крачи.

— Защо не си вървиш при смрадливите камили и дупките в пясъка, арогантен задник такъв! — подвикна друг.

— Не е за чудене, че предпочитате девственици! С другите нямаше да знаете какво да правите — провикна се още някой.

Мажоретките избухнаха в бесен кикот.

— Не им обръщай внимание. Подобно на много западняци, те се чувстват заплашени от различните. Умовете им са плитки и си мислят, че тяхното общество е единственото, в което си заслужава човек да живее. — Ал Фалид се обърна и видя до себе си висок мъж. Беше малко по-възрастен от него, носеше западно облекло, а на главата елегантно ръчно плетено кепе, чиято принадлежност не можа да познае. — Казвам се Халид Кадир. Правя докторат по микробиология. Зад ъгъла има тихо кафене, в което предлагат зелен чай.

Ал Фалид беше сигурен, че без подкрепата на блестящия уйгурски микробиолог щеше да се върне в Кайро, преди да е завършил доктората си. Кадир го бе убедил, че един ден неверниците и китайците ще си платят за невежеството и за своето презрение към исляма. Нуждата от къртици, които да отправят предупрежденията, беше пример за далечната визия на Кадир за бъдещето и Ал Фалид благодари на Аллах, Всемиловития и Милосърдния, че тази нужда най-сетне се превърна в действителност. Когато обаче Ал Фалид задейства сложния план на главния борец за свобода, той престана да се съгласява със своя ментор. Дори след униженията от страна на Запада и китайците Халид Кадир още изглеждаше готов да прости, ако те окажат на исляма уважението, което тази религия заслужава. За Ал Фалид тук нямаше място за прошка. Той бе убеден, че има само един истински път, пътят на исляма, и великият пророк Мохамед, мир нему, го беше описал много ясно. Съединените щати, Великобритания, Австралия и всички останали западни страни щяха да бъдат завоювани от исляма и да функционират по строгите закони на шариата. Най-накрая единствената истинска религия ще завземе света и чудотворният панислям ще го обгърне, така както Аллах, Всемиловитият и Милосърдният, винаги е възнамерявал.

— Кои точно места ще посетите в Пакистан? — раздразнението на митническата служителка от спокойните отговори на Ал Фалид започна да прозира. Тя отметна косата си назад с презрителен жест.

— Ще прекарам известно време в Исламабад, където ще проучвам архитектурата от шестнадесети и седемнадесети век — обясни Ал Фалид, опитвайки се да прикрие възмущението си от

жената, която вършеше мъжка работа. — След това, ако властите ми разрешат, възнамерявам да прекарам известно време в северозападните провинции, защото този район много ме интересува заради книгата за Пътя на коприната, която пиша. — Ал Фалид си напомни, че няма нужда специално да споменава Пешавар, въпреки че се налагаше да бъде предпазлив. Знаеше, че сведенията от разпита ще бъдат вкарани в компютрите на ЦРУ, и ако някой го проследи в Пакистан, искаше пътуването му да отговаря колкото може повече на маршрута, който сега описваше. С изключение на планираното му ходене в Дара Адам Хел, планинското село, където човек можеше да си купи всичко: от АК-47 до ракети „Стингър“. Непременно трябваше да се погрижи, напомни си Ал Фалид, да не го проследят, когато отива там.

[1] Някои работодатели на учени и изследователи предлагат т.нар. sabbatical year, или една година отпуска за написване на книга или пътувания с цел изследване и т.н. — Б.пр. ↑

14.

Главната квартира на ЦРУ, Ленгли, Вирджиния

Къртис О'Конър изчете обобщението на разпитите по летищата, разписа се под досието и го хвърли в кошчето с изходящата поща.

През последните двадесет и четири часа митническата и граничната охрана бяха измъкнали не по-малко от сто и четиридесет души от опашките, чакащи да се качат на самолетите, и от самите машини. Разпитите не бяха съвсем случайни, защото в повечето случаи ставаше дума за американски граждани, произхождащи от мюсюлмански страни, или за хора с вид на араби. Резултатите не бяха по-различни от всеки друг път. Бяха задържани трима души за нередности с визите им плюс един дребен крадец, издирван от полицията в Лас Вегас за нападение срещу проститутка. Но нищо съществено не привлече вниманието на О'Конър. Въз основа на дестинациите им той маркира петима граждани за рутинно наблюдение. Двама отиваха в Сирия, един — в Йордания, друг в — Индонезия. А един учен, който пишеше някаква книга за Пътя на коприната, се опитваше да стигне до северозападния район на Пакистан, близо до границата с Афганистан. Войната срещу тероризма взимаше своята дан с все по-нарастващата нужда от следене. Агентите на ЦРУ по места се мъчеха да се справят.

Всеки ден в мазето на американската легация в дипломатическия анклав в Исламабад пристигаха безброй искания на Вашингтон за информация относно местонахождението на Осам бин Ладен. Освен това Белият дом затрупваше американските медии с планини от оплаквания, че талибаните избягват залавянето си в Афганистан, като се промъкват през границата в пакистанската северозападна провинция. Администрацията бе изпратила прекалено малко части в Афганистан. Повтори тази грешка поне десет пъти в Ирак, но Белият дом отхвърляше всякаква критика въпреки очевидната липса на ресурси. Еспозито настояваше за нещо конкретно, с което президентът

да затвори устата на критиците си. Постоянният натиск започна да се отразява в Исламабад.

Началникът на поста на ЦРУ Роб Ригън, едър мъж с късо подстригана побеляваща коса, бе прекарал няколко ужасни часа. Прочете последната строго секретна телеграма от Вашингтон с нарастващо недоумение.

— Ритни ме! — промърмори той.

— Не, благодаря — отказа неговият по-млад, тъмнокос и винаги весел заместник Майк Марина и после попита съчувствено: — Вашингтон?

— Точно така. Ние тук сме до шия в лайната, а сега искат да започнем операция за наблюдение на някакъв дребен учен, който пише книга за ислямската архитектура по Пътя на коприната. Още един сигурен бестселър. Тия тъпанари от Фоги Ботом^[1] нищо не разбират — изръмжа Ригън.

— Е, само докато хората не започнат да напускат — отговори заместникът му с усмивка — и в кабинета на секретаря по отбраната не започне да звъни звънецът. — Никой от работещите за ЦРУ не можеше да разбере защо политиците и генералите от Пентагона започнаха две войни в региона без достатъчно части и екипировка, за да се постигнат поставените цели. А сега вече целият Близък изток бе изложен на опасността да избухне в пламъци.

— Кой е свободен?

— Само новият.

— Крофърд? Мисля, че още не е почнал да се бръсне. Та той е тук само от пет минути.

Заместникът на Ригън вдигна рамене.

— Вярно, че има още жълто около устата, но разполагаме само с него, пък и така или иначе трябва да почне да се учи.

Къртис се облегна назад в стола си и се замисли какво ли ще стане там, на място. По много причини завиждаше на агентите. Оперативната работа винаги е била неговата сила и той копнееше да се върне отново към нея.

Най-опитният в борбата с тероризма служител на ЦРУ нямаше как да знае, че щеше да получи тази възможност много по-скоро,

отколкото очакваше, и то в една крайно негостоприемна и опасна част на света.

[1] Местност край река Потомак, близо до която са зданията на Държавния департамент. — Б.пр. ↑

15.

Институтът за изследване на заразни болести на армията на САЩ, Форт Детрик, Мериленд

Д-р Кейт Брейтуейт запрати раничката си в ъгъла на своя малък разхвърлян кабинет и се тръшна на стола зад бюрото, почти напълно затрупано с купчини папки и документи. Стената зад нея бе покрита с лавици от пода до тавана. Те бяха натъпкани с книги и папки с документи, които описваха с подробности някои от най-смъртоносните причинители на болести, известни на човека. Уморена от ранния полет, Кейт прекара пръсти през непокорните си къдрици и се отпусна с въздишка назад в очукания въртящ се кожен стол. Джинсите ѝ бяха безупречно чисти, но избелели. Същото можеше да се каже и за тениската с цвят на сметана, на чиято предница беше изписано „Сиднийски университет“.

Институтът за изследване на заразни болести на армията, или ИИЗБА на САЩ, както бе известен, беше създаден през 1969 година от президента Никсън, за да защитава американските въоръжени сили от биологична атака. Форт Детрик бе сгушен в подножието на далечните планини Катактин и Апалачите, в покрайнините на град Фредерик, Мериленд. С изправянето на нокти на цялата страна след 11 септември ролята на ИИЗБА на САЩ нарасна и Форт Детрик бе поставен под строга охрана. Въпреки това Кейт се радваше, че се е върнала, макар и само за кратко. Срещата ѝ с Мавърик и останалите маймуни я бе разтърсила повече, отколкото очакваше, и тя бе помолила своя началник, професор Имран Сайед, да направи един последен опит да спре експеримента. С въздишка започна да разчиства място на писалището.

— Божичко! Да не би да подреждаме? — усмивката на Имран Сайед беше топла и искрена. Носеше скъп костюм и риза в нежнорозово. По маслинената му кожа се виждаха леки белези от шарка, а късата му черна коса беше сресана небрежно. Имран имаше дълъг, почти орлов нос, а очилата с рамка от коруба на костенурка му придаваха сериозен вид. Очите му бяха черни и будни.

Кейт знаеше, че професор Имран Сайед притежава и дяволито чувство за хумор, особено когато бяха сами. Беше на шестдесет и три и излъчваше тихата увереност на професор на върха на кариерата си. Кейт го срещна за първи път, след като защити доктората си в Йейлското медицинско училище, и веднага изпита топли чувства към него. Въпреки впечатляващото международно признание за удивителните му постижения в света на вирусологията, професор Сайед все пак успяваше да не приема живота прекалено сериозно.

— Не започвай и ти — отговори Кейт и въздъхна.

— Как са животните в ЦКЗ? — попита Имран по-сериозно.

Беше помагал на Кейт от самото начало, насочвайки я внимателно в кариерата. След дългите им години съвместна работа той усещаше настроенията ѝ веднага.

— Все още са неспокойни. Имран, не мога да се закълна, но изглежда, Мавърик предчувства, че нещо ще се случи.

— Водачът?

Кейт кимна.

— И понеже той е неспокоен, цялата група е извън контрол. Щура работа, Имран. Ще изложим тези прекрасни създания на ненормални дози от вируса, въпреки че откакто едрата шарка опустошава планетата, не е имало нито един случай да зарази животинското царство. В това няма никакъв смисъл.

Имран кимна.

— Съгласен съм, но задачата на сегашната администрация не е точно правенето на нещо смислено. Следващия път, когато тръгнеш за ЦКЗ, ще дойда с теб, за да видя всичко с очите си, въпреки че нямам големи надежди да спра експеримента. Трябва да си чула за новия полковник? — попита Имран и повдигна вежди. — Току-що разпрати паметна записка, в която моли учените да се подпишат в подкрепа на запазването запасите ни от едра шарка. Няма съмнение, че искат щамовете като оръжие, което секретарят да размаха пред групата журналисти следващия път, когато почнат да му задават въпроси.

— И аз я получих в Атланта, но няма да се подпиша. Върнах я със силни доводи защо тези запаси трябва да бъдат унищожени.

— Добре си направила. И аз не подписах моята, а тази сутрин ще опитам за последен път да ги накарам да проумеят защо. Новият

полковник е въвел всекидневни оперативки — допълни Имран, въртейки очи.

— Чух за това — отвърна Кейт с усмивка и почувства как част от яда ѝ се стопява. Имран винаги успяваше да я разсмее.

— Сбирките са за началниците на отдели и старшите учени, отговарящи за програмите, така че отложи каквото си планирала за тази сутрин. Ще се опитаме още веднъж да ги вразумим.

— Искаш да дойда? Имран, аз едва ли мога да мина за старши учен.

— Ти знаеш повече за Variola major, отколкото всеки друг в този комплекс, и можеш да ме подкрепиш. Между другото, за теб това ще е много поучително — допълни той с усмивка.

— Тези срещи наистина ли включват разузнавателна информация за врага?

— Който очевидно наднича изпод леглата на всички ни и затова трябва да бъдем бдителни. Дори ако лабораторните техници не са това, на което приличат.

— Звучи така, сякаш полковникът е възпитаван от Щази.

— Бивш морски пехотинец е. Въпреки че имам съмнения доколко е бивш. Нареди да укрепят кабинета му с пясъчни чували. Като че ли е изваден от „Пустинна буря“.

— Да не се шегуваш? — Кейт поклати с удивление глава.

— Полковник Чепка е мъжко момче. — Прякорът, измислен от професор Сайед за новия полковник, щеше да му се лепне. — Пък и е ерген. Няма да е трудно за красива до смърт блондинка като теб да му завърти главата.

Кейт направи гримаса.

— Ако приказките за него са верни, има причина да е ерген.

— О, но ти още не си срещнала неговия Джи З.

— Какво става, да не си започнал да говориш марсиански, докато ме нямаше. Какво, по дяволите, е Джи З?

— Новата дясна ръка на полковника. Капитан Доналд Кроушоу. Адютант. Доста готин. Ако работата с полковника не стане, може би ще се съберете с него.

Кейт чу неудържимия кикот на професора, докато крачеше по коридора към своя кабинет. Тя не беше имала сериозна връзка, откакто напусна съпруга си Малкълм, след като той откри Бог или Бог откри

него. Не беше сигурна кое е вярното. Скоро след прелома в стил Пътя за Дамаск^[1] Малкълм бе избран за президент на младите либерали в нейния роден щат Нови Южен Уелс. Кейт потрепери от спомена за краткия брак, превърнал се в кошмар заради опасната смесица от религия и политика. За да се измъкне, тя напусна Сидни и хвърли всичките си сили в постдокторската си работа в „Йейл“. Въпреки няколкото опита подходящият за нея мъж си оставаше неуловим. Тя не искаше нов брак, а просто приличен партньор. Джи, какъвто и да му беше номерът, не изглеждаше годен да я спаси от сушата, помисли си тя, въпреки че, ако наистина беше готин, както намекна професорът, любовният ѝ живот би могъл да разцъфти.

[1] Има се предвид преломът, който настъпва у апостол Павел по пътя от Ерусалим за Дамаск, когато отива да арестува християни. — Б.пр. ↑

16.

Главната квартира на ЦРУ, Ленгли, Вирджиния

Къртис О'Конър се протегна за доклада „Холандия: уязвимост на дигите“ и започна отново да го преглежда, търсейки нещо пропуснато преди. Възможно ли е холандците да са една от мишените? О'Конър знаеше, че разполагането на над хиляда холандски войници в иракската южна провинция Мутана след свалянето на Саддам бе възмутило някои части от арабския свят. Беше осведомен и за подробностите около терористичните заплахи срещу амстердамското летище „Шипхол“ и холандския парламент. Чел беше и докладите за убийството на холандския кинорежисьор Тео ван Гог, чиято критика срещу мюсюлманите също бе разгневила ислямистите. Въпреки презрението си към секретаря по отбраната О'Конър беше истински професионалист и никога не позволяваше на личната неприязън да замъгли преценката му. Той вече беше приел, че повреда в холандската система от диги ще доведе до наводняването на половината от страната. Спомни си, че за последен път това се е случило през 1953 година, когато катастрофална буря в Северно море разкъсва дигите на повече от петстотин места.

О'Конър се наведе напред и хвърли още един поглед на Маесланткеринг, чудото на инженерната мисъл, открито от кралица Беатрикс през 1997 година. В случай на нова буря като онази през 1953-та две масивни врати с размерите на Айфеловата кула и четири пъти по-тежки от нея щяха да се завъртят една към друга. Ниюве ватервег, или Новият воден път, свързващ пристанището на Ротердам със Северно море, щеше бъде преграден, докато мине опасността. О'Конър отпусна брадичка в двете си длани и се замисли за прекалената загриженост на секретаря за холандците и за техните вятърни мелници. Вероятно е минало доста време, откакто секретарят е бил в Холандия, помисли си той иронично. С изобретяването на дизела и електричеството вятърните мелници, които от тринадесети век насам са поддържали сухи отвоюваните от морето площи, бяха заменени от сложни помпи. Къртис се смръщи: „В дълбините под

вечността, откъдето беше открадната вятърната мелница“. Да не би секретарят по отбраната да излезе прав, макар и от погрешна предпоставка? Да не би Кадир да има предвид откраднатата роля на вятърните мелници? Къртис поклати глава с раздражение. Планетата Земя беше станала много опасно място, притисната между Осама бин Ладен и неговите луди молли и неоконсерваторите от САЩ, които гледаха на всяка мюсюлманска държава като на възможна заплаха.

Снимките от сателитите „Кийхол“ и „Лакрос“ на Националната разузнавателна служба, някои — с големината на автобус и заснети от височина тридесет и шест хиляди километра над земята, бяха отпреди повече от четири години. Ако някой от тези сателити беше минал над Ротердам само година и половина по-рано, Къртис О’Конър щеше да види снимките на три здрави мореходни влекача и щеше да разбере, че те са от изключителна важност. Заради несекващата поредица катастрофи в Близкия изток сателитите „Кийхол“ и „Лакрос“ приоритетно наблюдаваха Ирак, границата между Афганистан и Пакистан, Хиндукуш и Иран, да не говорим за Северна Корея.

Двигателите на „Чърчил“, „Монтгомъри“ и „Уейвъл“ бяха основно ремонтирани в една от големите корабостроителници на второто по големина пристанище в света. Подобно на три грозни патенца те оставиха района на пристанище Ротердам зад себе си и минаха край корабостроителницата „Веролме Ботлек“. Огромният комплекс гъмжеше като кошер, докато заварчиците и корабостроителите работеха върху грамадната сонда за петрол в най-големия сух док в Европа. Влекачите се насочиха към Маесланткеринг. Оттам щяха да си правят компания през Ламанша, преди да завият на изток към Гибралтарския проток, през Средиземно море и Суецкия канал, после Червено море и след това през северната част на Индийския океан чак до оживеното пакистанско пристанище Карачи. На „Монтгомъри“ и „Уейвъл“ бе възложена задачата да вземат и доставят ракетите за първото и второто предупреждение. „Чърчил“ имаше мисия от друг характер, която щеше да влезе в играта, ако се наложеше да бъде отправено третото и последно предупреждение. На него беше възложено да посети страни от Третия свят, където изхвърлянето на машини за лъчева терапия не се следи строго. Ал Фалид не само откри старите влекачи, но не пропусна дори най-дребните подробности, като тази след покупката те да бъдат

прекръстени с английски имена. Той си правеше сметка, че щом влекачите се появят в биноклите им и западните пристанищни власти започнат да се чудят какво са намислили, имената им ще предизвикат нерешителност, която ще спечели време. Един четвърти мореходен влекач, прекръстен на „Джордж Вашингтон“, беше на основен ремонт в Ротердам. Ал Фалид му бе намислил различно предназначение. Той щеше да накара американските власти да направят грешката да изпитат фалшиво чувство на безопасност.

Къртис О'Конър напрягаше мозъка си в опит да разгадае тайното значение на кода. Същевременно от другата страна на Потомак, в Овалния кабинет, ястребите щяха да се опитат да убедят президента Харисън да издигне войната с тероризма до ново, плашещо равнище.

17.

Овалният кабинет, Белия дом, Вашингтон, окръг Колумбия

Президентът Харисън се облегна назад на единия от двата кремави дивана, поставени един срещу друг в Овалния кабинет. На килима с цвят на карамел, който лежеше между тях, бе избродиран голям златен президентски печат. Дан Еспозито седеше в края на дивана, на който се бе настанил президентът, а вицепрезидентът и секретарят по отбраната — на отсрещния. Трима доверени съветници, които мислеха по един и същ начин — с тях президентът дълго време се чувстваше удобно. Това бе нещо като кабинет на вътрешните хора, които се събират в кухнята и не си губят времето с противоположни мнения, като това на държавния секретар например.

— Е, какво ще правим по въпроса с производството на ваксина срещу едрата шарка? — попита президентът.

— Господин президент, аз проучвам въпроса — спокойно отговори вицето Болтън. — По-късно тази седмица ще ви представя някои препоръки. Разработката обаче трябва да бъде извършена от фармацевтична компания с добро име, на която можем да се доверим. Тя трябва да разполага с нужните съоръжения, за да работи с едрата шарка, която държим в ЦКЗ, и да произведе ваксината навреме, и то в рамките на отпускания бюджет. — Вицепрезидентът знаеше много добре, че единствената фармацевтична компания с лаборатория с четвърта степен на биологична защита извън ЦКЗ и ИИЗБА на САЩ е на „Халиуел“.

Президентът кимна одобрително. Договорът щеше да струва близо половин милиард и да регламентира производството на триста милиона дози ваксина за американския народ. Възможността това да бъде свършено „навреме и в рамките на отпускания бюджет“ беше от простичките новини, каквито Харисън обичаше да чува.

— Което, господин президент, ни води до свързания с това въпрос от днешния дневен ред — продължи вицепрезидентът. Този дневен ред обаче едва ли някога щеше да бъде записан на хартия. — Съвсем откровено казано, на 11 септември ни хванаха по бели гащи и

след нападенията с антракс получихме много удари. Ако отново бъдем нападнати с антракс и, да пази господ, същевременно и с едра шарка, а се разбере, че ни е било отправено предупреждение, вашият президентски мандат ще мине в историята. Колкото до Кадир, аз подкрепям Дан и споделям мнението му, че блъфира, но вечността и откраднатите вятърни мелници привлякоха вниманието на медиите. Обществеността е разтревожена и ние трябва да заемем позиция, за да им вдъхнем увереност.

Секретарят по отбраната кимна.

— Господин президент, този град пропуска информация като решето — потвърди той. — Ако докладът с предупреждението за друго нападение с антракс и едра шарка се появи в медиите, онези копелдаци на Капитолийския хълм ще ни стиснат яко за топките.

— Съгласен! — Вицепрезидентът Болтън съзря шанса да изложи доводите си в подкрепа на разработването на биологични оръжия и да върне САЩ в позицията на лидер и в смъртоносното изследване, което може да се провежда само в обезопасени лаборатории. — Господин президент, ние трябва да отговорим на огъня с огън и да направим нужното да възстановим нашата собствена изследователска програма в областта на биооръжията, така че да добием известна представа какво ни готвят дребните мюсюлмански копелета. Освен това, господин президент, не само заплахите на ислямистите трябва да ни тревожат. Китайците сериозно увеличиха разходите си за отбрана и не се съмнявам, че точно както руснаците през 70-те години ще разработят и биологични оръжия.

— Господин президент, ние сме подписали конвенцията за биологичните оръжия — намеси се Дан Еспозито. — Тя ни забранява да разработваме оръжията, за които говорим сега. — Не етиката безпокоеше Еспозито, а по-скоро дали президентът ще се впише в първото правило на успешния съвременен политик: „Не бива да те хванат“. Другите двама пропусаха това.

— Мамка му, Дан! — Гневът на вицепрезидента Болтън никога не беше далеч от повърхността и изригваше всеки път, когато някой се осмелеше да му противоречи. — Докладът за Долински заслужава повече от доверие. И двамата знаем, че шибаните руснаци започнаха мащабна програма за създаване на биологични оръжия още преди мастилото на договора да изсъхне. Когато онзи тип, Алибек, избяга от

Русия през 1992-ра и мина на наша страна, стана ясно, че по същото време, когато руснаците разправяха на нас и на света, че няма да разработват биооръжия, те всъщност са строили „Биопрепарат“!

— Господин президент, Чък е прав — обади се секретарят по отбраната. — Не само преместиха запасите си от едра шарка в Колцово, без да ни кажат, но след като през 1972 година подписаха договора, наеха десетки хиляди експерти по биологични оръжия, които разпратиха в петдесет различни лаборатории.

— Дан, за всеки случай, ако си мислиш, че е странно руснаците да са взели на работа грузинец като Долински — продължи вицето, разчитайки на подкрепата на секретаря по отбраната и опитвайки се да изпревари Еспозито, — ще ти припомня, че Алибек е азиатец. Мамка му, та той е роден в Казахстан! Това е война и щом руснаците пренебрегнаха договора, да не мислиш, че група изостанали тъпи мюсюлмани ще обърнат внимание на някаква си хартия? Ако могат да докопат биологично оръжие, ще го направят и ще го използват срещу американския народ. Нашите изследвания спряха, когато онова ситно лайно Никсън ги прекрати през 1969-а. Точно сега нямаме ни най-малка представа какво може да готвят тия копелета, защото сме единствените глупаци, които спазват правилата.

— Господин вицепрезидент, пропускате същественото — хладно заяви Дан Еспозито от позицията на силата, което накара Болтън да побеснее. После се обърна към президента. — Господин президент, не казвам, че трябва да се лишим от възможността първи да нанесем удар. Далеч съм от тази мисъл. Всъщност подчертавам необходимостта да се погрижим това да не се разчуе. Двете организации, които притежават лаборатории с четвърта степен на биозащита, са ЦКЗ и ИИЗБА на САЩ. Лабораторията на армията има над седемстотин служители, включително двеста учени с научна титла доктор. А в ЦКЗ дори са повече.

Дан Еспозито попиваше факти и цифри като сунгер, нещо, което не бе убягнало на вицепрезидента.

За него знанието беше власт. Болтън бе информирал секретаря по отбраната, но досега не беше позволил на Еспозито да надникне зад преградката, зад която се криеше суперсекретният строеж в „Халиуел“. За строителните работници това беше просто още един лабораторен комплекс. Само неколцина инженери знаеха нещичко заради нуждата

биоложаторията да отговаря на строгите изисквания, но дори и те бяха получили само най-общо описание на крайното ѝ предназначение. Еспозито се вторачи във вицето, решен да защити президента и интересите на Републиканската партия.

— Има и още — продължи той. — Полковникът, който командва ИИЗБА на САЩ, е известен сред обществеността с това, че настоява да унищожим запасите от едра шарка. Ако смятате, че можем да запазим това в тайна в ИИЗБА на САЩ, господин вицепрезидент, значи имате по-голяма вяра от моята.

— Командващият на ИИЗБА на САЩ е сменен с друг полковник, който споделя гледната точка на администрацията и, което е по-важното, ще направи каквото му се каже — рязко отговори секретарят по отбраната.

Над Овалния кабинет се спусна мълчание.

Обикновено президентът Харисън беше абсолютно уверен в своята мисия в света, но неговият доверен избран съветник беше причината да се колебае между две мнения. Администрацията на президента бе понесла много удари и Денвър Харисън знаеше, че американският народ вероятно ще бъде против подобно начинание. Да се разреши разработването на биологични оръжия, дори и по-късно да могат да заявят, че това е станало за самоотбрана, беше голяма крачка напред в неизследвана територия. Може би О'Конър бе прав. Може би беше благоразумно да се продължи с разработването на ваксините и да се чака потвърждение на заплахата. В края на краищата, разсъждаваше той, никой в медиите или в Капитолия нямаше да го критикува, че не е искал да разработва биологични оръжия. За миг остави съзнанието си да се зарее, привлечено от една по-висша мисия. Единственото, в което президентът Харисън бе сигурен, беше, че във времена като сегашните Бог щеше да го напъти. Всички велики президенти бяха богобоязливи мъже, но никой не надминаваше неговия личен герой Ейбрахам Линкълн. Както често казваше Джери Бъфет, харизматичният телевизионен проповедник от Атланта, в тази война срещу тероризма Бог е на страната на онези, които вярват в свободата и демокрацията. Преподобният Бъфет беше припомнил на президента, че девизът на Америка неслучайно гласи: „Уповаваме се на Бог“. Разговорите с Джери Бъфет винаги пораждаха у Денвър Харисън усещането за цел и

решимост. Може би и този спор ще му се изясни след един спокоен разговор с проповедника.

Вицепрезидентът беше също толкова замислен, макар религията да нямаше нищо общо. Въпреки очевидната нерешителност на президента Болтън изпитваше удовлетворение от посоката, в която пое разговорът. Ако и сделката да не бе договорена, съветникът на президента беше захапал стръвта за ЦКЗ и ИИЗБА на САЩ. В случай че предложението за повторно започване на проучванията на биологичните оръжия бъде одобрено, логичният избор беше ЦКЗ. Неслучайно по-рано през деня той небрежно пусна на Еспозито мухата за изтичане на информация към медиите от ИИЗБА на САЩ и ЦКЗ. Болтън се усмихна презрително в себе си. Скоро ще изиграе и другата си карта, като информира Еспозито за строежа на „Халиуел“. Досега малкият съветник не го беше разочаровал. Еспозито много добре знаеше, че няколко строго секретни документа, включително за следенето на обикновени американци от ФБР, наскоро бяха изнесени в общественото пространство, изключително чувствително на тази тема. И навредиха на шансовете на републиканците да запазят Сената и Конгреса. Всяка разработка на биологични оръжия в ЦКЗ или ИИЗБА на САЩ при открито незачитане на международния договор за биологичните оръжия щеше да бъде много рискована стратегия.

18.

Институтът за изследване на заразни болести на армията на САЩ, Форт Детрик, Мериленд

Въпреки че главният лекар на сухопътните сили го бе уверил във важността на новата му работа като командир на ИИЗБА на САЩ, полковник Уолтър Е. Васенбърг Трети от медицинския корпус на армията на Съединените щати беше в гадно настроение. Вчера публикуваха списъка с повишените в бригаден генерал и името му отново не беше сред тях. Нисък и в добра физическа форма, той винаги носеше безупречна униформа, но времето изтичаше. Под черната боя късо подстриганата му коса на морски пехотинец вече бе доста посивяла. Някога полковник Васенбърг си мислеше, че ще получи четири звезди като командир на морските пехотинци, но едно произшествие в Сомалия сложи срамен край на кариерата му в морската пехота. Така и не можа да преодолее провала и макар да прие предложението на армията да премине курс и да получи диплома за медицински администратор, дълбоката злобна горчивина не го напусна. Повишенията в медицинския корпус на армията имаха таван от три звезди — генерал-лейтенант, но той знаеше, че трябва да си шибан лекар, за да ги получиш, а и Уолтър Васенбърг още не бе закачил дори първата си генералска звезда.

Полковник Васенбърг прелисти следващата страница на папката с биографиите на служителите в ИИЗБА на САЩ и се оказа лице в лице със снимката на някоя си д-р Кейт Брейтуейт.

— В деня, когато пуснат жени да играят за Световната купа по американски футбол, ще приема, че джуфките могат да предложат нещо значимо на армията — промърмори той под носа си.

Като пренебрегна дългия списък със степени и докторати, той се вгледа в снимката и очите му се присвиха, а тънките устни се стиснаха още по-здраво. Чорлавата коса на учената го раздразни и той си отбеляза наум да я накара да оправи прическата си. В света на Уолтър Васенбърг подстрижките и дисциплината вървяха ръка за ръка и за краткото време, откакто бе в ИИЗБА на САЩ, беше останал ужасен от

немарливото отношение и към двете. Беше разгневен и от онова, което нарече „пета колона“ сред дългочосите учени. Ранните утринни разводи на учените продължиха не повече от седмица, преди да избухне вреден бунт. Вестта беше стигнала до Пентагона и някакъв пуяк от службата на главния лекар му нареди да промени стила си.

Уолтър Васенбърг Трети продължи да прелиства страниците, докато не попадна на профила на професор Сайед и пулсът му се ускори. Ето ти човек с арабски външен вид, който имаше пълен достъп до свръхсекретна военна база на САЩ. Разгневен от вписаното „мюсюлманин“ в графата за религия, полковник Васенбърг не си направи труда да обърне първата страница и да прочете нещо повече от обобщените данни за Сайед. Ако го беше направил, щеше да научи, че професорът е роден в Карачи, Пакистан, от баща пакистанец и майка американка. Щеше да открие и че богатият баща на Имран, корабоприитежател, е загинал при нещастен случай на пристанището на Карачи, когато синът му е бил на четири години. Подробната биография отбелязваше, че след нещастния случай майката е довела малкия Имран в Съединените щати и го е отгледала в Ню Йорк. След като завършва с отличие Йейлското медицинско училище и прави забележителна международна кариера по места с отчайващи здравословни проблеми, като избухване на епидемии от едра шарка, треска денге, тиф и малария, Имран Сайед се връща в „Йейл“ като гостуващ професор по епидемиология. В момента професор Сайед работеше на договор с ИИЗБА на САЩ и Световната здравна организация, а генералният секретар на ООН го ценеше като приятел и доверен съветник. Васенбърг позвъни за своя помощник.

— Сър! — Висок почти до степен да изглежда несръчен, капитанът от морската пехота Доналд Кроушоу се появи на секундата на прага на кабинета и застана мирно. Кроушоу не беше най-умният на света, но достатъчно бързо разбра, че niskият бивш полковник от Корпуса на морската пехота е човек с избухлив нрав, който мрази да го карат да чака. Капитан Кроушоу възнамеряваше да му се хареса. Характеристиката от последната му част не беше твърде ласкателна, поради което капитанът пропусна последния кръг повишения, но реши, че не всичко е загубено. Добра препоръка от бивш морски пехотинец като полковник Васенбърг можеше да му помогне да замени

двете метални ленти за ранга на капитан с толкова желаното дъбово листо на майор.

— Кроушоу, имаме проблем с безопасността в тази база. Проблем с безопасността!

— Сър! — Цветът изчезна от лицето на Кроушоу, докато се чудеше дали виновният е той или не.

— Ела, синко, заобиколи и погледни. Виждаш ли този човек?... Той е един проклет мюсюлманин! А това е християнска страна. Християнска страна, която е във война с шибаните мюсюлмани, но какво да видя — имаме учен мюсюлманин точно в тази свръхсекретна база! Искам без бавене да се направи оценка на сигурността на всеки от тези шибани учени. Без бавене, ясно ли е? — полковник Васенбърг затвори папката със замах и я плъзна към своя помощник.

— Слушам, сър! Веднага се заемам, сър! ИИЗБА на САЩ, сър! — Капитан Кроушоу пхна папката под лявата си мишница, отново застана мирно и отдаде чест, преди да замарширува към малкото си бюро точно до вратата към кабинета на полковника.

Уолтър Васенбърг си пое дълбоко дъх. Неговият предшественик не само е настоявал за унищожаването на запасите на страната от едра шарка, но, за бога, позволил е на мюсюлманин да работи тук. Друг скапан доктор, мамка му, който не е виждал как се стреля от ярост, помисли си той с негодувание. Мюсюлманинът трябва да се махне, а запасите от едра шарка ще бъдат унищожени само през трупа му. За трети път през последните няколко минути погледна часовника си. Първия ден бе засякъл, че пътят му от кабинета надолу по коридора до заседателната зала е точно петдесет и девет секунди, а сега часовникът му показваше 08:58, значи разполагаше с малко повече от минута, преди да тръгне.

Полковник Васенбърг стана от бюрото си и се изправи пред огромното огледало, което бе наредил да монтират зад вратата на кабинета му, и оправи гънката на ризата над колана. Промени и мястото на голямата табела с името му, която се мъдреше в средата на писалището, изработена специално от полиран като коприна дъб, на който с големи златни букви бе издълбано: „полковник Уолтър Е. Васенбърг Трети“, а отдолу: „командир“. На стената зад гърба му, в полиран дървен шкаф бе поставил две знамена. Звездният флаг с райетата винаги заемаше първо място, но в нарушение на протокола за

медицинските части полковник Васенбърг бе настоял да се сложи и знамето на Корпуса на морската пехота заедно с емблемата му: голям плешив орел върху западното полукълбо с наклонена котва зад него. Орелът носеше в клюна си ръкопис с мотото на корпуса: „Semper fidelis“ — „Винаги верни“. Доволен, полковник Васенбърг прокара ръка по бойната си екипировка от морската пехота, която държеше окачена на две дървени закачалки от вътрешната страна на вратата, в случай че му звъннат да се върне. Провери за последен път часовника си и когато голямата стрелка докосна отметката за точния час, той целеустремено премина през кабинета на своя помощник и тръгна надолу по коридора към съвещателната зала.

19.

Овалният кабинет, Белият дом, Вашингтон, окръг Колумбия

Президентът Харисън пръв наруши мълчанието.

— Добре де, ако мислиш, че от ЦКЗ и ИИЗБА на САЩ може да изтече информация, какво ни остава?

— Господин президент, има и друга възможност — спокойно каза вицепрезидентът Болтън. — Сигурно си спомняте, че постигнахме съгласие от време на време „Халиуел“ да работи по патогени от четвърто равнище. Секретният договор с фармацевтичната компания включваше изграждането на напълно съоръжена лаборатория от четвърта степен на биозащита.

Брадичката на Еспозито потрепваше тревожно, когато рязко вдигна глава от папката си с бележки, а във вените му се разбушува нажежена до бяло ярост. Той кипеше, чудейки се защо ли не са му казали. Това не беше първият път, когато арогантният и амбициозен вицепрезидент го бе държал на тъмно за различни секретни проекти. Когато успя да овладее гнева си, си отбеляза наум да припомни на президента, че неговият съветник по изборите трябва да е информиран за всичко, което минава през писалището му. Всичко. Срещу това имаше голяма съпротива от страна на вицето, но една от причините да настоява да присъства на заседанията на военния кабинет бе да се увери, че изборната стратегия на Републиканската партия няма да бъде заплашена от външнополитически решения. Щеше да дойде и денят на Болтън, защото шансовете на президента да влезе отново в Овалния кабинет бяха паднали някъде далеч под нулата.

Президентът Харисън кимна. Вицепрезидентът го бе информирал, че лабораторията на „Халиуел“ сега се пази от охрана, сензори за движение, тройна ограда и камери, които се следяха денонощно от главния оперативен център на фармацевтичния гигант.

— Районът е напълно сигурен, но не трябва да вдигаме шум — каза вицепрезидентът Болтън с лека настоятелност в гласа. — Учените ще бъдат водещи в своите области, но ще трябва да маскираме финансирането. Сигурен съм, че на Ричард Халиуел може да се има

доверие да ограничи достъпа до възможния минимум. Ако има изтичане на информация, всеки учен от проекта ще е наясно, че няма нужда да търсим другаде.

Малките свински очички на Дан Еспозито се присвиха още повече. Той вече имаше отделен дългосрочен план за Ричард Халиуел. Докато вицето продължаваше да развива идеята за изследвания на биооръжия, в пъргавия му мозък се оформи друга идея.

— Господин президент, финансирането трябва да е на черно — вметна спокойно Еспозито, докато гледаше към вицепрезидента и се опитваше да изглежда така, сякаш е знаел за строежа на „Халиуел“.

— ЦРУ? — попита президентът.

Еспозито кимна.

— Трябва да може да се отрече. Ако се финансира от службата на О'Конър, вие оставате настрана. — Дан Еспозито усети прилив на задоволство от това гениално хрумване. По този начин всички рискове щяха да се понесат от О'Конър и ако нещо се объркаше, можеше той да го отнесе.

— А какво ще правим с онзи Долински? — попита президентът.

Вицепрезидентът вече се беше погрижил за подкрепата на секретаря по отбраната и остави на него да говори.

— Накарах хората си да направят независима проверка — отговори властно той.

Недоволен, че службите, които работеха от години за Съединените щати, не му предлагаха отговорите, които искаше да чуе, той бе създал собствена строго секретна мрежа, която му предоставяше по-приятна информация. Това щеше да се окаже друга катастрофална грешка.

— Господин президент, той е блестящ вирусолог и молекулярен биолог — продължи секретарят по отбраната. — Откровено казано, бих предпочел да е на наша страна, отколкото при „Ал Кайда“. Ако иска да избяга, трябва да се погрижим да дойде при нас. Не е зле да се нареди на ЦРУ да свърши тази работа.

— Господин президент, съгласен съм с казаното — обади се вицепрезидентът Болтън, усещайки, че дори президентът да е все още против разработката на биологични оръжия, той няма да позволи в ръцете на „Ал Кайда“ и ислямистите да попадне човек като Долински. Да не говорим, че ученият държеше ключа към неговите планове за

олимпиадата в Пекин и господството на Съединените щати като единствената суперсила в света. — Ако одобрите подновяването на изследванията за биологични оръжия, а аз не мисля, че можем да си позволим да не го направим, особено в светлината на последните доклади от разузнаването — опита се да притисне президента Болтън, чувствайки, че той още не е убеден, — Халиуел ще има нужда от най-добрите специалисти.

Вицепрезидентът беше решен да подкрепи разузнавателната информация, която беше подходяща за поддържането на американското превъзходство и разбира се, на неговата лична власт. Болтън изобщо не предполагаше какво се готви да стовари върху света.

20.

Институтът за изследване на заразни болести на армията на САЩ, Форт Детрик, Мериленд

— Мамка му! — Кейт Брейтуейт погледна към часовника на стената, грабна бележника, заключи вратата на кабинета си и забърза за първата си среща с новия полковник, ядосана, че за да има някакъв шанс да стигне навреме, щеше да се наложи да тича.

Две минути по-късно тя забави ход, докато завиваше по мрачния зелен коридор, водещ към съвещателната зала, и видя, че вратата се пази от висок, слаб капитан от морската пехота с пъпчива кожа, който нервно потропваше с нелепо лъсната обувка по циментовия под.

— Бързо — изсъска той, когато Кейт наближи, — полковникът идва.

Злото куче на полковника, помисли си Кейт, докато се усмихваше сладко, и въртеше очи. Сигурно това е новият помощник.

Имран срещна погледа ѝ и помаха, докато тя заемаше място сред разположената покрай стената група учени, поканени като съветници.

— Ще ти го върна — подхвърли тя, докато му смигаше и правеше мимики на нямо възхищение.

Кейт се спогледа с по-близко седналите си колеги. Очевидно тук течеше някаква конспирация и тя се запита какво ли им е приготвил полковник Чепка. Ако залогът не беше толкова голям, щеше да е смешно. Друг капитан се бе изпънал като дъска, с гръб към отсрещната стена. Кейт предположи, че той ще проведе брифинга, и потрепери при мисълта, че ги очаква поредното глупаво изложение за някой тайнствен луд имам от подножието на Белуджистан. Младият капитан от Пентагона сигурно е уплашен до смърт от полковника и няма да предложи нещо различно от официалната линия на военните, че Съединените щати печелят войната в Ирак, помисли си тя. След като Имран си тръгна по-рано днес, един колега ѝ довери, че измисленият от него прякор се е лепнал чудесно на новия полковник, а докато тя е била в ЦКЗ, нейните колеги го бяха и допълнили. Увери я, че „полковник Проскубана чепка“ е много по-подходящо. В добавка

учените водели дневник за това кой в края на годината ще спечели наградата за най-неспособен. Военният глупак, който беше поел командването, или мижитурката капитан с пъпчиво лице, дясната му ръка. В момента капитан Кроушоу водеше с малко, не на последно място заради странния навик да отдава чест на полковника още докато е на стотина метра от него и да крещи: „ИИЗБА на САЩ, сър!“. Кейт си помисли, че Дворецът на паниката, както учените наричаха главната квартира, е поет от двама глупаци — един голям и един още по-голям. По-глупавият сега се въртеше неспокойно в рамката на вратата на съвещателната зала.

— Внимание! Командирът! — Капитан Кроушоу отдаде чест, докато полковник Васенбург влизаше залата. — Всички са проверени и налице, сър! ИИЗБА на САЩ, сър!

Кейт и останалите цивилни учени се понадигнаха от столовете си, а военните застанаха мирно.

— Свободно!

Господи, аз съм в центъра на някакъв военен цирк, помисли си Кейт, като направи усилие да сподави смеха си. Отговорникът за манежа ѝ изглеждаше като някакъв съвременен Наполеон, само че беше по-нисък дори от оригинала. Тя не посмя да погледне към Имран от страх, че ще започнат да се кикотят.

Полковник Васенбург рязко отвори папката си с щампована златистосиня емблема на Корпуса на морската пехота. Без да каже дума, огледа от ляво на дясно хората, седнали около масата, а после и групата съветници, настанена покрай стената.

— Все още съм недоволен от стандарта на обличане в тази база — проговори той най-накрая и погледна право към Кейт, а тя невинно примигна със зелените си очи, което го ядоса.

Тя много добре знаеше, че ще стане така. Ето ги тук, събрани в ИИЗБА на САЩ, на ръба да започнат изследвания на най-опасните патогени в света, а всичко, за което тая тъпа глава се сеца да се тревожи, е как са облечени хората.

— Искам незабавно подобрение — настоя полковникът, огледа отново залата и после заби очи в бележките си.

Първата точка беше новосъздаденото изискване началниците на отдели да му докладват всекидневно.

— Епидемиология! — излая Васенбърг, вторачвайки поглед в професор Сайед.

— От вчера насам няма промени, полковник — отговори Имран тихо и многозначително, но това не влезе в ниско подстриганата глава на Уолтър Васенбърг.

— Какво искате да кажете с „няма промени“? — настоя да разбере полковникът и лицето му почервения.

— Тази сутрин д-р Брейтуейт се върна от ЦКЗ и съм сигурен, че ще може да ви информира за своята работа. Иначе всички наши програми се развиват без закъснение.

Полковник Васенбърг се обърна към съветниците и втрени поглед в Кейт. В мълчанието, което настъпи, тя примигна към полковника, но този път с доза пресметнато нахалство. Веднага щом влезе в помещението, бе стигнала до извода, че той е от типа мъже, които се чувстват неловко в присъствието на жени. Това беше предимство, от което тя възнамеряваше да се възползва.

— И какво имате вие да добавите, мис Брейтуейт? — попита полковникът.

— Всъщност съм доктор — отговори студено Кейт и почувства как дяволитото ѝ настроение изчезва. Не знаеше какво си бяха мислили в армията, когато са го назначавали, но на място като ИИЗБА на САЩ военната мундщровка можеше да се окаже пълна катастрофа. — Полковник, сигурно знаете, че изследвания с вируси като *Variola* тајог обикновено не водят до всекидневни резултати. Аз отговорих на паметната ви записка за едрата шарка и я върнах с препоръката, че ние горещо подкрепяме усилията на Световната здравна организация запасите от този вирус в света да бъдат унищожени. Също така поисках серията опити с човекоподобните маймуни да не се провеждат.

Полковник Васенбърг придоби вид, сякаш щеше да ражда.

— Аз също не се подписах, полковник — обади се професор Сайед, отвличайки огъня от Кейт. — Знам, че в това помещение има още много мои колеги, които мислят по същия начин. Световната здравна организация гласува три пъти да бъдат унищожени последните запаси от вируса в Атланта и Сибир. Първо през 1994, после през 1996 и за последен път през 1999 година. Всеки път Съединените щати играят главна роля в забавянето на унищожаването. Полковник, ако

едрата шарка някога попадне в ръцете на терористи, като се имат предвид хилядите самолети, които всекидневно пресичат планетата надлъж и шир, възникналата епидемия може да убие милиони хора. Ще стане така, че 11 септември и птичият грип ще приличат на детска игра. Едрата шарка е една от най-смъртоносните болести на земята и на д-р Д. Е. Хендерсън и на много други им трябваше цял живот, за да я премахнат^[1] — добави професор Сайед многозначително, но си губеше времето.

— Трябва да ви припомня, че Съединените американски щати са във война. Във война! — Полковник Васенбърг стовари юмука си върху масата. — Тези запаси от едра шарка са жизненоважни за защитата на страната и ще бъдат унищожени само през трупа ми! — Васенбърг се втренчи в професор Сайед, преди да насочи тежкия си поглед отново към Кейт. — Експериментите с маймуните са съществени за разработването на ваксини и не само ще започнат, но искам и бързи резултати! — Лицето на полковника почервения от яд, докато той несъзнателно разкриваше невежеството си за характера на изследванията, използващи смъртоносни вируси. С каменно изражение Васенбърг продължаваше да фиксира Кейт. — Очаквам ви в моя кабинет в 17:00.

След края на сутрешния брифинг полковникът закрачи обратно към кабинета си и се отпусна зад писалището. Още кипеше от ярост. Безочлива жена. Прекалено самоуверена, дрехите ѝ бяха ужасни, но той щеше да оправи това, като по-късно днес ѝ набие чемберите. Връзката ѝ с този професор мюсюлманин също не му убягна. Бяха прекалено близки. За да се наложи дисциплината тук, трябваше много по-твърд подход. Там, където другите явно се бяха провалили, той, полковник Васенбърг Трети, щеше да успее. В светлината на казаното от лакея на главния военен лекар трябваше да стъпва внимателно, но при първа възможност щеше да намери начин да се отърве и от двамата.

[1] Кампанията на СЗО продължава от 1966 до 1977 г. под ръководството на американеца д-р Хендерсън. — Б.пр. ↑

21.

Овалният кабинет, Белият дом, Вашингтон, окръг Колумбия

— Има нещо, за което може би трябва да помислите, господин президент — поде Дан Еспозито, след като вицепрезидентът и секретарят по отбраната си бяха тръгнали. — Вторият ви мандат ще продължи още малко, вие ще оставите на страната и света трайно наследство, но трябва да помислим кого ще подкрепите да ви наследи на поста. Ако демократите участват с хора като Хилъри Клинтън или Барак Обама, на нас ще ни е нужен кандидат, който е твърд и безкомпромисен във войната срещу тероризма, някой, който е олицетворение на ценностите на американския народ.

— Имаш ли някого предвид?

Дан Еспозито кимна. Вече бе проучил тайно мнението на Капитолия, когато подхвърли името на Ричард Халиуел в отговор на питаня от важни републиканци, вече разтревожени от факта, че войната в Ирак е прекалено „победоносна“. Старателните проучвания на Дан Еспозито разкриха, че Ричард Халиуел бе започнал кариерата си като биохимик в лабораториите на ЦКЗ с четвърта степен на защита. Президентският съветник не пропусна да отбележи, че Халиуел бързо бил привлечен от по-големите пари, предлагани в частния сектор. Повтаряйки смайващия възход на „Енрон“^[1], за малко повече от три десетилетия Халиуел превърна средно голямата биотехнологична фирма в най-голямата фармацевтична компания в света.

На Уолстрийт Халиуел се ползваше с името на безскрупулен, преуспяващ, изключително богат бизнесмен. Безскрупулността беше нещо, което Еспозито разбираше, значи можеше да работи с такъв човек. Конгломератът „Халиуел“ беше равен на „Глаксо Смит Клайн“ и останалите големи фармацевтични компании, взети заедно. Акциите му току-що бяха достигнали нови висоти от 141 долара на Нюйоркската стокова борса.

Още нещо привлече политически умения Еспозито, който вечно търсеше предимство пред демократите. Той откри, че Халиуел е

изтъкнат южен баптист^[2] и член на една от най-големите църкви в страната — Евангелския център на Бъфет, която наброяваше петнадесет хиляди богомолци. Америка беше предимно християнска страна и последните проучвания на Еспозито показваха, че повече от петдесет процента от населението бяха протестанти, двадесет и пет процента — католици, а други единадесет процента описваха себе си като християни, без да посочват определено вероизповедание. Еспозито имаше отделни планове за католиците, но знаеше, че с протестантски проповедници като Джери Бъфет на негова страна изборната кампания може да се води и от амвона. В държава, в която не е задължително да се гласува, изборната апатия представлява постоянна опасност. Ако евангелската десница се убеди, че това е нейният кандидат, в играта можеха да влязат няколко хиляди проповедници. Нарастващата мощ на християнската десница можеше да бъде яхната, за да привлече над тридесет милиона гласоподаватели протестанти, които в неделя бяха в черквите, а следващия вторник — в изборните секции.

— Ричард Халиуел — отговори Еспозито, назовавайки своя кандидат без всякакво колебание. — Зная, че той ще получи голяма подкрепа от Капитолия, също и от Джери Бъфет и много от преподобните му колеги — добави, използвайки връзката на президента с неговия духовен съветник. — Господин президент, заради вашето място в историята е важно страната да продължи да подкрепя републиканските идеали, които вие установихте.

— А Болтън? — попита президентът, който много добре знаеше за амбициите на своя заместник.

— Той е добър вицепрезидент — предпазливо отговори Еспозито, — но с течение на времето си създаде доста врагове и честно казано, господин президент, носи прекалено много багаж за една изборна кампания. Демократите ще повдигнат наново въпроса с портфолиото му от акции, а ние ще трябва да изкараме цялата кампания, като го защитаваме. — Еспозито не отиде толкова далеч, че да разкрие информацията, която бе получил от връзките си в Службата за вътрешни приходи. Ако това някога се разчуеше, президентът трябваше да е в състояние честно да каже: „Не съм информиран“.

Президентът се замисли. Еспозито беше прав. Въпреки че нямаше право да се кандидатира отново, важно бе неговите завети да

бъдат продължени.

— Халиуел е по-умен от Болтън и е чист — добави Еспозито, чувствайки, че е спечелил подкрепата на президента. — Засега трябва да пазим в тайна кандидатурата му. Халиуел играе доста добре голф и бях предложил аз и вие да изкараме една тиха игра с него. Така всяко внушение, че срещата ни е по друг повод, а не просто социален контакт, ще може да се отрече.

Президентът Харисън се ухили.

— Добър е, но не чак толкова. Последния път, когато играхме, му насиних задника. — Нямаше нищо, което президентът да обича повече от голфа. Играта не само го откъсваше от войната срещу тероризма и останалите кризи, които сякаш постоянно бушуваха около Белия дом, но и бе много по-приятен начин да се сражаваш. На игрището за голф можеш да виждаш своя неприятел и да преценяваш всеки негов ход.

Дан Еспозито си позволи да се усмихне. Той страстно мразеше голфа, но една игра нямаше да бъде напълно загубено време. Винаги когато искаше да привлече изцяло вниманието на президента върху нещо, той постигаше много повече на игрище с осемнадесет дупки, отколкото в Овалния кабинет. Цената, която трябваше да плати, беше малка. Вече бе решил, че Ричард Халиуел е човек по негов вкус. Да, безскрупулен и неотстъпчив, но войната срещу терора и стратегията за справяне с разбеснелите се китайци изискваше точно такова съчетание.

[1] Енергийна корпорация в САЩ, която с лъжливи отчети поддържа висок курс на акциите си и фалира, предизвиквайки най-големия финансов скандал в страната. — Б.пр. ↑

[2] Съюз на църковни общини и църкви в Южните щати на САЩ, откъдето идва и наименованието. — Б.пр. ↑

22.

Полет №1874 на „Делта Еърлайнс“, Вашингтон

Капитанът на директния полет от Атланта, Джорджия, до летище „Рейгън“ край река Потомак във Вашингтон, окръг Колумбия, слушаше как указанията от контролната кула пукат в слушалките на главата му.

Но този път проучванията на Еспозито не бяха задълбочени и изчерпателни, както винаги досега. Той се остави да бъде заслепен от деловите умения на Халиуел и членството му в Южната баптистка църква. Ако Дан Еспозито беше проучил Ричард Халиуел със същото педантично внимание към подробностите, което отделяше на данните от допитванията, щеше да открие, че името му на Уолстрийт, както и членството му в Евангелския център на Бъфет, не са това, което изглеждат.

— Полет „Делта“ 1874, имате разрешение да се спуснете на три хиляди метра. След като напуснете хоризонт 190, превключете на основна честота 119,85.

— Спускаме се на три хиляди метра. Благодаря и приятен ден.

Утринта беше хубава и ясна и в далечината се виждаха неясните очертания на сградата на Конгреса на Капитолийския хълм. Прекрасен ден за летене, помисли си капитанът, докато се подготвяше да дръпне назад двойния дросел на боинга 737–800, а неговият втори пилот се протягаше към радиоконзолата, за да смени честотите.

В кабината зад тях стюардът взе микрофона на вътрешната уредба:

— Докато се спускаме към Вашингтон, моля да затегнете коланите, да вдигнете масичките и да изправите облегалките на седалките си.

Най-влиятелният християнски телевизионен проповедник в Америка, преподобният Джери Бъфет, седеше на място 1А и неохотно се подчини на указанията на стюарда, като натисна бутона на удобната си кожена седалка. Мощните турбореактивни двигатели станаха по-тихи и носът на самолета се наклони към земята.

Джери Бъфет се усмихна любезно, когато пое затоплената кърпа за лице от младичката стюардеса. Южният баптист и телепроповедник беше среден на ръст, в началото на шестдесетте, но изглеждаше десет години по-млад. Загорялото му квадратно лице беше сред най-разпознаваемите в Америка. Той избърса лицето и ръцете си, после насочи поглед към земята под него. Беше гледал излъчването на заплахата на д-р Халид Кадир и когато президентът го помоли за съвет, хвана първия самолет, на който имаше свободно място в първа класа. Джери Бъфет не се съмняваше, че заплахите на Халид Кадир са истински, но както щеше да обясни на президента, действителните заплахи, пред които Америка бе изправена, не бяха свързани с предупрежденията на Кадир, които изхождаха от една лъжлива религия и нейната свещена книга Корана. Предупрежденията бяха в Библията и Господ продължаваше да привлича вниманието на Америка към тях. Когато Ариел Шарон, подкрепен от президента, изтегли израелските части от ивицата Газа — страната, обещана на Израилевите племена, Господ бе повалил Шарон с тежък инсулт, защото посмя да раздели Обетованата земя. Предупрежденията в Библията бяха кристално ясни, но избраниците на Бога в Израел и в Съединените щати продължаваха да ги пренебрегват.

Когато боингът се наклони на обратната на залива Чесапийк страна, Джери Бъфет се замисли върху двете най-големи опасности, които той виждаше пред Съединените щати. И двете бяха предсказани в Библията. Настъпващата заплаха от Китай бе изяснена в Откровението на св. Йоан Богослов, 9:15-16: „И бидоха освободени четирите Ангела, които бяха и приготвени за часа и деня, за месеца и годината, за да убият третината от човеците. Броят на конните войски беше двеста милиона“. Имаше само една страна в света, способна да събере такава армия, и Джери Бъфет знаеше, че в „Книга с факти за света“ на ЦРУ се посочваше, че броят на мъжете, годни за военна служба в Китай, е минал границата 200 милиона още през 2001 г.

Другата заплаха от страна на исляма вече се прояви на 11 септември, а възходът на Осама бин Ладен също бе предсказан преди повече от 2000 години в Библията, и то около 165 г. пр.Хр. Тогава Даниил пророкува, че ще се появи велик ислямски водач, един нов Махди, който ще разпали исляма срещу Запада. „И ще дойде време на безредици, както никога преди“, беше казал Даниил.

Преподобният Джери Бъфет нееднократно бе предупреждавал огромното си паство за заплахата от дяволската религия ислям и мислите му се насочиха към описанието на Матей за прекараното от Христос време на Елеонската планина и предсказанието му към неговите ученици за скорошното унищожение на света: „... кажи ни, кога ще бъде това, и какъв ще е белегът за Твоето пришествие и за свършека на света?“, питат учениците, а той отговаря: „Ще чувате боеве и вести за войни. Защото ще въстане народ против народ, и царство против царство“^[1].

От края на Втората световна война броят на войните в света нарасна драматично, размишляваше Джери Бъфет. Освен това Христос беше казал, че точно преди Неговото пришествие ще има глад, бури и земетресения. Те също бяха нараснали драматично. Цунамито в Индийския океан уби десетки хиляди души. Същото стори унищожителното земетресение в Кашмир. И сега, както евреите в древен Ерусалим, народът на Съединените щати отново беше предупреден. Във второто си писмо до Тимотей апостол Павел бе предсказал следното: „Знай едно, пише му той, в последните дни ще настанат опасни времена, защото хората ще бъдат самолюбци, сребролюбци, самохвалци, горделивци, хулници, към родители непокорни... повече сластолюбци, нежели боголюбци!“^[2].

Бъфет се замисли, че Ню Орлиънс повече от другите градове в Съединените щати олицетворява нарастващата похот по наркотици, секс, алкохол и останалите плътски удоволствия. Бог изпрати урагана „Катрина“ като поредно предупреждение срещу разпуснатия живот.

Когато боингът се установи на нужния подход за летище „Роналд Рейгън“ във Вашингтон, преподобният Бъфет разбра, че Господ използва него, за да предаде едно съобщение на президента. Бог призоваваше президента да действа сега, и то бързо, за да спаси избрания народ на Америка. Свършекът на света вече беше плашещо близо.

[1] Мат. 24:3,6,7. — Б.пр. ↑

[2] 2 Тим. 3:1-4. — Б.пр. ↑

23.

Институтът за изследване на заразни болести на армията на САЩ, Форт Детрик, Мериленд

Капитан Доналд Кроушоу изчака, докато не видя полковник Васенбърг да влиза в паркинга в 5:55 часа. Кроушоу би могъл да си сверява часовника по пристигането му и бързо се беше научил да бъде в кабинета преди началникът да е дошъл, дори ако това означаваше да става в 3:33 часа. Полковникът беше използвал някакви връзки в Пентагона, за да уреди нормалната щабна кола на ИИЗБА на САЩ да бъде заменена с боядисан в камуфлажни цветове всъдеход „Хъмви“ от Корпуса на морската пехота. Това включваше стойки за картечници плюс солиден разход на гориво — четири литра за по-малко от шест-седем километра.

— Човек никога не знае кога могат да се появят тия малки мюсюлмански копелета! — му беше припомнил полковникът.

— Да, сър! ИИЗБА на САЩ, сър! — отговори капитан Кроушоу.

Невинаги му беше лесно, но Доналд Кроушоу се бе научил да мисли, преди да заговори. Преди да се осмели да направи някакъв коментар, той искаше да се убеди, че полковникът ще бъде съгласен с него. Надникна иззад укрепената с чували пясък рамка на вратата на кабинета, за да се увери, че е включил кафеварката.

— Аз, момче, обичам кафето си свръхмощно — черно и силно.

Както винаги, и тази сутрин вестниците бяха спретнато сгънати и подредени като ветрило в дясната част на писалището на полковника: отляво се започваше с „Ню Йорк Таймс“, застъпваше го „Вашингтон Поуст“, а него — „Ю Ес Ей Тудей“. Задоволен, Кроушоу провери казионния си спортен екип в огледалото на полковника. Бялата тениска и гънките на камуфлажните му панталони бяха колосани. Ботушите му блестяха в сумрака на ранната утрин. Предвидил да излезе в момента, в който полковникът изключва големия V-образен осемцилиндров дизел, капитан Кроушоу изтича навън и бегом изкрещя:

— Добрутро, сър! ИИЗБА на САЩ, сър! — И отдаде чест.

— Колкото повече се потиш, толкова по-голяма полза имаш, Кроушоу — извика полковникът от вътрешността на въздехода към него, поне веднъж чувствайки, че държи нещата под контрол от висотата на своето „Хъмви“.

— Да, сър! Прав сте, сър!

Полковник Васенбърг влезе с големи крачки през главния вход и продължи по коридора, който водеше към неговия кабинет. Провери дали бойната му униформа е в готовност, окачена от вътрешната страна на защитената му с пясъчни торби врата. После остави черната си чанта с големи медни закопчалки на лавицата, която бе наредил да направят специално за нея. Наля си сам кафе в чашата с емблемата на Корпуса на морската пехота и се отпусна на големия кожен стол зад писалището, също защитено с пясъчни торби.

Полковник Васенбърг, който винаги много внимаваше да не мачка гънките на униформата си, взе „Ню Йорк Таймс“. На първа страница преобладаваха новините от Ирак. От нахлуването в Ирак преди три години този октомври се оказа най-лошият месец за американската армия. Останките на повече от четиристотин млади мъже и жени бяха пратени обратно в САЩ в чували за трупове. С това броят на загиналите наближи три хиляди души. Същевременно за същия период триста войници от коалицията бяха осакатени и ранени, и така общата бройка надхвърли двадесет хиляди. Още хиляда и двеста цивилни иракчани бяха убити, което правеше по около четиридесет на ден. Страната затъваше все повече в гражданската война, а ескадроните на смъртта от сунити и шиити завладяваха все по-големи части от Багдад и провинциите. Ако само можеше да се върне в действащата армия, помисли си той с носталгия, щеше да обърне тази война. Сритай им задниците, повикай В-52 и изравни със земята шибаното място. Когато приключеше с тях, на сто мили от границата нямаше да има жив терорист, нито смрадливи камилски кервани.

Полковник Васенбърг винаги бе мечтал да върви по стъпките на своя герой генерал Патън. Представи си заглавията и снимките, под които стоеше въображаем надпис: „генерал Уолтър Е. Васенбърг Трети, четиризвезден генерал, командващ цялата операция“. „Генерал Васенбърг обявява победата в Ирак: Мисията е изпълнена“, щяха да гласят заглавията на вестниците по цял свят. Можеше да види и

другите, които щяха да следват всеки ден: „Генерал Васенбърг установи военно правителство в Ирак: скоро ще настъпи демокрацията“. „Васенбърг оправя доставките с петрол: продажбите на джипове нараснаха.“ „Васенбърг обявява край на мюсюлманската заплаха.“ Той затвори очи и се видя как стиска ръката на преподобния Джери Бъфет в Багдад, докато в тази някога езическа, но сега освободена страна се разпространяват американската демокрация и християнството. Отмъщавайки за нахлуването в Константинопол на османския султан Мехмед Завоевателя на 29 май 1453 г., когато той превръща една от най-великите християнски катедрали в света, „Света София“, в голяма джамия, Васенбърг щеше да обърне иракските джамии в черкви. Той отвори очи и повдигна леко брадичка към тавана, както често правеше, когато беше сам, виждайки се в Белия дом, докато светкавиците на световната преса безумно проблясват. „Благодарната нация връчва на Васенбърг Почетния медал на Конгреса.“ Това беше нещо, за което често се молеше.

Полковник Васенбърг приключи с предъвкването на новините и обърна на страницата с мненията на читателите. В очите му се наби заглавие с големи букви: „Страхът от различието“, поставено от редактора на страницата, но автор на текста бе професор Имран Сайед. Лицето на Васенбърг почервения и ръката му стисна ръба на бюрото, докато четеше.

„Докато по цялото земно кълбо продължава войната с тероризма, между исляма и Запада се появи опасно разделение. Ние на Запад сме погълнати от страха ни от различното. Той се разпалва от подстрекателските споменавания в медиите на жени и мъже с арабски външен вид и постоянното описване на терористите като мюсюлмани. Страхът в обществото се подхранва и от изтъкнати християнски водачи у нас и в чужбина, които погрешно тълкуват Библията като единственото откровение от Господ и изпитват страх, че християнството е заплашено от исляма. В Съединените щати преподобният Франклин Греъм, синът на Били Греъм, описа исляма като «много зла и порочна религия». Преподобният Джери Вин

нарече Мохамед «обсебен от демони педофил», а преподаваният Пат Робъртсън обвини мюсюлманите, че са «по-лоши от нацистите», карайки други известни християнски водачи, като преподавания Джери Бъфет, бързо да го последват. Това предизвиква гняв и разочарование в голяма част от мюсюлманския свят. Човек може само да си представи реакцията тук, ако някой имам си позволише да разтълкува привързаността на Христос към жените като нечиста или да нарече спасителя на християните Христос Женкаря.“

Полковникът стисна още по-силно ръба на писалището. Безпристрастната критика на професор Сайед срещу исляма, която последва, не направи нищо за възстановяването на притока на кръв в побелелите му кокалчета.

„От другата страна на разделителната линия ислямистите не спират да тълкуват погрешно едно друго откровение на Господ: свещения Коран. Подобно на своите християнски колеги много имами твърдят, че ислямът е единствената истинска религия, осъждат онези, които не са мюсюлмани като неверници, и пренебрегват заповедта на пророка в сура 29 «Паякът»: «И спорете с хората на писанието само по най-хубавия начин... Вярваме в низпосланото на нас и вярваме в низпосланото на вас. Нашият Бог е един и същ». Джихадът е опасно и погрешно тълкуван и от двете страни.

И двете страни се страхуват от различията в облеклото. Тук, в Съединените щати, във Великобритания и Австралия, двама от нашите най-верни съюзници във войната срещу терора, жените мюсюлманки биват критикувани, че покриват телата си с було, а главата с хиджаб, кърпата за глава.

Но християните не се замислят, когато носят златен кръст на врата си и не понасят критика срещу одеждите на монахините и техните покривала. Евреите биха били

ужасени, ако някой предложи да се забранят еврейските шапчици, навитите на масури бакенбарди или големите черни шапки на техните по-консервативни сънародници.“

Полковник Васенбърг беше близо до самовзривяването. Въпреки че в статията не се споменава, че професорът работи като учен в ИИЗБА на САЩ, сигурно мнозина в службата на главния лекар на армията го познаваха. Този учен мюсюлманин не само дълбоко грешеше в мисленето си, за което Васенбърг се закани, че сурово ще го накаже, но и присъствието на такъв открит критикар на Запада в неговия екип можеше още да отдалечи изплъзващата му се първа звезда. С повишено до опасни равнища кръвно налягане той продължи да чете заключителните редове на Имран.

„Религията е произволна случайност и ако ви се беше случило да сте родени в Пакистан, както стана с мен, щяхте от много малки да започнете да вярвате във възнесението на Мохамед от Скалния купол в Ерусалим. Ако сте били родени в тази страна и сте християни, вас са ви учили да вярвате във възнесението на Христос малко по-далеч от неговата гробница близо до Голгота, където сега стои черквата «Божии гроб».

Мохамед и Христос, мир и на двамата, имат много общи неща. И двамата призоваваха за справедливост, равенство и състрадание. Вместо да се страхуват от различията, умерените от двете страни трябва да ги прегърнат и да прославят културните различия, които сме наследили. Докато не се намали нарастващото влияние на мюсюлманските и християнските фундаменталисти и на непоклатимата вяра, че те единствени знаят пътя за нашето спасение, бъдещето ни като вид е много мрачно.“

— Кроушоу! Искam тоя шибан мюсюлмански учен веднага да дойде в кабинета ми! Веднага, разбрано?

В далечния край на широкия двор капитан Кроушоу се потеше обилно в сумрака на зазоряването, премествайки с мъка единия ботуш пред другия, и милостиво остана извън обсега на гласа на разгневения до бяло полковник.

24.

Исламабад, Пакистан

Докато боинг 747 на Британските авиолинии рулираше след кацането, Ал Фалид успя да зърне избелялото синьо на табелата „Исламабад Интернешънъл“, която стърчеше над ниската бяла сграда, играеща ролята на врата към пакистанската столица. Летището се поделеше с транспортната база „Чаклала“ на пакистанските военновъздушни сили и Ал Фалид изпита смесени чувства, докато наблюдаваше как два американски изстребителя F-16 се носят с рев по главната писта. Двата реактивни двигателя оставяха зад себе си оранжева следа от пламъци. Зелено-белите кръгове на пакистанските военновъздушни сили на фюзелажите и белият полумесец със звезда на опашките бяха ясно различими. Един ден, сърдито си помисли Али Фалид, няма да имаме нужда от вашите самолети. Тогава ще правим наши собствени и панислямът ще се простира през Европа до Азия и през Тихия океан до Северна и Южна Америка. Самолетите в света и всички останало ще се правят от мюсюлмани в полза на исляма. Ал Фалид безмълвно благодари на Аллах, Всемилоствивия и Милосърдния, че този ден бързо приближава.

Той веднага забеляза агента на ЦРУ. Мъжът стоеше прекалено близо до багажната лента и нервно оглеждаше пътниците, дошли за багажа си. Изглежда, за младежа това беше първата му оперативна задача. Носеше големи слънчеви очила и Ал Фалид го прецени като двадесет и няколко годишен. Беше висок около метър и седемдесет и пет, с издължено лице и много къса руса коса. Зад стъклата на очилата техните погледи се срещнаха, но американският неверник веднага отмести очи. „Никога не осъществявай зрителен контакт.“ Сигурно така пишеше в ръководството им, помисли си кисело арабинът. След няколко минути, докато багажната лента още се инатеше да тръгне, Ал Фалид се обърна рязко и отиде до будката с вестници в далечния край на залата за пристигащи. След като си купи един „Пакистан Обзървър“, се обърна и видя, че американският неверник е само на тридесет метра от него, загледан в екраните със заминаващи полети.

След като подозренията му се потвърдиха, Ал Фалид се върна обратно при лентата за багажа. Няма да е трудно, помисли си той, но когато провери своя електронен помощник „Блекбъри“^[1] и откри, че има имейл, настроението му рязко се промени. Повечето съобщения се изпращаха през безопасни блокове в интернет, но Ал Фалид си отбеляза наум да припомни на избрания за първата предупредителна атака ръководител на клетката в града, че американците, британците и австралийците вече четат имейлите с лекота.

„Властите реагираха на ТХДД и на тревогите на обществеността. Половината живот създава грижи. Нормалната дейност е прекратена и вече не можем да ги използваме за прикритие. Подходът «тапа в бутилка» ще бъде ограничен и ще трябва да се съсредоточим върху ЖЕГА за атака на повърхността.“

Съзнавайки, че е наблюдаван от агент на ЦРУ, лицето на Ал Фалид си остана безизразно, докато триеше инкриминиращото съобщение. Решението на властите да прекратят нормалните дейности, които щяха да предоставят на бойната му група в избрания за мишена град съвършено прикритие за доставката на големи количества експлозиви за първата предупредителна атака на Кадир, беше удар за групата, но внимателните планьори на операции като Ал Фалид винаги бяха готови за неочакваното. Имейлът предлагаше да бъде задействан неговият алтернативен план. От армията на неверниците се бяха снабдили с няколко противотанкови ракети и сега те щяха да бъдат използвани в техния голям маньовър. Рибарският кораб, който Ал Фалид беше купил, трябваше да бъде преустроен, за да даде своя принос в атаката на повърхността, макар че времето изтичаше. Ал Фалид знаеше наизуст разписанието на супертанкера, а два от влекачите сигурно вече се подготвяха да напуснат базата си в Монровия за дългото пътуване до целта.

Когато багажната лента се пробуди за живот, Ал Фалид обмисляше промените в плана. Противотанковите ракети би трябвало да се съчетаят с по-голям заряд експлозиви, но те се бяха погрижили за това и Амон ал Фалид беше уверен, че заваряването може да се

извърши и през деня. Подобна дейност беше нещо напълно нормално край навес за лодки и вероятно по същото време щеше да бъде възможно да разположат по-малки заряди по дъното. При взривяването им разрушението на целта щеше да бъде пълно. Очите на Ал Фалид се присвиха, когато се сети за дългите часове, прекарани над картата на града на неверниците, докато пиеше чай. Може би тапата в бутилката все още е възможна, помисли си той, докато си взимаше очукания куфар.

Амон ал Фалид беше избрал голям хотел на Гомал Роуд недалеч от огромната джамия „Шах Фейсал“ в основата на величествените хълмове Магала. Те бяха надвиснали над напълно модерната столица на Пакистан, преместена от Карачи в края на 50-те години. Високите сгради, разделени от широки авенюта с много зеленина, създаваха фалшивото впечатление за стабилна, благоденстваща и мирна ислямска нация. Много от големите хотели имаха товарни рампи, където работниците бяха мюсюлмани, а в хотела на Ал Фалид имаше член на Братството, който беше щастлив да помогне.

В деня след пристигането си Ал Фалид нямаше нищо против американския неверник да го последва до Ислямския университет, където той прегледа различни книги по ислямска архитектура, но днес планираше да посети търговците на оръжие в Дара Адам Хел. Първото му посещение на този пращен преден пост в подножието на Хиндукуш, където законите не важаха и човек можеше да купи всичко: от АК-47 до най-усъвършенстваните оръжия, които се предлагаха на международния черен пазар, беше много успешно. Сега ресурсите за втората и третата предупредителни атаки на Халид Кадир бяха на позиции в различни части на света. Днес щеше да приключи с покупките за първото нападение. Също като последното му посещение, и това трябваше да бъде укрито от неверниците на всяка цена.

Ал Фалид внимателно пусна крайчето на пердето на прозореца. Младият агент на ЦРУ беше енергичен. Още нямаше седем сутринта и вече бе в очукания джип „Сузуки Потохар“^[2], паркиран от другата страна на улицата. Вероятно си мислеше, че е безличен и не се набива на очи, помисли си с презрение Ал Фалид. Неверникът често вдигаше

глава от вестника и поглеждаше неспокойно към входа на хотела. Дааа, помисли си Амон ал Фалид, докато отиваше към товарната рампа, очакваше го много дълъг ден.

Температурата вече беше стигнала 40°C и днес щеше да е един от онези горещи и влажни дни, с които беше известен субконтиненталният климат. Ал Фалид си позволи една от редките си усмивки. Пътуването от хотела сред големите хасени торби с пране на „Хайдерабадска пералня“ беше доста удобно, а той се беше преоблякъл в местната носия от широки шалвари и камез, традиционната дълга риза на пушуните. Сега беше настанен на пътническата седалка на тойотата на пералнята, която се движеше бързо към афганистанската граница. Двама от бойците на Халид Кадир седяха отзад, стиснали своите калашници с по два пълнителя, залепени един за друг с тиксо, между коленете.

Отблизо ги следваше камион на същата фирма с още шестима от телохранителите на Кадир. Двата големи метални куфара в каросерията съдържаха десет милиона долара в стодоларови банкноти с различни номера. Халид и Ал Фалид бяха решени парите да не попадат в чужди ръце. Средствата бяха дошли чрез една от международните благотворителни организации на „Ал Кайда“, за която „Хайдерабадска пералня“ в Исламабад играеше ролята на представителство. Ал Фалид беше станал специалист в укриването на парични следи, а и не всички банки в Исламабад бяха това, на което приличаха.

Ал Фалид усети прилив на доволство, когато булевардите на Исламабад направиха път на долината на река Инд, а два часа по-късно на долината Пешавар. На север можеше да съзре неясните очертания на хълмистото подножие на Хиндукуш, и ако Аллах, Всемилолюбивият и Милосърдният, пожелаеше, парите в задната част на тойотата скоро щяха да бъдат разменени за сложни оръжия, произведени в Америка, които да бъдат използвани за славата на исляма. Между другото се сети за младия агент на ЦРУ и си позволи още една усмивка.

Бил Крофърд плъзна поглед от вестника си към часовника. Беше нервен от мисълта, че може би е прецакал първата си задача. Вече стана три следобед, а още нямаше никаква следа от обекта. Може ли да е излязъл от друг изход, зачуди се той, а после си вдъхна увереност. Невъзможно е. Хотелът имаше само два изхода. Или през въртящата се врата на главния вход, или през товарната рампа, която гледаше към прашна странична уличка, а той беше паркирал така, че можеше да ги вижда и двата. Единственото движение около товарната рампа настана, когато замина един джип „Тойота“ на някаква пералня, а това се случи преди няколко часа. При температура около 40°C въздухът беше гъст и потискащ и той запали двигателя на сузукито с надеждата да получи известно облекчение от климатика, който отдавна плачеше за смяна. Мислите му се върнаха в Съединените щати, където беше оставил младата си жена Натали и тримесечната им дъщеря Табата, и се запита кога ли пак ще ги види.

Тойотата спря на границата на северозападната погранична провинция на Пакистан с Афганистан, където властваше законът на оръжието и дори военните не можеха да упражняват контрол. На мръсната табела пишеше: „Внимание, от тук нататък влизането на чужденци е забранено“. Въпреки разрешителното от пакистанската служба за вътрешна сигурност, което показва шофьорът, пазачът изглеждаше раздразнен, ала когато Ал Фалид извади египетския си паспорт, той се отпусна и вратите се отвориха, а мъжът вдигна юмрук за поздрав.

— Аллах акбар! Бог е велик!

Дори сред говорещите пущу и урду племена мюсюлманският боен вик на арабски заличаваше езиковите различия.

След час и половина стигнаха до покрайнините на Дара Адам Хел и отново бяха спрени, този път от пущунци, въоръжени с автомати. След кратка размяна на реплики между тях и шофьора на Ал Фалид и още едно изревяване: „Аллах акбар! Бог е велик!“, тойотата беше допусната на прашната главна улица на селището. Шофьорът на Ал Фалид подкара към оживения и шумен пазар в другия ѝ край. Ако пакистанското правителство наистина имаше намерение да залови талибаните, избягали от американските части в Афганистан, нямаше

да им бъде трудно да хванат значителен брой от тях по улиците на Дара Адам Хел, защото лесно се разпознаваха по тюрбаните и робите.

Въздухът беше горещ и тежък и пушекът от горящите дървени въглища в мангалите, на които собствениците на магазини печеха подправени меса, се виеше заедно с дима от хашиша и изгорелите газове от моторните рикши.

Най-накрая стигнаха до една палатка, оградена с мръсни платнища, която стоеше в центъра на пазарището. От двете страни на входа към нея бяха закрепени портрети на Осама бин Ладен и молла Омар. Отпред стояха двама пущунци, а в ръцете си държаха задължителните автомати „Калашников“. След една дума от телохранителите на Кадир Ал Фалид беше въведен вътре.

Ал Фалид кимна одобрително, след като му показаха шест дълги зелени метални кутии, едната от които беше отворена. Сгушена в летия сив твърд дунапен лежеше масленозелена тръба с диаметър четиринадесет сантиметра и дължина метър и половина. По-малките кутии, в които бяха пусковите тръби и ръкохватките за многократно използване, с които се изстрелваха ракетите, бяха струпани отделно. Тези ракети „Стингър“ щяха да послужат за първото от предупредителните нападения на Халид Кадир. Тази купчина ракети щеше да улесни малка, но съществена част от цялостния план и Ал Фалид знаеше, че армията на неверниците вече се упражнява за точно такава атака, каквато Кадир му беше наредил да проведе срещу един от най-красивите градове в света. Ученията на неверниците бяха достоверно описани и доста рекламирани в медиите на града мишена.

Ал Фалид мрачно се усмихна на глупостта на неверниците. Медийното отразяване очевидно беше политически ход, целящ да убеди градското население, че всичко е под контрол, но политическата арогантност на неверниците даде много добра представа на Ал Фалид срещу какво може да се изправят хората му. Въпреки че войниците на неверниците бяха сред най-добрите на света, те бяха само лековъоръжени. Той знаеше, че тежковъоръжените влекачи са крайно нужни за елиминирането на градската полиция и гарнизона.

Търговецът на оръжие предложи на Ал Фалид едно разнебитено кресло, след това се извини и се зае с броенето на парите в двата куфара, които бяха свалени от каросерията на тойотата. В дивата пустош на граничната зона нищо не се приемаше на доверие.

Оръжейният пазар в Дара Адам Хел се беше превърнал в един от най-страшните кошмари на ЦРУ и Пентагона, но те самите бяха първопричина за появата му. Продажбата на сложни оръжия водеше началото си от подкрепата на САЩ за Осама бин Ладен и муджахидините, ислямските свети бойци в Афганистан, много от които изповядваха една от най-суровите форми на исляма. Афганистан беше една от най-бедните страни на земята и през деветнадесети и двадесети век руската и британската империи се бяха съревновавали да контролират тази зона, над която господстваха някои от най-високите и най-негостоприемните планински вериги в света. През 1979 година, когато британците отдавна вече ги нямаше, Съветите се страхуваха, че някои от групите сред ислямските муджахидини, враждебни към СССР, могат да вземат властта. Те нахлуха в Афганистан и поставиха свое марионетно правителство в Кабул.

Съединените щати веднага хвърлиха в подкрепа на борците за свобода цялата си огнева мощ, както предпочиташе да нарича Роналд Рейгън Осама бин Ладен и муджахидините, въоръжавайки ги с голямо количество от най-усъвършенствените оръжия, които имаше на разположение. Включително ракети „Стингър“, които можеха да свалят летящ под три хиляди метра апарат. Когато през 1989 година руснаците изтеглиха армията си, една от многото победени от Хиндукуш, бомбите бяха върнали Афганистан обратно в каменния век. Над един милион от неговите граждани бяха убити, а много повече избягаха в Пакистан и съседния Иран. Съединените щати не се намесиха, оставяйки страната на опиумните полета и различните военни командири, които започнаха помежду си яростни междуплеменни сражения, подготвяйки пътя за появата на подкрепяните от Пакистан талибани. Те излязоха от своите медресета, строгите ислямски училища, действащи в труднодостъпните гранични области на пакистанската северозападна провинция. За Халид Кадир и Ал Фалид беше важно, че във вакуума, оставен от Съединените щати, над петстотин от страховитите ракети „Стингър“, доставени на муджахидините, изчезнаха, и сега, срещу съответната цена, се продаваха в Дара Адам Хел.

Малко момче донесе тънкостенна чаша със зелен чай и докато търговците на оръжие брояха купчините стодоларови банкноти, Ал Фалид се отпусна назад в креслото, благодарен за краткия отдих преди

онова, което щеше да бъде дълга и много сложна акция. Мислите му се зареяха назад във времето, когато той беше в съвсем същата палатка, преди осемнадесет месеца, точно по времето, когато „Чърчил“, „Монтгомъри“ и „Уейвъл“ напуснаха Ротердам с курс към Карачи. Тогава първото посещение на Ал Фалид в Дара Адам Хел беше минало изненадващо гладко и той купи петнадесет от ракетите „Стингър“. Закупуването на влекачите също беше отличен ход. Преценката на Ал Фалид, че влекачите се подлагат само на повърхностна митническа проверка, ако изобщо някой им обърнеше внимание, излезе вярна. Оръжията, които Ал Фалид току-що закупи за първото предупредително нападение в дълбините под вечността, щяха да бъдат пренесени в Карачи, откъдето „Монтгомъри“ и „Уейвъл“ щяха да ги натоварят. На третия влекач, „Чърчил“, му беше възложена задачата да закара на място ресурсите за по-късното предупреждение. Бавно, но сигурно целият план започваше да си идва на мястото.

Халид Кадир беше подбрал градовете мишени много внимателно, обзалагайки се, че нито един от големите шпионски сателити, принадлежащи на Съединените щати, няма да бъде насочен към тях. Големият сатана, слава на Аллах, ги беше улеснил.

[1] Джобен компютър на канадската компания RIM. — Б.пр. ↑

[2] Под тази марка в Пакистан се продава познатият ни „Самурай“. — Б.пр. ↑

25.

Овалният кабинет, Белият дом, Вашингтон, окръг Колумбия

Агентът от тайните служби пред входа на Овалния кабинет в Западното крило любезно кимна на Джери Бъфет, един от най-доверените съветници на президента по вътрешната и външната политика. Макар това да не беше обществено достояние, преподобният Бъфет бе чест посетител на Белия дом, където властваха редовните молитви и словото божие.

— Джери, влизай — покани го президентът Харисън, надигна се иззад писалището и топло се здрависа с проповедника. — Познаваш Дан Еспозито — допълни той и съветникът му също протегна ръка.

— Благодаря, господин президент, благодаря.

Въпреки свободното държане и пълното доверие помежду им, Джери Бъфет винаги се придържаше към протокола. Той се обръщаше към президента на малко име само ако бяха сами или се молеха Бог да благослови президентството на Харисън.

— Това са трудни времена, господин президент, но много хора се молят за вас и всички ние смятаме, че вършите първокласна работа.

— Джери, високо ценя това. Понякога наистина не ми е лесно, но получавам доста сила от нашия Господ.

— Амин, господин президент, амин.

— Седни да си починеш — каза президентът, отпусайки се на едното от двете кресла, докато канеше с ръка Бъфет да седне на другото. — Какво мислиш за последната заплаха на Халид Кадир и „Ал Кайда“, Джери? — попита той, след като агентът от тайните служби напусна стаята.

Бъфет кимна мрачно, наклони се напред и сниши дълбокия си провлечен южняшки говор, което беше напълно излишно в доказано най-сигурния кабинет в света.

— Господин президент, би трябвало да направим нещо по отношение на тази заплаха, преди да ни съкруши. Не от фалшивите пророкувания на Корана трябва да се страхуваме, а от истинските в Библията. Живеем в може би най-сложното време в историята на

човечеството и затова Бог ви е поставил на този пост. Вашата работа е мисия Божия — обяви тържествено, старайки се да подчертае казаното. — Господин президент, съществуват две отделни заплахи. Най-сериозната идва от китайците и огромните армии на Гог, както вещае Йезекиил, но това ще се случи по-късно. По-непосредствената опасност идва от лъжливата религия ислям. Господин президент, мюсюлманите настояват да се даде на палестинците тяхна собствена държава, но това ще бъде само началото. Всъщност целта им е Израел да бъде изтласкан в морето, но Библията казва, че преди Христос да се върне, на израелците трябва да бъдат върнати всички библейски земи. Всички — решително повтори преподобният Бъфет. — Палестинците трябва да бъдат преместени в Йордания или във всяка друга държава, която се съгласи да приеме тези езичници. С устата на Йезекиил Бог ни казва: „А вие, планини Израилеви, ще развиете клоните си и ще принасяте плодовете си на Моя народ Израеля, защото те скоро ще дойдат. Защото ето, към вас ще се обърна, и вие ще бъдете обработвани и засявани“^[1]. Господин президент, Бог ни е предупредил още, че в последните дни точно преди връщането на Христос мюсюлманите ще се опитат да разрушат Израел и Ерусалим.

Президентът Харисън имаше замислен вид.

— Господин президент, Библията е съвсем недвусмислена — продължи да го притиска Джери Бъфет. — И в Стария, и в Новия завет са предсказани нападения срещу Америка от ислямски терористи. Това виждаме в началото на свършека на света, който ще възвести връщането на Христос, и аз много се страхувам, че Халид Кадир ще изпълни заплахите си точно както е посочено в Библията.

Дан Еспозито, който седеше на дивана встрани от креслото на президента, се размърда неспокойно. Първо онова малко лайно от ЦРУ О'Конър, а сега и тоя проповедник, който се бърка в чужди работи. И двамата имаха наглостта да твърдят, че заплахите на Кадир са истински. Той не искаше това да става публично достояние, но засега не каза нищо. Дан Еспозито знаеше, че за момента има нужда от Бъфет. Преподобният разпалваше гласоподавателите в южните райони и в колебаещите се щати като Охайо. Ако проповедниците на Бъфет ги подтикнеха да гласуват за един богобоязлив президент, който приема Бог да го ръководи, те щяха да излязат на тълпи, за да гласуват.

Преподобният Бъфет бръкна в меката си кожена чанта и измъкна доста измачканата си от прелистване библия.

— Бог ни съобщи, господин президент, че мюсюлманските народи се готвят да ударят нашата нация. Бог ни разкри как ще го направят, когато говори с Йоан на остров Патмос: „И видях, и ето сив кон, и върху него ездач, чието име беше смърт; и адът следваше подире му“^[2]. Гръцката дума за блед е „хлорос“, което означава болест. Господин президент, Библията не може да бъде по-ясна. Срещаме го и в Даниил, Матей и в Откровението на св. Йоан Богослов. Няма съмнение, че тия мюсюлмани готвят атака, която ще разпространи заболяване. В този случай може да става дума само за биологично оръжие.

— Държавният департамент и нашите разузнавателни служби не мислят, че терористите разполагат с такива възможности — каза президентът и хвърли поглед към Еспозито.

— Господин президент, няма съмнение, че Държавният департамент и разузнавателните служби вършат отлична работа, но за разлика от вас те нямат пряка връзка с една по-висша власт. Подобно на Хитлер, господин Кадир говори за окончателно решение. Като божи човек в Белия дом, вие, господин президент, разполагате с най-големия източник на разузнавателна информация, който може да съществува. Не може да има по-висш авторитет от думите на нашия Господ и Светото писание. Ние не само трябва да подготвим страната да отрази унищожителната ислямска биологична атака, но и да я възпрем така, че дори да не си помислят да я провеждат. Единственото, което възпря Съветския съюз да започне ядрена война по време на Карибската криза, беше нашата ядрена мощ. Хрущов знаеше, че ако нападне, щеше да бъде унищожена неговата собствена страна. Господин президент, ние трябва да разработим наши собствени биологични оръжия и да премахнем всяко съмнение у мюсюлманите, че не само разполагаме със средства да ги унищожим, но ако ни нападнат, че и няма да се поколебаем да го направим.

— Слушам те, Джери — каза президентът Харисън, — разбирам те, но възобновяването на тези изследвания ще бъде много голяма стъпка.

— Господин президент, днешните времена са отчайващи и вие трябва на всяка цена да имате възможността пръв да нанесете удар.

Ако атакувате в името на Господа, бъдете сигурен, че той ще бъде на ваша страна.

Преподаваният Бъфет използваше същата убедителна риторика, която прилагаше и на голямата сцена в своя център в Атланта. Това бяха умения, усъвършенствани през целия му живот. След като замълча, за да може още да помисли, президентът кимна в знак на съгласие. Реши, че настояванията на вицепрезидента и секретаря по отбраната вероятно са начинът, който Бог бе избрал, за да стигне посланието до него. Послание, което сега се потвърждаваше от духовния му съветник.

Преди да си тръгне, Джери Бъфет хвана за ръка двамата мъже и започна да реди молитвата:

— Боже наш, Исусе, благодарим ти за този богобоязлив президент, когото постави в Белия дом, за да се изпълни волята ти тук на земята. Молим те да продължаваш да пазиш президента, за да може да победи злите ислямски сили на този свят. Молим те да ръководиш всички, на които ще бъде възложена подготовката на нашата защита, за да продължи от тази нация да свети твоята светлина, която осветява целия свят. Молим се за това в името на Исуса, амин.

По-рано през деня на около деветстотин километра в южна посока едно зло с по-страховита природа бе започнало да набира сили.

[1] Йез. 36:8-9 — Б.пр. ↑

[2] Откр. 6:8. — Б.пр. ↑

26.

Атланта, Джорджия

Д-р Ричард Халиуел нетърпеливо чакаше човека от градския кучкарник. Още нямаше 6:30 сутринта и като изключим по някой самотен бегач, паркът в центъра на Атланта бе пуст, поне Халиуел си мислеше така. Срещата, която предстоеше, трябваше да може да бъде отречена и да не бъде свързана с определени лица, ако се случеше най-лошото. Халиуел се усмихна вътрешно. Чувството му за справедливост беше удовлетворено, тъй като можеше да използва човек от градския кучкарник. А тези хора в края на краищата не бяха по-добри от краставите кучета.

Ричард Халиуел пхна ръцете си в ръкавици в джобовете на своето скъпо кашмирено палто и започна да потропва раздражено с италианските си кожени обувки. Не беше свикнал да го карат да чака. Както обикновено, беше планирал всичко в детайли. Миналия месец бе възложил на своя дългогодишен частен детектив да проучи няколко общински чиновници. Детективът отлично схвана деликатността на задачата. Както винаги, Халиуел настоя докладът да е устен, а плащането — в брой, което означаваше, че няма да останат документални следи. Халиуел се беше спрял на един нелегален емигрант от Мексико. Женен за сприхава жена, мъжът бе редовен посетител на най-занемарените барове в града, където често беше виждан в компанията на също толкова съмнителни жени. Защо някой би си губил времето с него, беше извън възможностите на д-р Халиуел да разбере, докато гледаше как niskият трътлест тъмнокос мексиканец потайно пресича парка. Някои жени очевидно нямаха вкус, помисли си, но в края на краищата, колкото по-отвратителен беше личният му живот, толкова по-добре. Ричард Халиуел обичаше да има контрол върху хората. Когато мъжът стигна на около четиридесет и пет метра от него, Халиуел нахлупи една тънка шапка маска.

— Не си се разбързал — озъби се той на новодошлия.

Мексиканецът подскочи с озадачен израз на лицето.

— Тук съм — обади се Халиуел, излизайки иззад живия плет, който заграждаше неголемия парцел, заеман от парка.

— Защо е цялата тази тайнственост? — попита мексиканецът.

— Защото така ми харесва — рязко му отговори Халиуел. Без да сваля фините си кожени ръкавици, той измъкна обикновен плик от кашмиреното си палто. — Вътре има хиляда долара в брой. Там, откъдето идват тези, има още много, разбира се, в случай че сътрудничиш.

— А ако не искам? — Мексиканецът огледа предпазливо високия, добре облечен мъж с маска, отсъди, че е в по-добра позиция, и черните му като въглени очи проблеснаха от алчност. Каквото и да искаха от него да направи, то явно бе достатъчно важно, за да бъде обгърнато с изключителна секретност. Усещането му за превъзходство не трая дълго.

— Ако откажеш да се заемеш със задачата, смятай, че тази среща изобщо не се е състояла. Няма да получиш и хилядата си долара. Ако все пак решиш да свършиш работата, която е доста проста, ще бъдеш възнаграден добре. И в двата случая трябва да си държиш устата затворена. В плика има и няколко снимки. Направени са в мотела зад „Хънгри Джакс“. Те са само копия. Ако не си държиш езика зад зъбите, оригиналите ще бъдат доставени на жена ти.

Мургавото лице на мексиканеца пребледня.

— Кой си ти, по дяволите? — глухо попита той.

— Не е твоя работа. Искаш ли парите?

— Зависи от това какво искаш да направя — отговори мъжът, докато се оглеждаше подобно на голям плъх, който се опитва да намери изход, притиснат в ъгъла на някой канал.

Ричард Халиуел изложи накратко какво иска.

Мексиканецът се замисли, нещо го притесняваше.

— Пет хиляди долара при доставката? — уточни той.

— В брой.

Отново замълча, преди да отговори. Пет хиляди долара щяха да му купят много жени и обилно къркране, а и щяха да затворят устата на кучката, за която се беше оженил, помисли си той ядно.

— Какво ми пука — съгласи се най-накрая. — Кога искаш първата доставка?

— Барманът ще ти предаде съобщение да се свържеш с чичо си. Това ще бъде сигнал да дойдеш тук. Инструкциите ще бъдат написани с виолетово мастило на лист хартия, залепен на дъното на тази кофа. — Халиуел посочи към кофата за боклук, която бе избрал за пощенска кутия. — Към комплекса на лабораторията има вход, който обикновено е заключен. Трябва да съобщиш времето на доставката и строго да го спазиш.

Ричард Халиуел изчака мъжът да замине с камионетката си, чак тогава свали шапката маска, а после излезе от парка пеша и в обратната посока.

Една неясна фигура, която нито Халиуел, нито мексиканецът бяха забелязали, изчака цели пет минути в далечния край на живия плет, преди също да напусне парка.

27.

Институтът за изследване на заразни болести на армията на САЩ, Форт Детрик, Мериленд

Когато професор Имран Сайед влезе в кабинета на командира на института, острата миризма на чували със свеж пясък нахлу в ноздрите му. Не само че вратата беше засводена с прясно напълнени чували, а със струпаните до плота на писалището зелени торби предната и страничните му части приличаха на недовършена пирамида в древна Гиза.

— Свободно! — излая полковникът.

Професор Сайед влезе с едната ръка в джоба на самото си и командата на полковника да се отпусне го изненада.

— Полковник, да не би да очаквате скорошно нападение? — попита той с усмивка, неспособен да устои на желанието да захапе военния комендант.

— Професоре, ще ви припомня повторно, че тази страна е във война. Във война, нали разбирате, и ние никога не можем да сме достатъчно подготвени. Това е строго секретна база и още утре може да се случи някой друг 11 септември — ядно избълва Васенбърг, когото забележката на професора разсея за причината да го повика в кабинета си.

— Може би затова няма да е лошо да се поговори с хора като иранския президент Ахмадинежад или Башар ал Асад — отговори Имран вече по-сериозно, — вместо да се отнасяме към тях и техните народи като към парии и да ги заплашваме, че ще ги унищожим с бомби. Вероятно ще постигнем много по-добри резултати, ако седнем с тях на една маса и се опознаем малко по-добре. А може би ще намерим и общи цели. Човек никога не знае.

— Професоре, Иран и Сирия са част от оста на злото. Не слушахте ли речта на президента Харисън?

Не и ако мога да го избегна, помисли си Имран.

— Чембърлейн опита този номер с Хитлер и нали знаете докъде ни доведе? Ние не преговаряме с терористи и някой ден вие,

професоре, и останалите учени в тази база ще трябва да оставите воденето на войни на президента и на хора като мен, защото разбираме нещо от това.

Имран се изкуши да вметне, че нито Иран, нито Сирия бяха показали териториалните амбиции на Хитлер или на Съединените щати, а президентът и неговите генерали изглежда си нямаха и понятие от усложненията при започването на война със страни като Ирак. Но съобрази, че коефициентът за интелигентност на този полковник и чувалите с пясък имат много общо, затова се направи, че не е чул.

— Това ми напомня за днешната публикация на вашето мнение в „Ню Йорк Таймс“. Кой ви е разрешил? — настоятелно попита полковник Васенбърг.

— Не съм знаел, че за да изразя личното си мнение, имам нужда от разрешение, полковник — отговори Имран, който също започна да се ядосва. — Предполага се, че един от крайгълните камъни на тази демокрация, която много искаме да наложим в Близкия изток — добави многозначително той, — е свободата на словото. Но на мен ми се струва, че за консервативни правителства като днешното тя важи само ако случайно си съгласен с тях.

Полковник Васенбърг едва не получи удар.

— Вие сте нает от правителството на Съединените щати да се придържате към политиката, очертана от президента, Пентагона и мен, а това не включва писането на критични мнения по вестниците. Подобно своеволие надхвърля правомощията ви. В бъдеще ще представяте цялата си кореспонденция за одобрение на мен. На мен, ясно ли е? Свободен сте.

Имран вдигна рамене и излезе от кабинета на Васенбърг, поклащайки глава. Командващият базата не само страдаше от мания за величие, но според професора беше и сериозен кандидат за инсулт или сърдечен пристъп. Той завъртя очи и помахна на слисаната Кейт, която чакаше пред вратата да влезе.

— Кроушоу! Тази жена Брейтуейт дошла ли е вече?

— Да, сър! ИИЗБА на САЩ, сър! — изрева в отговор капитан Кроушоу. — Бързо, полковникът чака — подкани я той, като помахваше с ръка, подкарвайки Кейт към вратата.

Тя наклони глава, вдигна вежди, събра очи и направи муцка на капитана, преди да влезе в светилището на полковника.

— Искали сте да ме видите, полковник? — попита Кейт и премигна невинно в зачервеното лице на Васенбърг, който потропваше с пръсти по плота на писалището.

— Свободно.

— Благодаря, полковник — снизходително отвърна Кейт и още повече го ядоса.

— Тази сутрин отбелязах, че не съм доволен от облеклото в тази база и един от основните нарушители сте вие! Джинсите не са приемливи тук, а косата ви трябва да е или късо подстригана, или вързана на кок. Кроушоу ще ви прати копие от правилника за облеклото в армията.

— Полковник, твърдението ми може да ви изненада, но аз не съм част нито от вашата, нито от нечия друга армия. Ако исках да се строявам в шест сутринта на плаца или да връзвам косата си на кок, щях да постъпя в Уест Пойнт. Но от малкото, което съм виждала в армията — продължи тя втрещена в дребничкия мъж, седнал зад осигуреното си срещу бомби писалище, — много се радвам на решението си да стана микробиолог.

Без да крие гнева си, Кейт се завъртя на пети и излезе през укрепената с пясъчни чували врата, оставяйки полковник Васенбърг онемал, но още по-решен да съсипе кариерата на буйната млада изследователка. Той се протегна към писмото, подписано лично от секретаря по отбраната, което бе получил със следобедната поща. В него се искаха двама висококвалифицирани специалисти с право да работят в лаборатории с четвърта степен на защита. Те трябваше да бъдат назначени във фармацевтичната компания „Халиуел“ като офицери за свръзка по проект за създаване на ваксина срещу едрата шарка. Полковникът добави името на Брейтуейт към това на Сайед, което вече беше написал. Смяташе, че докато успее да измисли нещо по-неприятно, това затънтено място поне щеше да спъне кариерата ѝ.

28.

Халиуел Тауър, Атланта

Д-р Ричард Халиуел паркира своя червен спортен мерцедес „Макларън“ в частния си гараж под Халиуел Тауър. С максимална скорост над 300 км/ч и цена, надхвърляща четиристотин хиляди долара, спортната кола беше още един от символите на непрестанното преследване на властта от Халиуел. В неделните дни отиваше на черква с голямата черна лимузина „Мерцедес 600“, която караше и жена му. Така показваше един не толкова агресивен образ. Симон Карстеърс, личната помощничка на Халиуел от близо осем години, предпочиташе макларъна.

Халиуел пъкна ключа в частния си асансьор и се качи до кабинета си на последния етаж. Бляскащият монолит от хром и стъкло символизираше „голямата фармацевтика сред останалите големи“. Фармацевтичната компания „Халиуел“ притежаваше клонове и заводи в шестдесет и три държави.

Д-р Халиуел свали палтото си и го закачи в гардероба с орехови декоративни плочи, долепен до личната му баня. Дълбоко замислен, закрачи към прозорците на кабинета и по навик се загледа навън към ранната утринна мъгла, която се виеше над езерото под Стоун Маунтин. Вчера му беше звъннал вицепрезидентът Болтън, за да го поздрави със спечелването на договора с правителството за производството на триста милиона дози ваксина срещу едра шарка на стойност половин милиард долара. Това, че запази името на Болтън във ведомостите, макар и не обичайните, беше гениален ход. Бегло се замисли за способностите на своя главен финансов директор Алън Фераро, който беше в отпуска. Не успя да се сприятели с него, но от друга страна, като изключим секретарката му, Халиуел не се сприятеляваше с никого. Докато Фераро бе в състояние да държи „Халиуел“ извън вниманието на Комисията по ценните книжа и борсите и останалите регулаторни органи на Уолстрийт, той щеше да му плаща изключително висока заплата и да понася спорадичните му отсъствия заради глупавите му частни интереси. Почукване откъм

вътрешните врати на обширното помещение прекъсна мислите на Халиуел.

— Влизай, Симон — подвикна той и побърза да се настани зад голямото си орехово писалище.

— Добро утро, Ричард.

Симон Карстеърс беше висока и в много добра форма. Огненочервената коса изпъкваше зашеметяващо на фона на силния ѝ загар. Прякорът ѝ във фармацевтичната компания беше Голямата червеноекоска, макар никой да не смееше да го използва в нейно или на шефа ѝ присъствие. Симон пазеше крепостния ров около 37-ия етаж с желязна ръка в кадифена ръкавица. Ако човек искаше да стигне до председателя, първо трябваше да мине край нея. Лицето ѝ беше овално, а безупречните ѝ зъби — ослепителнобели. Зъболекарят на Симон Карстеърс бе един от най-скъпите в Атланта, въпреки че нито в зъбите, нито в налетите ѝ гърди, факт, който не беше убягнал на Ричард Халиуел, нямаше нищо изкуствено. Облечена в свободна блуза, тя се наведе към писалището, за да постави пред шефа си чашка прясно сварено кафе, и остана така частица от секундата по-дълго, отколкото се налагаше.

— Добре ли спа?

— Като куче. А ти? — попита той многозначително.

Въпреки че доста добре познаваше живота ѝ, Халиуел често се чудеше с какво се занимава Симон, докато не е на работа или на някоя от многобройните си почивки на Карибите. Засега частният детектив не бе открил никакви други предпочитания. Когато ставаше дума за собственост, Ричард Халиуел не биваше да бъде мамен.

— Щях да спя по-добре, ако ти беше наоколо — отговори Симон не много деликатно. За нея нежеланието на Ричард да напусне Констанс, потискащо досадната си и силно религиозна съпруга, беше непрекъснат източник на раздразнение, но накрая неохотно свикна да живее с това.

Чрез брака си Ричард Халиуел беше влязъл в едно от семействата с най-големи връзки в американската политика, но ако някога си беше мислил, че ще има полза от него, вече горчиво се бе разочаровал. Констанс Халиуел беше дъщеря на конгресмена Дейвис Бъртън. Конгресменът се беше провалил и в двата си опита да спечели номинацията на Републиканската партия за Белия дом, но като един от

най-уважаваните и ерудирани конгресмени на Капитолийския хълм бе издигнат за водач на републиканците в Камарата на представителите. Сега особено проницателният в преценките си за хората спикер на Камарата бе следващият след вицепрезидента, който би могъл да поеме президентството. След дългите години опит, натрупан в справяне с различни лобисти и други типове със съмнителен произход, които се носеха по мрачните води на политиката, Дейвис Бъртън веднага, още при запознанството им, изпита неприязън към младия Халиуел. От самото начало беше против този брак, а с времето непоносимостта му се бе засилила толкова, че не можеше да го търпи в дома си, но Ричард Халиуел продължаваше да се надява, че би могъл да спечели опърничавия си тъст. В началото на техния брак, когато Халиуел откри, че жена му е пълна загуба на време в спалнята, той все пак реши, че си заслужава да я запази. Трудностите му с баща ѝ не бяха известни в публичното пространство, а да си съпруг на жена, с която средният американец би могъл да се почувства свързан, си имаше и предимства. За избирателите Халиуел беше успялото „американско момче“ със силни връзки на Капитолийския хълм и в Белия дом. Ричард Халиуел не се съмняваше, че когато му дойде времето, членството му във все по-политизираната Южна баптистка църква, което започна често-често да се набива на очи, също ще изиграе важна роля. Дан Еспозито не беше единственият, който бе забелязал, че новата християнска десница в Америка се превръща в мощна политическа сила.

— Жена ти звънна преди няколко минути. Помоли да ти кажа, че на Ранди Бейкър са предложили място на паж в конгреса. Ще работи при нейния баща.

Халиуел кимна доволно. Ранди Бейкър беше младият член на центъра на Бъфет, който наскоро беше споменал пред Халиуел, че се интересува от политика. Ричард веднага помоли Констанс да се застъпи за него пред баща си. Нямахше съмнение, че на цената на един мобилен телефон и няколко банкноти можеше да накара впечатлителния млад Ранди Бейкър да докладва кой влиза и излиза от кабинета на спикера на Камарата на представителите. Информацията беше сила. Халиуел си отбеляза да звънна на младежа и да го поздрави.

— Също така ме помоли да ти напомня, че ще обядвате с Джери Бъфет след черква другата неделя. Той е докарал някакъв полковник от морската пехота от Мериленд, за да прочете молитвата като част от програмата „Събуди се, Америка“. — Симон вдигна вежди съвсем леко с изражение, което трябваше да значи „колко смешно“. — Звъняха и от Белия дом. Интересуваха се дали си свободен този четвъртък за една игра на голф с президента в кънтри клуба „Винярд“ в Калифорния. Ще участва и Дан Еспозито.

Ричард Халиуел кимна да потвърди и на лицето му се изписа задоволство. Сгушеният под стари крайбрежни орехи и издигащи се високо секвои „Винярд“, недалеч от Напа Вали на север от Сан Франциско, бе един от най-скъпите голф клубове в Съединените щати, в който членуваха по-малко от четиристотин души. За това членство Ричард Халиуел отдавна бленуваше. Клубът беше само за мъже, водеше началото си от 30-те години и бе домакин на един от най-големите турнири по голф в света. Средната възраст на неговите членове беше 76 години, повечето бяха милиардери и макар Ричард Халиуел да се класираше по последния признак, имаше един проблем. Човек не можеше да кандидатства за член на „Винярд“, трябваше да бъде поканен, но въпреки доста оживеното лобиране тази покана продължаваше да му се изплъзва. Може би това щеше да се окаже подходяща възможност да завърже полезни връзки, помисли си той.

— Звучи интересно. Кажете на пилота да бъде на разположение.

— Вече е направено. — Симон Карстеърс нямаше само хубаво лице. Беше и безскрупулно ефикасна.

— Казаха ли кой друг ще играе?

— Попитах. Ще бъдете само тримата.

— Интересно — замисли се Ричард. — Много интересно. — Спокойна игра на голф с президента и с най-доверения му политически съветник беше нещо повече от интригуващо.

— Извиниха се, че президентът няма да може да остане за вечеря, тъй като трябва да държи реч пред Американския политически институт, основан на вярата.

Подобно на обръщението на вицепрезидента Болтън към Националната оръжейна асоциация, речта на президента пред десния мозъчен тръст беше проповед пред вече покръстените, но институтът

бе в един от най-важните изборителни райони, а на публиката винаги можеше да се разчита да ръкопляска на правилните места.

— Добре, тогава ще трябва да вечерям сам — отговори Халиуел и се усмихна кратко, но съвсем машинално.

— Резервирах съседни апартаменти в хотел „Винярд Ризорт“ — докладва Симон.

Ричард Халиуел наблюдаваше как личната му помощничка излиза от кабинета. Нямахе никакво съмнение, Симон Карстеърс имаше чудесни крака и великолепен задник.

29.

Калифорния

Президентът на Съединените щати беше единственият световен лидер, който използваше боинг 747 за да отиде на мач по голф, и пригответията за полета не бяха убягнали от вниманието на Халид Кадир и Ал Фалид. „Ал Кайда“ бе прекарала много време в търсене на слаби места.

По отношение на безопасността пристигането и заминаването на „Еър Форс 1“ бяха истински кошмар. Президентският самолет винаги изискваше напълно затворено въздушно пространство и освобождаване на писти, което водеше до хаос в разписанията на вътрешните и външните полети. Ако имаше възможност, летищните власти винаги предпочитаха да се използва военно летище. След 11 септември защитният щит около „Еър Форс 1“ бе подсилен допълнително и за пръв път в историята на Съединените щати военновъздушните сили провеждаха редовни патрулни полети с оръжия над големите американски градове. Макар това да не беше практика преди, ако равнището на заплахата се повишеше дори малко, „Еър Форс 1“ щеше да получи ескорт от изстребители. От военновъздушните сили бяха съвсем сигурни, че поредицата защитни щитове около президентския самолет щяха да бъдат много трудни за пробиване от страна на терористите. Най-опасното време беше при кацане и излитане, когато самолетът бе уязвим за нападение с ракета, но допълнителното разполагане на тежковъоръжени агенти от тайните служби около летищата осигуряваше достатъчно защита. По-рано през деня 89-а транспортна ескадрила във военновъздушната база „Андрюс“ бе получила анонимна заплахата за свалянето на „Еър Форс 1“. Някога тя щеше да бъде отхвърлена като една от многото лъжливи, но обадилият се тази сутрин беше използвал секретната кодова дума за президентския самолет — „Ейнджъл“, и военновъздушните сили приготвиха два изстребителя просто за всеки случай.

Беше прекрасен, ясен есенен ден. В пилотската кабина на „Еър Форс 1“ главният пилот на президента, полковник от

военновъздушните сили Майк Мънро, и неговият екипаж провеждаха рутинния брифинг за кацането във военновъздушната база „Травис“ в Калифорния, а над тях се разсейваха следите от пара зад двата F-16, които бдително патрулираха високо над боинга. Двата млади пилоти от военновъздушните сили бяха бдителни и готови в миг да изведат от района или да свалят всеки нарушител, ако се окажеше необходимо. В новия свят на смелите след 11 септември правилата за водене на бой бяха жестоки. Тази сутрин само един цивилен самолет имаше разрешение за влизане в района на „Травис“ и то беше дадено от Белия дом. Един черен „Лиърджет 60“ с емблемата на фармацевтичната компания „Халиуел“ на опашката трябваше да кацне по разписание половин час преди президента.

Личният стюард на Ричард Халиуел прибра съдовете от лекия обяд със салата от раци и носът на лиърджета се наклони, когато пилотът намали тягата. Симон Карстеърс се облегна назад в червеното си кожено кресло и вдигна чашата си с шампанско. Под тъмносинята си рокля с презрамки носеше бяла блуза с дълбоко деколте, което разкриваше горната част на загорелите ѝ гърди. Очите на Ричард бяха впити в разделителната линия между тях. Под финия лен можеше да различи неясните очертания на зърната ѝ.

— За довечера — тихичко каза тя, прокарвайки съблазнително език по горната си устна.

— Ще ти го припомня — усмихна се Ричард Халиуел и вдигна чаша в отговор. — Какво ще правиш следобеда? — попита той, любопитен да знае всяка нейна стъпка.

Симон се усмихна.

— Ами след като „Винярд“, изглежда, не си пада много по жените — отговори тя язвително, — докато ти удряш малки бели топчици с президента на тази страна, сигурна съм, че ще мога да използвам черната ти кредитна карта от „Американ Експрес“ с голям успех тук, в Сан Франциско — отговори тя уклончиво.

Някой ден ще успея да го накарам да зареже тази негова досадна малка женичка, помисли си тя, сещайки се, че ако Констанс Халиуел не е в черквата да пее химни, тя прекарва времето си във възхвали на онзи още по-досаден, измъчващ Библията проповедник Джери Бъфет. Симон изпи последните капки от отлежалото шампанско „Круг“ и отново облиза устни. Знаеше, че Ричард Халиуел е пресметлив и

могъщ, а точно това я привличаше в мъжете. Беше сигурна, че някой ден той щеше да се вози на президентския самолет зад тях, и имаше намерение да бъде там с него.

Халиуел се зае отново да чете един от докладите за Китай, анализ на мерките за сигурност на пекинската олимпиада. Симон го наблюдаваше, а мислите ѝ отново се върнаха към неговия брак. Дори животът ѝ да зависеше от това, не можеше да проумее какво намира Ричард в жена си. Веднъж ѝ бе доверил, че се отдръпнала ужасено през брачната им нощ, когато той се опитал да ѝ направи орален секс. Констанс отказала всичко друго, освен мисионерската поза. Симон потисна усмивката си. Никога не бе успяла да си представи Констанс отгоре, да не говорим за орален секс, а съдържаността ѝ в спалнята беше нещо, което Симон знаеше как да обърне в своя полза. Щеше да се погрижи Ричард Халиуел да продължи да получава онова, което съпругата му никога не можеше да му осигури, макар в това да се съдържаше и една изключителна ирония. Ричард Халиуел вероятно беше най-егоистичният и лош любовник, когото някога бе срещала. Дори с неохота трябваше да се съгласи, че размерът има значение. Ала за Симон Карстеърс властта бе много по-важна. Когато той се осъзнаеше, двамата с президента Ричард Халиуел щяха да образуват един много силен отбор. Някога Джей Еф Кей и Жаклин шеметно бяха превзели света, който скоро щеше да се превърне в един нов Камелот.

Облачета светлосин дим се вдигнаха от гумите на лиърджета, когато главният пилот на Халиуел го приземи и насочи към 21-ва стоянка вляво по двете дълги успоредни писти на военновъздушната база „Травис“ във Феърфилд, точно пред залива на Сан Франциско. Оживената база с площ пет хиляди акра беше дом на 60-а транспортна ескадрила и могъщите транспортни самолети „С-5 Галакси“ и „С-17 Глобмастър“ и днес, както всеки друг ден, беше много заета. Докато агентите от тайните служби оглеждаха периметъра, подготвяйки се за пристигането на президентския самолет, три огромни самолета цистерни „КС-10 Икстендър“ се подредиха един зад друг в очакване да кацнат.

Пилотът на Халиуел рулира до района за VIP пристигащи, където чакаше хеликоптер „Бел Джет Рейнджър“ с вече въртящи се витла. На сто метра от него, близо до оранжевия кръст, който бележеше мястото, където полковник Майк Мънро щеше да паркира

предния колесник на „Еър Форс 1“, други двама президентски пилоти с вече поставени колани минаваха през рутинните предполетни проверки на „Марийн 1“, президентския хеликоптер в маслинозелено и бяло. Неговият много по-голям брат с неподвижни криле беше само на двадесет минути полет от „Травис“ и започваше спускането си към пистата.

30.

Главната квартира на ЦРУ, Ленгли, Вирджиния

Къртис О'Конър хвърли поглед на стенния часовник, който показваше малко преди шест следобед. Тъкмо смяташе да си тръгне, за да си легне рано, когато тихото бръмчене на частната му линия прекъсна мислите му.

— Идвам веднага — каза О'Конър в слушалката, чудейки се каква ли криза бе принудила заместник-директора на ЦРУ по операциите Том Макнамара да го вика при себе си.

Макнамара беше вторият по старшинство офицер в управлението и отговаряше за всички шпиони на ЦРУ и тайните операции в чужбина, включително изпращането на паравоенни формирования на места като Афганистан, Ирак и съвсем отскоро Иран.

— Влизай, приятелю, и сядай — каза Макнамара, насочвайки Къртис към единия от двата удобни кафяви кожени дивана. Кожената им тапицерия беше прокъсана и напукана. Вече няколко пъти мебелите бяха определяни за подмяна, но Том винаги казваше на „ония чекиджии в службата на административния директор“, че ще нахлузи гарота на врата на първия, който посмее да ги пипне. Младежките му подвизи като оперативен служител бяха легенда в Ленгли — немалко чужди агенти бяха издъхнали, след като Макнамара тихо е метнал през врата им малко парче стоманена тел. Така диваните си останаха на мястото.

Емблемата на ЦРУ — орел, стъпил върху щит с компасна звезда с шестнадесет лъча, символизиращи разузнавателната информация от всички краища на света, която се събираше в Ленгли — висеше гордо на облицованата с дървена ламперия стена зад писалището, отрупано с пурпурни папки. Мощната лампа за четене на заместник-директора по операциите беше изключена и кабинетът се осветяваше от по-меката светлина на няколко елегантни настолни лампи.

— Току-що се върнах от кабинета на директора — обясни Макнамара, посочвайки с очи нагоре към седмия етаж, и се отпусна на другия диван. Заместник-директорът по операциите имаше едро,

кръгло лице, косата му бе посивяла и много късо подстригана, а погледът на сините му очи пронизваше. Бившият морски пехотинец тежеше над сто килограма, гръдният му кош приличаше на варел и все още редовно изтласкваше сто и петдесет килограма в гимнастическия салон. Движеше се с изненадваща за толкова едър мъж грация и бързина. — Новият вундеркинд е говорил по телефона с вицепрезидента — добави той презрително.

Къртис и Том бяха работили дълги години заедно както в оперативни условия, така и в Ленгли, и общуването им бе много свободно. Дълбокото доверие между тях бе изковано в различни тежки ситуации. Всеки би поверил живота си на другия, но и двамата нямаха доверие на новия директор, изпратен от Белия дом да „оправи вертепа“.

— Има няколко проблема. По някаква причина вицепрезидентът е обсебен от Китай и сигурността на олимпийските игри. Обясних на директора, че вече сме създали специализиран разузнавателен отряд, който ще работи в тясно сътрудничество с Олимпийския комитет на Съединените щати, за да защити нашите атлети и официалните лица, но ми се ще, когато имаш възможност, да участваш в техните срещи просто за да държим нещата под око.

Къртис се ухили. Като се имаше предвид сегашната му натовареност и при условие че те се срещаха между полунощ и съмване, това нямаше да бъде трудно, но не каза нищо, защото Макнамара продължи.

— Нещо по-важно, мозъчният тръст на Пенсилвания авеню е замислил блестяща нова схема за проучвания на биологични оръжия и ще я натресат на нас двамата.

— Това ми звучи като груб фал — отбеляза Къртис и веднага стана сериозен.

— Прав си. Програмата е незаконна, затова ще бъде ръководена от твоята служба. Ако нещата се оплескат, аз и ти ще го отнесем. Цялата работа носи почерка на оня слузест дебелак Еспозито.

— ИИЗБА на САЩ или ЦКЗ?

— Нито първият, нито вторият. Откакто онази паметна бележка за подслушването на обикновени граждани стигна до медиите, вече са параноични за изтичане на информация. Изследванията ще се провеждат в онази нова лаборатория, която построихме за приятелчето

на вицепрезидента в Атланта на територията на фармацевтичната компания „Халиуел“. Какво знаем за този тип?

— Един от старите ми приятели, Роб Бауър от ФБР в Атланта, има много интересна папка за Халиуел — отговори Къртис.

Въпреки силното публично съперничество между ФБР и ЦРУ истинските професионалисти като заместник-директора Макнамара и агент О'Конър имаха контакти, които се промъкваха под радарите на бушуващата по върховете ревност. Подобни връзки минаваха през бюрократичните процедури като нож през масло и бяха безценни и за двете страни.

— Външно Халиуел е стълб на Южната баптистка църква, олицетворение на американското момче, забогатяло, като превърнало някаква скапана биотехнологична лаборатория в международна компания. Той е любимец на Уолстрийт, а брокерите обожават земята, по която стъпва.

— И? — попита Том Макнамара с усмивка.

— Би убил и баба си, ако сметне, че от това може да изкара някоя пара. В момента продължава делото в Африка, за да забрани разпространението на евтини генерични лекарства^[1] срещу СПИН, въпреки че останалите големи фармацевтични компании са съгласни. Опитва се да установи господство на пазара с лекарства срещу СПИН и в Китай.

— Жена и деца?

— Децата са много умни, махнали са се от къщи при първата удобна възможност — цинично отговори Къртис. — Жена му Констанс е досадна като гуано от прилепи и е стълб на онази църква, дето я ръководи онзи, как се казваше, шантавият проповедник, приятел на президента.

— Бъфет?

— Точно той. За десет хиляди долара ще се помоли за теб и ще закачи плочка колкото пощенска марка с името ти на покритата веранда с размерите на цял шибан стадион за футбол. Халиуел се появява там всяка неделя с жена си, а през останалите дни от седмицата скъсва задника на секретарката си от чукане. Пазй се — добави той с усмивка, — видях снимката й. Има много хубав задник и не бих искал да пълзя пред нея, за да стигна до теб.

— О'Конър, радвам се да чуя това — каза Макнамара с кисела усмивка. — Има ли нещо друго, освен че много си падаш по Халиуел?

— Той е капут и е много по-опасен от пълна с гърмящи змии торба, оставена на слънце — поясни Къртис. — Сигурно някой ден ще се окаже добър политик, макар че няма да получи никаква помощ от тъст си.

— Който е? — Том вдигна вежди.

— Спикерът на Камарата на представителите, Дейвис Бъртън.

— Халиуел се е оженил за дъщерята на спикера?

Къртис кимна.

— Бъртън не може да го понася, макар че с това не е в крачка с колегите си. Халиуел дава едни от най-големите приеми във Вашингтон и се радва на доста солидна подкрепа в Републиканската партия.

— Няма да е за пръв път Дейвис Бъртън да не е в крак с другите — отбеляза Том с тон, от който пролича възхищението му към ветерана политик. — Много пъти съм му провеждал брифинги. Истински джентълмен, много умен, и май е единственият, който разбира какво става в Ирак — добави той.

— Нито ФБР, нито данъчните са убедени, че Халиуел действа в рамките на закона — заключи Къртис, — и го наблюдават внимателно, но предвид връзките му са много предпазливи. Той и вицепрезидентът са толкова гъсти, че чак е подозрително.

— Ти какво мислиш?

— Мисля, че Халиуел крие много повече, отколкото подсказва сегашната разузнавателна информация. Моят инстинкт ми говори, че трябва да бъде наблюдаван.

[1] Лекарства, чийто патент е изтекъл и биха могли да се произвеждат и продават по-евтино. — Б.пр. ↑

31.

Голф клуб „Винярд“, Калифорния

Хеликоптерът на Ричард Халиуел изпревари този на президента на хеликоптерната площадка на голф клуба „Винярд“ в Напа Вали. Никой във внушителната клубна сграда не му обърна ни най-малко внимание. Кацането на хеликоптери там беше толкова обичайно, колкото големите черни лимузини на паркинга.

Голф клубът „Винярд“ се гордееше с три шампионски игрища с по осемнадесет дупки, разположени сред гората и лозята върху четиридесет хектара от най-скъпата земя в окръг Напа. Посещението на президента се пазеше в тайна, а тайните служби нарочно бяха избрали третото от трите игрища, затворено през последните два дни „заради гостуването на важна личност“. Въпреки че бе заобиколено от високи секвои и крайбрежни дъбове, новото игрище с осемнадесет дупки беше по-лесно за охраняване, защото местността около него бе по-открита. Нищо не беше оставено на случайността. Екипи с кучета претърсиха неравните части на терена и шубраците още предния ден. Не намериха нищо по-страшно от четиридесет нови топки за голф, чиито собственици са били прекалено мързеливи, за да ги потърсят. В далечината патрулираше военен хеликоптер, на борда на който бяха заели позиции снайперисти с далекобойни пушки и стабилизирани оптически мерници. За онези, които осигуряваха безопасността на президента, дори една игра на голф представляваше логистичен кошмар, тъй като посещението на държавния глава на САЩ не можеше дълго да бъде запазено в тайна.

Един от осемдесетгодишните членове на милиардерския клуб, Отис Дж. Линбърг Втори, бе написал официално оплакване до председателя Палмър Уайнбъргър. Гостуващите важни лица да бъдат канени да играят другаде, беше изръмжал той. По-късно, щом зърна слизация от „Марийн 1“ президент, Отис веднага потърси отново Палмър, за да изкаже сърдечната си подкрепа за посещението на президента, но и за да изрази недоволството си, че не е бил предупреден предварително. Той се разлюти още повече, когато

разбра, че членовете на клуба няма да бъдат представени на президента. Точно това беше развитието, което Дан Еспозито искаше да избегне.

— Колко жалко, че камерите ги няма точно когато ги искаш! — възкликна президентът с приповдигнат тон, докато наблюдаваше резултата от първия си удар надолу по средата на дългата част на феъруея^[1] към дупката.

— Добър удар, господин президент — с нежелание призна Ричард Халиуел, докато се подготвяше да нанесе своя първи удар.

Тият беше почти с размерите на игрище за боулинг на открито, а безупречно поддържаната трева зеленееше на върха на издигнатото насипче, защитено от три страни с наклонени плочи от пясъчник. Ричард Халиуел направи крачка назад от топката си и прецени своя удар. През първите двеста метра теренът се спускаше към една голяма опасност: дълбок поток, който можеше да бъде прекосен само по старомоден малък мост с каменна арка. Оттам окосената част се изкачваше нагоре по леко вълнист склон до голяма зелена поляна, сгушена под величествени секвои и борове на повече от сто години.

Ричард Халиуел нагласи стика си и оправи стойката. Втренчи се в бялата топка и си представи, че това е „Смит Глаксо Клайн“. Хладният въздух и тишината на първия тий бяха нарушени от остро изсвирване точно когато Халиуел се опита да прокара топката си покрай тази на президента.

— Хал, големи трудности те чакат! — провикна се президентът Харисън с въодушевлението на малко момче, което си играе на топчета.

Устните на Халиуел се свиха в корава тънка черта, докато гледаше как топката му прави погрешна извивка и изчезва в гъстите храсталаци под едно дърво съвсем близо до потока.

— Нищо не е свършило, докато дебелата лейди не пропее, господин президент — отговори Халиуел, полагайки усилия да запази шеговит тон.

За голяма забава на президента Дан Еспозито едва не вкара топката в потока, но тя в последния момент отскочи към дърветата от

другата страна на окосената част, срещуположно на топката на Халиуел.

Халиуел започна да рови из гъстите шубраци, опитвайки се да сдържи раздражението си. За да намери топката си тук, трябваше да се случи чудо, а Ричард Халиуел не вярваше в чудеса. Той хвърли бърз поглед назад към окосената част. Дан Еспозито беше в шубраците от другата страна, а президентът му подаваше стик от количката на около двадесет метра оттук. Агентите от тайните служби оглеждаха околността и окосения терен пред тях. След като избра малко свободно пространство, Халиуел бръкна в джоба на панталоните си за голф, отвори ципа, който беше накарал шивача да зашие в джоба, и пусна чисто нова топка през крачола си на земята. Той винаги играеше с топка номер 1, на която беше щамповано златното X на „Халиуел“, и когато топката се търкулна в една вдлъбнатина, той лекичко я подбутна с крак към по-добро място.

— Хал, трябва ли ти помощ? — провикна се президентът.

— Слава на Бога, господин президент. — Ричард Халиуел се върна при количката, която ползваха съвместно с президента, и си избра стик номер пет. Миг по-късно гледаше със задоволство как ударената топка прелетя над потока и пое нагоре по склона, след което спря близо до дупката, готова за удар.

— Добре се справи, Хал — поздрави го президентът.

Ричард Халиуел помахаше със стика си в знак на благодарност.

— Номер три, господин Еспозито? — попита агентът на тайните служби, докато гледаше полузаровената топка. Агентите, на които бе възложено да охраняват президента, ненавиждаха малкия арогантен съветник.

Еспозито се заклатушка натам и изръмжа:

— Тъпа, скапана игра.

„Каквото и да е нужно“ беше неговото мото в политиката и живота и ако днес това беше голфът, така да бъде.

Докато президентът и Ричард Халиуел играеха голф и все още не бяха започнали да обсъждат плановете си да променят хода на историята, сателитни снимки от свръхсекретната Национална разузнавателна служба в Шантили, Вирджиния, пътуваха за Пакистан, където предстоеше да бъде написана една по-агресивна и застрашителна история.

[1] Ниско окосената трева между тия (мястото на началния удар) и района около дупката. — Б.пр. ↑

32.

Националната разузнавателна служба, Шантили, Вирджиния

Свръхсекретната наземна станция на Националната разузнавателна служба, или НРС, е свързана с НОРАД, Командването за аерокосмическа отбрана на САЩ, вкопано в планината Шайен, и с още много подобни станции.

На стената на командния ѝ център има голям плакет. По ръба му е изписано „Национална разузнавателна служба: ние притежаваме нощта“. Емблемата изглежда като научнофантастично изображение, но след 11 септември голяма част от научната фантастика и действителността станаха неразличими. Вътрешната част на емблемата е черна, от нея иззад сребриста мрежа, която наподобява мрежестите антени на серията сателити „Лакрос“, заплашително гледат чифт бухалски очи. Емблемата напомняше на операторите, приведени над своите екрани с висока резолюция, че десетки сложни американски сателити обикалят на двеста и осемдесет и четиридесет хиляди километра над земята, а камерите им превръщат нощта в ден. Някои, като сателитите от Помощната отбранителна програма, контролирани от военновъздушните сили на Съединените щати, работеха в инфрачервения спектър, за да откриват установки за изстрелване на ракети. Други бяха способни да разчетат номера на пощенска кутия. Ирак все още бе приоритет при събирането на информация в командния център на НРС и сателитите „Кийхол“ и „Лакрос“ изпращаха информация на всеки час в реално време, докато преминаваха над Багдад, Фалуджа, Мосул, Тикрит и други иракски градове.

Сателитите „Лакрос“ с кодови имена „Оникс“, „Вега“ и „Индиго“, тежащи цели петнадесет тона, се движеха на сравнително ниска орбита на шестстотин четиридесет и четири километра от земята. Скоростта им беше над четири километра в секунда. Те притежаваха огромни соларни панели с размерите на крилете на боинг 747, а синтетичните апертурни^[1] радари надничаха при всякакво, дори и в лошо време, което не можеше да попречи за откриването на целите.

В момента един от сателитите от дъщерната програма, строго засекретената модернизирана серия „Кийхол“, КХ-11, се намираще точно над Багдад при обедното си преминаване над града. Изстрелян с помощта на огромната, но заменима ракета „Титан V“, той струваше милиард и половина долара. КХ-11 беше голям колкото училищен автобус, а камерите му работеха в полуинфрачервения спектър^[2] и в термичния инфрачервен спектър, което му позволяваше да вижда през нощта, а също и във видимия спектър^[3] за наблюдение през деня. Фотопотокът можеше да открие човек, който носи пистолет, но въпреки че сателитните камери успяваха да проникват през облаци и лошо време, все още не можеха да определят кои превозни средства съдържат експлозиви.

Ирак не беше единственото място в света, което се проучваше до най-малки подробности. Друга група компютри бяха свързани със серията „Кийхол“ и следяха границата между Пакистан и Афганистан. Преди няколко часа огромният сателит беше минал над Пешавар и близкото до града подножие на Хиндукуш. Снимките в реално време на бяла камионетка с надпис на вратите „Хайдерабадска пералня“, приближаваща нещо, което приличаше на мръсно бедно село, не говореха нищо на оператора, но подобно на хиляди други, които биха могли да имат връзка с новата война срещу тероризма, файлът бе маркиран за преpraщане в Ленгли.

Къртис О'Конър прегледа последните снимки от Националната разузнавателна служба без въодушевление и пренасочи доклада към Боб Ригън в Исламабад. Камионетката на пералнята в подножието на Хиндукуш изглеждаше малко странно и може би означаваше нещо, помисли си той. От друга страна, подобно на останалите 99,9 от суровите данни, които се изливаха в Ленгли от стотици други постове по света, снимките вероятно нямаха никакво значение.

Боб Ригън прекара пръсти през косата си и се вторачи в сателитните снимки на екрана пред него. Те бяха зърнести, но той можеше с лекота да разчете надписа „Хайдерабадска пералня“ на вратите на камионетката с двойно предаване.

— Какво смяташ, че прави шибаната камионетка на някаква пералня в Дара Адам Хел, и защо сега е поела към Пешавар? — запита се той гласно.

— Не и за да събира мръсни чаршафи, това би било първото ми предположение — включи се върлинестият му заместник Тони Кармело, докато се надигаше от писалището си, за да отиде при своя началник.

— Точно така. Войната срещу тероризма щеше да е много по-лека, ако пакистанците си вдигнат черните задници и прочистят тази клоака на границата — измърмори Ригън.

— Никакъв шанс — отговори заместникът му.

И двамата знаеха, че пакистанското правителство не бе склонно да упражнява сериозен контрол над границата с Афганистан. Въпреки значителния натиск от страна на Съединените щати и ООН Пакистан отказа да сложи ред в медресетата, ислямските училища, които ухабитите от Саудитска Арабия и други също толкова фанатични ислямисти поддържаха финансово. В северозападната провинция процъфтяваха стотици талибански училища. Нападките от яростни и често неграмотни имами пълнеха впечатлителните млади умове с пламтяща омраза срещу Запада. Светът се заливаше от сякаш несекващ поток атентатори самоубийци, но всеки пакистански водач, който се опитваше да сложи ред в тези медресета и да ограничи преподаването там до действителното послание на Корана, рискуваше да изгуби поста от ръцете на пакистанските ислямски хардлайнери и пакистанската Междуведомствена разузнавателна служба (МРС), която беше голям поддръжник на талибаните. В относително кратката история на страната превратът винаги е бил постоянна вероятност.

— Имаме ли вести от Крофърд? — попита Риган.

— От вчера не се е обаждал. Ще проверя какво става.

Минута по-късно Тони Кармело подаде на своя началник слушалка, работеща чрез шифровъчна система, в която никой терорист не би могъл да проникне.

— Крофърд. Твърди, че обектът му не е излизал от хотела.

— Заден вход? — попита направо началникът на поста своя новобранец.

— Има товарна рампа, но виждам и нея — уверено отговори младият агент на ЦРУ. — Единственото движение там беше, когато

камионетката на една пералня замина рано сутринта.

— Да не би случайно да беше на „Хайдерабадска пералня“? — попита Ригън по-скоро по интуиция, отколкото като плод на размисъл.

— Мисля, че май така пишеше — отговори Крофърд, но вече не звучеше толкова уверено.

— Крофърд, ако искаш да имаш успех в тази игра, не само трябва да мислиш, но и да знаеш — излая Ригън в телефона. Дългите работни часове си казваха думата. — Колко голяма беше камионетката? Какъв цвят?

— Бяла тойота с двойно предаване — нервно отговори младият агент.

— Отивай в Пешавар да я откриеш, защото точно в момента получих сателитни снимки, от които се вижда, че бяла тойота, собственост на някаква хайдерабадска пералня, е поела нататък, и нещо ми подсказва, че вероятно е същата, която си видял тази сутрин да заминава. Когато я намериш, не искам да се правиш на някакъв шибан герой. Просто я наблюдавай и виж дали можеш да разбереш какво са замислили. И бъди внимателен. Пешавар не е курорт.

— Каквото и да правят, според мен си напълно прав, че то няма нищо общо с доставката на чисто спално бельо — отбеляза Ригън, когато затвори телефона. На всеки агент на ЦРУ му се налагаше да се осланя на предчувствието си, но предчувствията в съчетание с натрупания през годините опит се отплащаха.

[1] Апертура в оптиката означава действащия отвор в дадена оптическа система, който се определя от размера на лещата и диафрагмата. — Б.пр. ↑

[2] Става дума за получервения регион на инфрачервения спектър от 800 до 2500 нанометра. — Б.пр. ↑

[3] Видимият спектър е онази част от електромагнитния спектър, която е видима за човешкото око. — Б.пр. ↑

33.

Главната квартира на ЦРУ, Ленгли, Вирджиния

— Разполагаме ли с планове в случай на терористично нападение срещу пекинската олимпиада? — попита Том Макнамара О'Конър, отмествайки фокуса от вероятните намерения на Ричард Халиуел.

— Все още разработваме различните сценарии и съответната ни реакция, но ръководителят на Олимпийския специален отряд ще ти представи проектоплан през следващите няколко месеца — обясни Къртис.

— Как се оформя? — попита Макнамара, който се интересуваше от мнението на О'Конър, за когото знаеше, че казва нещата направо.

— Най-голямото притеснение е възможна биологична атака. Генното инженерство на вируси е съвсем реална заплаха и може да се окажем без нужните ваксини. Въпреки че не съм видял нищо, което да потвърди подозренията ми, ако някой като Кадир успее да се докопа до биологично оръжие, а ние не вземем под внимание предупрежденията му и не започнем преговори, смятам, че ще го използва.

— На игрите?

— Олимпиадата в Пекин е особено уязвима, защото за две седмици през август над три милиона души от стотици хиляди различни места из цял свят ще бъдат съсредоточени на едно място. Щом си заминат, ако носят смъртоносен вирус, ще разнесат по целия свят нещо много по-убийствено от птичия грип. Но нещата не са толкова прости, колкото ги представят медиите, Том. Ти и аз знаем, че през 80-те години „Аум Шинрикьо“ постигнаха успех, когато поставиха в токийското метро найлонови плिकове, пълни със зарин, и ги пробиха с чадъри, но вероятно си спомняш, че те бяха провели поне още девет нападения и единственото успешно от тях беше отново със зарин. Нападенията с антракс и ботулин се провалиха.

Том Макнамара кимна мрачно.

— Шоко Асахара. Още един шибан откачалник, обсебен от свършека на света. Той и бълнуващият луд Бъфет биха били добра

двойка — изръмжа той. — Онова, което ме побърква, е, че инак нормални и умни хора вярват във всичките тия глупости. Ако японската полиция не беше пипнала тия гадове, те вероятно щяха да убият много повече от деветнадесет души... и колко бяха, хиляда ранени?

— Плюс около четири хиляди силно разтревожени. Не можем да ги виним за това. Когато видиш стотици хора, налягали по земята, а от носовете и устите им тече кръв, няма как да не се уплашиш. Ти си прав, ако имаха повече време и ако техните университетски генийчета бяха изолирали по-заразната разновидност на антракса, а не тази от ваксината, историята щеше да бъде твърде различна.

— Дааа — изсумтя заместник-директорът, — а ти видя ли окончателния доклад за антракса, използван срещу Дешъл?

Къртис кимна.

— Имам си собствена теория. Историята беше съвсем различна. Веществото беше годно за оръжие.

Къртис О'Конър и Том Макнамара бяха удивени, когато само шест дни след 11 септември някой изпрати антракс по пощата от Ню Джърси до „Ню Йорк Поуст“, Си Би Си, Ей Би Си, Ен Би Си и до кабинета на водача на малцинствата в сената Том Дешъл. Двама пощенски служители от службата за сортиране на писма в Брентуд починаха. Епидемиолозите от ЦКЗ трескаво изследваха над пет хиляди служители на Капитолия за зараза със смъртоносните спори.

— Том, който и да е изпратил веществото, не само има големи професионални умения, но и достъп до някои доста важни лаборатории. — Извършителите бяха успели да постигнат онова, което не се удаде на „Аум Шинрикьо“ и други терористични организации. Бяха съумели да пречистят антракса до степен, когато той става по-лек от въздуха, така че да се носи като аерозолна мъгла. — Този антракс беше не само много чист и концентриран, но и човекът, който го е направил, е съумял да изнамери начин да облече спорите.

— Това трудно ли е? — попита заместник-директорът, тъй като знаеше, че О'Конър е работил преди като биохимик.

— Много. Антраксът за Дешъл трябва да е дошъл от държавна институция. Като изключим нашите и на някои наши съюзници, няма много лаборатории с подобни възможности — добави многозначително Къртис, подозирайки, че нападението е дошло

някъде от вътрешността на Съединените щати. — Спорите на антракса са яйцевидни, приличат на капсули с лекарство срещу главоболие, само че се измерват в микрони, което ще рече една милионна част от метъра — обясни Къртис. — Не можеш да ги видиш с просто око, но някой беше успял да ги облече с дори още по-миниатюрни частици силициев диоксид.

Смразяващото откритие на специалистите от ИИЗБА на САЩ, което запазиха в тайна, беше, че използваните в атаката срещу Дешъл микроскопични спори на антракса бяха облечени с филм от микроскопични частици стъкло, хиляди пъти по-малки от самите спори. Постижението бе равносилно на това да поставиш зрънце пясък върху ябълка, но в измерения, които не биха могли да бъдат видени с обикновен микроскоп. За това щеше да е нужна изключителната разделителна способност на електронния микроскоп.

— Силициевият диоксид беше причината спорите да се трошат и ронят. Ако успееш да направиш това, антраксът става не само по-лек от въздуха, а може да мине през порите в хартиения плик.

Том Макнамара подсвирна. И двамата знаеха, че *Bacillus anthracis* съществува естествено в добитъка и може да лежи „заспал“ в земята с години, обаче щом бъде вдишан от човек, спорите се разтварят, развиват се в активни бацили, клетки с формата на пръчка, които се умножават с учудваща бързина и мигрират към лимфните възли в гърдите. Първите симптоми са измамно подобни на тези при грипа: главоболие, температура, кашлица, студени тръпки, понякога и повръщане. Така смъртоносното нападение лесно можеше да остане незабелязано. Ако бъде лекуван от грип, пациентът започва да се чувства по-добре, но това се случва и когато не го лекуват. Антраксът има характерна ремисия — смъртоносните му бактерии отстъпват за малко, за да се прегрупират. Когато се завърнат, в мозъка започват да се пукат кръвоносни съдове, кожата на болните започва да почернява, а гърдната кухина се изпълва с течност. Известни са случаи, когато жертвите умират насред изречение.

— Ще прочета с интерес доклада за безопасността на игрите — каза Том, протягайки се назад за друга тъмночервена папка. — Междувременно, спомняш ли си доклада за Едуард Долински, който получихме само от един източник? Белият дом го иска в нашия отбор.

— Том, ти се бързикаш! — Къртис О'Конър поклати невярващо глава, а изражението му бе сходно с това на Макнамара.

— Ще ми се да го правех. Подозирам, че това е друг малък бисер, пробутан от вицепрезидента. Той иска Долински в нашия екип, а не в този на руснаците или Кадир. Не смятам, че в началото президентът беше съгласен, но после много се разпали.

— Еспозито?

— Не мисля. Малкото лайно е изплашено до смърт да не изтече нещо преди следващите избори. Ирак е достатъчно гадна тема, но подобно разкритие ще бъде последната капка и демократите най-после ще получат своя триумф. Моите шпиони ми съобщиха и май са прави, че всъщност президентът е променил мнението си, след като чул словото Божие от този шантав проповедник.

— Том, не разбирам. Като изключим този грузински източник, не съм видял никаква друга разузнавателна информация, че „Ал Кайда“ притежава средства да проведе биологично нападение. Така, както се държат секретарят по отбраната и неговите съюзници неоконсерватори, човек ще си помисли, че става дума за вече съществуваща опасност. Ти и аз сме наясно, че не е така.

— Зная, но президентът е убеден, че освен нарастващото икономическо влияние на Китай и пекинската олимпиада най-голямата заплаха за Съединените щати е биологична атака, и се тревожи, че ако не измъкнем Долински, Кадир и лудите му имами ще я осъществят.

— Ние?

— За да бъда по-точен, ти — ухили се Том. Колцово беше ужасно далече и двамата мъже не си правеха никакви илюзии колко опасна може да се окаже подобна мисия, но хуморът послужи за разведряване на напрежението. — Винаги си казвал, че би предпочел да се върнеш на активна служба.

— Да, но ми харесва и да живея — отговори О'Конър, докато мисълта му го връщаше към други провалени операции в предходните години. Спасяването на американските заложници в Техеран, наредено от президента Картър, беше провал и реши съдбата на неговото президентство, когато през 1980 година катастрофално загуби от Роналд Рейгън. „Сибир никога не е бил в челото на списъка с назначенията ми.“

Том Макнамара продължаваше да се усмихва.

— В момента сме в процес на договаряне закупуването на руски транспортен хеликоптер Ми-8Т с надеждата, че руснаците ще го вземат за свой, но и ние ще трябва да го разпознаваме.

Къртис направи гримаса. И преди беше летял в руски хеликоптери.

— Когато сделката приключи — продължи Том, без да му обръща внимание, — няколко пилоти от специалните ни части ще бъдат обучени да летят на него. Работи се по въпроса от Държавния департамент да се получи маршрут, който вероятно ще бъде малко труден — каза Макнамара, майсторски омаловажавайки трудностите.

Полетът щеше да включва потегляне от военновъздушната база „Манас“, която Съединените щати бяха наели в Бишкек, столицата на Киргизстан. Щеше да се наложи да се предложат големи поощрения и на Казахстан, за да позволи на спасителния хеликоптер на Къртис да зареди и да лети по протежение на 500-километровата граница между Казахстан и Китай до мястото, където казахската, китайската, руската и монголската граница се събират високо в планината Алтай на юг от сибирската степ. Това беше една от най-трудните, безлюдни и опасни територии за летене в света.

— Предполагам, че първо ще искаш да влезеш и да осъществиш контакт с Долински?

— Трябва да помисля по въпроса — отговори Къртис, докато в главата му започна да се оформя неясен план, покрит почти изцяло с примигващи червени светлини, — защото още не съм убеден, че иска да дезертира. Измъкването му от Колцово няма да е детска игра и щях да се чувствам много по-спокоен, ако знаехме дали на тази информация може да се вярва.

Заместник-директорът можа само да кимне в съгласие. И двамата имаха дългогодишен опит и добра подготовка, за да се справят и с най-опасната мисия, но нещо в дезертърството на Долински караше и двамата да бъдат много предпазливи.

— И само за да те зарадвам — каза Том, протягайки се за още една тъмночервена папка, — директорът ми съобщи, че Халиуел иска двама учени, които да помагат на Долински, когато го измъкнеш от Колцово.

Този път папката беше маркирана „Строго секретно — Никакви чужденци — Ограничено разпространение“. Етикетът с „Никакви

чужденци — Ограничено разпространение“ не беше изненадващ. Администрацията се готвеше да пренебрегне един от най-важните международни договори, които Съединените щати някога бяха подписвали — Договора за биологичните оръжия и токсините. Последствията от биологична атака се смятаха за толкова унищожителни в световен мащаб, че Договорът за биологичните оръжия и токсините бе подписан и ратифициран от почти сто и петдесет страни. Във войната срещу тероризма и този договор, подобно на Женевската конвенция за отношението към военнопленниците и на Обединените нации срещу мъченията, щеше да бъде пренебрегнат.

— Лабораторията на „Халиуел“ е много изолирана — продължи Макнамара, — но въпреки това искат учените, които работят по генетичните промени на вирусите, да бъдат колкото е възможно по-малко.

— Учените избрани ли са?

— Полковникът, който сега командва ИИЗБА на САЩ, някакъв тип на име Васенбърг Трети, бе помолен да предостави двама от своите най-добри хора, въпреки че не му беше обяснена истинската причина. Всъщност му поискаха да предложи квалифицирани за работа в лаборатории с четвърта степен на сигурност за изработване на ваксини за обществото срещу едра шарка. Трябва да провериш предложенията му. На хартия изглеждат наред, но аз помня Васенбърг още като лейтенант. Абсолютен идиот и фанатичен проповедник до мозъка на костите.

— Не смятах, че пускат идиоти в морската пехота — подхвърли Къртис. Когато ставаше дума за корпуса, О'Конър никога не пропускаше да закачи шефа си за неговия яростен патриотизъм.

— Не го правим! — За миг Том се навъси, после се ухили, осъзнавайки, че Къртис се бърка с него. — Дядото на Васенбърг е бил адмирал, а баща му четиризвезден генерал, което вероятно обяснява как е попаднал в морската пехота, макар да не зная откъде се е взел този трети Васенбърг. Вероятно майка му се е изчукала с момчето, което е чистило басейните. Свалихме го с подводница на брега за тайно проникване само за да се окаже, че там го чакат куп телевизионни камери със запалени прожектори. Вината не беше негова, но той взе, че се обърна и даде пресконференция. Тъпанар! —

Том Макнамара поклати глава при спомена. — Аз бях в оперативната зала на „Ейбрахам Линкълн“ и наблюдавах случващото се. Половината му взвод беше избит след това, той получи рана, така че го пратихме в лечебницата.

— Как е стигнал до ръководството на ИИЗБА на САЩ?

— Предполагам, че секретарят по отбраната го смята за умник. А има и връзки — обясни Том. — Чувал ли си за професор Имран Сайед?

— Ако е същият, за когото смятам, че става дума, тогава поне това предложение го бива. Срегнах го преди няколко години. Сайед е един от най-добрите вирусолози в света, макар че е малко странно Васенбърг да се откаже от учен от такъв ранг, независимо колко е деликатно всъщност кой ще бъде свързка. Още по-странно е, че професорът е приел.

— Още не е — отговори Том. — Нито другият учен. Част от работата ти ще бъде да им припомниш какъв е дългът им към тяхната родина.

— Кой е другият?

— Някоя си д-р Кейт Брейтуейт. Подробностите са тук вътре — каза Том и подаде папката на Къртис.

— Много приятна за окото — заключи Къртис с усмивка, докато гледаше снимката на Кейт на вътрешната страница.

— О'Конър, понякога си мисля, че мозъкът ти е в долната глава — възмути се Макнамара и забели очи. — Едва ли се налага да ти припомням, че системата още не е забравила лошия ти късмет с рускинята.

— Тя ми даде много полезна информация — възнегодува Къртис, но с усмивка на уста.

— Тя ти даде не само това — сопна се заместник-директорът, гледайки над очилата си. — Искам да водиш тези двамата по същия начин, както би водил двойка агенти от Москва. — О'Конър се ухили самодоволно и Том веднага съжали за това сравнение. — Мисли си за Белуджистан, където ще бъдеш изпратен, ако прецакаш работата. Щом се убедиш, че могат да се справят със задачата, а като се хвърли око на професионалните им биографии, в това не може да има съмнение, остави ги да работят и ги накарай да свършат своята половина.

— Том, финансирането е на черно — възрази О'Конър, сега вече по-сериозен. — Ако се опитам да ги водя по същия начин, както сме

водили агенти в Москва, ще трябва да се срещам с тях поотделно в парка „Лафайет“ и те ще луднат. Смятам, че трябва да направим нещата колкото може по-нормални. Не е тайна, че разговарям с много учени за опасността от биологичните оръжия. Нали ходя на техни конференции, за бога.

Том Макнамара изръмжа.

— Оставям подхода на теб, стига случващото се в „Халиуел“ да си остане непроницаемо. Колкото до ваксините, вицепрезидентът изглежда особено загрижен нашите атлети и официалните лица в делегацията ни за Пекин да бъдат защитени, така че, без да разкриваш какво ще правим, трябва да поддържаш тясна връзка с нашия Олимпийския комитет.

— Имаме ли вече кодово име?

— Операция „Плазмид“^[1]. И тя трябва да остане колкото е възможно по-тайна. Освен мен, теб и вундеркинда на седмия етаж за нея знаят много малко хора. Дори държавният секретар не е информиран. Само президентът, вицето, секретарят по отбраната и малкото лайно Еспозито.

— А Халиуел?

— Днес следобед президентът ще играе голф с него и според характеристиката, която му направи, щом могат да паднат пари, той ще се включи.

Д-р Ричард Халиуел се беше включил още от деня, когато строго секретната лаборатория получи сертификат като безопасна, но не по начина, който Том Макнамара или О'Конър можеха да си представят.

Отново в кабинета си, Къртис прегледа документите на двамата учени. Съобразявайки се с неразумното искане на Белия дом програмата да е започнала вчера, налагаше се да ги привлече още утре. Той се замисли над своя подход. И двамата бяха непоколебими противници на запазването на запасите от едра шарка и Къртис трудно щеше да ги убеди да станат част от тайната операция „Плазмид“, макар собствените му симпатии да бяха на страната на учените. За разлика от администрацията, която си нямаше и представа колко опасна може да се окаже подобна разработка, двамата учени щяха да са напълно наясно в какво се впускат.

Къртис О'Конър погледна часовника и се приготви да си върви. Беше почти полунощ, въпреки че в непрестанната борба срещу тероризма полунощ беше само началото на нов ден във Фермата^[2]. Снимката на Кейт Брейтуейт му напомни колко отдавна не е бил в компанията на красива и интелигентна жена. Работата му пречеше да поддържа дълга връзка. Пък и знаеше, че прекаленото емоционално обвързване с някого може да стане причина да изгуби целенасочеността в работата, която имаше да върши. Бегло си помисли какво ли би било да живееш един малко по-нормален живот. Живот, който не се диктува от работата и щеше да му позволи да си има някого, при когото да се прибира у дома.

Прокара пръсти през косата си и въздъхна дълбоко от неудовлетвореност, а мислите му се върнаха към другата част от неговата мисия. Е, О'Конър, щом стана дума, можеш ли да прескочиш до Колцово в Сибир и да се покриеш в Алтай, където температурата пада до минус 40, и да докараш този Долински в Щатите? Разбира се, руснаците може малко да се ядосат и няма никаква гаранция, че набеget няма да се превърне в касапница, но ти ще се справиш. Както винаги. О'Конър поклати глава и набра комбинацията на своя сейф.

— Ние май никога не се учим — измърмори той.

При измъкването на хора винаги ставаше някакво объркване, както Оливър Норт и Роналд Рейгън научиха, след като аятолах Хомейни свали шаха на Иран през 1978 година. През следващата година шейсет и шест американци бяха взети за заложници в посолството на САЩ в Техеран. О'Конър си припомни опита за тяхното спасяване, превърнал се в пълна катастрофа. Един от хеликоптерите на морската пехота марка „Сталиън“ се блъсна в транспортен самолет С-30 в иранската пустиня и в паниката да се измъкнат бяха забравени строго секретни планове, идентифициращи всички агенти на ЦРУ в Иран. Къртис знаеше, че трябваше да минат години, докато се възстановят от това нещастие, а сега предстоеше друго. Спасяването на Долински от лапите на Кремъл щеше да почака, първо да се оправи с учените и Халиуел, помисли си той. Докато вървеше към пропуската при главния вход, за да излезе навън в остатъка от нощта, си мислеше за света, който беше напълно полудял.

[1] Малки циркулиращи ДНК молекули, които се срещат в клетките на бактериите. — Б.пр. ↑

[2] Това е прякорът на тайния тренировъчен лагер на ЦРУ близо до Уилямсбърг, Вирджиния. — Б.пр. ↑

34.

Голф клубът „Винярд“, Калифорния

Ричард Халиуел наблюдаваше развеселено как Дан Еспозито прецака третия си удар, но усмивката му скоро изчезна. Вместо да падне в потока, топката се удари в средата на каменната арка на моста и отскочи злорадо, приземявайки се между двете дупки от другата страна. Халиуел и президентът стигнаха до поляната с изискваните от правилника три удара и докато чакаха в количката си Дан Еспозито да направи своя четвърти, президентът тихичко заговори за плановете си да започне проучвания в областта на биологичните оръжия.

— Господин президент, смятам, че преподобният Бъфет е напълно прав — отговори Ричард Халиуел. Преди време бе стигнал до заключението, че най-късият път до хората от вътрешния кръг в Белия дом е този на Библията. — Тия мюсюлмани няма да се спрат, докато не постигнат целта си да създадат панислямско общество, и ние трябва да направим всичко възможно, за да не позволим това да се случи. За мен, господин президент, ще бъде чест да поема тази задача.

— Хал, ще направиш голяма услуга на нацията. Наистина голяма.

Дан Еспозито се разтресе като желе и замахна със стика си като с бейзболна бухалка. Стикът някак направи връзка с топката, която полетя, последвана от значителна част от хубавите чимове на „Винярд“. И ако не бе кривнала веднага встрани, щеше да падне някъде по окосеното трасе между следващите две дупки.

— О, мамка му! — Възклицанието на съветника се разнесе по игрището.

Ако някой от членовете на клуба беше наблизо, ругатнята щеше да доведе до незабавно оплакване от „неприсъщ за джентълмени език“.

Халиуел се усмихна самодоволно, докато гледаше как топката на Еспозито се носи към очевидни неприятности между високите борове вдясно от полянката, но усмивката му изчезна, щом едно звучно пляс проехтя из цялото игрище. Топката на Еспозито се бе блъснала в една

голяма секвоя и отскочи обратно към поляната, където падна право в дупката.

— Да! — Еспозито, на когото обикновено не му беше разрешено да дава израз на чувствата си, сега вдигна за поздрав свит юмрук.

— Дан, предполагам, че ще искаш ударът да бъде признат — провикна се президентът.

— Не само този, господин президент, а още много. Каквото е нужно. — Предизборната кампания не беше единственото поприще, в което Еспозито се придържаеше към своя безмилостен девиз.

Ричард Халиуел се опита да запази спокойствие, докато гледаше как неговата топка се плъзва по ръба на дупката и остава навън. Нямаше да се наслаждава на удара от следващия тий, защото щеше да бъде последен.

— Хал, мислил ли си някога да се кандидатираш за президент? — попита президентът Харисън, докато подкара количката им от мястото за начален удар на втората дупка.

— Господин президент, откровено казано, понякога ми е минавала тази мисъл, но когато вие напуснете поста си, ще има много кандидати за номинацията на Републиканската партия и ми е трудно да преценя каква подкрепа бих получил — отговори неясно Халиуел, оставяйки достатъчно простор на президента да измисли подходящ отговор.

— Виждаш ли човека там? — попита президентът. Дан Еспозито бе паркирал количката си в края на окосената част и отново търсеше топката си между дърветата. — Може и да не го бива особено в голфа, но когато става дума за избирането на хора, той знае всеки номер от учебниците и дори няколко допълнителни. Страната ще има нужда от силен човек, който да продължи започнатото от нас. Някой като теб, който може да се изправи в защита на американските християнски ценности. Някой, който няма да се страхува да пренесе битката в полето на нашите врагове и ще се погрижи те да се провалят.

Когато в края на играта тримата мъже си стиснаха ръцете и напуснаха игрището, Палмър Уайнбъргър вече ги очакваше.

— Господин президент, надявам се, че сте направили хубава игра. За нас беше чест и привилегия да бъдете наш гост.

— Е, Палмър, резултатът можеше да бъде и по-добър — отговори президентът, поглеждайки Халиуел с двусмислена усмивка, — но винаги има и следващ път. Мисля, че познаваш Дан Еспозито, а това е Ричард Халиуел.

— Много хубаво игрище, Палмър — каза Халиуел. — Вие и вашият комитет заслужавате поздравления. — Думите му бяха колкото пресметливи, толкова и неискрени. Досието му за Уайнбъргър и неговия комитет не му бе разкрило нищо, което да използва в опитите си да получи покана за членство, но Халиуел не беше от хората, които се отказват лесно. — Ето визитката ми. Ако някога дойдете в Атланта, обадете ми се. Ще се радвам да се погрижа за вас.

Уайнбъргър леко се усмихна и прибра картичката, без да я погледне.

— Господин президент, сега, когато сте тук, членовете се питаха — започна Палмър — дали бихте се присъединили към тях за по едно питие в клубната зала? Зная, че програмата ви е много натоварена, но те наистина ще оценят високо срещата си с вас.

— Ами... — поколеба се президентът и обърна поглед към Еспозито.

— Господин президент, мисля, че имате малко време — усмихна се съветникът, приближи се и заговори тихо: — Не е зле да споделите с няколко думи, че сте в Калифорния за среща с Политическия институт, основан на вярата, и да изтъкнете, че няма по-добро място от голф клуб като „Винярд“, за да си починете малко. Клуб, който олицетворява американските ценности и успеха в света — завърши Еспозито, повишавайки малко тон, — и чиято дискретност да запази в тайна частното ви посещение високо ще оцените. Това ще зарадва ли членовете? — Еспозито погледна въпросително към Уайнбъргър.

Ричард Халиуел попи всички нюанси в разговора. До момента чувствата му към могъщия малък съветник бяха двойствени, но сега реши, че Еспозито е човек, с когото може да се работи. Умен и безскрупулен. Подчертаването на „няколко думи“ от Еспозито, не беше убягнало на Халиуел.

— Обаче никакви въпроси — настоя Еспозито, сякаш бе прочел мислите на Халиуел. — Господин президент, докато вие поздравявате членовете, Ричард и аз ще изпием на спокойствие по едно питие на верандата.

— Искам да поговоря с теб за обявяването на твоята кампания. Смятам, че трябва да стане час по-скоро. Също така не е зле да поговорим за заплахата от страна на исляма, а и какво е мнението ти за китайците и имаш ли идеи как да се справим с тях — каза Еспозито, когато последваха президента и председателя на клуба към историческата зала.

— Имам няколко идеи — отговори разсеяно Халиуел, който все още размишляваше върху нехайното отношение към неговата визитка, — но смятам, че Китай е много по-сериозната заплаха — добави той, а мислите му веднага се насочиха към дезертирането на Долински. Ако можеше да започне програмата си и да спечели Белия дом при следващите избори, помисли си, господството на Америка в света щеше да е неоспоримо.

Челюстите на заложения от Кадир капан се готвеха да щракнат.

35.

Хотел „Винярд Ризорт“, Калифорния

— Как мина играта? — попита Симон, след като звучно целуна бузата на Халиуел.

— Изкарах им душиците и на двамата — похвали се Халиуел, а думите му бяха леко неясни след няколкото чашки осемнадесетгодишен „Гленфидич“.

Президентът успя да си почине сред приятелски настроени съмишленици републиканци и посещението продължи доста повече, отколкото Еспозито бе предвидил. Апартаментът „Линкълн“ на тринадесетия етаж на „Винярд Ризорт“ бе известен с възхитителните си изгледи. В момента отвъд залива Сан Франциско и моста „Голдън гейт“ огненочервеният венец на слънцето вече потъваше зад хоризонта.

— Скъпи, разумно ли е да изкарваш душицата на президента на Съединените щати? — попита Симон нежно, подобна фамилиарност си позволяваше само когато бяха сами.

— Да, когато те е помолил да се включиш в надпреварата за негов наследник — отговори Халиуел и стисна задника ѝ.

— Ще те подкрепи ли? — Симон почувства как я обзема вълнение.

— Иска да се включа в борбата за номинацията на Републиканската партия — отговори Халиуел, внимавайки да не се изпусне за другото искане на президента — да започне отново проучванията в мрачния свят на биологичната война. — След играта пийнахме по едно с неговия съветник Дан Еспозито. Той смята, че разполагам с всички нужни аса. Добро име в бизнеса, председател на управителния съвет, добро семейство и не само това — добави Халиуел въодушевено. — Спомена ми под секрет, че връзките ми с Джери Бъфет и неговата църква няма да ми навредят. Напротив, вероятно Бъфет ще застане зад моята номинация и ще поведе след себе си още хиляди църкви и техните паства. А това — обяви той, докато си наливаше един голям бърбън — ще е от голяма полза.

— Мисля, че новината заслужава шампанско — каза Симон. След малко се върна от кухнята на апартамента с бутилка „Круг“ от реколта 1964 г. — За Ричард Халиуел, следващия президент на Съединените щати — подаде му тясната кристална чаша и вдигна своята за на здравица.

— Президентът Халиуел. Мисля, че бизнесът ще ме подкрепи. Нали така?

— Разбира се, скъпи. Те не могат и да сънуват по-добър защитник. Кой ще води кампанията ти? — попита младата жена, вече нащрек за възможните заплахи срещу нейното собствено положение.

— Еспозито. Няма по-добър от него — отговори Халиуел, повдигна арогантно брадичка и се загледа към залива. В далечината проблясваха светлините на отсрещния бряг.

— Би било добре да се срещна с този Дан Еспозито — подхвърли Симон предизвикателно, докато облягаше глава на рамото на Халиуел. — Какво искаш за вечеря? Мисля тази вечер да си останем тук.

— Не искаш ли да идем на ресторант?

— Ричард, току-що си играл голф с президента на Съединените щати — отговори Симон, поемайки контрол върху имиджа и връзките с обществеността. — Членовете на голф клуба го знаят, така че няма да мине много време, преди цял свят да разбере. Като следващ президент на Съединените щати трябва да пазиш доброто си име — обяви тя, оправи яката на ризата му за голф и после плъзна ръка по гърдите му. — Нали се сецаш какво ще направят демократите със снимка, на която ти и аз вечеряме сами? Скъпи, това е реклама, от която нямаме нужда, независимо че аз съм твоята лична секретарка. Между другото, мисля, че една интимна вечеря ще бъде нещо много хубаво.

Ричард Халиуел прекоси несигурно апартамента до мястото, където Симон се бе изтегнала на един шезлонг, обърнат към големия прозорец, разкриващ светлините на Бей Сити далеч под тях. Червеникавата ѝ коса се спускаше на вълни до раменете ѝ, дълбоко деколтираната ѝ черна вечерна рокля подчертаваше дълбоката цепка между гърдите ѝ.

— Мисля, че ще е по-добре да се изчукаме — каза Халиуел с надебелял глас, сграбчвайки я за гърдите.

Симон изстена вътрешно. Тя никога не пропускаше възможността да се възползва от слабостта на Халиуел към секса, но

когато беше пиян, а в момента беше доста почерпен, трябваше хем да го котка, хем да го изтърпи. Всъщност, независимо дали е трезвен или пиян, винаги ставаше дума за изтърпяване.

Халиуел остави чашата с уиски на масичката за кафе, разливайки бърбъна върху лъснатото стъкло. Дръпна ципа на дюкяна си и зарови за своя малък полуеректирал пишок.

— Духай ми — нареди той, тикайки слабините си в лицето на Симон.

— В спалнята е по-удобно — отговори тя дрезгаво.

Халиуел падна, докато се опитваше да си събуе панталоните, и трябваше да се изкатери от пода в леглото. Покачи се върху Симон и за нейна изненада въпреки всичкия изпит алкохол се оказа надървен. Макар и надървен, пак беше малък, но тя изстена, когато той насила проникна в нея.

— Чукай ме, господин президент, чукай ме — прошепна дрезгаво. — О, да! Дааа! Точно така! — За Симон Карстеърс това беше добре позната рутина, но тази вечер не беше нужно да се преструва дълго. Ричард Халиуел свърши почти веднага, изстена, пръдна, изтърколи се от нея и моментално заспа.

36.

Пешавар, Северозападната гранична област

Бил Крофърд намали скоростта, когато наближи старата част на Пешавар и улицата на разказвачите на приказки. Тесният път беше почти непроходим. Членове на пушунските племена се разминаваха с талибани, магарешки каручки се състезаваха с боядисани в ярки цветове автобуси, моторни рикши се надбягваха с велосипедисти. Въздухът бе натежал от мириса на подправки, нарове, козе сирене и вонята на мазни късове овнешко, които цвъртяха върху мангалите по цялата дължина на оживената улица. В задната част на наблъсканите едно до друго магазинчетата разпалваха огнищата със стари автомобилни гуми и стотици оръжейници превръщаха отпадъчни желяза в пушки със съмнителни качества. Над града тежко висеше лютив пушек. На всеки няколко минути се чуваха изстрели — оръжейниците изпробваха новопроизведената стока, рискувайки своя собствен живот. Над щандовете, където се продаваше чай за руски самовари, гордо висяха снимки на Осама бин Ладен, молла Омар и Ал Заухири. Търговци предлагаха на дребно плодове, грънчарски изделия, килими и молитвени килимчета.

Крофърд несъзнателно опипа кобура под мишницата си. Всички мъже в града бяха въоръжени с „Калашников“, а мнозина носеха и патрондаши, препасани през гърдите. Малкото жени, които се мяркаха наоколо, бяха забулени от главата до петите в черни бурки, а очите им бяха скрити зад фини мрежи. И изведнъж сред целия този хаос той я видя. Камионетката на „Хайдерабадска пералня“ излезе от тясна странична уличка, разпръсна стадо кози, което даде своя принос към невъзможното задръстване на улицата на разказвачите на приказки.

Агент с по-голям опит може би щеше да спре и да си зададе въпроса дали тази внезапна поява е чиста случайност, или е нещо позловещо, но Крофърд много искаше да поправи грешката, която бе допуснал по-рано днес. Той промуши колата си покрай козите, без да обръща внимание на протестите на гърбавия, брадат козар.

Тойотата зави наляво и Крофърд я последва по тесен, мръсен път. Докато се движеха нагоре към по-скъпия район на университетското градче, дюкяните на оръжейниците и щандовете край пътя постепенно отстъпиха място на големи вили върху просторни парцели, скрити зад високи, измазани с вар огради. Бил Крофърд намали, когато тойотата спря на двеста метра пред него. Не познаваше района, от лекциите по пакистанска култура му бяха останали само смътни спомени, затова неохотно паркира пред висока метална порта. Ако беше по-опитен, щеше да избере по-безопасно място за спиране. Портата закриваше автомобилна алея, водеща към едно от медресетата на Осама бин Ладен. Освен това щеше да заключи вратите, но той не го направи.

Седнал на мястото до шофьора, Ал Фалид набра един номер и остави телефона да звънне три пъти. Затвори и изви леко глава, така че да вижда в страничното огледало червеното сузуки на неверника. Три минути по-късно двадесет ученици се промъкнаха през предния вход на медресето и започнаха да се приближават към колата изотзад. Ал Фалид знаеше, че неверникът е съсредоточил вниманието си изцяло върху неговата тойота, и наблюдаваше със задоволство как младите ислямски ученици се готвят да се нахвърлят върху своята плячка. Един от новобранците на ЦРУ скоро щеше да научи колко опасен може да бъде Пешавар.

Бил Крофърд внимаваше за тойотата пред него. Внезапно вратата на автомобила му рязко се отвори, измъкнаха го на мръсния път. Той опита да се протегне за кобура под мишницата, но ръцете му бяха извити насила назад и вързани с тънка тел, която се впи в плътта му. Нападателяте го завъртяха и блъснаха главата му с все сила във вратата на сузукито. Остра болка се разля по тялото му.

Бил Крофърд се опитваше да запамети лицата на групата млади мъже, които го заобикаляха. Бяха много, всичките облечени в широки ризи и с черни тюрбани на главите, и сякаш кипяха от гняв, крещейки все по-силно и по-силно:

— Аллах акбар! Аллах акбар! Бог е велик! Бог е велик!

Млади талибани, помисли си Кроуфърд. Но... откъде се бяха взели? Знаеше, че в планинската верига Хиндукуш все още се крият талибани, но тези стояха на пътя посред бял ден в столицата на северозападната гранична област. Предупреждението на началника му,

че Пешавар не е туристически курорт, сега внезапно придоби смисъл. Крофърд се озърна наляво и надясно, напразно търсейки помощ. Опита се да потисне надигащата се паника, когато видя един мъж да слиза от пътническото място на бялата тойота и да тръгва към него. Нямахше съмнение кой е: Ал Фалид, роденият в Кайро американец, когото трябваше да следи още от международното летище на Исламабад.

— Аллах акбар! Аллах акбар! Бог е велик! Бог е велик!

Виковете къртяха, отразени от белосаните с вар стени наоколо, и Крофърд почувства хладни тръпки да се спускат надолу по гръбнака му.

— Смърт на неверника! Смърт на неверника!

Когато Ал Фалид стигна до групата, виковете замряха и тя се раздели уважително пред него.

— Защо ме следиш? — попита Ал Фалид.

Крофърд беше толкова изненадан от омразата в черните очи на мъжа, че не отговори.

Ал Фалид кимна на един от младите ученици, който размахваше един АК-47. Кроуфърд изстена от болка, когато прикладът на автомата се стовари в челюстта му.

— Невернико, попитах те нещо. Защо ме следиш? — настоя да научи Ал Фалид, а гласът му беше просмукан от омразата срещу Америка и нейните съюзници.

Отново кимна към размахващия автомата ученик и младият агент на ЦРУ задуши вика от болка, когато прикладът отново се стовари върху лицето и му строши челюстта. Бил Кроуфърд започна да изпада в безсъзнание, но се свести, когато групата започна пак да крещи:

— Аллах акбар! Аллах акбар! Бог е велик! Бог е велик!

Ал Фалид се изплю върху нараненото, размазано лице на Крофърд, а после кимна на друг млад ученик, който си играеше със своята джамбия, силно извита кама. Младият ислямист се развика:

— Бузкаши! Бузкаши! Бузкаши!

Когато значението на тези крясъци проникна през пелената от болка, Бил Кроуфърд почувства как коленете му се подгъват. Бузкаши беше традиционната игра на поло, която се играеше в Афганистан, а студентите искаха топка.

Очите му се разшириха от ужас, когато голямото острие изсвири във въздуха към него и с един жесток удар му отрязва главата. Тя подскочи два пъти, преди да се изтърколи в една прашна дупка на пътя, оставяйки кървава следа след себе си. Весели струйки яркочервена кръв пръскаха от аортата му, докато сърцето все още трескаво биеше.

Когато учениците натикаха обезглавения труп в сузукито и заляха с бензин малкия джип, Ал Фалид отстъпи назад. Точно преди да драснат клечката, мобилният телефон на Бил Крофърд звънна, но Ал Фалид кимна на учениците да не му обръщат внимание. Когато звъненето престана, се чу пиукане, обозначаващо оставеното от Натали съобщение. „Скъпи, Табата искаше да ти каже лека нощ. И двете много те обичаме. Липсваш ни.“ Сузукито избухна в пламъци.

Докато се връщаше нагоре по алеята към медресето, Ал Фалид гледаше със задоволство как студентите си подхвърлят главата на неверника. Един от тях отстъпи назад, засмивайки се при опита да избегне пръските кръв. Захвърлената глава лежеше с лице към ясното синьо небе, а последните мигове на болка и ужас бяха завинаги запечатани в безжизнените очи.

37.

Главната квартира на ЦРУ, Ленгли, Вирджиния

На следващия ден Къртис О'Конър разгледа сателитните снимки на горящото сузуки. Нещо в зърнестата снимка на по-възрастния мъж в широки шалвари и риза го обезпокои, но работата до късно през нощта си казваше думата и дори най-добрите можеха да пропуснат важни улики.

О'Конър прочете късия доклад за още един изгубен агент с нарастващ гняв. Къртис и Макнамара бяха предупредили новия директор да не изпраща млади и неопитни служители в страни като Пакистан, но думите им си оставаха глас в пустиня. Подобно високомерие струваше скъпо на Америка, помисли си горчиво О'Конър. Още една вдовица и някое детенце без баща.

— Шибани политици — тихичко изруга той.

Исламабад имаше подозрения кой е виновен, но ученият беше изчезнал и нищо конкретно не го свързваше с ужасяващото убийство. Къртис си отбеляза да се разпорежи Службата за вътрешна сигурност да задържи и разпита Ал Фалид, когато се върне в страната. Мислите му бяха прекъснати от почукване на вратата.

— Професоре, радвам се да те видя отново — възкликна радушно Къртис и кимна с благодарност към придружителя на професора Сайед. — Моля, седни — с жест му предложи едно от креслата, докато стискаше здраво ръката на Имран. — Предполагам, че се чудиш защо си тук?

Имран Сайед се усмихна.

— Къртис, вече нищо не може да ме изненада, но да, леко се озадачих. Не знаех, че връзките на Халиуел включват и ЦРУ.

— Допреди няколко дни не бяхме свързани, поне не официално — отговори му Къртис. — Познаваш ли Ричард Халиуел?

— Само по име — отговори Имран кратко.

Къртис погледна професора в очите, осъзнавайки, че биха могли да прекарат следващия час в дуелиране или да преминат направо към обсъждане на въпроса. О'Конър вече знаеше, че освен международно

признание професорът притежаваше и разрешение за работа със свръхсекретна информация от най-високо равнище, което значеше, че е проучен и оценен положително. Проверката беше изчерпателен процес, включващ препоръки от лица с добро име, преглед на банковите сметки, кредитните карти, навиците при харченето — накратко, общественият и личният живот на Сайед са били разгледани под микроскоп. Едва ли имаше нещо, което ФБР, ЦРУ и Къртис О'Конър да не знаят вече за Имран Сайед, и уважението на агента към този човек само нарасна, докато преглеждаше досието. Макар да бе описан като вярващ мюсюлманин, Сайед изглеждаше готов да се изправи срещу всеки, чиито действия в името на исляма не носеха полза на умма — общността от вярващи, и особено срещу фундаменталисти като Осама бин Ладен. Сайед беше вдовец и Къртис отбеляза, че не се беше оженил повторно и нямаше признаци да поддържа любовна връзка. Бе предпочел да се отдаде изцяло на медицинската наука. Вкусът на Имран към виното може би не беше обичаен за мюсюлманин, но той бе от онези, които О'Конър класифицираше като умерени. Според него светът имаше нужда от колкото е възможно повече умерени хора, и то не само мюсюлмани. Къртис реши да мине направо на въпроса.

— Имран, онова, което ще ти кажа, е само за твоите уши, независимо дали ще се съгласиш, или ще откажеш да станеш част от програмата. Настоявам да получа уверението ти, че няма да го разгласиш пред никого — натърти Къртис.

— Ако това ще спести време, оценявам твоята откровеност и ти давам думата си — отговори Имран с дяволита усмивка.

Къртис също се усмихна. Ето човек, с когото може да се работи, помисли си той и очерта пред професор Сайед операция „Плазмид“.

— Фармацевтичната компания „Халиуел“ бе избрана заради нейната изолираност и защото, за разлика от ЦКЗ и ИИЗБА на САЩ, достъпът до нейната лаборатория с четвърта степен на защита може да се ограничи до участващите в програмата. Щом завършат сегашните опити с едра шарка в ЦКЗ, на служителите в центъра ще бъде съобщено, че експериментите се прекратяват. Те няма да узнаят, че д-р Ричард Мейерс, ветеринарен хирург, когото мисля, че познаваш, и един или двама от гледачите на животните ще бъдат преместени в „Халиуел“. По същество аз ще разкрия пред теб и д-р Брейтуейт

строго секретни сведения за постигнатото от руснаците и ислямските фундаменталисти досега и на какво са способни в бъдеще, включително по въпроса за генната модификация на вирусите. Вашата задача ще бъде да повторите тези експерименти и да проведете всички други, които сметнете за необходими. Целта е да ни предоставите данни пред какво ще се изправим и какви ваксини може да се разработят, за да се защитим от подобна заплаха. Това включва защитата на спортистите на Съединените щати и другите западни отбори по време на пекинската олимпиада.

Имран си пое дълбоко дъх.

— Къртис, информацията ти беше изчерпателна. Оценявам сериозните ти познания в тази област, но администрацията дава ли си сметка колко опасно може да стане подобно начинание? Нека ти дам пример. Ако геномът на разновидността на едрата шарка индия-1 попадне в неподходящи ръце, всяка лаборатория ще е в състояние напълно да го репродуцира, като използва полимеразните верижни реакции. Днешното генно инженерство на вируси прави „Прекрасният нов свят“ на Хъксли^[1] да изглежда като детска игра, а съчетаването на нещо като ебола с едрата шарка дори не изисква много замисляне.

— Точно затова ние трябва да помислим по въпроса, Имран — заяви Къртис по-убедено, отколкото се чувстваше в действителност.

— Колко време имам, за да взема решение?

— Не е много. Президентът е доста неспокоен, така че ми дай отговор до края на седмицата. Ще говоря и с колежката ти малко по-късно днес следобед.

Имран кимна.

— Мисля, че трябва да те предупредя — заговори той. — Доктор Брейтуейт вероятно ще ти каже какво можете да направите с дебелия край на ананаса. — Професорът се усмихна, спомнил си един от нейните лафове. — Тя е австралийка и не се страхува да изрази мнението си. Доста е раздразнена от опитите с човекоподобните маймуни в ЦКЗ, и то съвсем оправдано.

— Каква е като учен?

— Без съмнение Кейт Брейтуейт е най-добрият млад учен, когото съм срещал в цялата си кариера. Никак няма да се изненадам, ако някой ден я видим в Осло да получава Нобеловата награда.

— Толкова ли е добра?

— Да.

— Тогава ще направя всичко възможно, за да я привлека в екипа. Имаш ли някакво влияние над нея?

— До известна степен и ако приема да бъде част от операцията, д-р Брейтуейт ще бъде моят първи и последен избор за колега. Но за да мога да ѝ повлияя, трябва да ми дадеш правото да разговарям с нея.

— От думите ти разбирам, че вероятно подобен разговор ще е уместен, а щом ще помогне, ще ти разреша да го проведеш. — О'Конър никога не се боеше да нарушава правилата, ако така щеше да постигне резултат. — След като се видя с нея, ще ти звънна да ти кажа.

[1] Олдъс Хъксли — британски писател, автор на цитирания научнофантастичен роман, в който се описва общество, в което хората се създават изкуствено. — Б.пр. ↑

Пешавар

Ал Фалид вървеше без да бърза надолу по улицата на разказвачите на приказки, а после мина през гъмжащия от хора пазар „Киса Хвани“. Беше в добро настроение, но си оставаше бдителен и наблюдаваше внимателно всичко наоколо. Където има един агент на ЦРУ, вероятно се спотайват и други. Беше се справил с още един неверник, а американците нямаха и представа кой всъщност е той. Също като агентаторите в Лондон, Ал Фалид минаваше за един от техните и сега произнесе безмълвна молитва от благодарност за предвидливостта на Кадир да го накара да остане, да изкара курса и да изтърпи подигравките срещу исляма в студентския град. Неверниците щяха да си платят за всичко, и то скъпо. Ал Фалид беше напълно уверен, че плановете на Кадир ще бъдат изпълнени успешно и че накрая, слава на Аллаха, единствената истинска религия — ислямът, ще се разпростре надлъж и шир по земята, независимо от цената.

Ал Фалид спря пред щанда с кожарски стоки сред гъмжилото от хора на пазара и небрежно се огледа, за да се увери, че не го следят. Тъй като говореше урду, той без усилие се смеси с тълпата в стария град. Продължи, търсейки с очи надписа на помещението, което минаваше за фойе на хотел. На него се четеше: „Не се разрешава да се внасят оръжия в хотела. Притежателите трябва да ги оставят на рецепцията“. Ал Фалид се усмихна. Дивият запад на Пакистан ще накара Съединените щати да се страхуват и за разлика от безбройните Додж Сити^[1] в американската история, Пешавар и северозападната гранична провинция никога няма да бъдат укротени.

Малко по-надолу по улицата на разказвачите на приказки той мина покрай една бръснарница. Първият клиент вече се бе настанил на стария дървен стол отвън пред входа и бе отпуснал глава върху напуканата кожа на възглавницата за главата, завързана за пръчка, прикрепена към гърба на облегалката. През това време бръснарят остриеше на черен кожен каиш едно страховито наглед острие. До него, под навес от гофрирана ламарина, се извисяваше плашеца, висока два

метра картина на огромни, блестящи бели зъби и ослепително розови венци, която известяваше, че зъболекарят е отворен за всеки, който би събрал куража да влезе.

Ал Фалид добродушно поклати глава в отказ на поредното предложение за рикша и се спря за кратко пред щанда с мангал, преструвайки се, че проявява интерес към цвъртящите върху скарата кебапи. Всъщност отново засне наум тясната улица, ярко боядисаните рикши, които се съревноваваха с магаретата, теглещи двуколки, претоварени с чували подправки, семена и картофи. Доволен, Ал Фалид свърна в някаква лъкатушеща странична улица и спря за последна проверка, преди да стигне до входа на безопасната къща на „Ал Кайда“. Вратите ѝ бяха от здраво тиково дърво, а деликатната дърворезба по тях беше изящен пример за онази архитектура, която той твърдеше, че изучава.

След предварително уговореното почукване тежките врати се отвориха и един от телохранителите на Кадир го покани вътре, като махна със своя „Калашников“. Ал Фалид го последва надолу по изтъркани дървени стъпала до подземие, което се намираше на почти дванадесет метра под земята. То приличаше на повечето мазета под къщите в стария град, предназначени за съхраняване на храна и други стоки през изгарящите лета. И това служеше за същото, но в добавка предоставяше защита и срещу подслушване.

Когато Ал Фалид влезе в мазето, фигурата на д-р Халид Кадир, която нямаше как да не разпознае веднага, се надигна от големите възглавници, нахвърляни върху постелките по мръсния под. Той поздрави влезлия с традиционна прегръдка и целувки по двете бузи.

— Добре дошъл, Амон. Пътят ти спокойно ли мина?

— Не съвсем — отговори запитаният.

— Тия американци са много високомерни и глупави — отбеляза духовният му водач Кадир, когато Ал Фалид приключи с разказа за случилото се през последните два дни. — Това ще бъде една от причините да не обърнат внимание на предупреждението, което ще им изпратя — добави той с известна тъга в гласа.

— Надявам се да не го направят — процеди ядно Ал Фалид. — Техните духовни водачи описват исляма като злодейска религия. Един от тях нарече великия пророк Мохамед, мир нему, „обзет от демони педофил“! — Ал Фалид едва не се задуши от възмущение, но бе решен

неговият духовен баща да разбере какво става в страната на Големия сатана.

— Чух тези думи — тихо каза Кадир. — Слава на Аллаха, „Ал Джазира“ ни върши добра работа.

— Халид, тогава трябва да си видял и карикатурите!

Той кимна.

— Амон, не трябва да се притесняваме от подобни неща — рече меко, в опит да предпази помощника си от излишни емоции. — Ислямът стои много по-високо от такива злобни клетви. Като мюсюлмани не бива да забравяме, че евреите и християните са народите от свещената ни книга. Великият пророк, мир на праха му, винаги е помнил по-раншните откровения на Авраам и винаги ни е нареждал да се отнасяме към народите от по-раншните откровения с уважение. Амон, ние нямаме проблем с тези хора, а с корумпираните и лъжливи лидери на Запада и Китай, които преследват нашия народ в Близкия изток и Синдзян. Нашият спор е със западните имами, които отхвърлят откровенията на архангел Гавраил пред нашия пророк, мир нему, и които осмиват исляма и начина ни на обличане, окуражавайки християните и евреите да се надигат срещу нас.

Големият мюсюлмански философ все още се надяваше на мирно разрешение, но не за сметка на своя народ и вяра.

— Плановете за нападението в график ли са? — попита той Ал Фалид.

[1] Американски град в Канзас, където през 1883 г. се разиграва прочутото сражение между Уайт Ърп, Док Холидей и неколцина други техни другари с бандата на Уебстър. — Б.пр. ↑

39.

Главната квартира на ЦРУ, Ленгли, Вирджиния

Кейт Брейтуейт полагаше усилия да сдържа гнева си, докато правителственият автомобил, изпратен за нея, летеше по шосе №123 към Маклийн, Вирджиния, но не можеше да спре да мисли за случилото се през деня. Идиотът полковник, командващ ИИЗБА на САЩ, просто беше отказал да я приеме. Когато получи писмото му за преназначаване като офицер за свръзка във фармацевтичната компания „Халиуел“, тя поиска да говори с него, но не успя да мине покрай неговия помощник.

— Д-р Брейтуейт, полковникът е много зает с работа от държавна значимост и съжалева, че няма да може да се види с вас — беше заявил много сериозно капитан Кроушоу, застанал пред обрамчената с пясъчни чували врата на полковник Васенбърг, и не я пусна да влезе във вътрешността на бункера.

— Кроушоу, това наизуст ли трябваше да го научиш, или подобни официозни глупости ти идват естествено? — попита извително тя, преди да се завърти и да си тръгне бясна.

Тъп подлизурко, беснееше вътрешно тя. Искаше ѝ се да го просне с един тупаник и ако не беше съветът на Имран да се остави на течението, за да види на какво е способна системата, щеше да напусне още на мига. Кейт изпитваше огромно уважение към преценката на професора, може би наистина си струваше да остане и да се бори срещу системата отвътре, но изобщо не съзираше никакви шансове да промени нещата. Знаеше, че фармацевтична компания „Халиуел“ се интересува само от едно-единствено нещо — печалбите. Предчувствието на Кейт Брейтуейт за предстояща неприятност се усили, когато правителствената кола намали и зави към главния вход на Централното разузнавателно управление.

— Защо завиваме към ЦРУ? — попита тя шофьора.

— Госпожо?

— Това е Централното разузнавателно управление. Защо спираме тук? — поиска да разбере Кейт.

— Съжалявам, мадам, но ми наредиха да ви докарам тук.

Кейт не каза нищо. Нямаше смисъл да си го изкарва на шофьора, той само си вършеше работата. Ядът ѝ не намаля въпреки бързината, с която преодоля проверките, за да се изправи най-накрая пред един як и невероятно добре изглеждащ мъж, около четиридесетгодишен по нейна преценка, който я чакаше встрани от рецепцията.

— Д-р Брейтуейт, здравейте. Аз съм Къртис О'Конър.

Кейт се здрависа с него, изненадана от топлината на неговата усмивка и заинтригувана от лекия ирландски акцент. Но предвид събитията от последните двадесет и четири часа, тя нямаше да се остави да бъде омагьосана от когото и да било. Вторачи се в Къртис, без да продума.

— Д-р Брейтуейт, разбирам, че всичко това е малко изненадващо, но обещавам съвсем скоро да научите всичко — небрежно подхвърли Къртис, докато я водеше към коридора, прекосявайки широката пет метра гранитна емблема на ЦРУ на пода. — Мога ли да ви предложа кафе? Имам собствена кафеварка — обяви О'Конър с момчешка усмивка и посочи машината за еспресо „Фаема“, която някак се беше изхитрил да напъха в ъгъла на лавицата за книги. — Предлаганото от управлението не става за пиене.

— Да, благодаря. Черно — отговори Кейт и леко се отпусна.

Къртис О'Конър беше чаровен и в компанията му гневът ѝ се уталожил. Неколцината служители на управлението, с които се беше срещала преди, бяха болезнено скучни и прекалено обвързани с правилата. Този обаче май беше различен. Кейт побърза да си напомни, че вероятно той е част от същия екип, от който беше и полковникът, и заради това трябва да остане нащрек.

— Докторе, имате впечатляваща професионална биография — поде Къртис, решил да действа с хапливата австралийка според правилата. Никакви малки имена, докато не спечели доверието ѝ. Както скоро щеше да разбере, това беше мъдра стратегия. — Онова, което ще ви кажа, е класифицирана информация на равнище над строго секретно, така че трябва да получа съгласието ви, че независимо от вашето решение, тя ще си остане между нас и няма да я споменавате пред никого без мое изрично разрешение.

— Господин О'Конър, вие командвате тук.

— Приемам това за съгласие — каза Къртис и я стрелна с още една разоръжаваща усмивка.

Не беше трудно човек да изпита топлота към този мъж, помисли си Кейт, но когато той очерта действителната причина да бъде командирована в „Халиуел“, всякакво размекване по отношение на него изчезна. Кейт изчака, докато свърши. Отново трябваше да полага усилия да сдържа гнева си от глупостта на тази администрация.

— Имате ли някаква представа колко опасно е подобно бърникане на вируси?

Къртис О'Конър я погледна и кимна.

— Не мисля, господин О'Конър! — заяде се Кейт, гневът ѝ започваше да избива. — Съмнявам се, че вие и подобните вам във вашия малък затворен свят изобщо някога сте чували за полимеразни верижни реакции. Но нека ви кажа какво може да се произведе с тази техника, ако попадне в чужди ръце.

Къртис О'Конър успя да сдържи усмивката си. Омаян от тайните на ДНК, той бе защитил докторската си дисертация по биохимия точно по същия предмет, по който сега щеше да чуе лекция, макар и от един от най-обещаващите в света вирусолози, при това много ядосан. Той беше съпричастен към гледната точка на Кейт Брейтуейт, а и не пропусна да забележи колко е привлекателна. Взе мъдрото решение да не ѝ казва за дисертацията. Искаше тя да се включи в програмата. За момента най-добре беше да я остави да му прочете лекцията. Това дори можеше да се окаже от полза по-късно, помисли си той дяволито.

Кейт се протегна към бюрото му и взе един жълт блок за писане с празни листа и химикалката, които лежаха близо до кошчето му за входяща поща.

— Господин О'Конър, дезоксирибонуклеиновата киселина е съставена от четири нуклеотида: аденин, тимин, гуанин и цитозин. — Химикалката в ръката на Кейт се стрелкаше насам-натам, докато рисуваше сложната структура на фосфодиестерните връзки и пептидните кръгове, които съставляват изящната спирала, открита през 1953 година от Уотсън и Крик с помощта на още няколко души.

— Известни са и като А, Т, G и С. А винаги се чифтосва с Т, а G винаги с С. Това е важно, защото дори ако съвсем малко количество от разновидността на едрата шарка „Индия-1“ попадне в неподходящи ръце, една-едничка нишка от ДНК на едрата шарка винаги ще се

чифтоса със своя еквивалент и биотерористите могат да използват проба от позната ДНК, за да анализират този еквивалент. И не само това, господин О'Конър. Като използват техниката, известна като полимеразна верижна реакция или ПВР, те могат от съвсем малко количество да произведат оригиналната ДНК. Накратко, ние сме много близо до възможността да произведем пълния геном на едрата шарка или на всеки друг смъртоносен вирус.

Къртис О'Конър слушаше развеселен, докато д-р Брейтуейт пълнеше страница след страница, карайки много сложната химия да изглежда съвсем проста. Тя обясни лабораторните техники на ПВР, които ще позволят на биотерористите да създадат нова ДНК, като използват ензими, дублиращи последователността между праймърите^[1], свързани със строго специфични места в оригиналната ДНК нишка. Това много приличаше на начина, по който ДНК се дублира в една нормална клетка.

Когато тя завърши с очертаването на смразяващите възможности в прекрасния нов свят на биохимията, зелените ѝ очи проблясваха яростно към него. Ако реши някога да поеме по този път, от доктор Брейтуейт би излязъл забележителен преподавател, помисли си Къртис. Точно в момента се чудеше как би могъл да я привлече на своя страна. Имаше нужда от нейните експертни познания в най-смъртоносната лаборатория на света.

Кейт завърши „лекцията“ си с една последна, проста диаграма.

— Господин О'Конър, сега е възможно да се дублират смъртоносни вируси като ебола, марбург или едра шарка, като се вземе една-единствена нишка нуклеинова киселина и се съедини с друга, за да се получи двойна спирала.

Докато слушаше Кейт, Къртис О'Конър едва не се срита сам. Разбира се! Когато единичната нишка се сплете със своя двойник. Смразяващите думи на Халид Кадир изведнъж станаха много, много ясни. Последната атака щеше да бъде биологична. Терористите имаха достъп до ДНК на вируса и щяха да започнат синтетичното му производство. Къртис О'Конър беше прав, но само наполовина. Науката винаги е имала и тъмна страна, а Кадир скоро щеше да се сдобие със сила, която да унищожи човешката раса.

[1] Праймър е нишка нуклеинова киселина или друга молекула, която служи за начална точка на реакцията на ДНК. — Б.пр. ↑

40.

Пешавар

Халид Кадир посегна да си вземе фурма от купата на ниската маса, докато слушаше с голямо внимание как Ал Фалид излага плановете си за първото предупредително нападение.

— Първоначалното ми намерение беше да взривим голямо количество експлозиви на дъното на пристанището. Смятахме да ги доставим през нощта в шестстотин и петдесет килограмови варели, спуснати от бавнодвижещ се траулер. Неверниците обаче промениха правилата и сега хвърлянето на мрежи през нощта е забранено. Все още се надявам, че ще успеем да разположим известно количество експлозиви на позиция. Сега провеждаме тестове с малки алуминиеви понтони, към които са закрепени надуваеми балони. Главната атака ще трябва да се проведе на повърхността, като се използват „Хийт“ — много надеждни противотанкови ракети. Халид, няма защо да се тревожиш — каза Ал Фалид със заплашителна усмивка. — Накарах да преработят траулера в плаващ заряд и той ще последва ракетите „Хийт“ до целта, но координацията ще бъде много важна, защото това може да стане само при прилив.

Ал Фалид повдигна една от рогозките и нарисува очертаанията на града мишена върху прахта по пода, като използва две парчета от свещи, за да отбележи местоположението на един световноизвестен символ.

— Макар и малки, предварителните атаки на крайбрежието ще причинят неизказана мъка на неверниците. Нападенията по суша трябва да се проведат няколко минути преди голямата атака по море. Ако по някаква причина първият кораб не успее, вторият ще го следва за всеки случай. Мишената на резервния кораб е тук — продължи да чертае той, посочвайки друга много известна забележителност.

— Екипажите на двата кораба на място ли са? — попита Кадир.

— Халид, отне ни повече от четири години, за да постигнем резултат, но сега имаме човек на „Оушън Венчърър“, танкерът прави редовни курсове от Близкия изток до мишената. Ако Аллах пожелае,

той ще успее. Планът за резервния кораб също е доста напреднал. Уредихме да наемем за дълго „Джерусалем Бей“, контейнеровоз със седем хиляди и петстотин тона водоизместимост. Малък е, но е подходящ за нашата цел.

Халид се усмихна. В наименованието на втория кораб се криеше силна ирония.

— А торове? — попита той.

— Имаме договор с ООН за доставка на торове в Либерия. Неверниците не се заинтересуваха от толкова малък договор, така че всичко се нареди прекрасно. — Това наистина беше гениален ход. — Също така в момента сме в процес на регистрация на „Джерусалем Бей“ в пристанището мишена. След като стане редовен посетител, пристанищните власти ще свикнат с кораба и ще гледат през пръсти на задължителното влизане с лоцман.

На близо девет хиляди километра от тях, северно от пристанището на Монровия „Джерусалем Бей“ поддържаха постоянна скорост от дванадесет възела в сумрака преди разсъмване. Товарът бе предназначен за разкъсания от войни народ на Либерия и платен от ООН. Сред крайно необходимите водни помпи и генератори имаше и двадесет контейнера с торове от страната, избрана за мишена. Селяните, които отчаяно се нуждаеха от торове, нямаше да получат цялото количество. Пет много специални контейнера бяха напълнени с експлозиви в строго охраняван склад в покрайнините на едно мюсюлманско гето в Пейнсвил, на шестнадесет километра от столицата надолу по крайбрежния път.

— Местната фирма за семена и торове, която купихме преди две години, произвежда всичко, от което имаме нужда. Основахме и малка транспортна фирма в самия град. Но тя не печели кой знае колко — отбеляза печално Ал Фалид, — защото неверниците са корумпирани и големите договори винаги са предварително уговорени.

— Амон, всяко зло за добро. Ако не се конкурираме прекалено настървено, никой няма да ни обърне внимание. Имаме ли достатъчно ракети „Стингър“ за първото нападение?

— Купих ги в Дара Адам Хел — отвърна Ал Фалид, поглеждайки часовника си — и те вече са прехвърлени на един от камионите на пакистанската междуведомствена разузнавателна служба. Тя ще ги достави в Карачи. Ракетите за другите предупредителни атаки вече са

на мореходните влекачи. Да, Халид, ти се оказа прав. Мерките на неверниците за безопасност се съсредоточават върху контейнеровозите. Влекачите не привличат много внимание. Ако искаме първото предупредително нападение да успее, влекачите и стингърите са жизненоважни — призна той, посочвайки слабото място в плановете на ислямистите. — Халид, войниците на неверниците са сред най-добрите в света и са обучени да реагират дори на подобно нещо.

— Амон, войниците на неверниците са отлично подготвени, но са лековъоръжени. Сигурен ли си, че можеш да измъкнеш ракетите от Пакистан? — попита Кадир.

Ал Фалид кимна.

— Ако Аллах, Всемилолюбивият и Милосърдният, пожелае, двата шлепа и ракетите ще стигнат до своето местоназначение. Халид, ние имаме много приятели в пакистанското разузнаване и всички те са отдадени на идеята ислямът да заеме полагащото му се по право място в света. Надявам се да нямаме проблеми в пристанището на Карачи.

Това беше едно от големите безпокойства на ЦРУ и на американската администрация. Пакистанската Междуведомствена разузнавателна служба имаше свои собствени ислямистки планове и те нямаше да бъдат променени дори заради пакистанския президент, да не говорим за страна като Съединените щати, оказваща толкова голяма подкрепа на Индия в борбата срещу мюсюлманите в Кашмир.

— Влекачите готови ли са? — попита Халид, докато си наливаше малко зелен чай от претрупания с украса самовар върху медния поднос.

Ал Фалид кимна.

— Моят син Малик отговаря за тях — обясни гордо, ала лицето му помръкна при мисълта за момчето.

Малик беше изгубил своята жена и двете си малки дъщери, попаднали в ръцете на прословутата египетска тайна полиция, която сътрудничесе на Извънредната програма за местене на затворници, измислена от администрацията на САЩ. Програмата използваше тайни затвори в трети страни, за да заобикаля Женевската конвенция срещу мъченията. Снахата на Амон бе попаднала в демонстрация близо до гробницата на Саад Заглул^[1] в Кайро.

Опозиционната партия „Кифая“, чието име на арабски значеше „достатъчно“, протестираше срещу двадесет и пет годишната диктатура в страната, когато полицията за борба с безредиците се втурнала сред тълпата. Малките момиченца били стъпкани, а майката, която се опитала да ги предпази с тялото си, била пребита от цивилните полицаи на президента Мубарак. И Ал Фалид, и неговият син Малик добре знаеха, че египетският режим получава повече от два милиарда долара годишно от Съединените щати. Сумата бе втората по големина помощ в света след тази за Израел. Сега Ал Фалид и неговият син щяха да си отмъстят.

В пристанището на Монровия очуканите на вид мореходни влекачи „Уинстън Чърчил“, „Монтгомъри“ и „Уейвъл“ се подготвяха за отплаване. „Уинстън Чърчил“ щеше да направи една последна доставка на бракувани радиоактивни глави от уреди за лъчева терапия, в случай че възникнеше нужда от следваща предупредителна атака. Първото местоназначение на „Монтгомъри“ и „Уейвъл“ беше Карачи, откъдето щяха да натоварят партидата ракети „Стингър“. Оттам след известно време, посветено на обучение за използване на ракетите в открито море, щяха да се насочат към едно от най-хубавите пристанища в света и да задействат плановете за унищожителното първо предупредително нападение.

[1] Саад Паша, египетски политик, премиер през 1924 г. и водач на националистическата партия „Вафд“ след Първата световна война. — Б.пр. ↑

41.

Пристанището на Монровия, Либерия

Мореходният влекач „Монтгомъри“ с водоизместимост хиляда осемстотин и осемдесет тона и неговите братя „Уейвъл“ и „Уинстън Чърчил“ се бореха с неспокойната вода в пристанището, която ги люлееше на пристана пред сградата „Обединена буксирна компания“ в столицата на Либерия. Дебелите въжета се опъваха и скърцаха, докато се търкаха в ръждясалите стълбове, стърчащи от пропукания бетон на слабо осветения разнебитен кей на пристанище Фрийпорт в Монровия. Ниски складове с пробити покриви и люпеща се от стените яркозелена боя се простираха по протежение на шестстотинметровия кей. Долу и почти до средата на кея останките от пет хиляди тонен контейнеровоз лежах на една страна. Стояха там от три години и ръждясалите контейнери по палубите и в трюмовете бяха почти изцяло покрити с вода. Това беше естествен резултат от катастрофално объркване на баласта. Подобно на купчините гниещи боклуци по главните улици на Монровия, пристанището също представляваше символ на гражданската война, продължила повече от десетилетие. За „Ал Кайда“ това място се оказа превъзходно.

Под палубите на „Монтгомъри“ Хани Баснан, жилавият и съсухрен стар инженер, чиято възраст не можеше да се определи, извършваше процедурите по пускане на двата рециклирани дизелови двигателя „Дайхацу“.

Синята боя проблясваше на приглушената светлина в машинното отделение. Големите дизели предаваха по пет хиляди конски сили на двата огромни управляеми винта, обгърнати от големи защитни кожуси. Управляемите винтове правеха излишно наличието на рулеви механизъм. Стърчащите дълбоко в океана пропелери можеха да се завъртят за миг на 360. Машинното беше безукорно и претъпкано с въздушни и хидравлични маркучи и безброй други тръби, свързани с масивни скоростни кутии, хидравлични помпи и помпи за управление на винтовете. Малко звуконепроницаемо помещение в задната част служеше на Хани за кабинет. На конзолата проблясваха множество

предупредителни контролни лампички. Още по̀ към задната част зееше отворена водонепроницаема стоманена врата. Щом поемеха на път, тя щеше да бъде затворена от хидравличен механизъм. Ако възникнеше нужда задното отделение, където се намираха секциите на винтовете и машинното, да бъде наводнено, „Монтгомъри“ щеше да потъне като камък.

Хани провери големите помпи на дизелите. Маслото циркулираше непрестанно през филтър и изглеждаше чисто. Отвори крановете, които пропускаха морска вода за охладителната система, и провери големите помпи за управление на винтовете. После пусна един от огромните генератори „Катърпилър“, увери се, че редицата бутилки със сгъстен въздух са пълни, и разкачи електрическия кабел, който доставяше ток от брега. Доволен от свършеното, той се върна обратно в своето контролно помещение и натисна бутона „старт“ на деснобордовия главен двигател. Поток сгъстен въздух избухна в първия цилиндър, а после, когато всяко бутало преминаваше през горна мъртва точка — и в следващите. Горивото потече, смеси се с въздуха и основният двигател оживя, а големият маховик се установи на малко под сто оборота в минута.

Хани се усмихна на себе си, когато повтори същата процедура за левия двигател, удвоявайки шума в помещенията под палубата. Той бе прекарал почти петдесет години на влекачи и нищо не му носеше по-голямо удовлетворение от това да изпълнява волята на Аллах и да бъде под палубата край дизелите, маслото и суровата мощ, която пулсираше под краката му.

На мостика, близо осемнадесет метра над машинното, капитан Малик ал Фалид се подготвяше да излезе в открито море. Като член на тази клетка, той знаеше колко важни за успеха на мисията са влекачите. Прегледа прогнозите за времето с нарастващо предчувствие за беда и хвърли поглед на черните отметки на барометъра в месинговата кутия, закачена над главата му. Деветстотин и осемдесет хектопаскала, и продължаваше да пада. Отвъд вълноломите лежаха два океана, известни с яростните промени в настроението си. Наскоро навършил двадесет и осем, Малик беше млад за капитан на влекач. Мургавото му лице, обрамчено от черна къдрава коса, имаше белези от шарка. Бдителните му кестеняви очи излъчваха дълбока тъга, която нямаше да изчезне никога, поне не в този живот. Малик хвърли поглед

към рамкираната снимка, която имаше свое постоянно място отляво на дълбокомера върху полираната конзола за управление. На нея бяха неговата жена и двете им дъщери, на четири и пет години. Нямаше да мине много време и ако Аллах пожелае, той ще отмъсти за тяхната смърт от ръцете на омразната египетска тайна полиция и американските ѝ съюзници. И само след няколко седмици ще се присъедини към своята жена и дъщерите си в рая.

Докато изчакваше големите дизели в трюма под него да достигнат работна температура, Малик ал Фалид отвори чекмеджето с морски карти на масата, монтирана откъм десния борд, и извади тази с подходите към града мишена. Беше малко вероятно някой в Монровия да попита защо му е точно тази карта, но за всеки случай в чекмеджето имаше карти за още четиридесет големи града, на които можеше внезапно да дотрябва мореходен влекач. Малик отдавна беше запомнил съдържащата се в нея информация, но получаваше някакво удовлетворение да разглежда различни подробности от града на неверниците. Той я огледа отново. Движението навътре и навън от пристанището беше строго регулирано и „Джерусалем Бей“ щеше да влезе задължително през район „Алфа“ на север. Напускащите пристанището излизаха през район „Браво“. На картата между „Алфа“ и „Браво“ имаше отбелязана нова разделителна зона, въведена заради съперничеството между излизащите и влизащите плавателни съдове, които искаха да използват едни и същи навигационни коридори. Затова пристанищните власти въведоха строги изисквания пристигащите кораби да се придържат към северната част на коридора. Малик и капитаните на „Монтгомъри“ и „Джерусалем Бей“ щяха да се съобразят с правилника до последната запетайка. Същото щеше да направи и капитанът на „Оушън Венчърър“. Той нямаше да има друг избор. В някаква точка на четири мили източно от морския фар, на самия край на район „Алфа“, на кораба му щеше да се качи лоцман. Малик проследи маршрута, по който щяха да минат. Танкерът щеше да бъде допуснат вътре първи и щом стигнеше шамандурата след входа, лоцманът щеше да обърне тромавия гигант от район „Алфа“ към Западния канал. Каналът беше широк двеста и десет метра и с минимална дълбочина по-малко от четиринадесет метра при отлив. „Джерусалем Бей“ щеше да е следващият по разписание. Властите щяха да отбележат, че „Монтгомъри“ и „Уейвъл“ са по средата на

презокеанското си пътуване и са включени в графика за влизане в пристанището за презареждане. С малко късмет тяхното пристигане по едно и също време с танкера и контейнеровоза щеше да бъде отдадено на случайността. И ако Аллах пожелае, продължи да размишлява Малик, пристанищните власти щяха да открият, че „Монтгомъри“ и „Уейвъл“ не са обикновени влекачи, едва когато щеше да бъде прекалено късно.

Малик прибра морската карта. Нямаше карта за дълбочините на Фрийпорт в Монровия. В страна като Либерия човек трябваше да разчита на местните познания. Той взе един от двата радиомикрофона, които се люшкаха от покрива на рубката, и докладва, че е приел сигнала от своя инженер за прехвърлянето на контрола над големите дизели на мостика. После нареди на моряците да освободят въжетата.

Сграбчи двете блестящи дръжки на дроселите в лявата си ръка, а с дясната хвана джойстика на управлението и умело отдели големия влекач странично от кея. Подобно на джойстика в модерните изтребители, корабният можеше да завърта големите предпазени с кожух винтове във всички посоки и циферблатът на конзолата пред Малик му позволяваше да отчита точната посока на тягата. Той бавно премести дроселите напред и десетте хиляди конски сили на дизелите с рев се събудиха за живот. Масивният стоманен нос на „Монтгомъри“, защитен от големи гуми за трактори, се наклони и се издигна в неспокойните води на вътрешното пристанище, цепейки вълните. „Уейвъл“ пое в неговия килватер и двата влекача се понесоха бързо към отвора между двата скалисти вълнолома, отвъд които ги чакаха бурните води на Атлантическия океан.

В сумрака на настъпващото зазоряване Малик успя да различи масата големи черни облаци, които се носеха надолу по африканското крайбрежие в северна посока. Той погледна часовника си: 4:30 сутринта. „Джерусалем Бей“ трябваше да е напуснал териториалните води на Сиера Леоне около полунощ, но той пресметна, че сигурно е на не по-малко от четиридесет километра в северозападна посока. Това щеше да бъде последната пратка торове, от която имаха нужда.

Малик нямаше представа, че на хиляди километри от него два други отряда вече са в страната мишена и се подготвят за нападенията, които щяха да започнат по същото време. Младият мъж застана по-устойчиво, когато „Монтгомъри“ стигна до вълнолома и носът му

заплашително се издигна от първата атлантическа вълна, преди да се стовари обратно надолу сред облак водни пръски. Пяната се блъсна в подсиленото предно стъкло на рубката и големите чистачки замахаха яростно, за да изхвърлят излишната вода, докато двата влекача се насочваха право към набиращата сили буря.

42.

Институтът за изследване на заразни болести на армията на САЩ, Форт Детрик, Мериленд

Професор Сайед седна на стола до бюрото на Кейт.

— Имран, това е моята оставка — обяви Кейт, като вдигна лист хартия, ядосана от намеренията на администрацията и от лъжите на хора като Васенбург.

От срещата си с Къртис О'Конър Имран заключи, че администрацията няма представа за катастрофалните последици от решението програмата за биологични оръжия да започне отново. Имран Сайед беше решил, че ще бъде много по-безопасно за самата програма и в крайна сметка и за човечеството, ако той е наоколо, за да влияе на нещата.

— Значи си му отказала? — попита професорът.

— И то по такъв начин, че да не остана неразбрана — отговори гневно Кейт. — Дори му направих скица, Имран, обясних му как науката може да дублира дори най-малката нишка ДНК. Но това няма никакво значение.

— Ти си му нарисувала скица на ДНК?

— Пентози, фосфати, пирамидинни основи. Всичко най-важно!

Имран се ухили и ѝ намигна.

— Не виждам нищо смешно! — възрази Кейт и въздъхна дълбоко.

— Мисля, че скиците на ДНК и полимеразната верижна реакция са били малко не на място — обясни Имран, който все още се усмихваше.

— Защо?

— Защото Къртис О'Конър може да е агент на ЦРУ, но е защитил дисертация в областта на полимеразните верижни реакции и е доктор на науките. Докторатът му е за вероятните въздействия на смъртоносните вируси като биологични оръжия. Той е един от малцината в ЦРУ с квалификация да работи в лаборатория с четвърта степен на защита.

Кейт отпусна глава в дланите си. Чувстваше как бузите ѝ почервяват, когато си представи как Къртис О'Конър я гледаше, докато тя ядно обясняваше за водородни връзки, хидроксилни йони, монофосфати и цял куп други структури.

— О, мамка му! — възкликна тя тихо. После погледна към Имран през пръстите си. — Шегуваш се!

— Получил е доктората си по биохимия и имунология в Тринити колидж, Дъблин.

Кейт поклати глава, обзета от силно неудобство.

— О, мамка му! — прошепна тя вече покрусена.

— Хайде, хайде — успокой я Имран, — денят беше дълъг. Ще ти поръчам вечеря в онзи малък ресторант във Фоги Ботом. Пък и няма да ни навреди и по едно питие.

Имран се вгледа в чашата за вино на фона на бялата покривка и провери цвета му. Вдъхна букета и отпи, преди да кимне на келнера.

— От вашите е — каза той, чукайки се с Кейт.

— Моля?

— Австралийско. Ширас^[1] от Пепър Трий в Хънтър. Винарят май си разбира от работата — додаде той одобрително, наслаждавайки се на богатия аромат на сливи и френско грозде.

Кейт се усмихна тъжно.

— Извинявай. Все още съм малко разсеяна и се чувствам неловко. Не мога да повярвам, че тоя О'Конър ме остави да се изложа така — обясни тя, отпивайки яка глътка от чашата си. — Прекрасно.

— Няма за какво да ти е неудобно, щом той не се чувства така.

— Откъде знаеш?

— Обади ми се. Той много иска да се включиш в екипа.

— Екип?

— Покани и мен, и ми даде право да говоря с теб. Кейт, през последните няколко часа много мислих по въпроса. И двамата знаем, че тази администрация няма ни най-малка представа какви би могла да ги надроби. И това е още една причина да се опитаме да контролираме нещата. О'Конър и без това има достатъчно задачи, така че едва ли ще може да следи какво се върши в лабораторията всеки ден.

— Може би — съгласи се неохотно Кейт. — Но след като е толкова на „ти“ с тези неща, защо никога не съм чувала за него? — попита тя.

Професор Сайед изчака, докато донесоха основното ястие — чесапийкски миди и раци в гъст винен сос с малко магданоз, и келнерът отново ги остави сами. Имран бе избрал да седнат в закътано сепаре, което гледаше към главния салон само с едната си страна. Той сниши гласа си. — Агентите на ЦРУ не рекламират себе си или своята работа.

— Предполагам — съгласи се Кейт. — А ако напишат доклад с факти, които не подкрепят политиката на тази администрация, ще вземат да ги разконспирират — добави печално. Нейният цинизъм относно политиците, които предават своите собствени хора, се задълбочаваше. — Добре ли го познаваш впрочем? — попита тя, заинтересувана от очарователния и умен мъж, който работеше в сянка.

— Има добра репутация и, ако това значи нещо, той е един от най-добрите. Не само е интелигентен, но е и сред малкото християни в тази администрация, които разбират, че не ислямът е заплаха за Запада, а фундаменталистите, които го тълкуват превратно.

— Наистина ли смяташ, че този Кадир иска всички да бъдат под ислямско управление? — попита Кейт, нетърпелива да научи повече от своя ментор по тема, за която знаеше твърде малко.

Имран поклати глава.

— Някои от най-фанатичните му помощници са убедени, че това е единственият път. Ако слушаш тях, страни като Съединените щати и Австралия скоро ще бъдат завзети от панисляма и ще им бъдат наложени законите на шериата. За да се противопоставим на това, трябва обикновените мюсюлмани да бъдат на наша страна. О'Конър знае, че освен подготовката да се отразят биологични атаки, а тук ти и аз излизаме на сцената, ключът да бъдат привлечени умерените мюсюлмани на наша страна, е един по-справедлив подход.

— Към мюсюлманските страни като цяло?

Имран кимна.

— Като се започне с палестинците. Фанатичните възгледи се подкрепят от много бедни хора, каквито са повечето в окупираните от Израел територии. Западът трябваше да окаже много по-голяма подкрепа на палестинците — обясни Имран, — защото, с цел да

избягат от мизерията, наложена от Израел на Западния бряг, младите палестинци, мъже и жени, отиват в медресета, подобни на онези на пакистано-афганистанската граница.

— Знам много малко за исляма — призна си Кейт, — но понякога съм се питала дали Коранът подкрепя самоубийствените атентати?

— Точно обратното, и ако искаш, ще ти дам един от моите корани. Сура 29, която се казва „Паякът“, и особено стих 46, трябва да станат задължително четиво за всеки, който иска да разбере исляма. Но не е редно да превръщам вечерята в религиозна лекция — добави той с усмивка.

— Няма — увери го Кейт, силно заинтересувана.

Имран цитира въпросния стих:

— „И спорете само по най-мекия начин с ония, които са приели Писанията, но не и с онези от тях, които ви угнетяват. И кажете: Вярваме в низпосланото на нас и в низпосланото на вас. Нашият Бог и вашият Бог е един и същ. Ние сме Нему отдадени.“ Онова, което Мохамед казва много ясно, е, че мюсюлманите трябва да уважават другите религии, освен в случаите, когато хората, които ги изповядват, нападат исляма. За съжаление големият брой невинни мюсюлмани, убити след нахлуването на САЩ в Ирак, е достатъчен да убеди и най-умерените, че ислямът е подложен на нападение от Запада и особено от Съединените щати, Великобритания и Австралия.

— Имран, аз наистина мисля, че ислямът е нападнат. Има запис, запечатал как президентът Харисън казва, че е натоварен с мисия от неговия християнски Бог, а австралийският премиер го подкрепя през цялото време.

— Бог има право да е малко объркан — рече Имран с усмивка. — Била ли си някога религиозна?

— Баща ми беше, а и бившият ми съпруг. Президентът би намерил общ език с тях — отговори Кейт, потрепервайки при спомена. — Съгласна съм с твоето мнение. За мен религията е резултат от случайността на раждането. Ако бях родена в Багдад, вероятно щях да бъда сунитка или шиитка. А ако бях родена в еврейската част на Ерусалим, вероятно щях да изповядвам юдаизма. Въпреки това хора като Джери Бъфет пълнят ефира с твърденията си, че ако не си християнин, когато дойде християнското възнесение, си изгубен.

Какъв е този Господ, който създава шест милиарда души само за да ги прокълне в задгробния живот?

— Смяташ ли, че има задгробен живот?

— Допускам, че наоколо има сила, и моля да ми простиш, Имран, за мен тя не е онова, което различните религии наричат Яхве, Бог или Аллах...

Имран махна с ръка и се усмихна добродушно, за да покаже, че съвсем не е обиден, а се наслаждава на дълбочината на тяхното приятелство и на разговора.

— Имран, човек не може да се потопи в онова, с което ти и аз се занимаваме, без да се замисли за неповторимо сложната направа на клетките, макар да не могат да се видят с просто око. Не вярвам, че създаването на вселената е просто някаква огромна катастрофа. Точно тя прави заплахата на Кадир толкова ужасяваща. Ако е успял да овладее микроскопичния свят, смятам, че има средствата да унищожи човешката раса.

Имран кимна.

— Трудно е тази опасност да бъде набита в главите на властващите. Точно това подчертава още повече нуждата от преговори. Къртис спомена ли олимпиадата в Пекин?

— Не, а пред теб?

— Само бегло. Ако аз се готвех да извърша нападение с биологично оръжие, щях да избира тъкмо игрите заради стълпотворението на хора от различни националности, които самолетните компании ще докарват и откарват от Китай.

— Имран, хиляди от тях ще бъдат от мюсюлмански нации.

— Така беше и със служителите от кулите близнаци на Световния търговски център — изтъкна Имран, — но Къртис О'Конър може да е прав. Колкото и да не сме съгласни да модифицираме едрата шарка, трябва да сме наясно какво точно е възможно, трябва, защото утре може да стане прекалено късно.

През следващия час двамата тихичко разговаряха за смъртоносното предложение. Като се изключи грузинският биохимик, който работеше в Колцово, нямаше други техни колеги с повече опит или способности.

— Имран, ако не беше ти, съмнявам се, че щях да имам нещо общо с това — каза най-накрая Кейт. — Моето мнение е, че вероятно

си прав, държа да го знаеш. Те ще продължат напред, така или иначе, затова ще бъде много по-добре и ти да участваш. Ако това някога попадне в ръцете на терористи... — Кейт остави думите да увиснат във въздуха, преди да отпие още една глътка вино.

— О'Конър иска утре сутринта да ни информира какво според него може да постигне „Ал Кайда“. Благодаря ти — добави Имран и я хвана за ръката.

Очите им се срещнаха и той стисна тънките ѝ пръсти.

— В друго време, в друг живот — прошепна, съзнавайки много добре разликата във възрастта им.

Кейт кимна, извъръщайки глава, за да скрие сълзите в очите си.

[1] Ширас, или сира, е вид грозде, използвано за производство на вино. — Б.пр. ↑

43.

Главната квартира на ЦРУ, Ленгли, Вирджиния

Къртис О'Конър отвори досието на Кейт Брейтуейт за разрешен достъп до секретни обекти. То съдържа данните, събрани след изтощителните проверки, задължителни за работещите в ИИЗБА на САЩ. Агентът ги прочете с повече от повърхностен интерес. Научната компетентност на д-р Брейтуейт беше безупречна, а изследователската ѝ работа бе в авангарда на проучванията, движещи се по опасния ръб на микробиологията. Загледан в снимката ѝ, Къртис мислеше за границата, която бе очертал около себе си преди много време. За агент на ЦРУ сърдечните дела са опасно разсейване.

Младата изследователка беше получила положителна оценка и Къртис прескочи доклада за финансовото ѝ положение, като съвсем ясно си даваше сметка, че тази жена прониква в личния му живот. Трябваше да се запознае с докладите за разговорите на ФБР с хората, които бяха дали препоръки за нея, включително и професор Сайед. Всички препоръки бяха положителни, с изключение на една. Къртис откри, че някога Кейт Брейтуейт е била омъжена за перспективен млад австралийски политик от Либералната партия. За този период от живота си жената беше напълно откровена. Дългата ръка на американската система за сигурност бе стигнала до посолството на Съединените щати в Канбера и оттам до консулството на САЩ в Сидни на площад „Мартин“. Малкълм Брейтуейт, бившият председател на „Младите либерали“, а сега член на законодателното събрание на Нови Южен Уелс, бе дал унищожителна характеристика на своята бивша съпруга, но човекът на ФБР в Сидни беше стигнал до няколко мъдри заключения относно развода. По време на разговора Малкълм Брейтуейт го беше попитал дали е християнин, при това цитирайки Посланието на апостол Павел до ефесяни. Споменал още нежеланието на Кейт да приеме схващането, че както Христос е глава на църквата, така и съпругът е глава на жена си.

Изобщо не мога да си го представя, помисли си Къртис, затвори досието и пое надолу към централното фоайе, за да посрещне

професор Сайед и Кейт.

— Искам да благодаря и на двама ви за решението да се включите — започна той. — Не бих могъл и да се надявам да ми помагат по-квалифицирани учени. За времето, през което операция „Плазмид“ ще се осъществява, вие ще положите клетва като агенти на ЦРУ. Също така искам да знаете, че разбирам вашата загриженост заради операцията и възможния резултат от нея. Аз бях неин противник от самото начало — обясни Къртис, след като Имран и Кейт се настаниха в малката заседателна зала на етажа, където беше и неговият кабинет.

— Дълга ти извинение — отговори Кейт. — Разбрах, че обясненията ми какво може да се постигне с полимеразните верижни реакции май са били излишни. — Усмихна се смутено и хвърли поглед към Имран.

— Беше ми приятно да си припомня — отговори Къртис с блеснали очи.

Кейт усети силно привличане към този непочтителен ирландец. Той беше умен, мислеше като тях и беше направо неприлично привлекателен. Но тя бързо си напомни, че сега не му е времето да сваля емоционалния си гард и да изгуби необходимата за предстоящата ѝ работа съсредоточеност.

— Но по-важното е, че ми помогна да открия нещо, което бях пропуснал. — Къртис взе дистанционното от масата и пусна наново видеозаплахата на д-р Халид Кадир за първото предупреждение и последната атака.

— Струва ми се, че „когато самотната нишка се сплете със своя двойник“ може да е указание за опита му да модифицира вируси с ДНК или РНК. — Къртис пусна презентацията, изработена с програмата „Пауър пойнт“. — Операция „Плазмид“ ще включва серия експерименти, които ще се провеждат в лабораторния комплекс с четвърта степен на биологична защита във фармацевтичната компания „Халиуел“. Съществуването на тези лаборатории е класифицирано като строго секретно — добави и пусна кадър, на който се виждаше обширният комплекс. — Лабораториите с равнище на обезопасяване

от четвърта степен са тук — посочи северозападния ъгъл на терена на „Халиуел“.

Учените не забелязаха, че вентилаторите, изсмукващи свръхнагрятия въздух, бяха повече, отколкото беше необходимо за лабораторията, в която Имран и Кейт щяха да бъдат командировани.

— Програмата и нейното финансиране ще се ръководят от моята служба, а самите лабораторни експерименти ще се координират от главния изпълнителен директор на „Халиуел“ — обясни Къртис.

След тези думи образът на д-р Ричард Халиуел сякаш изпълни помещението. Неговите пронизващи, но някак безжизнени очи поразиха Кейт. Халиуел ѝ напомняше Ханибал Лектър, изиграния от Антъни Хопкинс филмов герой. Тя изобщо не предполагаше колко близо беше до истината.

— След малко ще ви разкажа повече за Халиуел и ще си уредим среща с него — продължи Къртис. Вече бе взел решение да довери на учените информацията за изпълнителния директор, с която разполагаше.

По думите на О'Конър Халиуел бе човек, с когото трябваше да бъдат много предпазливи.

— Не бива да забравяте, че макар външно да е обаятелен, всъщност е безскрупулен, твърде ангажиран политически и има много добри връзки с вицепрезидента и Белия дом. Въпреки че е получил сертификат за достъп, аз много бих внимавал дали да му поверя всичко, което ще научите на този брифинг — предупреди ги агентът. След това пусна следващия кадър, на който се виждаше огромна междуконтинентална ракета, подготвяна за площадката за изстрелване. От тръбите в конусовидния ѝ нос и около газоотводите на двигателите излизаше пара. — Нашата мисия е да разберем какво биха могли да постигнат биотерористите. Предлагам да започнем с възможно най-лошия сценарий. Нека приемем, че след рухването на Съветския съюз през 1991 година те са получили достъп до руски бойни системи. Това е руска междуконтинентална ракета, която се подготвя за изстрелване на полуостров Камчатка, хиляда и двеста километров език, оплезен в ледените води между Берингово и Охотско море на север от Владивосток.

Имран Сайед се приведе в стола си и се вторачи в снимката на руската междуконтинентална ракета.

— Приличат на охладителни ребра — измърмори той, загледан в носа на огромното оръжие.

— Точно така — потвърди Къртис, като продължи да пуска подред следващите снимки от проследяващите сателити на НРС. Огромната междуконтинентална ракета Р-36В2 „Воевода“ беше с обхват шестнадесет хиляди километра. Площадката за изстрелването ѝ се виждаше ясно. — Тук може добре да се види, че носът ѝ не само е снабден с охлаждащи ребра, но е свързан и с голяма охладителна система на стартовата площадка. Следващата снимка е от изстрелването ѝ. Както виждате, по време на изстрелването ребрата на носовия ѝ конус се нагряват до червено.

— Значи не става дума за обикновена ядрена бойна глава — подхвърли Имран.

— Точно така. Руските и американските бойни глави са конструирани така, че да издържат на екстремната топлина, която създава ракета, летяща през земната атмосфера. Тя би убила всеки известен вирус, освен ако носът не е оборудван с охладителна система с ребра за отвеждане на топлината.

— Налице са всички отличителни белези за изстрелване на ракета с биологично оръжие — предположи Имран, — но ти не вярваш, че „Ал Кайда“ работи по ракетни технологии.

— Ако можеха, несъмнено щяха да го направят — кисело отбеляза Къртис, — но вероятно нямат нужда. Тази снимка е направена само преди една година и ако се потвърди и друга разузнавателна информация, възможно е руснаците да са започнали изпробването на нови форми на биологични оръжия. Наскоро постъпи информация, че един грузински учен, д-р Едуард Долински, работи с руснаците по оръжейната приложимост на едрата шарка. Но може би се занимава и с ебола.

Имран подсвирна тихичко.

— Познавам го — обяви той. — Долински е един от най-талантливите вирусолози в света.

— Ако той работи по единичната нишка на РНК вируса ебола и по двойната нишка на ДНК вируса едра шарка, може би се опитва да ги съчетае? — обади се Кейт, изразявайки гласно предположението си за отговора на загадката за единичната нишка и нейния двойник.

Къртис кимна.

— Супервирус като комбинация от ебола и шарка ще се предава лесно, а което е особено важно, ако го пуснат на олимпиадата, няма да има спасение. В сравнение с такава смъртоносна зараза птичийт грип ще изглежда като питомно зайче. Нашата задача е да извършим същото генно инженерство, за да произведем ваксина.

В стаята настъпи тишина. Имран и Кейт се спогледаха, ужасени от огромните размери на задачата, която им се възлагаше.

— Като добавка към цялата лудост, всичко в тази програма очевидно е много деликатно. Най-деликатна обаче е непотвърдената разузнавателна информация — продължи той, — че Долински иска да дезертира. Ако това излезе вярно, той ще се присъедини към програмата. И подобно на своите не по-малко известни предшественици, без съмнение ще ни информира за намеренията на руснаците и шансовете им за успех.

— Притесняваш се, че е възможно „Ал Кайда“ да има достъп до проучванията на руснаците?

— Не го изключвам — отговори Къртис. — Хиляди руски учени бяха изхвърлени от работа след рухването на Съветския съюз и немалко пресякоха границата на закона само за да оцелеят.

— И ти ще отидеш да го измъкнеш? — вметна предизвикателно Кейт, пакостливо притискайки Къртис. Очите им се срещнаха за миг и тя разбра, че е права.

— Това е друга програма — отговори той с усмивка, която не издаваше нищо. — Ако тя приключи успешно, нашият екип ще се сдобие с още един експерт. Междувременно вашата задача е да преместите запасите от едра шарка от хранилищата на Центъра за контрол на заболяванията в лабораториите на „Халиуел“. Няма нужда да ви казвам колко опасно е това.

44.

Центърът за контрол на заболяванията, Атланта, Джорджия

Професор Имран Сайед се огледа, за да провери дали не идват коли. Двамата с Кейт излязоха от паркинга на хотела в Атланта и поеха към Клифтън Хайуей и главната квартира на Центъра за контрол на заболяванията.

— Боже, колко е хубаво човек да се измъкне от института — отбеляза Кейт и отпусна глава на облегалката.

Имран кимна.

— Да. Макар да не ми харесва онова, което ще правим, ако бях останал още малко около полковник Васенбърг, непременно щях да му ударя някой и друг шамар.

— Щеше да ти се наложи да се съобразяваш. Имран, откъде ги намират такива? ИИЗБА на САЩ, съър! — изръмжа тя и толкова рязко козирува, че се плесна по челото, свършено имитирайки пъпчивия капитан Кроушоу.

Имран се ухили.

— Правите го много добре, д-р Брейтуейт — закачи я той. — Да не би през предишния си живот да сте служили в армията?

— Понякога се чудя — отговори Кейт с усмивка — как е възможно талантлив учен като теб да говори толкова смахнати неща.

Професорът се засмя.

— Снощи ми звънна Къртис, за да ни пожелае всичко хубаво. Каза, че Халиуел ни кани следващата седмица на обяд в трапезарията на управителния съвет. И да не вземеш да планираш нещо в лабораторията за следобеда. Говори се, че винарската им изба е отлична.

— Напълнили са я с помощта на лекарствата, които продават десет пъти по-скъпо, отколкото струват в действителност — подхвърли цинично Кейт, сецайки се за снимката на Халиуел. Нещо в този човек й действаше като предупредителна табелка с надпис „Внимавай!“.

Двамата потънаха в мълчание, без да се смущават един от друг, заети с мисълта как да предотвратят надвисналата катастрофа с едрата

шарка и ебола.

— Чудя се как ли е Мавърлик — обади се Кейт по някое време. Розово-оранжевата сграда на Центъра за контрол на заболяванията с панорамни прозорци се извисяваше над елегантната японска градина до входа. — Понякога, щом погледна в големите му тъжни очи, ми се ще да се провалим с този експеримент. Едрата шарка никога не е заразявала животни. Мисля си, че не бива да ѝ помагаме, дори това да означава, че няма да получим ваксина.

Професор Сайед кимна, докато показваше пропуска си на охраната.

— Въпреки че — рече той, докато караше към паркинга пред лабораториите с максимална защита, където държаха маймуните, — като се има предвид случилото се през последните двадесет и четири часа, само бог знае какво си е наумил Кадир. Ако не съумеем да накараме едрата шарка да се прехвърли на друг вид, поне ще разработим противовирусно лекарство. Ако успеем, това ще стане благодарение на нашите предходници, и то не за първи път.

— Струва ми се доста съмнително, че ще накараме вируса да се прехвърли на друг вид. Да не говорим за опасността от супервирус, който включва и ебола — отговори Кейт, размишлявайки за безсмислието на войните и склонността на човешката раса към самоунищожение.

Сграда №18 в средата на новия лабораторен комплекс за сто и шестдесет милиона долара в кампуса Ройбал на Центъра за контрол на заболяванията в Атланта беше отчасти вградена в склона на един хълм и се издигаше до старата шестетажна лаборатория с максимална защита. Беше близо и до подземния команден център, който щеше да се използва при избухване на заразна болест или биотерористично нападение срещу Съединените щати.

Кейт и Имран минаха през външната охрана и се насочиха към лабораториите с четвърта степен на защита. В тях работеха нищожна част от деветте хиляди служители на ЦКЗ. Малцина бяха обучени и имаха сертификат за това. Кейт се усмихна на пазача зад бюрото, когато спряха пред последния пост на охраната. Един след друг двамата вкараха биометричните си карти и всеки поотделно погледна в камерата, която сканира ирисите им. Ирисът е като пръстов отпечатък, но още по-сигурен. Вероятността двама души да имат еднакви шарки

беше 1 на 1078. Многото нули означават, че шарките са почти напълно неповторими.

След като компютърът свери данните в паметта си с ириса на Кейт, червената лампичка светна в зелено, и тя последва Имран през въздушния шлюз с херметична врата, зад който се намираха външните кабинети и складовете с оборудване на една от най-обезопасените лаборатории в света.

Новият комплекс с четвърто равнище на защита бе изграден много добросъвестно. За да не се напуква, бетонът бе мокрен дълго време, а за да се гарантира абсолютната херметичност на подовете, стените и таваните, върху тях бяха положени специални слоеве изолационни материали.

Подобно на новия строеж в „Халиуел“, целият комплект от филтри, водопровод и канализация, системи за обеззаразяване и вентилация и дублиращите ги резервни системи беше тестван внимателно цели шест месеца, преди лабораториите да получат сертификат за безопасност. Инженерите бяха разположили системите, които изискват поддръжка, извън заразната зона. Щом веднъж една лаборатория заработи с ебола, едра шарка, треска ласа, марбург, ботулизъм или някой друг от около двадесетте вируса и бактерии, причинители на болести, за които нямаше лечение, инженерите по поддръжката не биваше да се доближават до помещенията.

Кейт се съблече и си сложи зелена хирургическа престилка в личната си кабинка с трета степен на защита. Залепи латексовите ръкавици за ръкавите, обу тънки зелени чорапки и си сложи тапи в ушите, за да приглуши поне малко острото съскане на въздуха, който щеше да напълни костюма ѝ. Отпусна се на пейката и започна да нахлузва яркосиния си защитен скафандър. После се изправи, спусна дебелия прозрачен пластмасов визьор, който се затвори херметично на мястото си, включи дихателния апарат за регулиране на налягането в костюма и го преметна през рамо. Сетне повлече крака от кабинката за обличане към стоманения въздушен шлюз, белязан с четири яркочервени концентрични кръга — международния знак за биологична опасност. Затвори вратата след себе си и мина през помещението с душовете за обеззаразяване, после влезе във вътрешния стоманен въздушен шлюз, където Имран вече я чакаше.

— Вашите ботушки, мадам! — поднесе ѝ галантно чифт галоши, усмихвайки се широко зад пластмасовия визьор на избелелия си син защитен костюм.

Тя едва долавяше гласа му, но знаеше, че той крещи, което си беше стандартната процедура за заразна лаборатория. Кейт се усмихна в знак на благодарност, обу гумените галоши и го последва през друг въздушен шлюз в смъртоносната лаборатория.

В далечния ѝ край се отвори една врата и оттам се показа гледачът на животните, д-р Ричард Мейерс. Дори зад космическата маска на лицето Кейт различи мрачното му изражение.

— Имран, това изобщо не ми харесва — изрева той, когато дотътри крака до тях.

— Нито пък на мен, Ричард. — Двамата бяха стари приятели. — Маймуните готови ли са за пътуването до „Халиуел“?

Ричард Мейерс кимна.

— И на тях не им харесва! — обяви той с тъга в гласа.

Кейт и Имран се приготвиха да отключат трезора, където се съхраняваха запасите от едра шарка. Пред вратата му предварително бяха сложили стоманен сейф. За първи път запасите от едра шарка щяха да напуснат Центъра за контрол на заболяванията. Имран бе уредил голям полицейски ескорт и камион, който твърде много приличаше на бронираните камиони, с които банките превозваха пари в брой. А за това, че със запасите от едра шарка в камиона може да се случи произшествие, дори не му се мислеше.

45.

Пешавар

Ал Фалид разтвори картата на Пекин върху ниската маса в мазето на безопасната къща.

— По-голямата част от проявите по време на игрите ще бъдат съсредоточени в район, наречен „Олимпийска зеленина“, който всъщност е парк — обясни Ал Фалид, насочвайки Кадир към грозда от съоръжения в северния край на площад „Тянанмън“ и Забранения град. — Повече от половината олимпийски състезания ще се проведат тук, а на това място се намират и олимпийското село, главният пресцентър и международният медиен център.

— Ти се съсредоточаваш само върху този район, така ли? — попита Кадир малко учудено.

— Американците, британците и австралийците са много запалени по спорта — обясни Ал Фалид с презрение в гласа. — Особено австралийците. Китайците очевидно ще имат най-голямата делегация, но и трите държави, които първи нахлуха в Ирак, ще изпратят три от най-големите отбори и би било добре тъкмо тях да унищожим.

— Амон, не губи от поглед по-важното — напомни му Кадир, подканяйки своя помощник да не позволява на чувствата да замъглят способността му за преценка. — Вероятно най-строгото охранявана и най-трудна за нападение от всички съоръжения ще бъде именно олимпийската градина. Ще трябва да вкараш някои от нашите собствени хора в обслужващия персонал, за да могат да минат през охранителните постове.

Ал Фалид кимна, очите му блестяха от омраза.

— Халид, ще има много служители по чистотата и поддръжката. Моят човек в Цинтао следи развитието в този ресор. Също така търсим места на летището и в големите хотели.

— Ал Фалид, системите за вентилация в хотелите и летището са най-слабите места на един град — изтъкна Халид, несъзнателно повтаряйки плановете на Ричард Халиуел. — Можем да използваме за

нашия вирус водните кули на климатиците по покривите на сградите. Точно така най-често се разпространява грамтрицателната бактерия^[1] Legionella, която причинява легионерската болест. Но няма да е лошо да огледаме внимателно и схемата на метрото.

— За такъв голям град подземната железница не е така добре развита, както в Лондон например, но обмислям и този въпрос — успокой го Ал Фалид. — Линия № 1 пътува от запад на изток, от Пингуоюан до Сихуидонг. Единицата е важна, защото е единствената, която минава през центъра на Пекин и има спирки близо до площад „Тянанмън“ и увеселителния парк „Байяо“. Но в момента се строи и една допълнителна линия №5, която ще се движи от север на юг под града. Значи от Тайпингжуангбей до Сонгяжуанг. — Ал Фалид извади карта на метро мрежата и я разстла до картата на града. — Линия №2, известна като Затворената линия, също е важна, защото минава под второто околоръстно шосе и има четири общи спирки за смяна с линии №1 и №13, които вървят на север.

— А линията за летището?

— Тя също е в строеж, Халид, и ще свързва терминалите №2 и №3 с линия №1, но само четири километра от нея минават под земята. Ще бъде открита на 30 юни 2008 г. Другата линия, която оглеждаме, е т.нар. Олимпийско разклонение. Предвижда се и тя да бъде открита на същата дата. Ще се движи от Сиянгмаохуандао до Сенлингонгюан и ще има спирка и за Олимпийския парк.

— Добре си се справил, приятелю. Фермата за мечки готова ли е? — С хилядите монтирани камери Пекин бе станал твърде опасен за установяване на база. Когато в западната провинция Шандун бе предложена за продажба някаква мечка ферма, Кадир уреди да бъде купена. Фермата беше последното място, което властите биха заподозрели като база за планиране на нападение срещу олимпийските игри. Тя имаше и две други предимства. Беше сгушена в подножието на планина Лаошан, встрани от главните пътища. Отвсякъде я заобикаляха високи стари борове, които я криеха от любопитните погледи. Другото ѝ предимство беше, че Кадир я използва, за да осигури гуанкси с най-могъщия човек в китайското олимпийско движение.

— Халид, аз ще посетя мечката ферма преди игрите, за да се уверя сам. Но ми казаха, че генерал Хо Фън е много благодарен, точно

както ти предположи.

Кадир се върна в миналото и си припомни бруталното убийство на своето семейство, извършено от генерал Хо Фън. После отблъсна спомените. Знаеше много добре, че продуктите от меча жлъчка удължаваха живота. За да осигури на мечата ферма в Кингдао защита на най-високо равнище от китайското правителство, той беше уредил управителят на фермата да изпрати някои от най-добрите ѝ продукти на генерала. Нещо по-важно, това даде на Кадир усещането за затваряне на кръга, тъй като началото на края щеше да започне от същото място, което старият му враг защитаваше. Ако на окончателното решение бъде даден ход, неговият най-зъл враг ще получи специална доставка. Супа от меча жлъчка, която със сигурност ще бъде много необикновена.

Всичко ще зависи от това дали Долински ще успее да промени вирусите.

— Има ли вести от него? — попита Кадир. — Ролята му е ключова за нашия план.

— Поддържахме връзка чрез нашите посредници. Приемането на съобщения в Колцово в Сибир е доста затруднено, Кадир. Внедрил съм там няколко от нашите хора.

— Колко знае Долински?

— Само това, че ислямът се готви да нанесе удар на онези, които ни нападат.

— И как реагира?

— Разстроен е от положението на мюсюлманите в Грузия. Той е образован човек и следи събитията в света отблизо, нищо че живее в Колцово. Има достъп до интернет и намира отношението към мюсюлманите в другите страни и особено в Чечения и Ирак за несправедливо. Тъй като е учен и морален човек, може и да не се съгласи с обхвата на планираната от нас операция, затова не му казахме всичко. Информирахме го само, че се нуждаем от помощта му, за да неутрализираме противниците на исляма, и той заяви, че е готов да направи каквото може. А когато открие обхвата на нашите ответни действия, вече ще бъде твърде късно.

Халид Кадир кимна.

— Въпреки всичко, погрижи се да се отнасят добре с него.

— Ако можем да го измъкнем и да го настаним в лаборатория с четвърта степен на защита, той ще бъде съвършеният завербуван, но ФСБ, руската тайна служба, наблюдава всяко негово движение. През нощта дори пазят пред апартамента му.

Д-р Долински произхождаше от народността кист, малцинствена мюсюлманска група в Грузия, на която както грузинското, така и руското правителство гледаха като на заплаха.

— Тъй като е грузинец, руснаците го махнаха от строго секретните изследвания на едрата шарка. Пратиха го в страничен проект, който се занимава с генно инженерство на много по-малко смъртоносна разновидност на кравешката шарка. Ако успее обаче, ще създаде вирус, който също ще може да убива. Но едрата шарка и ебола са много по-сериозна работа, затова той гледа на постъпката на руснаците като на понижение. По същество то наистина си е понижение.

Кадир кимна.

— Да, Грузия и Шеварднадзе не са сред любимците на Путиновия Кремъл. Докъде е стигнал с генната модификация?

— Близко е, но последните стъпки са трудни, а и руснаците още не са решили какво ще правят с него. Всъщност Долински е един много разгневен затворник на руснаците. Той не само е готов да дезертира, но и да живее сред неверниците, за да успее да направи супервирус, който да се използва срещу тях.

— Американците повярваха ли на разузнавателната информация за дезертирането на Долински? — попита Кадир, любопитен как американците планират да го измъкнат.

Ал Фалид леко се усмихна.

— Вицепрезидентът на САЩ и главният изпълнителен директор на „Халиуел“ са повярвали. На ЦРУ е наредено да измъкне Долински. За операцията вероятно ще използват агент на име Къртис О’Конър.

Халид кимна.

— Чувал съм за него. Той е истински професионалист и не бива да го подценяваме. Амон, трябва да внимаваме. Ако О’Конър се опита да го прекара през Алтай, може да има нужда от помощ. Долински е изключително важен за окончателното решение, а планините там са много опасни. Дори и за нас. Руснаците хич няма да се зарадват, ако открият, че сред тях е проникнал човек като О’Конър.

[1] Бактерии, които не задържат метилвиолет. С помощта на различни багрила (йод, метилвиолет) оцветителният анализ по Грам служи за откриване на вида на дадена бактерия. — Б.пр. ↑

46.

Москва

Къртис О'Конър мина без премеждия през терминал № 2 на московското международно летище „Шереметиево“ и се насочи към отсрещния терминал № 1, за да вземе самолета на „Аерофлот“ до Новосибирск, столицата на Сибир. Спираше често, за да огледа наоколо. Ако от ФСБ бяха тук, трябва да бяха подобрили работата си в сравнение с техните предшественици от КГБ, помисли си Къртис. Туристическата класа в „Аерофлот“ едва ли е голямо удоволствие, размишляваше той, когато се нареди на дългата опашка пред гишето за регистрация, но пътешествениците с раници не пътуваха в първа класа. Момчетата в Ленгли бяха свършили отлична работа, а името Брендън О'Шонеси звучеше доста приятно.

Новосибирск опровергаваше представата за място, забутано нейде из ледената пустош. Разделен на две от великата сибирска река Об, градът подслоняваше близо милион и половина души и беше трети по големина след Москва и Санкт Петербург.

Пощенската кутия се намиреше в парк недалеч от гарата на транссибирската железница, огромен паметник на руския имперски стил в архитектурата. Къртис се отпусна на пейката и спокойно заоглежда наоколо. Уверил се, че никой не го наблюдава, той измъкна изпод храсталаците един плик, който не се набиваше на очи. В него имаше натриев оксибутират^[1], пистолет и карабина Д4 със сгъваем приклад. Къртис излезе от парка и махна на едно такси.

— Речной вокзал.

— Новосибирск очень красивый город.

— Да — съгласи се Къртис с оценката на таксиметровия шофьор, че сибирският град наистина е много красив, но не искаше да завързва разговор. Шофьорите на таксите в Русия невинаги бяха хората, за които се представяха.

„Новосибирски планински туризъм“ се намираше на малка странична уличка близо до метростанцията „Речной вокзал“. Владимир Лебедев, приятен руснак на около четиридесет години с деликатно телосложение, посрещна Къртис много възторжено. Не всеки ден му се случваше да води само един клиент на двуседмичен туристически поход в любимите си Алтайски планини.

Къртис плати двадесет и шест хиляди рубли, половината от цената на екскурзията, а после се настани на пътническата седалка на тойотата с двойно задвижване. Руският му водач не бе сметнал за странно, че един турист в Алтай може да има работа на място като Колцово, нито пък възрази срещу нощувката в еднозвездния хотел, който Къртис беше избрал. Хотелът „Добрий ден“ съответстваше на новата му самоличност на Брендън О’Шонеси, а освен това беше само на петстотин метра от блока, където се беше подслонил Едуард Долински.

Да се даде дори една звезда на бара на хотел „Добрий ден“, е прекалено оптимистично, мислеше си Къртис О’Конър. Неколцина руски работници играеха на дурак и пиеха евтина водка на масата в ъгъла и никой от тях не обърна внимание нито на него, нито на Владимир Лебедев. Къртис поръча две бутилки „Купецкое“, най-популярната сибирска бира, а когато Владимир отиде в тоалетната, се възползва от възможността и изсипа от пакетчето малко от натриевия оксибутират в бирата на водача си. Знаеше, че докато руснакът се върне, белият прах ще се е разтворил напълно. Натриевият оксибутират беше безцветен, без вкус и без мирис. Затова беше много популярен по нощните клубове като помощно средство при изнасилвания. Големите дози можеха да доведат до смърт, но Къртис не искаше да причини вреда на Владимир. Съдържанието на пликчето в торбата, която взе от пощенската кутия, беше внимателно дозирано, за да може симпатичният руснак да спи в продължение дванадесет или петнадесет часа. Достатъчно време за Къртис да тръгне към предварително определената зона за кацане на хеликоптера високо в Алтайските планини, близо до границата с Казахстан. Той се вълнуваше, че е отново на мисия, далеч от политиката във Вашингтон. Да измъкне Долински изпод носа на старите противници, беше нещо почти невъзможно. Но той и преди бе попадал в тежко положение, а сега беше сигурен, че не е изгубил нищо от своите умения. Мислите

му се върнаха към въпроса как държавният секретар ще издейства да използват казахстанското въздушно пространство за полета от голямата американска въздушна база в Киргизстан край границата със Синдзянския автономен район на Китай. Няма съмнение, че някой ще получи голямо поощрение, разсъждаваше той, когато Владимир Лебедев се върна от тоалетната.

— Добър апетит — пожела Къртис, когато келнерът донесе шчи, популярната руска супа със зеле, и остави чиниите върху найлоновата покривка.

Владимир отговори с широка усмивка.

Десет минути по-късно Къртис му помогна да се качи в стаята си. Когато Владимир се събудеше, щеше да намери двадесет и шест хиляди рубли, които Къртис все още му дължеше, плюс добавка като обезщетение.

— Кой е казал, че сред крадците няма почтеност — измърмори Къртис, щом свърши с връзването на ръцете, краката и устата на Владимир.

След като закачи табелката с „Моля, не безпокойте“ на вратата на стаята му, Къртис огледа улицата към блока на Долински. Двамата пазачи от ФСБ още бяха в паркираната пред входа кола. Час по-рано Долински бе уверил Къртис, че ще се измъкне през някаква задна врата. Не само „Ал Кайда“ се възползваше от чатовете в интернет, помисли си агентът, усещайки, че адреналинът започва да пулсира из вените му.

[1] В медицината се използва като обезболяващо. Действа силно потискащо на централната нервна система. — Б.пр. ↑

Лабораториите на „Халиуел“, Атланта

Кейт последва Имран през въздушния шлюз в помещението, където щяха да прекарват времето си толкова дълго, колкото беше нужно, за да докажат или отрекат теорията, че едрата шарка може да се прехвърля от един биологичен вид на друг. Ако успееша, кратките маймуни щяха да бъдат използвани като обекти за тестове при разработването на ваксина срещу индия-1, а след това и срещу супервируса от ебола и шарка.

Въпреки че до срещата с Ричард Халиуел оставаха още няколко дни, вече бяха получили подробни инструкции за организацията и сигурността. Обезопасяването в „Халиуел“ беше сходно с това в Центъра за контрол на заболяванията. Прехвърлянето на маймуните и вирусите мина без произшествия, макар Кейт да знаеше, че нито ветеринарят, нито животните бяха щастливи.

— Предполагам, че ще го направим? — крещеше д-р Ричард Мейерс, за да надвика въздуха, който нахлуваше със съскане в защитния му костюм.

Имран и Кейт кимнаха.

Гневът на Ричард Мейерс личеше ясно дори през дебелия пластмаса на визъора му. Кейт можеше само да съчувства на най-дългогодишния ветеринарен хирург в Центъра за контрол на заболяванията, когато той тръгна към задната част на помещенията с клетките на животните.

Имран и Кейт затътриха крака към единия от двата трезора, в които сега се съхраняваше половината от световните запаси на едра шарка. Другата половина, като изключим шишенцата, откраднати от Долински, все още се намираше в пустошта на сибирската пустиня. Големият трезор от неръждаема стомана, който се набиваше на очи, беше просто примамка. Ако някой успееше да влезе с взлом, без да задейства сложната аларма за вирусите, щеше да открие в него фризер, съдържащ само ваксини срещу едра шарка. По-малък трезор зад първия, подслоняваше фризера с вирусите.

Имран пъхна специалния ключ, който частично деактивираше алармената система, и отстъпи назад, за да може и Кейт да пъхне нейния. Ключовете се съхраняваха на различни места, а трезорът можеше да се отвори само от тях двамата заедно. Имран набра първата комбинация и се отдръпна, за да може Кейт да използва втория диск. Тя завъртя колелото от неръждаема стомана и отвори тежката стоманена врата. В задната част на трезора имаше още един наглед безобиден стоманен контейнер на колелца, който бе закрепен с вериги към пода. Контейнерът беше с размерите на количка за отсервиране на мръсните съдове, каквато може да се намери във всеки стол. Кейт неволно потрепери, докато се суетеше да намери другия ключ, с който да отключи големите катинари.

Двамата забутаха количката към лабораторията за подготовка на разновидността на едрата шарка, която щяха да използват за шимпанзетата. Големият тежък цилиндър, поставен по средата на количката, беше пълен с течен азот, с който поддържаха температура от минус 300 градуса. Кейт внимателно вдигна капака и от контейнера се разнесоха ледени пари. С точността на сърдечен хирург и с помощта на чифт дълги пинцети тя намери малката пластмасова кутия, в която държаха криостъклениците със смъртоносната разновидност на едрата шарка. Руснаците я наричаха индия-1, защото през 1959 година един руски турист, върнал се от Индия в Москва, заразил повече от петдесет души, преди лекарите да успеят да карантинират заразата. Индия-1 беше не само най-заразният, но най-устойчивият вид. Той запазваше способността си да инфектира по-дълго време от всеки друг вирус, затова представляваше отличен избор за всяка разбойническа държава, която иска да се сдобие с биологично оръжие.

Кейт и Имран приготвиха стъклениците със смъртоносния патоген, с който щяха да заразят маймуните. Процесът щеше да бъде дълъг, деликатен и много опасен.

Когато двамата учени бавно влязоха в помещението на животните, Мавърлик, водачът, вдигаше голям шум. Кейт внимателно буташе трансферната количка от неръждаема стомана с подготвената партида индия-1. Д-р Ричард Мейерс и неговият помощник, аспирантът Карл Станфорд, не бяха успели да успокоят малката общност от габонски шимпанзета и подът около клетките бе потънал в бисквити и плодове, с които животните бяха замеряли своите пазачи.

Кейт свърза костюма си с маркуча за въздух близо до клетката на Мавърик. Докато включваше червения накрайник към своя регулатор, очите на Мавърик срещнаха нейните и между двамата прехвърча искра. Кроткият гигант се успокои, бавно пристъпи към предната част на клетката и хвана пръчките, без да отделя очи от Кейт.

Тя положи усилия, за да сдържи чувствата си, и се протегна да вземе игла за анестетика. Изчака, докато Ричард и Карл избутат зад Мавърик екрана от неръждаема стомана, който щеше да послужи като менгеме и да го притисне към пръчките на решетката. Все още усещаше втрещения му поглед върху себе си, докато внимателно приближаваше откъм лявата му страна. Биологичната лаборатория не беше място, където да се убодеш безнаказано със спринцовка, напомни си тя. Внимателно опря иглата в бедрото на Мавърик и натисна буталцето.

Всички мълчаха и маймуните също се успокоиха. Д-р Ричард и неговият помощник избутваха напред притискателните панели и Кейт би анестетик на всички десет шимпанзета подред. Щом приключи, видя, че Мавърик лежи неудобно на една страна и потрепва от въздействието на упойката, тя поклати глава, докато се връщаше към трансферната количка. Внимателно преброи всички игли за анестезията и ги постави в специалното кошче за опасни биологични отпадъци. Преди да го изнесат от лабораторията, щяха да го подложат на обработка при свръхвисока температура. Бавно и обмислено Кейт подготви стъкленницата с щама Индия-1 в аерозолна форма.

Ричард и Карл пренесоха Мавърик до аерозолната камера, където тя вече ги чакаше. Щом положиха шимпанзето на масата от неръждаема стомана, Кейт затвори над него прозрачния капак от акрилно стъкло и включи аерозолния спрей. Мавърик лежеше с глава към струйника, а клепачите му потрепваха, докато милиони частици от индия-1 влизаха в ноздрите му. След три минути Кейт изключи празния пулверизатор и се дръпна назад, за да позволи на Имран да се доближи. Всяко движение на учените беше предварително упражнявано. Мавърик бе получил много по-голяма доза едра шарка от тази, на която човек някога е бил изложен. Тази шарка обаче никога не бе приемала животно за гостоприемник. За да имат някакви шансове за успех в експеримента, Имран и Кейт решиха да вкарат смъртоносния патоген и интравенозно. Интравенозната игла съдържаше милиони

вириони^[1] на Variola. И точно както при военните е позволено само на един човек да работи по активирана бомба, така и тук инжекцията щеше да постави само един учен.

Кейт наблюдаваше Имран, докато той търсеше подходяща вена по бедрото на маймуната. Мавърик помръдна и изстена високо. Имран замръзна и зачака големият примат да се отпусне. После бавно вкара интравенозната канюла във вената, свърза стъкленицата с вируса с тръбичката и инжектира Мавърик с индия-1. Щом стъкленицата се изпразни, Имран я откачи от тръбичката и бавно се обърна към другите учени. Според предварително уговорения сигнал те кимнаха, давайки знак, че разбират какво се готви да направи. Имран се обърна бавно и извади канюлата от бедрото на Мавърик. От върха ѝ капеше кръв, която съдържаше хиляди частици индия-1. Въпреки че бяха ваксинирани няколко пъти срещу едра шарка, всички бяха беззащитни срещу тази нейна разновидност. Едно убождане с канюлата щеше да означава сигурна смърт.

[1] Заразната зряла форма на вируса. — Б.пр. ↑

48.

Хотел „Добрий ден“, Колцово

Наближаваше девет вечерта и температурата беше паднала под нулата, когато Къртис чу нетърпеливото почукване на вратата си. След като спусна ударника на 9-милиметровия „Браунинг Хай Пауър“, който беше взел заедно с карабината Д4 по-рано през деня, той внимателно дръпна перденцето от прозореца. По снимките, които беше изучил внимателно, О’Конър щеше да познае слабия грузински учен навсякъде. Мъжът с тънките като моливче мустачки, заоблено лице и черна, леко посивяваща коса очевидно беше нервен.

— Влизай — тихо нареди Къртис, когато отвори вратата и огледа нагоре-надолу верандата, която опасваше приземния етаж. Малко по-нататък по улицата колата на двамата агенти на ФСБ още стоеше на поста си.

— Брендън О’Шонеси — представи се той. Ако успееш да се измъкнат невредими от Сибир, Долински скоро щеше да научи истинската му самоличност. Засега беше най-добре името, под което се представяше, да отговаря на това в паспорта му. За всеки случай.

— Едуард Долински — ръкостискането му беше внимателно, а гласът — изненадващо тих, макар Къртис да знаеше, че английският му е отличен.

— Колата е на паркинга на гърба на хотела. Хайде, върви след мен — подкани го Къртис и стисна раницата си и кафявата торба, която беше взел от Новосибирск.

Три коли ги последваха на излизане от Колцово, но след няколко километра и трите се изгубиха и Къртис задиша по-спокойно. Всички опити да завърже разговор с Долински бяха парирани с едносрични отговори. Това го устройваше. Все още беше твърде предпазлив по отношение на мотивите на учения. Нужно бе нещо повече от операция като тази, за да се зароди доверие помежду им.

Силните фарове на джипа пронизваха мрака над пътя далеч напред и осветяваха заснежените банкети. Слава на Бога, Вашингтон не беше поискал от него да свърши това посред зима, помисли си

Къртис и придърпа канадката си по-плътно около тялото. От време на време фаровете на тойотата осветяваха по някоя лисица, а веднъж му се стори, че видя сибирска невестулка. Въпреки че беше почти полунощ, Къртис намали, когато навлязоха в сибирския град Новоалтайск, разположен на изток от регионалната столица Барнаул край река Об. Барнаул отбелязваше мястото, където могъщата река Об, която заедно с река Иртиш извираше високо в лежащите на юг Алтайски планини, тръгваше на епично пътешествие през сибирските степи към Северния ледовит океан.

Когато слънцето изгря, Къртис вече беше минал през Бийск и Горноалтайск. Движението не беше оживено и само от време на време те задминаваха по някой камион или очукан автомобил. Плътна мъгла покриваше алпийските полета, обвиваше боровите и смърчови дървета, вкопчени в склоновете край пътя, който се виеше из снежните, извисяващи се в небето Алтайски планини. Огромната им верига се простираше през Русия на север, Казахстан на запад и Китай и Монголия на изток и юг. Къртис намали, докато минаваха през будистко алтайско село, а пътят продължаваше стръмното си изкачване в района на връх Белука. Високият 4506 метра ледников масив беше най-високата точка на Сибир и Къртис знаеше, че хеликоптерите щяха да се измъчват в редкия планински въздух. Смърчовете и боровите отстъпиха място на трепетлики и брези, а после се смениха с лиственици и иглолистни храсталаци, единствените, които оцеляваха в ледените височини. Три часа по-късно Къртис намали и спря встрани до пътя, който сега не бе нищо повече от коловоз.

— Какво правиш? — попита Долински със силен грузински акцент.

— Спирка за пикаене и дозареждане — отговори Къртис, отиде до задната част на джипа и взе една от тубите, които грижливият Владимир се беше погрижил да натовари. Но забеляза движение по пътя напред и на мига замръзна. Направи знак на Долински да се наведе и зае такава позиция, че джипът да е между него и онзи или онези, които идваха оттам. После извади карабината Д4 от задната седалка. Използвайки леката снежна покривка, за да заглуши шума от стъпките му, и гъстите шубраци в основата на листвениците за прикритие, Къртис тихо се запридвижва нагоре по склона.

49.

Атланта, Джорджия

Кейт Брейтуейт се претърколи на тясното двойно легло в малкия си апартамент в Атланта, но телефонът на нощното шкафче не преставаше да звъни. Тя беше съсипана от шестнадесетчасовия ден в лабораторията. Предната вечер се бе оплакала на Имран от главоболие и си легна веднага щом се върна от „Халиуел“. Опипом затърси преносимата слушалка.

— Кейт Брейтуейт — промърмори със сънлив глас, леко раздражена, че са я събудили, преди сама да се разсъни.

— Кейт, Имран се обажда. Едно от шимпанзетата е мъртво. — Професорът говореше спокойно, но Кейт долови загрижеността в гласа му. Новината я накара да седне в леглото.

— Кое от тях?

Настъпи малка пауза.

— Кейт, съжалявам, но е Мавърик.

— Мавърик? О, боже, не!

— Ще те чакам във фойето след половин час. — Имран обитаваше апартамент на горния етаж.

— Може и след петнадесет минути! — Тя забучи слушалката обратно в стойката и ядосана и обърквана се запрепва към банята.

Кейт усети, че се задъхва в синия си защитен костюм и намали крачка. Успокой се, прошепна тя, припомняйки си огромните опасности, които я дебнеха. Имран вече чакаше от другата страна на въздушния шлюз. Дори Мавърик да не бе още мъртъв, а само болен, тя пак не можеше да стори почти нищо. Отново почувства пристъп на безсилие заради задачата, която им бе наредено да изпълнят.

Когато излезе от съблекалнята с праметнат през рамо регулатор за въздух, Имран я посрещна пред вратата на въздушния шлюз. Подаде ѝ галошите и тя му кимна с благодарност. И на двамата не им се говореше за загрижеността, която изпитваха. Кейт спусна визьора на

защитния костюм, последва Имран във въздушния шлюз с обеззаразяващите душеве и затвори тежката стоманена врата откъм зоната с трета степен на защита. След като се увери, че се е херметизирала, Имран отвори срещуположната врата и Кейт го последва в заразната част. Минаха през главната лаборатория и влязоха в помещението за животните. Лицата им бяха бледи зад визьорите.

Кейт се насили да запази спокойствие, докато се протягаше за един от червените накрайници на маркучите за въздух, които висяха от тавана близо до клетката на Мавърик. Без да обръща внимание на нахлуващия в костюма ѝ въздух, тя съсредоточи вниманието си върху него. Животното лежеше на една страна върху пода на своята клетка. Гримасата на болка, изписана по лицето на нейния духовен брат от животинското царство, ѝ показва, че е умрял от ужасяваща смърт. Кафявите му кървясали очи я гледаха вторачено, но в тях нямаше живот. На Кейт ѝ се стори, че в безжизнените зеници долавя немия въпрос „защо?“. Обърна се към Ричард и с жест го подкани да отключи вратата на клетката, но Имран вдигна ръка. Той се отправи към купчина инструменти и свали един дълъг прът от куките, на които бе окачен. Кейт кимна с разбиране. Макар Мавърик да изглеждаше мъртъв, Имран трябваше да е напълно сигурен в това. Една дупка в защитния костюм, причинена от заболяло от едра шарка шимпанзе, щеше да е фатална.

Имран и Ричард вдигнаха и изнесоха тялото на Мавърик върху количка от неръждаема стомана и я забутаха към помещението за аутопсии. Вече беше започнал *rigor mortis* и единият крак на Мавърик си остана свит, когато го повдигнаха и пренесоха върху стоманената маса за дисекции. Имран и Кейт добре знаеха, че от всички процедури в една заразна лаборатория аутопсията на животно е най-опасната. Едно подхлъзване със скалпела или друг режещ инструмент можеше да бъде фатално и Кейт се обърна да види дали Ричард и Карл са достатъчно далеч от масата.

Тя пхна каучуково блокче под гърба на Мавърик, така че гърдите му да се изпъчат нагоре и напред, а после със сила свали ръцете му надолу, за да не пречат. Имран взе един скалпел от масата с инструментите, която му се падаше отляво, и внимателно направи Y-образен срез от двете страни на шията на маймуната и надолу. С бавно

движение се протегна за стоманената ножица за ребра и започна да реже гръдния кош.

Кейт се стегна, неподготвена за онова, което видя под гръдния кош на шимпанзето. Имран вдигна очи и многозначително поклати глава. Variola major беше нападнала всички органи на Мавърик с ожесточение, което нито един от двамата не беше очаквал. По вътрешностите на маймуната имаше следи от кръвоизливи. Сърцето, белите дробове и бъбреците бяха изпъстрени с петна и превърнати в червена каша. Нямаше нито един орган, в който вирусът да не беше проникнал. Variola major беше много по-смъртоносна, помисли си Кейт, отколкото повечето хора осъзнаваха. Ненапразно легендарният д-р Д. Е. Хендерсън, който заедно със стотици други учени бе посветил десетилетия, за да унищожи вируса от лицето на планетата, беше поискал всички запаси от него да бъдат унищожени.

Имран продължаваше да работи методично. Изряза покрития с кръвоизливи черен дроб на Мавърик, а после постави разкашканата червена тъкан в кутията за органи. Отдръпна се, остави скалпела на място и кимна на Кейт, която трябваше да се протегне за кутията и да ѝ сложи етикет. Двамата бяха работили заедно толкова дълго, че всеки много добре знаеше какво прави другият. Но когато се обърна да сложи на количка заразената пластмасова кутия, тя се сблъска с Карл, който беше влязъл в помещението, за да погледне по-отблизо. За свой ужас почувства силно убождане през ръкавицата. Карл все още държеше скалпела, който беше разглеждал, и той за миг проби ръкавицата на Кейт. Пластмасовата кутия изпръска с кръв защитния ѝ костюм, когато падна на земята. Черният дроб на Мавърик се плъзна по белите плочки, оставяйки червена следа от заразния вирус индия-1 след себе си.

Карл залитна назад с побеляло лице. Въпреки че ѝ се гадеше, Кейт се задейства според инструкциите. Като държеше ръката с пробитата ръкавица надолу, за да избегне просмукването, тя протегна другата и откачи завития червен маркуч за въздух от своя регулатор. После хвърли поглед към Имран, който правеше същото. Мина покрай Карл, замръзнал с притиснат към масата за инструменти гръб, все още стиснал злополучния скалпел в защитената си от ръкавица ръка.

— Боже мили, о, Боже мили, не ѝ позволявай да ме пипне! — помоли се Кейт на Бога, с когото отдавна не бе разговаряла. Когато

пусна обеззаразяващия душ и кръвта се стече от защитния ѝ костюм, тя погледна към Имран, който точно пускаше съседния душ. Лицето му беше пепеляво.

50.

Алтайските планини, Южен Сибир

Къртис отново долови движение, подпря карабината си на дънера на лиственицата и заоглежда гората пред себе си през кръстчето на монтирания оптически мерник. Когато във визьора се появи един едър як, издиша дълбоко и свали пръст от спусъка. Остана неподвижен достатъчно дълго, за да се наслади на великолепното планинско животно. После се върна при джипа, за да провери местоположението си с помощта на малък джипиес приемател с размерите на мобилен телефон.

— $50^{\circ} 41''$, $85^{\circ} 32''$. Остават ни по-малко от сто километра — обяви Къртис и започна да съгва една от руските карти в мащаб 1:100 000, която бе получил от ЦРУ. Картите бяха изненадващо надеждни. Джипиес системата беше точна до метър и два часа по-късно, щом стигнаха края на малка полянка на върха на склона, избрана за кацане от пилотите на спецчастите, Къртис кимна със задоволство.

На дъното на долината под тях можеше да види езерото, точно там, където беше пресметнал, че трябва да бъде, нищо че е едно от хилядите сгушени в пазвите на величествената планинска верига.

След като позицията им беше потвърдена, Къртис вкара джипа между дърветата и извади сателитното си радио.

— Планинска коза, тук Антилопа. Край.

Пилотите от специалните части отговориха веднага.

— Антилопа, тук Планинска коза, чуваме ви отлично, край.

— Антилопа е на позиция, край.

— Антилопа, ние сме на около петнадесет минути от вас, но засякохме трафик по радара на север от вас. Край.

Къртис огледа хоризонта и я видя. Черна точка, която бързо се приближаваше нагоре към долината.

— Планинска коза, изчакайте.

Когато Къртис настрои бинокъла си, черната точка се оказа руски военен хеликоптер, един Ми-8Т или „Бедро“, каквото е кодовото му име в НАТО. „Бедрото“, което се приближаваше нагоре по склона

към позицията на Къртис, беше същият модел, който ЦРУ щеше да използва, за да измъкне него и Долински. Сега вече ясно се виждаха установките за изстрелване на ракети и противотанкови гранати, монтирани от двете му страни. Макар да не можеше да види колко души са на борда, знаеше, че Ми-8Т можеше да превозва двадесет и четирима напълно оборудвани руски войници.

— Едуард, руски войници. Предполагам, не са много доволни, че са ги изкарали в неделя, но това ще изравни малко шансовете — каза Къртис, като подаде на Долински 9-милиметровия „Браунинг“ и три резервни пълнителя.

Едуард Долински поклати глава.

— Аз не използвам пистолети — заяви той.

— Вече използваш, слънчице — настоя Къртис и пъкна оръжието в ръката на учения. — Съжалявам, ако броят на жертвите се окаже малко под милионите, в които се целиш с твоята професия, но ще е в твой интерес, ако гледаш нито един куршум да не отива напразно. — Сетне заговори по радиото: — Планинска коза, тук Антилопа. Имаме си компания, край.

Къртис преброи шестнадесет войници, които изскачаха тромаво от големия Ми-8Т, кацнал на полянката близо до езерото.

— Ми-8Т, „Бедро“, координати 853504 до езерото. Засега слязоха само шестнадесет. Край.

— Антилопа, първо ще се оправим с хеликоптера, после ще се погрижим за теб и Айнщайн.

Къртис се усмихна мрачно. Айнщайн беше кодовото име на руския учен. Руските пилоти бяха допуснали грешката да останат на земята. Голямата им транспортна машина избухна в огнено кълбо, а късове от витлата и външната обшивка се разлетяха навсякъде, когато двете ракети я улучиха.

Учудващо е какво може да купиш днес на пазарите за оръжие втора ръка, помисли си Къртис, но усещането, че ще се измъкнат скоро и цели, бе заличено от избухване на стрелба отвъд дърветата. Един от руските войници беше забелязал тойотата.

Къртис даде три бързи откоса, за да накара руснаците добре да си помислят, преди да нападнат позицията му. Но докато наблюдаваше как те се разпръскват надолу по склона, друг автомат започна да стреля от височината зад него.

— Мамка му! — изруга Къртис и първата му мисъл беше, че руснаците са успели някак си да разположат автоматчици на позиция над него. После му хрумна, че за да направят това толкова бързо, щеше да им трябва втори хеликоптер. Чу се още един откос, ехото от изстрелите запрескача от един връх на друг и за своя изненада Къртис откри, че който и да беше над него, стреляше по руснаците. Малко покъсно видя руснаците да се оттеглят надолу по склона, носейки няколко ранени и убити. С бинокъла си успя да различи трима души високо на склона, който се издигаше над него. Лицата им бяха завити с шалове, а през гърдите бяха препасали патрондаши.

Когато големият Ми-8Т, купен от ЦРУ, се приближи към зоната за приземяване, Къртис и Долински изскочиха от прикритието си. Докато се привеждаше, за да мине под витлото на хеликоптера, Къртис погледна назад към върховете на склона. Пилотът дръпна дроселите, машината се заиздига над покритите със сняг борове и Къртис видя тримата мъже да се връщат назад по следи, които водеха към границата със Синдзян. Почувства как по гърба му пробягват хладни тръпки, притесни се, че операцията може да е разкрита, и отново си зададе въпроса дали Долински не е двоен агент.

Когато край границата се разчу, че Долински е изведен и е в безопасност, много такива тройки започнаха да се връщат по местата, откъдето бяха дошли. Кадир, естествено, не знаеше коя част от границата ще използва О'Конър, но предположи, че шейсетина малки групи, които да следят за раздвижване, ще са достатъчни, за да му помогнат при нужда.

— Къртис, много съжалявам, че аз трябва да съм вестоносецът с лошата новина — каза Том Макнамара по сателитния телефон, от който му се обади във военновъздушната база на САЩ в Киргизстан. — Кейт е в интензивния изолатор на ЦКЗ. Скоро ще кацне един „Гълф 5“, за да докара теб и Айнщайн във Вашингтон. Уредил съм ти и самолет, ако искаш да идеш до Атланта.

— Благодаря ти, Том, високо го оценявам.

Загубата на учен още в началото на операцията щеше да предизвика много неприятни въпроси. Но докато се бореше с унищожителната новина, Къртис осъзна, че неприятните въпроси бяха

само едната част от проблема. Внезапно се почувства много самотен и разбра, че у Кейт наистина има нещо много специално и че той не иска да я изгуби толкова скоро.

51.

Фармацевтична компания „Халиуел“, Атланта

Светлините от тридесет и седмия етаж на фармацевтичната компания „Халиуел“ пронизваха предутринния сумрак, обгърнал планината Стоун и окръга Декалб. Д-р Ричард Халиуел бе прекарал нощта в личното си крило в огромния офис. Симон беше свикнала с неговите странности и бе заспала в голямата спалня. Парфюмът ѝ и слабият мирис на секс още се носеха във въздуха.

Халиуел се бе надигнал в три сутринта. Прекара цялото си будуване в размисъл, който доведе до първия му важен експеримент срещу засилващата се заплаха от Китай. След по-малко от час очакваше първата доставка от кучкаря. Командният център на охраната бе предупреден, че още преди разсъмване ще пристигне спешна доставка на химикали, необходими за експерименти от „национален интерес“.

Той се усмихна студено, без капчица веселие. Досиетата на неговите охранители без изключение бяха интересно четиво, а той бе добре запознат със съдържанието на всяко от тях. Персоналът в командния център на охраната в „Халиуел“ получаваше добри заплати, а премиите се определяха така, че да задоволяват личните нужди. Някои от тях доста се различаваха от нормалните и Халиуел, майстор на скритото изнудване, беше много доволен от това. В резултат съвсем обикновени и рутинни събития, като часа на доставките в „Халиуел“, никога не се обсъждаха извън работа. Ричард беше уверен, че неговата охрана е много по-строга от тази във Вашингтон, откъдето непрекъснато изтичаше информация. В малкия му, но безмилостно резултатен екип от охранители имаше множество бивши служещи от специалните части и агенти от ФБР. Всички по една или друга причина бяха имали неприятности с бившите си работодатели. При последното си интервю всеки кандидат за тази работа разбираше, че фирмата познава много добре неговото минало. Да имаш минало или начин на живот, за които не желаеш да се разчува, беше неписано изискване, за да те наемат в охранителния екип на „Халиуел“.

Халиуел седеше на писалището си потънал в мисли, но завилата в далечината сирена го накара да погледне часовника си. 3:45 сутринта. Отвори чекмеджето и извади кафеникав плик. Педантичен за всяка подробност, той провери отново общата сума от десет хиляди долара в използвани стодоларови банкноти. Тази сутрин щеше да има две доставки. Боклукът от кучкарника се справи добре, помисли си, докато обличаше черното си кожено яке. Прибра плика във вътрешния джоб, отиде до вратата на личния си асансьор и натисна копчето. Асансьорът бе програмиран да остава пред вратата към офиса му, когато не се използваше. Вратите се отвориха на мига. Халиуел вкара ключа и натисна един наскоро монтиран бутон. Симон знаеше, че той отвежда асансьора до тунела за лабораториите с четвърта степен на защита. Халиуел обаче я предупреди, че не желае да я въвлича в това, нито пък иска някой да научи за този вход. Симон умееше да пази многото му тайни, така че тази също бе в безопасност при нея. В света на Симон Карстеърс знанието беше сила.

Асансьорът се запуска бързо и тихо. Халиуел лично бе проектирал комплекса лаборатории с четвърто равнище на защита. Малката лаборатория, към която беше поел сега, бе почти напълно изолирана от главната зона за зараза. Стоманена врата, скрита зад голям дървен шкаф, свързваше лабораторията на Халиуел с основния комплекс. Вратата беше постоянно заключена и Ричард беше единственият, който знаеше за нейното съществуване. Дори задната товарна рампа беше много внимателно проектирана, така че да се впише в околната среда. Тя бе обрасла с гъсти шубраци и оградена с бодлива тел, която се сливаше с оградата на целия комплекс.

Халиуел излезе от асансьора в малко мазе. Изключи алармата и набра комбинацията на ключалката на вратата към тунела. После включи осветлението, заключи вратата след себе си се отправи към далечния край на тунела. Той беше дълъг почти километър и стъпките на Халиуел събуждаха призрачно ехо между гладките бетонни стени. Десет минути по-късно той набра друга комбинация, за да отвори вратата към прохода от товарната рампа. Щом го направи, отвън нахлу студен въздух. В далечината видя фаровете на камионетката на градския кучкарник, шофьорът внимателно караше по черния път, който се точеше успоредно на оградата на комплекса. Ричард Халиуел

вдигна слушалката на червения телефон за връзка директно с командния център на охраната.

— Разбира се, господин Халиуел — каза дежурният служител и тежките стоманени врати на задния вход се задвижиха бавно и тихо.

52.

Институтът за изследване на заразни болести на армията на САЩ, Форт Детрик, Мериленд

Имран се събуди от дрямката си в отделението за пълна изолация, където прехвърлиха Кейт след нещастния случай. Малката болница заемаше отделна сграда на територията на Центъра за контрол на заболяванията. В лабораториите с четвърта степен на защита много рядко се случваха злополуки, но те почти винаги бяха смъртоносни. Това отделение имаше същата степен на защита както лабораториите. Също като лекарите и сестрите, и Имран носеше защитен костюм, регулаторът му бе свързан с извит маркуч за въздух, повесен от тавана на отделението. Той погледна Кейт и отправи безмълвна молитва към Аллах. Тя се мяташе и въртеше насън, капчици пот покриваха бледото ѝ чело.

Вратата се отвори и тътрейки крака, влезе дежурната сестра, последвана от Къртис О'Конър. Двамата бяха напълно екипирани със защитно облекло и Имран се усмихна леко, докато ги гледаше да се протягат за маркучите за въздух. Къртис носеше букет бели рози с оголени стебла. Той лично беше махнал от тях всяко листо и трънче. Сигурно беше използвал доста ласкателства, за да предума сестрата да го пусне с цветята, помисли си ученият. Както всички други отпадъци от отделението, по-късно и цветята щяха да бъдат изгорени при свръхвисока температура.

Кейт изстена, когато сестрата попи потта от челото ѝ с влажна кърпичка и я изхвърли в яркожълто кошче за боклук със знака за биологична опасност. Мониторът над леглото показваше сърдечен ритъм 120. Имран знаеше, че въпреки претрупаната си програма Кейт някак намираще време да потренира в гимнастическия салон или да потича в обедната почивка. Тя беше един много здрав изследовател и сърдечен ритъм от 120 удара в минута в покой беше доста лош знак. Другите ѝ жизнени показатели не бяха по-окуражаващи. Сега температурата ѝ беше 39,4°C, а кръвното налягане — 160 на 100. Имран хвърли поглед на Къртис О'Конър, който също се бе вторачил в

монитора и наблюдаваше как проблясванията на сърдечния ритъм на Кейт пробягват по осцилоскопа. И двамата знаеха, че тя е все още милостиво незасегната от кървавите петна на подкожните кръвоизливи. Знаеха също, че треската обикновено се проявява след появата на обрив или на кървави петна. И че ако Кейт се е заразила, ще я изгубят.

53.

Фармацевтична компания „Халиуел“, Атланта

От отвращение д-р Ричард Халиуел сбръчка нос, когато издърпа завесите на количката, в която лежеше смрадлив, пиян скитник, завързан с ремъци за повърхността от неръждаема стомана. Той се обърна към втората количка, все още ядосан на лъжливия малък мексиканец от градския кучкарник. Червенокосото момиче беше на около шестнадесет и бялата мека кожа на ръцете му беше цялата изранена от убождания. Много красива млада жена, но мъртва заради свръхдоза хероин. Човекът от градския кучкарник твърдеше, че дишала, когато я вдигнал от улицата. Може би не лъжеше, защото тялото все още беше топло, но Халиуел нямаше намерение да плаща за трупове. Той припомни на възразяващия мексиканец за снимките и го предупреди, че ако следващия път не достави живи скитници, ще удържи разходите по изгарянето от неговите пет хиляди долара.

После плъзна ръка по малките гърди на момичето. Почувства, че получава ерекция, която се усили от смесването на гнева му с усещането за власт. После мисълта му се зарея назад към първото му сексуално преживяване.

Съблекалнята на гимнастическия салон миришеше на влага и спарено и седемнадесетгодишната водачка на мажоретките, Черил Конопски, беше набрала скорост. Халиуел бе почти също толкова разпален, но от бърбъна. В държането на Черил прозираше настояща похотливост, когато го въведе в малкия склад. Тя явно познаваше много добре това място. Свали гащичките си, вдигна късата си пола и се излегна на купчина рогозки.

— Хайде — подкани го, разкопча блузата и освободи гърдите си от сутиена. — Имам нужда да се изпразня!

Ричард Халиуел току-що беше започнал да се бръсне и се почувства дългурест и смотан, докато бърникаше да освободи

закопчалката на колана си. Беше си представял, че ще може да контролира случващото се, но не се оказа така.

Черил Конопски се вторачи в пениса му, а на лицето ѝ се изписа ясно доловимо разочарование.

— Не можеш ли да вкоравиш малко повече кренвиршчето си? — подигра го тя, когато той най-накрая успя да събуе панталоните си.

Щом легна до нея, тя протегна ръка и след три секунди той свърши в дланта ѝ, а слабата му ерекция напълно изчезна. Еуфорията, която беше обхванала Черил, също се изпари и се смени с униние, съпроводено от див изблик на ярост.

— Боже мили! Някой казвал ли ти е, че си напълно безполезен?

Халиуел все още чуваше как Черил Конопски крещи по него с писклив от яд глас, докато се изнасяше с бързи крачки от складчето. Отиде до стереоуредбата и пусна Петата симфония на Бетховен.

— Та-та-та-таа... та-та-та-таа — тананикаше си заедно с прочутата начална строфа, усили звука и музиката, изпълнявана от Нюйоркския симфоничен оркестър, отекна в бетонните стени на подготвителния район със защита трета степен.

Симфонията винаги вдъхваше на Халиуел усещане за неговата собствена власт и беше една от любимите му. Той плъзна ръце по горнището на изцапаната тънка рокля на момичето, а ядът му, че Черил Конопски някога го бе отхвърлила, бавно започна да се разсейва, докато могъщата музика изпълваше главата му. Тази поне нямаше да каже и дума. Гърдите ѝ още бяха топли, но тялото ѝ се втвърдяваше с настъпването на *rigor mortis*. Халиуел вдигна момичето от количката и го положи на бетонния под. После спокойно свали бикините и разтвори бледите ѝ крака.

Д-р Халиуел нахлузи защитните си галоши, изправи се, затвори ключалката на визьора си и се протегна за регулатор на въздуха. Доволен, той се обърна към скитника на другата количка. Вонята му бе неизличимо запечатана в неговите ноздри. Когато Халиуел застана над него, мъжът се размърда. Примигна със замъглени, кървясали очи, изкашля се, гърдите му заклокочиха, а очите му се изпълниха с ужас. Започна бясно да се мята, но осъзна, че е вързан за глезените, кръста,

китките и врата със здрави найлонови ремъци. Дебелата хирургическа маска, залепена върху устата му, заглушаваше неистовите му викове.

Ричард Халиуел поклати глава от отвращение. Косата и брадата на мъжа бяха покрити с мръсотия и въшки, а лицето му беше в белези от шарка и сбивания. Подобният на луковица нос имаше моравосинкавия цвят на закоравял пияница. Ти, отвратително подобие на човешко същество, помисли си Халиуел. Предоставянето на кирливото ти, бъдещо гадене тяло на науката ще бъде единственото достойно нещо, което си постигнал през целия си жалък живот, продължи наум той. После избута количката през специално конструирания въздушен шлюз, който свързваше подготвителното помещение с трета степен на защита със смъртоносната заразна лаборатория. Халиуел закара количката в район на лабораторията, който приличаше на болнично отделение. Когато мина покрай един фризер, Ричард си позволи тънка усмивчица. Знаеше, че любимата супа на генерал Хо Фън е от мечешка жлъчка. Генерал Хо още не му беше гостувал, но той се бе погрижил да складира нелегалната замразена мечешка жлъчка. Просто за всеки случай. Някой би си помислил, че е прекалил с обезопасяването на складираната жлъчка, но Ричард Халиуел никога не оставяше нищо на случайността.

Две покрити с плочи ниши бяха оборудвани със стойки за интравенозни вливания, монитори за контрол на сърдечния ритъм и кръвното налягане и още медицинско оборудване, от което Халиуел се нуждаеше за своите експерименти. Количките бяха снабдени със система за отвеждане на човешките отпадъци, които се отмиваха в съвременната канализация за отпадни води.

Обектът се бореше слабо и започна да се поти. Халиуел откачи маркуча за въздух от регулатора и се отправи, тътрейки крака, към далечния край на заразната лаборатория, където се съхраняваха вирусите. Когато стигна там, се протегна за друг маркуч, повесен от тавана. И без одобрението на вицепрезидента се беше сдобил с някои от най-отровните вируси и бактерии, известни на човека. В света на Халиуел парите винаги казваха тежката си дума. Запасът му от вируси включваше ебола и марбург, а от бактерии имаше антракс, ботулизъм и *Yersinia pestis*, или казано простичко — чума. Скоро щом опитите с шимпанзетата се прехвърлеха при него, щеше да добави към колекцията си и *Variola major* и да разполага с пълния набор.

Халиуел набра двойната комбинация на трезора, завъртя колелото от неръждаема стомана и отвори тежката врата. Отправи се към количката с етикет „Ебола“, закара я до работната маса и извади от съда за съхранение комплект пластмасови флакони върху поставка. Вирусът ебола беше ясно различим. Бледа червеникава течност, толкова чиста, че проблясваше под светлината в лабораторията. Халиуел отиде при инкубатора, където се съхраняваше културата медиум, в която го беше инжектирал миналата седмица. Да отгледа запаси от култури с вируса ебола бе детска игра за човек с неговите умения и възможности и той беше уверен, че от клетките на културата в заобикалящата ги супа са израснали милиони микроскопични нишки на вируса.

Първата му задача беше да тества въздействието на вируса и да състави база данни как той ще влияе на хора в сегашната си форма. Следващите експерименти щяха да покажат дали генетично променените форми могат да станат по-заразни и дали РНК, която ебола използва за своя генетичен код, не може да се превърне в ДНК, което беше характерно за едрата шарка. Халиуел знаеше, че генното инженерство изисква сложни изследвания на по-високо от неговите възможности ниво. Но с Долински всичко изглеждаше достижимо. Официалните изследвания, които щяха да се провеждат с човекоподобните маймуни в основната лаборатория, нямаше да гарантират, че тези резултати могат да бъдат постигнати и с хора. А Халиуел със сигурност трябваше да знае това, за да задейства своя план за Китай. Щеше да се погрижи всеки супервирус да се изпробва върху човешките отпадъци от улиците на Атланта. Той постави една игла с тел и стъкленницата с вируса върху количка за инструменти и се върна с нея в нишата, където бе оставил обекта на своя експеримент.

Бавно и спокойно напълни една спринцовка с проблясващата червена течност и се наведе към скитника. Хвана ръката на мъжа като в менгеме и инжектира милиони частици от вируса, срещу който нямаше защита, нито лечение.

54.

Исламабад, Пакистан

Когато се върна в хотелската си стая в Исламабад, Ал Фалид провери дали египетският паспорт, с който щеше да замине от столицата на Пакистан за града, избран за предупредителната атака, е на мястото си при самолетните билети. Прибра американския си паспорт в ръчния багаж и погледна часовника си. Ако е рекъл Аллах, влекачите вече са стигнали индонезийското пристанище Сурабая. Оставаха петнадесет минути, докато дойде времето да влезе в интернет чата, затова започна да превключва каналите на кабелната телевизия. Попадна на програма, която показваше омразния му проповедник, и очите му се втвърдиха.

Вече повече от месец преподобният Джери Бъфет изнасяше поредица от проповеди „Събуди се Америка, грабни оръжието“ в седмичното си телевизионно предаване и неговият Евангелистки център се пукаше по шевовете. В огромната зала се бяха натъпкали повече от петнадесет хиляди души, стотици стояха покрай издигащите се амфитеатрално стени, а още повече седяха по проходите.

Предните два реда бяха запазени за големи дарители и Ричард Халиуел и неговата съпруга бяха настанени на най-хубавите места. Констанс Халиуел седеше до съпруга си точно пред огромната сцена. Тя бе ниска и спретната, с безупречно сресана кестенява коса. Носеше розово костюмче „Валентино“ от две части и бежови обувки „Ферагамо“, подходящи на кожената ѝ чанта, а на врата си бе закачила огърлица от големи, почти безупречни розови перли. Проповедникът се обръщаше към тълпата и Констанс Халиуел, както и цялото му обожавачо го паство, поглъщаше всяка негова дума, хипнотизирана от обаянието му и съвършената мъдрост на нещата, които изричаше. Констанс си помисли, че ако някой трябва да се кандидатира за президент, това определено беше този човек.

— Месията може да се завърне единствено когато всички палестинци бъдат изгонени и цялата Обетована земя се върне в ръцете на богоизбрания народ, израелците! — трещеше преподобният Бъфет,

докато завършваше встъплението си. — Тази пътна карта за мир е катастрофа и трябва да бъде скъсана!

Констанс Халиуел се обърна и прошепна в ухото на съпруга си:

— Ричард, това е самата истина. Самата истина!

— Ние вече сме получили карта и тя е ето тук, в тази книга — обяви Бъфет, а дълбокият му глас проехтя в залата, когато отвори върху аналоя своята библия на разделителя, отбелязващ 17 глава от Битие.

„Аз съм Бог Всемогъщият, ходи пред Мене и бъди непорочен; и ще склуча Моя завет между Мене и тебе, и много, твърде много ще те размножа.

... И много, твърде много ще те разплодя, и ще произведа от тебе народи, и царе ще произлязат от тебе.

... И ще дам на тебе и на твоите потомци след тебе на земята, по която странствуващ, цяла Ханаанска земя, за вечно владение; и ще им бъда Бог.“^[1]

— Братя и сестри, онова, което Бог е обещал на своя избран народ, е страната Ханаан, цялата земя Ханаанска, земята, която днес наричаме Израел и окупираните територии, и ако поддържахме палестинците значи пренебрегваме заповедите Божии на свой собствен риск. — Сега Джефри Бъфет говореше тихо, но настойчиво и убедително и Констанс Халиуел и хиляди други седяха неподвижно, вцепенени, докато той отправяше предупреждение, което трябваше да се разпространи далеч отвъд пределите на залата в Атланта. Джери Бъфет не изпитваше съмнения в правотата на онова, което вършеше. Знаеше, че думите му ще бъдат чути и излъчени в арабския свят от телевизиите и радиостанциите. Предавайки словото Божие на вярващите, той същевременно отправяше едно недвусмислено предупреждение към арабите и останалите неверници, които толкова силно ненавиждаше.

Амон ал Фалид направо се тресеше от ярост. Омразата му срещу Големия сатана стана още по-дълбока, докато слушаше атаката на имама на неверниците срещу свещения път на исляма, път, който определяше самото съществуване на Ал Фалид и смисъла на неговото съществуване.

Преподобният Джери Бъфет крачеше напред-назад по голямата сцена, докато стигна до драматичния край на службата.

— Мои братя и сестри, бъдете готови! Пророк Захария ни предупреждава в глава 14: „Ще събера всички народи на война срещу Йерусалим; градът ще бъде превзет, и домовете разграбени; жените ще бъдат обезчестени, и половината град ще отиде в плен; но останалият народ не ще бъде изстребен от града. Тогава ще излезе Господ и ще се опълчи против тия народи...“^[2]. Бъдете готови! Само онези, които вярват, ще бъдат отведени на небето при възнесението. Онези, които пренебрегват истинския Бог на вселената, ще бъдат изоставени! Когато дойде този ужасен ден, а това ще бъде скоро, влаковете ще се сблъскват и самолети ще падат от небето, докато пилотите и машинистите християни и техните пътници християни се възнасят, за да се присъединят към Господа. Жени, които вярват, внезапно ще бъдат отнесени от своите кухни, оставяйки невярващите си съпрузи да се молят за милост в огнената геена.

Констанс Халиуел се протегна и хвана съпруга си за ръка.

— Бог ще се появи сред ярка победоносна светлина заедно с всички пророци. Там ще бъде и Захария, който ще стои точно зад него. В четирите краища на земята ще се почувства силно треперене и нашия Господ ще отправи към неверниците един последен суров поглед. След това ще поклати глава от скръб и огромни бучащи пропасти ще се отворят и стотици милиони неверници ще паднат с писъци в огнените недра на земята.

Ал Фалид беше бесен, от ярост се изплю върху телевизора в ъгъла на хотелската стая.

— Халид Кадир бърка — вбесено изръмжа той. — Никога не бива да се търси помирение с неверника, който богохулствено критикува великия пророк, мир на праха му. Ако Аллах, Всемиловитият и Милосърдният, пожелае, неверниците със сигурност ще бъдат унищожени.

Той натисна бутона на дистанционното, обърна се към своя преносим компютър и набра адреса на един интернет чат.

Сайтът, който Ал Фалид използваше, за да общува с влекачите, беше много популярен сред хората, които си търсят секс партньори. Той предлагаше и частни чатове и беше един от многото, които „Ал Кайда“ редовно използваше. Интернет чатове бяха най-сигурният

начин за общуване, макар влекачите да можеха да ги използват само когато бяха в пристанище. Ал Фалид влезе, следвайки инструкциите на страницата, и почувства облекчение, когато видя, че Плешивият орел вече е в „спалнята“. Това означаваше, че неговият син Малик беше стигнал в Сурабая. Щом Ал Фалид влезе в чата като Червена лютива чушка, някой, наричащ се Тлъст, влажен и разпален, се опита да започне разговор.

Тлъст, влажен и разпален: Каква е чушката ти, червен?

Ал Фалид потисна гнева си. Западната поквара не познаваше граници и Тлъст, влажен и разпален несъмнено беше неверник. Амон Ал Фалид знаеше, че на никой уважаващ себе си мюсюлманин няма да му хрумне да посещава чатове, да не говорим да се включва в разговори.

Тлъст, влажен и разпален: Ей, още ли си в спалнята, Червена лютива чушчице? Каж ми нещо!

Ал Фалид запази мълчание и просто остана онлайн, невидим, анонимен и опасен. Въпреки милиардите долари, които ЦРУ и другите агенции за сигурност харчиха по разработването и закупуването на най-новите технологии, анонимността на един чат и досега беше нещо, в което и най-сложните системи за наблюдение не бяха успели да проникнат.

След това набра поканата си:

Червена лютива чушка: Мога ли да те покана на личен разговор, Плешив орел?

На Амон му се бе сторило забавно да даде символа на американската мощ за псевдоним на своя син.

Плешив орел: Това ми звучи по-добре, отколкото предложението на Тлъст, влажен и разпален!

Ал Фалид се усмихна мрачно. Той беше научил всички свои агенти, включително сина си, да използват езика на неверниците. Някои групи на „Ал Кайда“ се провалиха само защото не успяха да се впишат. Ако вписването означаваше пиене на алкохол в бар на неверниците, това не беше грях. Ако означаваше да се използва мръсен и покварен език в чата, за да се постигне голямата цел, Аллах, Всемилоствивият и Милосърдният, щеше да прости това. Следващата реплика на Тлъст, влажен и разпален предизвика умерена забележка от автоматизирания контрол на чата.

Тлъст, влажен и разпален: Вкарай си чушката в гъза, педал гаден!

Ици: Тлъст, дръж се възпитано.

Тлъст, влажен и разпален: Вкарай си го и ти!

Ици: Тлъст, влажен и разпален сега ще бъде изключен.

Червена лютива чушка: „Стигнал си?“ — попита Ал Фалид, когато останаха насаме в личния си чат.

Плешив орел: Вчера, и планираме да тръгнем след час. Времето изглежда хубаво и след като свършим със задачите си, би трябвало да пристигнем по план.

Ал Фалид кимна с разбиране, докато гледаше екрана. Малик добре си беше научил урока. Винаги предполагай, че неверникът може да те наблюдава, дори и в анонимния чат. Не удължавай излишно разговорите, бъди точен, делови, но не прекалено ясен. От няколкото изречения на сина си Амон получи обилна информация. Малик подсказа на баща си, че презареждането в Сурабая е минало без произшествия, че „задачите“ — обучението по стрелба с ракетите „Стингър“, вървят по план и че „Монтгомъри“ и „Уейвъл“ ще пристигнат едновременно с „Джерусалем Бей“.

Червена люта чушка: Мама чака с нетърпение да види децата си накуп.

Няколко дни по-рано Ал Фалид беше разговарял в друг чат с Мама, или „Джерусалем Бей“, преди корабът да напусне Монровия със смъртоносния товар в трюмовете и да поеме по маршрута към града мишена на двадесет и една хиляди километра в източна посока.

Плешив орел: Нека силата бъде с теб.

Кодираното значение на казаното беше: Слава на Аллах!

[1] Бит. 17:1-2,6-7. — Б.пр. ↑

[2] Зах. 14:2-3. — Б.пр. ↑

Изолаторът за инфекциозни заболявания, Център за контрол на заболяванията, Атланта

Малката лампичка светна в зелено, когато свръхмодерната охранителна камера сравни ириса на професор Сайед с файловете в компютърната памет и Имран премина във външния район на изолатора с четвърта степен на защита. Той погледна часовника си. Генералният секретар на ООН бе поискал личен брифинг във връзка със заплахата от биотероризъм и Имран трябваше да замине за Ню Йорк по-късно тази вечер. Преди да тръгне обаче, искаше да провери как е Кейт. Професор Иън Джейгър, консултантът на ЦКЗ по лечение на силно заразни вирусни заболявания, лично я наблюдаваше и подложи кръвта ѝ на всички възможни вирусни тестове, известни на модерната медицина. Като се изключи леко заниженият брой на белите и червени кръвни клетки, което професора приписа на малък недостиг на желязо, нямаше данни, че вирусът е навлязъл през среза, но Кейт все още имаше треска.

Имран влезе в малкия кабинет до изолатора, който се оказа претъпкан. Професор Джейгър, дежурната сестра и Къртис О'Конър също бяха тук. Иън Джейгър поздрави Имран с усмивка. Той познаваше него и Къртис от много отдавна.

— Преместихме я от отделението с четвърта степен на защита в обикновено. Все още я държим в изолация, но вече минаха повече от две седмици и аз съм уверен, че не се е заразила с вируса.

— Треската? — попита Имран.

Професор Джейгър се усмихна.

— Не зная в каква програма работи — отговори той, гледайки към Къртис, — но подозирам, че е работила твърде усилено.

Къртис се ухили, но нищо не каза. Макар професор Джейгър да притежаваше разрешение за достъп до строго секретна информация, нямаше нужда да знае всичко. Информацията за „Плазмид“ щеше да си остане напълно скрита за всички, за които нямаше причина да бъдат

пряко замесени. По нареждане на Еспозито това се отнасяше и за държавния секретар.

— Смяташ, че треската е просто съвпадение? — попита Имран.

Професорът кимна.

— Малко отслабена имунна система в съчетание със значителен стрес заради, както разбрах, смъртта на любимото ѝ шимпанзе, са я направили по-уязвима. Уверен съм, че не е нищо повече от началото на грип с треска. Предполагам, че се е заразила още преди да се случи произшествието в помещението за аутопсии.

Имран кимна с облекчение. Спомни си как вечерта преди нещастията Кейт се оплака, че не се чувства добре, но след случилото се в заразната лаборатория, той напълно беше забравил за това.

— Можем ли да я видим? — попита Къртис.

— Разбира се. Сестрата ще ви заведе.

— Имран, Долински настани ли се?

— Доколкото мога да преценя, да, въпреки че не говори много — отговори Имран, докато следваха дежурната сестра към изолатора. — Не общува извън лабораторията, но всички ние сме поканени на обяд от Халиуел, когато Кейт излезе оттук, и може би тогава ще го опозная малко повече.

— Имаш ли някаква представа докъде е стигнал с изследванията си?

— През първите няколко дни добих впечатлението, че вероятно е много по-близо до възможността да съчетае вирусите и да разработи ваксина, отколкото сме си мислили. Аз му помогнах да вкара праймърите и резултатите са впечатляващи и плашещи.

— Имран, преди известно време получих няколко покани за международната конференция по биотероризъм в Сидни. Китайците също ще изпратят делегация, така че ще бъде интересно да разберем дали смятат за възможна биологична атака срещу олимпиадата. Смятах да те поканя да дойдеш с мен, но видях, че ти ще я откриеш. Ходил ли си преди в Сидни? — попита Къртис, когато стигнаха до изолатора на Кейт.

— Не, и за съжаление, няма да мога да остана докрай. Трябва да свърша и някои неотложни неща в Световната здравна организация в Женева, така че после да съм свободен за изследванията в „Халиуел“.

Ако имаш още една покана, защо не вземеш Кейт? Сидни е родният ѝ град.

— Мислиш ли, че след случилото се ще остане в програмата? Смятам, че лаборатория с четвърто равнище на защита ще бъде последното място, където би пожелала да се върне.

— Може и да те изненада — усмихна се Имран и кимна в знак на благодарност на дежурната сестра, която ги въведе в стаята на Кейт. — Накара ни да се тревожим — обърна се към младата си сътрудничка. — По-добре ли се чувстваш?

— Да, въпреки че обмислям кого да помоля да ме измъкне от това представление. Наистина ли трябва да остана тук още цяла седмица? — Лицето на Кейт все още беше малко бледо, но зелените ѝ очи бяха запазили дяволития си блясък.

Къртис и Имран се спогледаха. Д-р Кейт Брейтуейт очевидно отново си беше същата.

— Ще видя какво мога да направя — обеща Имран. — Междувременно трябва да побързам за летището. Секретарят на Обединените нации ме помоли да го информирам за някои неща, така че бързо се оправяй — додаде, прати на Кейт въздушна целувка и се обърна да се сбогува с Къртис.

— Имран, ами че аз съм здрава — измърмори Кейт. — Приятен и сигурен полет.

Къртис приседна на края на леглото на Кейт.

— Като се има предвид случилото се, ще проявя разбиране, ако поискаш да се оттеглиш — рече той.

— Инцидентът само засили решението ми да остана, Къртис. Онова, което се опитваме да направим, е изключително опасно, но красиви създания като Мавърик не бива да бъдат жертвани напразно.

Къртис О'Конър кимна, а в очите му се четеше пълно съгласие.

— Благодаря ти за цветята — каза тя. — Много са красиви.

— А аз ти благодаря, че оставаш в проекта. Съгласен съм, че тази администрация е изгубила посоката, но ако го повториш отново, ще трябва да те убия — вметна той с усмивка. После наруши протокола и се наведе напред, за да я целуне по бузата.

56.

Халиуел Тауър, Атланта

Седмица след изписването на Кейт, Ричард Халиуел натисна бутона на интеркома, ядосан, че Едуард Долински закъснява за техния разговор преди обяда.

— Къде е Долински?

Симон Карстеърс си пое дълбоко дъх и вторачи поглед в интеркома върху писалището си. Дори при намалена сила на звука безпогрешно разпозна настроението на Ричард, което съответстваше на нейното собствено. Откакто го поканиха да се кандидатира за републиканската номинация в тези президентски избори, Симон усещаше, че я е оставил извън своя кръг от най-доверени хора. Еспозито не отговаряше на нейните обаждания и вече спеше много по-рядко с Ричард. Не че ѝ липсваше чуването, ако можеше да бъде наречено така, но сексът беше един от най-важните лостове, с които го държеше. Нито пък ѝ пукаше за секретността на лабораторията. Симон приемаше, че не ѝ е нужно да знае подробностите от тайните медицински изследвания, но напоследък аурата на секретност около Ричард се бе увеличила далеч отвъд лабораториите. За пръв път откакто бе станала негова лична помощничка, тя не беше поканена на обяда. Вниманието на Симон беше много силно изострено и тя се притесняваше какво ли е намислил Ричард. Надигна се от бюрото, решена, че няма да води разговори по интеркома.

— Ричард, аз не съм пазач на Долински — заяви тя предизвикателно, сядайки до неговото писалище, без да бъде поканена. — По някаква причина той е в кабинета на Алън Фераро.

Симон знаеше, че руският учен е там вече повече от час. Още от първия ден не хареса Фераро, но приемаше изобретателния счетоводител по същата причина като Ричард — заради усилието му да поддържа цената на акциите висока, а властите неинформирани относно съдържанието на фирмените сметки.

— Може би трябва да му поискаш обяснение какво прави там?
— предложи Симон.

— Преди известно време Долински ме попита дали може да прегледа някои от книгите по счетоводство на Фераро, които трудно се намирали в Русия и аз не виждам нищо лошо в това — излая Халиуел. — Какво те гризе? Днес да не си станала с гъза нагоре?

— Не че би забелязал — отговори Симон, — но след като попита, има ли някаква причина да не съм поканена на обяда днес?

— О, разбирам! Всичко се изясни — процеди Халиуел. Започваше да се уморява от всепроникващото присъствие на Симон. Напоследък изглежда на годините си, помисли си той, като й хвърли един скришен поглед. Щом жената стане на четиридесет, вече е поела надолу. Симон беше стигнала тази граница преди два месеца, нещо, което не пропусна да му напомни, когато забрави за събитието и не изпрати обичайния букет цветя. — Симон, това може и да те изненада, но тук стават неща, в които не е нужно да се набъркваш!

— Напълно го осъзнавам, Ричард — хладно отговори тя, — но не съм си представяла, че обядът ще бъде строго секретен. Наистина не знам защо ми трябва да те предпазвам в сегашното ти настроение, но не бих се доверявала на новия руски учен повече, отколкото на Алън Фераро. Той не за пръв път е в неговия кабинет, но щом това не те притеснява, така да бъде. — Симон изхвърча от кабинета на Ричард и едва не събори д-р Долински, който тъкмо влизаше.

Луксозната частна трапезария на Ричард Халиуел беше на един и същ етаж с апартамента му и разточително обзаведената зала на управителния съвет. На покритите с ламперия стени висяха един Пикасо и един Рембранд, част от удивителната колекция с произведения на изкуството на „Халиуел“. Имаше и един малко странен Караваджо и скулптура от Бернини. Към пищната украса бяха добавени екзотични стайни растения и лампиони в цветовете на фармацевтичния гигант, златно и черно. В далечния край панорамен прозорец се простираше от пода до тавана. Масата за хранене от полиран дъб беше за двадесет души, а днес в единия ѝ край беше сервирано за четирима. На облегалката на всеки стол край масата бе избродирана емблемата на „Халиуел“ — черен кръг, пресечен от две кръстосани лъскави златни спринцовки, а в средата епруветка. Надписът, който опасваше кръглия фирмен знак, гласеше: „Благотворителността преди печалбата“. Две двойни врати в края на трапезарията водеха в кухнята, оборудвана с най-модерни уреди от

неръждаема стомана. Трима главни готвачи плюс малка армия млади келнерки и кухненски помощници, всички лично избрани от Халиуел, стояха в готовност. Общото при келнерките беше размерът на чашките на сутиените им — D.

Имран и Кейт чакаха на бара в просторното фоайе, който спокойно можеше да се намира във всеки петзвезден хотел по света. Дватама учени бяха решили, че би било прахосничество, ако не опитат някои от вината в избата на Халиуел, а след обяда щяха да работят в кабинетите си на тридесет и шестия етаж, вместо да се върнат в лабораторията.

— Не прави нещата наполовина, нали? — отбеляза Кейт, докато отпиваше от своето шампанско марка „Кло де Гоас“, докато очакваха появата на домакина и Долински.

— А, ето те и теб, Кейт — любезно каза Халиуел, въвеждайки д-р Долински в трапезарията. — Добре дошла отново. Надявам се, че си напълно оздравяла?

— Напълно, благодаря, д-р Халиуел — отговори Кейт. Отново изпита същото странно усещане, което предизвика хладни тръпки по гърба ѝ.

— Моля, наричай ме Ричард. А това е д-р Едуард Долински.

Кейт протегна ръка на грузинеца. Той беше среден на ръст, слаб, с ненатрапчиво излъчване и ръкостискане, но Кейт знаеше от Къртис и Имран, че грузинският учен често проявява нетърпимост към тези, които не отговарят на строгите му изисквания, и е много амбициозен по отношение на себе си и исляма.

— Да сядаме ли вече? — Халиуел направи жест към масата, когато Карен, младият му оберкелнер, закръжи на заден план.

— За нашата успешна програма! — Домакинът вдигна чаша шампанско към Кейт. — Предполагам, че в лабораториите всичко е наред? — попита, когато келнерите се оттеглиха, след като сервираха първото ястие — супа от раци.

— Лабораториите са първокласни, д-р Халиуел — отговори Имран.

— Моля, наричайте ме Ричард — отново предложи Халиуел с бърза, механична усмивка. — Докато свършим работата си, вече ще сме станали едно семейство.

Кейт замръзна, когато той постави ръка на бедрото ѝ. Точно се готвеше да я махне, когато той бавно я плъзна надолу до коляното ѝ и сам я отдръпна, преди да продължи разговора.

— А маймуните?

— Все още са неспокойни, д-р Халиуел — каза Кейт, наблягайки преднамерено на титлата му. — Но и аз щях да съм неспокойна, ако бях част от тази програма. Мисля, че това, което правим, е крайно опасно. — Тя не направи опит да скрие гнева, който проблясваше в зелените ѝ очи.

— Наистина много опасно — съгласи се вежливо Халиуел, — но не бих могъл да желая експериментите да бъдат в по-способни ръце от тези на д-р Долински, професор Сайед и твоите, разбира се.

— Каква ще бъде вашата роля в това? — попита Имран, предчувствайки, че младото му протеже се готви да тикне под носа на главния изпълнителен директор на фармацевтичната компания „Халиуел“ прочутия „дебел край на ананаса“.

— Както знаеш, Едуард ще ръководи изследванията, а аз ще наблюдавам от страни. От време на време ще си слагам защитен костюм, за да видя докъде сте стигнали, но само за да съм в течение — обясни Халиуел. — Все още имам работа по цял ден — добави той, обърна се към Кейт и ѝ отправи нова механична усмивка. — Но съм сигурен, че са ви обяснили: нашата мисия е да се опитаме да открием какво е възможно да се постигне, защото ако ние успеем да го направим, значи и терористите са способни да го постигнат.

— Едуард, а какво е твоето мнение? — попита Кейт, горяща от желание да научи дали грузинският учен има глас и някакво становище изобщо.

— Живеем в много опасни времена — изтъкна Долински. — Мисля, че е възможно не след дълго да създадем вирус от нулата — обясни той, потвърждавайки опасенията на Кейт, Имран и Къртис.

— В разговора ми с Едуард преди обяда обсъждахме възможните заплахи от терористите. Не само ние, американците, сме уязвими. Аз съм особено притеснен какво би могло да се случи от другата страна на Атлантика, включително на Пекинската олимпиада — вметна Ричард Халиуел, насочвайки групата в посоката, върху която възнамеряваше да се съсредоточи. — За нас ще е много важно да разработим и резултатни ваксини срещу генетично променени вируси.

— Което може и да не се окаже толкова лесно — отбеляза Кейт, като този път отмести ръката на доктора от бедрото си и я постави решително в скута му.

ВТОРА КНИГА
ПЪРВОТО ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ

Градът мишена

Амон ал Фалид търпеливо чакаше сред тълпата, изсипала се от самолета и устремена да заеме позиции зад дебелия жълт черта, която означаваше бариерата пред пристигналите на главното международно летище на града мишена. Ал Фалид внимаваше лицето му да остава безизразно, докато попиваше всяка подробност. В продължение на няколко минути един след друг се бяха приземили не по-малко от шест боинга 747, веднага след като в шест сутринта ограничението за кацане и излитане на самолети беше изтекло. Но по някаква причина, известна единствено на властите, само половината от гишетата на митническия и паспортния контрол работеха. Опашките се виеха нагоре по наклонения под чак до района с безмитните магазини, където една митничарка с наднормено тегло грубо насочваше хората към различните гишета, сякаш пасеше стадо добитък.

— Които не са поданици, да се наредят ей там! — излая тя на групичка мюсюлманки.

Хора с вид на араби. И в тази страна беше същото, помисли си Ал Фалид, докато опипваше египетския паспорт, с който напусна Исламабад.

— Каква е целта на посещението ви? — настоя да научи младата жена зад гишето.

Ал Фалид се отказа да ѝ напомни, че съвсем ясно го е отбелязал в квадратчето „Цел на посещението“.

— Аз съм учен в едногодишен отпуск — усмихна се той вежливо. — Моята специалност е архитектурата в този регион и в Южна Азия.

Митничарката погледна за последен път екрана пред себе си, подпечата паспорта му и му го върна.

— Приятен престой — пожела му тя отривисто, с напълно безизразно лице.

Ал Фалид се усмихна леко. Очевидно кръстосаните проверки не бяха успели да свържат американския му паспорт с египетския.

След като мина през последната проверка на багажа, влезе в залата за пристигащите, където го чакаше Джамал Рабани. Рабани бе нисък, мускулест, кръглолик, с къса черна коса и тъмни бдителни очи. Беше на по-малко от тридесет години; много умен и възприемчив и се оказа един от най-важните новобранци, които бе успял да вербува. Двамата се бяха запознали преди повече от пет години при едно от посещенията на Ал Фалид за набиране на членове. Когато се запознаха, младият Рабани, подиграван и тормозен в една от гимназиите по крайбрежието, която не се славеше с толерантност към различните, бе потънал в дълбока депресия. Предаността му към ислямската вяра и настояването му да извършва обедната молитва салат-ал-зухр и следобедната салат-ал-аср — две от петте всекидневни молитви — бяха причина за неговото рухване. Училищните грубияни само това и чакаха, а бяха и окуражени от отказа на учителите да му позволяват да излиза от час, за да се моли.

Ал Фалид знаеше, че мнозина в тази страна гледат на мюсюлманите като на заплаха за нейната ценностна система и че смятат ученици като Джамал за чужденци, макар и да са родени и отгледани тук. Също така бе наясно, че присъствието на мюсюлмани в страната често е повод за разгорещени спорове, особено в различни токшоута, в които водещите в по-голямата си част споделяха предразсъдъците на мнозинството от обществото. Тази нетърпимост улесни много работата на Ал Фалид по набиране на желаещи да се включат в джихада. Днес изключително интелигентният Рабани беше дясната му ръка. Ал Фалид му повери не само отговорността за клетката от навеса за лодки, но и отговорността по координирането на останалите групи, участващи в първото предупредително нападение.

— Амон, складът е наблизно. По пътя за града — поясни Джамал с усмивка, докато пъхаше билетчето за паркиране в машината. Когато бариерата се вдигна, той подкара незабележимото „Мицубиши“, купено втора ръка, и излезе от паркинга.

Тъй като беше неделя, движението не беше много натоварено. От летището ясно се виждаше градът, който не беше далече, с неговите високи административни сгради. Ал Фалид изду устни в тихо очакване. Днес хората можеха да се разхождат из парковете и да се

забавляват и пекат по плажовете, помисли си той, но много скоро, ако Аллах, Всемилоствивият и Милосърдният, пожелае, този град ще бъде хвърлен в пълен хаос.

Кимна със задоволство, когато Джамал спря пред склад в победната част на града и излезе да отвори ръждясалите врати, на които се мъдреше табелка, закрепена с тел. На нея пишеше: „Камиони Атчисън“. Старият склад в западната част на индустриалната зона близо до летището беше идеален. Вторичните цели бяха само на няколко минути път от него.

— Някакъв интерес от страна на властите? — попита Ал Фалид.
Джамал се усмихна.

— Като изключим планината документи, които се изискват, когато въртиш малък бизнес в тази страна, никого не го е грижа. Предупредих всички наши хора, че не бива с нищо да привличат вниманието. Един или двама искрени критици вече се набиха в очите на властите, затова им заповядах да не посещават тези джамии.

— Наблюдават ли ги?

— Да, както и една книжарница, която принуди правителството да преразгледа законите за забрана на литература. Затова забраних и ходенето в книжарницата.

— А камионите?

— Амон, изпълних точно всичките ти нареждания. Купих четиринадесет камиона втора употреба от четирима различни търговци. Петтонни „Исузу“ и „Хино“. Всички са в добро състояние. Седем от тях бяха преустроени, така че да могат да натоварят по 2,5 тона експлозиви. Подовете на каросериите бяха заменени със закалена стомана с конусообразна форма. Останалите седем ще се използват за нормална работа. Вече осъществихме няколко превоза до целите — похвали се Джамал. — В часа, когато искаш да взривим камионите, движението още е натоварено, но вече няма задръствания.

— Как поддържате връзка? — попита Ал Фалид, докато младежът отключваше малката метална врата, изрязана в основната ролетна врата на склада.

— С есемеси по мобилните телефони. При спешен случай съм разрешил да използват телефоните си открито, но тогава вече ще е късно за властите да реагират — обясни Джамал със слаба усмивка.

Той завъртя главния ключ за осветлението и големите индустриални лампи над тях забучаха, докато се загоряваха. В предната част на склада стояха седем големи камиона, а зад тях бяха строени още толкова. Голямата работилница отзад беше със закрити прозорци.

— Миналата седмица завършихме с преустройството на последния от седемте камиона — каза Джамал, докато отваряше каросерията на най-близкия до работилницата. — Ето го, готов за зареждане. Очаквам тази нощ последната доставка тор от нашия торен завод на юг. Но няма да е обикновен селскостопански тор — започна да обяснява той. — За да осигурим достатъчно кислород за дизела, имаме нужда от амониева селитра, каквато употребяват в мините. Деветдесет и четири процента амониева селитра и шест процента дизел. Увеличих малко количеството на дизела, за да направя сместа по-резултатна.

— Имаше ли проблеми с доставката на горивото?

Джамал поклати глава.

— Ние го използваме за камионите — отговори, докато отключваше голямата работилница.

В дъното ѝ се виждаше друго помещение със закрити стъкла и заключено.

— Тук смесваме съставките — посочи Джамал трите 200-литрови варела, разположени под стойки, на които бяха закрепени три индустриални бъркалки за боя.

— Какво е това? — заинтересува се Ал Фалид и махна с ръка към тънък алуминиев цилиндър, изправен на пода на работилницата.

— Това е нашето решение на проблема как да поставим експлозивни на дъното на пристанището — засмя се Джамал. — Вчера свършихме с пълненето, но ще ти обясня по-подробно, когато идем при навеса за лодки.

— А боята? — попита Амон, гледайки седемте големи бидона с жълти петна по тях.

— Малко от нея е разбъркана във всяка доза експлозив от амониева селитра и дизел — каза младежът. — Така можем да определим кога торът и дизелът са добре смесени.

— Джамал, сигурен ли си, че това ще избухне? — усмихна се Ал Фалид.

— Тимъти Маквей е използвал подобна смес, за да разруши федералната сграда „Алфред П. Мъра“ в Оклахома Сити през 1995 година. Проучих неговите методи и се оказаха много резултатни. Предизвиканият от него взрив уби сто шестдесет и осем души, рани осемстотин и повреди триста двадесет и четири сгради в радиус от шестнадесет преки. Използва се непрекъснато в минното дело — добави той уверено. — Обикновено го смесват на място. По същество амониевата селитра реагира с въглеродород с дълга верига. Мога да ти обясня химическата реакция на бялата дъска, ако желаеш.

Ал Фалид поклати глава.

— Щом си сигурен, аз ти вярвам, Джамал — отговори той с усмивка.

— Молим се тук, в работилницата. Така сме скрити от външния свят — продължи Джамал, погледна часовника си и подаде на Ал Фалид едно красиво тъкано молитвено килимче. После разгъна своето на пода с лице към знака, издълбан върху гофрираната ламарина над стойките, където се смесваха експлозивите.

— След молитвата искам да използвам твоя компютър. Когато се върна от юг, ми се ще да видя навеса за лодки и плановете ти за атаката срещу пристанището — каза Ал Фалид, докато коленичеше до Джамал.

На групата, която беше организиран в един град на юг, бе възложена задача, смятана от мнозина за невъзможна. В миналото няколко групи бяха планирали подобно нападение, но всички се бяха провалили. Ал Фалид знаеше, че мишената има огромна стойност като символ на мощта на Големия сатана, и беше уверен, че при подходящи условия, неговите хора щяха да успеят там, където другите се бяха провалили. Ако това станеше, нападението щеше да разтърси света.

58.

Вашингтон

Къртис О'Конър погледна стенния часовник в кабинета си. Дните до началото на конференцията в Сидни бяха минали съвсем неусетно. Имран бе заминал още вчера. Вече беше време да вземе Кейт и да поемат към летище „Дълес“. Протегна се за последната папка в табличката за входяща поща, маркирана „Строго секретно — «Ешелон»“. „Ешелон“ беше изграден по време на студената война от Съединените щати, Великобритания, Канада, Австралия и Нова Зеландия, за да подслушва руснаците, но днес хиляди оператори из цял свят сканираха електронния спектър за частни имейли, факсове, разговори по мобилни телефони и всякакви други електронни комуникации, които обикновените граждани използват в своето всекидневие. Огромните чинии в строго секретните сателитни станции във Форт Мид в Мериленд и Якима в щата Вашингтон, в отвъдокеанските станции като тези в Менуит Хил в Йоркшир, Бад Айблинг в Германия и далечните бази в Шоб Бей в Северните територии и Джералдтън в Западна Австралия всмукваха съобщенията като великански електронни прахосмукачки.

Мозъкът на О'Конър заработи на високи обороти, когато прочете прехванатия имейл, отбелязан с чавка от някой бдителен анализатор:

„Властите реагираха на ТХДД и на тревогите на обществеността. Половината живот създава грижи. Нормалната дейност е прекратена и вече не можем да ги използваме за прикритие. Подходът тапа в бутилка ще бъде ограничен и ще трябва да се съсредоточим върху ЖЕГА за атака на повърхността.“

„Половината живот създава грижи“? Дали това означаваше, че „Ал Кайда“ се опитва да изстреля друга поредица „мръсни“ бомби, или д-р Кадир планира да проведе ядрена атака, както неговите колеги

Бин Ладен и Ал Зауахири бяха заплашвали вече два пъти, запита се О'Конър.

Когато излезе забързано от кабинета си, за да вземе Кейт и да тръгнат за летището, си даде сметка, че е само въпрос на време някой терорист да взриви бомба, натъпкана с радиоактивни материали. Като се имаше предвид достъпността им в болниците и промишлеността, той и Том Макнамара се чудеха, че това все още не се беше случило. Но поради голямото натоварване дори опитни оперативни служители като О'Конър можеха да пропуснат следата, която се съдържаеше в първото изречение на имейла: „Властите реагираха на ТХДД и на тревогите на обществеността“. Тя щеше да отведе О'Конър до мишената. От всички диоксини ТХДД или 2,3,7,8-тетрахлордибензодиоксин беше един от най-смъртоносните, със срок на полуразпад почти десет години. Във високи дози той причиняваше рак у хората и тази тема вече цял месец пълнеше вестниците в града мишена.

Пространството пред залата за заминаващи на международното летище на Вашингтон „Дълес“ бе претъпкано с таксите, стоварващи пътници право в мелето, което бе станало нещо обичайно за пътуването със самолет след 11 септември.

— Памела! — Къртис помахна на едно такси по-назад в редицата, обърна се към своето и даде щедър бакшиш на веселия шофьор, който вадеше багажа им от багажника. Беше ги забавлявал през целия път с весели случки за деветте си деца, в които прозираше бащина гордост.

Къртис отиде до таксито зад тях и Кейт го видя да прегръща една по-възрастна елегантна жена в униформа на „Куонтас“, австралийския национален превозвач. След това махна на Кейт да се приближи. Тя се усмихна, поклати глава и посочи към багажа на земята.

— Много е симпатична — отбеляза Кейт, когато той се върна. — Стара любов или нещо по-прясно?

— Казваш го така, сякаш съм бакалин — присви очи Къртис.

По-скоро момченце в магазин за играчки, помисли си Кейт, докато вървяха към гишето на полет КФ 3082 за Лос Анджелис и оттам за Сидни.

— Памела е много полезен човек — каза Къртис, а опитът му да изглежда наранен не излезе много успешен. — По случайност се оказа

главната стюардеса на нашия полет. Трябваше да дойдеш да се запознаеш с нея.

— Сигурна съм, че ще се запознаем на борда. За човек с твоя пост оставянето на багаж без надзор на тротоара говори много лошо — смъмри го младата жена. — При днешната нервност на службата за вътрешна сигурност щяха веднага да изпратят отряда за обезвреждане на бомби.

Отне им почти час, докато се регистрират и минат през митническата проверка. Бяха вече в чакалнята за заминаващите, когато знакът „регистрация“ за техния полет се смени с „качване“.

— Чакам с нетърпение бизнес класата — подхвърли Кейт, докато вадеше билета и бордовата карта. — Ние, учените, не сме свикнали с подобен лукс.

Къртис ѝ се усмихна, докато подаваха билетите.

— Д-р О'Конър, д-р Брейтуейт, добре дошли на борда. — Стюардесата беше млада и привлекателна и Кейт се ухили, когато Къртис ѝ отправи топла усмивка.

— Няма да имате нужда от тях — каза стюардесата, приковала очи в О'Конър. Взе бордовите карти и ги пъкна в четеца. — За съжаление аз не работя в бизнес класата, но съм сигурна, че Памела ще се погрижи добре за вас — добави тя, докато машината изплюваше картончетата със запазените места и характерната златиста черта за бизнес класа.

— Колко жалко — въздъхна Къртис с още една топла усмивка.

— Колко жалко — изимитира Кейт мекия му ирландски акцент, докато се придвижваха към предната врата на 747.

— Много си неблагодарна — засмя се той. — Така ще имаме легло през целия път до Сидни — добави дяволито.

— Две легла — побърза да уточни Кейт и поклати глава. Чувстваше се странно привлечена от този мъж. Непочтителното му отношение и чувството му за хумор я караха да си мисли какво ли би било...

Стига, момиче, не се забърквай, нареди си тя. Да имаш връзка с колега, е много непрофесионално. И за двамата изследователската програма беше по-важна, а работата, която ги чакаше, щеше да бъде сложна и опасна. Трябваше да запази здравия си разум.

59.

Конгресният изложбен център, Сидни, Дарлинг Харбър

Полетът от Източното крайбрежие на Съединените щати до Австралия отне почти двадесет и четири часа, но пътуването си заслужаваше. Тридневната програма на Международната конференция по биотероризъм беше многообещаваща. Кейт пиеше кафе с Къртис в една спокойна част на фойето на Конгресния център в Сидни, разположен в южния край на централната част на деловия квартал на града.

— Чудя се как ли я кара нашият приятел Долински? — подхвърли Къртис.

— През краткото време, докато бяхме заедно в лабораторията, се удивих колко бързо работи. Сякаш повтаря нещо добре тренирано.

— Така мисли и Имран.

— А ако това някога бъде изтървано... — Кейт остави гласа си да заглъхне. Знаеше, че последиците ще бъдат ужасяващи. — Предполагам, че единственото, което ни остава, е да предупреждаваме с надеждата, че онези, които са на власт, ще се вразумят, въпреки че не вярвам това да стане скоро. Халиуел идва десетина пъти в лабораторията, за да види как върви. Къртис, доста е странно, той сякаш има някакъв специален интерес.

Агентът кимна.

— Наскоро попита с каква разузнавателна информация за игрите в Пекин разполагам, но аз го отбих с извинението, че трябва да направя някои проверки. Нещо не е съвсем наред с нашия приятел Халиуел.

— Като стана дума, същото важи и за Долински. От него ме побиват тръпки. Смятам, че тази конференция е доста важна, макар времето да минава толкова бързо — заключи Кейт и в същия миг осъзна колко близо са застанали един до друг и колко им е приятно да са заедно. Тя отново си напомни да не се забърква.

— Прекалено бързо — тайнствено каза Къртис, — но накрая имаме един допълнителен ден, за да посетим Държавния център по

кризите. Нямам търпение да се видя със стария си приятел, бригадир^[1] Дейвис, който сигурно ще ни информира за антитерористичните мерки в Австралия. А после ще вземем голямата птица на свободата за вкъщи.

— Ти за Вашингтон, за да си вършиш каквато там ти е работата, а аз за Атланта.

Кейт веднага съжали за казаното, раздразнена, че личните ѝ чувства постоянно избиват. Улови се, че мисли какво ли прави Къртис, когато не се тревожи за операция „Плазмид“ и безопасността на олимпийските игри.

— Съжалявам, не исках да любопитствам — каза тя, като наруши неловкото мълчание.

— Не любопитстваш — успокои я Къртис и нежно я докосна по рамото. — Един ден ще ти кажа — добави.

Той също се бореше с чувствата си. За пръв път в живота си се чувстваше привлечен от жена по начин, който бе нещо повече от тръпката на ловуването.

— Какво ще кажеш да вечеряме заедно в едно от онези малки ресторанчета в Рокс^[2]? — предложи Къртис с леко дяволита нотка в гласа. — Ще поканя Имран да се присъедини към нас, ако не заминава.

О'Конър си даваше сметка, че обръща гръб на предпазливостта. Създаването на близост щеше да направи професията му още по-опасна. Емоциите можеха да застрашат неговата преценка, а това нямаше да е почтено и към Кейт.

— Ще ми бъде приятно — отговори тя, докато се връщаха в конферентната зала.

Не всеки ден делегатите имаха възможността да чуят вирусолог от класата на професор Имран Сайед. Главната зала на Конгресния изложбен център бе препълнена и всеки учен в нея осъзнаваше опасностите, които биотероризмът и генното инженерство представляваха за човечеството, ако смъртоносните вируси попаднеха в неподходящи ръце. Кейт и Къртис седяха на втория ред и слушаха внимателно встъпителното слово на Имран, с което откри конференцията, съдържащо сериозно предупреждение.

— Не е преувеличено да се каже, че днес човешката раса се е надвесила над дълбока пропаст. Твърде често западният свят прибъгва до войната като първо, а не като последно средство. Ако не сменим курса, биотероризмът ще предостави на други култури средства за отмъщение, които може да разрушат значителна част от нашата цивилизация. По-късно китайската делегация ще представи мерките за безопасност, които ще бъдат взети по време на олимпийските игри. Една от най-големите опасности, пред които е изправен днес светът, идва от ислямските фундаменталисти, а олимпиадата е отлична мишена — изтъкна професор Сайед. — В започнатата от Запада война срещу Ирак загинаха хиляди мюсюлмани, затова подкрепата за фундаменталистката кауза нарасна многократно и „Ал Кайда“ разполага с неизчерпаеми резерви от атентатори самоубийци. Народите на Съединените щати, Великобритания и Австралия са по-заплашени днес, отколкото преди нахлуването.

Това беше необичайно отклонение от по-учтивата форма на публични обръщения, с която бе известен професор Сайед. Неговото чувство на безсилие заради безразсъдната привързаност на западните политици към войната беше осезаемо.

— Аз самият съм мюсюлманин и изпитвам единствено отвращение към ислямските фундаменталистски групи, които тълкуват джихада напълно погрешно, за да съвпада с техните дяволски цели, но със създаването на хаоса в Ирак ние им направихме услуга.

Мишел Жилард, млада журналистка, акредитирана от „Сидни Морнинг Хералд“, която седеше до Кейт, яростно си водеше бележки.

— Колкото и да са трагични последиците от нахлуването на американци, британци и австралийци в Ирак — продължи професор Сайед, — те ще ни се сторят детска игра в сравнение с онова, което ни очаква. Мнозина от вас сигурно са чули предупрежденията на д-р Халид Кадир. Западът го дамгосва като терорист и ние отказваме да обсъдим неговите болки, но за него и неговите последователи те са съвсем истински. За да цитирам само два примера от неговите оплаквания, ние сякаш отдаваме предпочитанията си на Израел за сметка на палестинците. Мисля, че е прав. — Имран направи пауза, за да подчертае казаното. — И присъствието на американски части в земите, върху които се издигат двата най-важни града в исляма, Мека и Медина, е сериозно оскърбление за Кадир. За нас щеше да бъде

същото, ако ислямска армия лагерува на бреговете на Потомак край Вашингтон или около пристанището тук, в Сидни. Аз мисля, че най-малкото, което можем да направим, е да се опитаме да поговорим с него.

Мишел Жилард записа всичко дума по дума. Казано от толкова изтъкнат учен мюсюлманин, то беше достойно за първа страница.

— На Белия дом няма да му хареса, но ми се струва, че е прав — прошепна Къртис на ухото на Кейт.

— И на австралийския премиер няма да му хареса — отговори тя тихо.

— Не много отдавна — продължи професор Сайед — някой публикува в интернет целия геном на птичия грип и даде възможност на всеки кандидат биотерорист да свали от мрежата онова, което иначе би отнело поне двадесет години изследвания, за да бъде дешифрирано. Някой ислямски терорист или всеки друг терорист с докторат по микробиология сега може да промени този вирус, за да задоволи своите тъмни цели. Нашите приятели от Китай, които носят отговорност за защитата на всеки участник в олимпийските игри, имат пълно право да бъдат бдителни и разтревожени. Ако искаме някога да победим ислямските терористи и другите терористични групи, усилията на Запада, китайците и умерените мюсюлмани трябва да се обединят, но трябва да седнем на масата за преговори. Воденето на ненужни войни ще доведе до загубата на малкото приятели, които са ни останали в ислямския свят. Желая на всички ви успех на конференцията, която ще бъде една от най-важните в съвременната епоха. Няма да се извинявам за заключителните си думи. Невъобразимо нещастие ни очаква, ако не се вразумим като вид. За болестите, причинени от филовируси като марбург и ебола, няма лечение и до днес. Разработването на ваксина нямаше успех. Единственото спасение досега е, че те не се предават лесно от човек на човек, освен при близък контакт. Ако тези вируси бъдат съчетани с някой по-лесен за предаване патоген, жертвите ще нараснат на стотици милиони.

Последните думи на Имран подчертаха една плашеща истина. Напредъкът на науката означаваше, че опасността от биотероризма е напълно истинска и много страшна.

[1] Военен чин в армията на Великобритания и на страните от Британската общност, по-висок от полковник и по-нисък от генерал-майор. — Б.пр. ↑

[2] Старият град на Сидни, туристическа атракция и седалище на управата на града. — Б.пр. ↑

Градът мишена

— Навесът за лодки е нагоре по реката — каза Джамал, когато двамата с Ал Фалид излязоха от склада близо до летището и поеха към града, — но реших, че може да поискаш да видиш целта отблизо.

Младежът зави по шосето, което водеше към тунела под пристанището. Пое на север по постепенно изкачващия се изход, после по една улица през предградията на северния бряг и зави към моден квартал, проточил се покрай водата.

Паркира близо до малкия пристан за ферибота и двамата слязоха от паджерото и тръгнаха надолу към края на пристанището. Ал Фалид се загледа нагоре към масивния мост, който свързваше северния и южния бряг.

— Районът от тази страна и онзи там, по-нагоре, са двата най-гъсто населени квартала в града — обясни Джамал, докато сочеше през пристанището и покрай военноморската база към издигащите се високо блокове с апартаменти на южния бряг.

Далечното боботене започна да се усилва и ставаше все по-оглушително. Влакът преминаваше по моста и Ал Фалид погледна към здравите подпори, крепящи стоманената арка в каменните ѝ пилони.

— Прав си, Джамал, конструкцията на неверниците е добра, но ако Аллах, Всемиловичият и Милосърдният, пожелае, ние все пак ще успеем.

Тридесет минути по-късно Джамал отключи вратата в мрежата, която ограждаше парцела. Покрит с черупки от миди черен път водеше към голям дървен навес за лодки нагоре по реката след главното пристанище.

— Наехме навеса за лодки от едно съсипано имение — обясни младежът, докато отключваше големия катинар на вратата встрани от малкия дървен пристан.

По реката мина моторница „Пауър Кет“, а разпенената вода в килватера ѝ плисна по бетонните колони, които подпиряха рампата, и двете ръждясващи релси, спускащи се от навеса във водата.

Джамал запали лампата под навеса, която освети доста голям рибарски кораб, подпрян на стари, издраскани дървени подпори върху също толкова стар, но добре смазан хелинг за спускане във водата. Два сребристо проблясващи вала излизаха от корпуса на кораба и завършваха с бронзови витла от двете страни на прясно обновения рул. Корпусът бе наскоро боядисан с оранжева антикорозионна боя, а номерът на кораба, ЛФБ 15011, ясно се различаваше от двете страни на носа и на кърмата. Ал Фалид кимна с одобрение, когато прочете името на съда — „Дестини“^[1], изписано отстрани на рубката. Но най-вече го интересуваше вътрешността на траулера. Качи се след Джамал по изцапаната с боя стълба, облежната на борда.

— Преустроихме палубата и носа, за да ги приспособим към промяната на планове — започна да обяснява младежът, докато водеше Ал Фалид надолу по тясна стълба към трюма. По страните и кила бяха закрепени стоманени листове, заварени във форма на конус, като тясната му част сочеше към носа. — Тази вечер ще започнем да пълним трюма. Когато избухне, цялата сила на взрива ще бъде насочена от конуса към борда на мишената.

— А противотанковите ракети? — попита Ал Фалид.

— Монтирали сме пусковите установки на кърмата — отговори Джамал и тръгна напред по трапа, водещ към палубата. — Използваме собствените ракети на неверниците — отбеляза той, а очите му проблеснаха доволно от иронията да бият противниците си с техните оръжия. Медите бяха надали голям вой заради изчезването на армейските противотанкови ракети, но той увери Ал Фалид, че полицията никога няма да успее да ги проследи до навеса за лодки.

Моят блестящ млад учен наистина заслужава мястото си на небето, помисли си Ал Фалид.

— В деня на нападението две от противотанковите ракети на неверниците ще бъдат закрепени на поставките, скрити под стари мушамы, докато не дойде моментът — каза Джамал. Рубката на кормчията бе претъпкана със сложна екипировка, включваща радар, дълбокомери и всякаква електроника.

— Какво е това? — попита Ал Фалид и посочи черния екран, монтиран в шперплатовата облицовка.

— Екран, който показва позицията на лазерните лъчи — обясни Джамал. — По време на последната атака аз ще бъда на щурвала, но

преди да взривим рибарския кораб, искам да съм сигурен, че съм пробил бордовете на танкера. Понеже става дума за двойни бордове, ракетите трябва да ударят на едно и също място частица от секундата една след друга. Първата ще пробие външния борд, а втората — вътрешната преграда, зад която е суровият петрол. Камерата, монтирана на покрива, е свързана с прицелните системи на ракетите — продължи той — и първата ракета ще бъде изстреляна, когато лазерните точки на екрана се припокриват. Втората ще бъде изстреляна само част от секундата по-късно. А тази нощ ще разположим последния цилиндър на дъното на пристанището.

По-късно същата вечер Ал Фалид се върна, за да види как водолазите на Джамал се обличат и си помагат взаимно с модерните дихателни апарати. Тюлените от американския военноморски флот използваха водолазните комплекти JAP-V, които германският производител „Дрегер“ твърдо отказваше да пусне на пазара. Оказа се сравнително лесно да си ги набавят от един не толкова скрупулъзен представител на фирмата. Парите винаги проправяха пътя. Ал Фалид не разбираше всички технически подробности, но бе наясно, че с напълно затворената система на „Дрегер“ ще се избегнат издайническите мехурчета. Заради мястото, където щяха да работят водолазите, това беше особено важно.

Цилиндричните бидони с формата на пури бяха пълни с експлозиви и оказваха малко съпротивление във водата, но на водолазите им трябваше време, за да ги разположат на позиция. Комплектите JAP-V даваха възможност за четири часа работа при едно гмуркане. Засега, помисли си Ал Фалид, четири часа се оказват достатъчни. За период от шест седмици единадесетте бидона бяха закотвени на позиция на дъното на пристанището, а тази нощ водолазите щяха да спуснат и последния от тях. Ал Фалид и неговите експерти по експлозивите от „Ал Кайда“ бяха пресметнали, че това количество вероятно ще е достатъчно, за да се постигне ефектът „тапа в бутилка“, който Кадир търсеше.

Бидоните бяха оборудвани с подвижни минидвигатели и четиримата водолази плуваха с лекота под черните води на тъмното пристанище. Без светлина видимостта под водата беше почти нулева,

което принуждаваше водача им да си проверява компаса. Той направи малка поправка в курса, за да насочи колегите си към първия от дълготрайните звукови маяци, които бяха разположили по маршрута си към целта. Малкият УЛБ-364 с удължен живот беше подводен маяк, който се продаваше свободно. Той се захранваше от прости 9-волтови литиеви батерии, а скоростта на пулсацията му беше един сигнал на секунда. Като използваха джипиес, водолазите бяха разположили маяците така, че да ги водят безпогрешно по дъното на пристанището.

Силата на звука, чувствителността и честотата вече бяха нагласени и водачът продължи да плува напред, като се ориентираше по своя ръчен приемател ДРП-275. Откри първия маяк почти на мига и направи нова малка промяна в курса, като се насочваше към най-силния сигнал, който чуваше в слушалките. На повърхността движението в пристанището продължаваше без прекъсване. Никой не подозираше, че отлично подготвените невидими водолази на Аллах тайно се промъкваха към своята цел.

[1] Destiny (англ.) — съдба. — Б.пр. ↑

61.

Рокс, Сидни

Къртис бе запазил маса навън в „Уотърфронт“, ресторант в преустроените складове за вълна, построени от каторжниците на брега на Рокс. Копие на кораба „Баунти“ се полюшваше върху леките вълни в залива Кембъл. Отвъд историческия кораб златистозелените фериботи на Сидни преминаваха покрай издутите платна на операта на път за Съркюльър Кий и обратно.

Младият келнер настани Кейт и Къртис на маса с гледка към едно от най-великите пристанища в света. Готвеше се да подаде менюто с вината на кавалера, но Кейт избърза и го взе.

— Сега си в моята родина — обясни тя и започна да проучва съдържанието му.

Къртис извъртя очи към младия келнер.

— Женен ли сте? — попита го той.

— Не, сър.

— Годеница имате ли?

— Да — отговори момчето и лицето му разцъфна в широка усмивка. — Ще се оженим идния март.

— Млади човече, послушай съвета ми, не го прави! — каза Къртис с лукава усмивка. — Женени сме само от седмица, а вече започна да командва. Направо тръпки ме побиват, като си помисля каква ли ще бъде след десет години.

— О, Къртис, престани! Не вярвайте на нито една негова дума — обърна се Кейт към келнера. — Ще вземем каберне совиньон „Афлек“. Благодаря.

— Ти си непоправим — укори го тя, когато младият келнер си тръгна с доста объркан вид. — Бях омъжена веднъж и мога да те уверя, че това ми беше напълно достатъчно.

На Къртис не убягна мимолетната сянка, прекосила за миг лицето ѝ. Доця му се да се шамароса. Тъкмо се готвеше да се извини, когато келнерът се върна с поръчаното вино.

— Да наливам ли, или искате да го опитате? — попита, несигурен на кого да предложи виното.

Къртис се усмихна и галантно посочи към Кейт в знак, че ѝ отстъпва това право.

— Страхотно е — възкликна той, когато отпи. — Как казвате тук... за добро здраве?

— Не е лошо! — съгласи се Кейт, доволна, че виното от района с по-хладен климат около езерото Джордж получи одобрението на Къртис. — „Афлек“ е едно от любимите ми вина, затова се радвам, че ти харесва.

— Прекрасно е и много съжалявам, ако съм събудил някакви неприятни спомени преди малко — извини се Къртис. — Понякога чувството ми за хумор ме въвлича в неприятности.

Кейт се засмя. След фанатичната сериозност на Малкълм точно чувството за хумор я привличаше толкова към него.

— Не съжалявай. Спомените са противни, но предполагам, че човек трябва да научи някои уроци дори по трудния начин. По същество се оказа, че съм се омъжила за баща си — обясни, спомняйки си строгото възпитание в дома на нейния баща пуритан. — Всяка вечер бифтек и три вида зеленчуци, Христос е глава на Църквата, аз съм глава на семейството и моята дума е окончателна.

— Искаш ли да поговорим за това? — внимателно попита Къртис.

Кейт помисли и реши, че е време той да научи малко повече за нея.

— Малкълм е член на Либералната партия на Нови Южен Уелс, която е нещо като вашата Републиканска партия. Същевременно е и новороден християнин, а тук, в Нови Южен Уелс и Канбера, десните християни правят всичко възможно, за да влияят на политиката.

— Звучи малко като Пенсилвания авеню^[1] — саркастично отбеляза Къртис. — Християните голяма роля ли играят в политиката на тази страна?

— Много по-голяма, отколкото хората си мислят. Министър-председателят откри една огромна катедрала, а християнските лобистки групи не само се сдобиха с доста власт в парламента на Канбера, но и тук, в Сидни.

— Направо може да вземете и Джери Бъфет!

— Имаме си — отговори Кейт. — Всичко отиде по дяволите на третата ни годишнина. Бях на пазар и купих хубава бутилка „Шато Латур“ и две отлични говежди филета. Малкълм се прибра с двама от неговите политически приятели и започнаха молитвена среща в моята дневна, а после изпиха виното! След молитвите се заеха с предварителния подбор. Всички, които бяха разведени, привърженици на абортите или, о, ужас на ужасите, подкрепяха правата на обратните, не заслужаваха номинации.

— Както си забелязала, същото важи и за много от републиканците у дома. Политиката ли беше единствената причина?

— Не — сподели Кейт. — След две години брак Малкълм започна да ми опява да имаме деца. Каза, че ще е добре за имиджа му като политик.

— Не твърде красив мотив, за да раждаш деца — внимателно изрази мнението си Къртис.

— Точно така. Затова, когато престана да изпълнява съпругеските си задължения, аз заминах за Йейл.

— Той ожени ли се наново?

— Месец след развода. За своя позната от политиката — отговори Кейт с крива усмивка. — Те са си лика-прилика, а аз се почувствах като излязла предсрочно от затвора. А при теб, тайнствени човече, какво е положението?

— Брак? — Къртис поклати глава. — Няколко пъти съм бил на крачка от него и понякога мисля, че сигурно няма да е лошо да се прибиращ у дома при някого. Но като се има предвид моята работа, ще ми е нужна специална жена, с която да бъдем екип.

— Страхуваш се да не говориш насън? — закачи го Кейт.

Къртис се засмя.

— Ние се заклеваме да мълчим дори докато спим, но от разказа ти излиза, че да си омъжена за политик също не е леко.

Кейт се замисли.

— Знаеш ли, не мисля, че ме отблъсна само политиката, макар никога да не съм си мечтала да бъда жена на политик. По-скоро причината беше в смесицата между политика и религия, във вярата, че истината принадлежи само на тях. Това ме отврати. Тези хора са такива лицемери.

— Религията може да бъде голяма сила — замислено отбеляза Къртис. — Проблемът е, че всички религии се основават на вярата, а не на логиката. Невъзможно е да спориш с мюсюлмански терорист, убеден, че ще отиде право на небето, защото е вдигнал във въздуха някой автобус в името на Аллах. Нито пък с президент или премиер, които смятат, че сам Господ ги ръководи.

— Като вид ние винаги сме имали нужда да вярваме в нещо по-висше от нас самите — каза Кейт. — Виж, древните гърци и римляни са имали цял куп богове, за които са можели да воюват: Аполон, Меркурий, Зевс — и те са помагали като отплата за жертвоприношенията. А кой вярва в тях сега?

— Не съм много сигурен, че ние сме по-просветени — възрази Къртис. — Мюсюлманите смятат, че християните бъркат, а те от своя страна вярват, че мюсюлманите са на погрешен път. Знаеш ли, винаги съм се чудил какво ли ще правят атентаторките самоубийци със седемдесет девственици на небето? — добави той с усмивка.

След вечеря, докато бавно се разхождаха обратно към „Парк Хаят“, хотела, в който бяха отседнали, Къртис прегърна Кейт през кръста и тя откри, че ѝ се иска да го опознае много по-добре.

На летище „Кингсфорд Смит“ в Сидни Ал Фалид се качваше на последния полет за Мелбърн. На сутринта щеше да се прехвърли на прекия полет на „Катай Пасифик“ до Пекин.

[1] Булевард във Вашингтон, свързващ Белия дом и Капитолия на САЩ. — Б.пр. ↑

Пристанището на града мишена

Зловещият сигнал на последния звуков маяк, закрепен на скалите, които покриваха прокопаните под пристанището тунели, отекваше тихо и без прекъсване в слушалките на водещия водолаз. Той описа 20-градусова дъга с приемателя, за да се увери в посоката на последния писукащ маяк. Провери местоположението му и с компаса, но когато протегна ръка, за да дръпне съобщителното въже и да сигнализира на колегите зад себе си да продължат, нещо изби приемателя от пръстите му.

Водолазът замръзна и зачака. Полагайки усилия да не се паникьоса, той започна безмълвно да се моли на Аллах за закрила на мисията. Каквото и да беше, онова не се върна. Вероятно някоя малка акула, помисли си водолазът, нави осигурителния шнур на приемателя и установи наново посоката. След това леко подръпна съобщителното въже, давайки знак, че е време да продължат напред.

Дългото и предпазливо пътуване по дъното на пристанището отне повече от час и половина. Водещият водолаз сигнализира, че са достигнали последния маяк, и екипът внимателно се спусна към скалите, които се издигаха над западния градски тунел. Работата в тъмното по закрепването на бидона към дъното не беше лека, но екипът бе тренирал със седмици, бе усъвършенствал смъртоносното си изкуство на един пуст плаж по южното крайбрежие. Ръководителят се промъкна опипом до последния цилиндър, а групата, без да бърза, постави товара на позиция. Една бикоглава акула се стрелна откъм скалите и мина над водолазите. Отгоре се разнесе дълбокото боботене на двойка извънбордови двигатели — някой богат и могъщ неверник връщаше голяма лодка обратно на котвеното ѝ място. След като остави екипа си да свърже последния цилиндър с останалите, водачът провери дълбокомера и показанията на компаса, а след това заплува по предварително избран маршрут на север, бавно размотавайки от лека макара дълъг детониращ шнур. Всеки от цилиндрите съдържаше петдесет килограма амониева селитра и бе изработен така, че да

насочи експлозията нагоре. В центъра на селитрата бяха сложени два и половина килограма пластичен експлозив и всички детонатори бяха свързани с детониращия шнур. Водачът знаеше, че под вода експлозивите се държат различно и колкото по-дълбоко бъде положен шнурът, толкова по-бързо щеше да гори. Той бе изучил занаята си в Ирак близо до горния край на Персийския залив и беше пресметнал времето на експлозията до последната секунда.

Водолазът от „Ал Кайда“ опипа пилоните под кея на Джефристрийт в сянката на моста над пристанището. Излезе под пристана и бръкна в торбата, която висеше на колана му. В нея имаше мобилен телефон, настроен така, че щом звънне, да подпали детониращия шнур. Водолазът избра една от стоманените подпори под центъра на пристана, свърза детониращия шнур с телефона и го скри сред мидите, залепнали малко над следите, оставени върху подпората от най-високата точка на прилива. Погледна през тъмната повърхност на пристанището и видя, че „Дестини“ минава под масивния мост и се насочва към остров Кларк. През нощта островът беше необитаем и плитките води около него бяха отлично място, откъдето корабът да прибере водолазите. Водачът провери за последен път добре ли е закрепен телефонът върху подпората и се гмурна под водата.

63.

Хотел „Парк Хаят“, Рокс, Сидни

Къртис насочи Кейт към асансьора. Вечерята, виното и умението му да я размива бяха отслабили нейната решителност.

— Да пийнем по едно преди лягане — прошепна той.

— И каква е твоята представа за едно преди лягане, а, Къртис О'Конър? — предизвикателно попита Кейт.

Лицето му беше близо до нейното и тя видя, че очите му са синьо-сиви.

— Шампанско или уиски — отговори той с ирландския си акцент, който ѝ се струваше толкова привлекателен.

Кейт Брейтуейт, този мъж означава неприятности. Помни правилото. Не се забърквай с колега, напомни си тя.

— Мисля, че уиски е по-добре — каза тихо, взела решение да се разбунтува срещу „правилото“, разтваряйки устни, докато той я целуваше много нежно и много дълго.

Кейт излезе на балкона на Къртис, докато той слагаше лед в две кристални чаши. Фериботите бяха спрели преходите си за през нощта и пристанище Сидни беше тихо, но красивите му светлини го правеха пленително. Кейт вдиша дълбоко, поемайки миризмата на морския бриз, който идваше през Хедс, както наричаха носовете на входа на пристанището, и набръчкваше повърхността със съскаци „разпенени вълнички“. На юг се събираха черни облаци, сигнал, че се надига буря.

Кейт хвърли поглед към хотелската стая. Къртис вече беше налял питиетата. Загорялото му лице беше спокойно, черната му коса бе леко разчорлена, докато слагаше диск в плеъра. Мекият глас на Мадлин Пейро се понесе към балкона. Ако е честна пред себе си, помисли си Кейт, трябва да признае, че се почувства привлечена към него още в деня, когато го срещна във фойето на главната квартира на ЦРУ, и то не само заради стройното му тренирано тяло и дяволитите сини очи. Физическото привличане само се задълбочи, когато откри пъргавия му ум. Кейт се усмихна, когато си спомни колко добре се справи той с ядната ѝ лекция за ДНК, и реши, че има право малко да се позабавлява.

Хвърли поглед наляво към масивния мост, който се издигаше над хотела. Едно самотно рибарско корабче на име „Дестини“ минаваше бавно под него, поело курс към външното пристанище. Срещу балкона на Къртис се издигаха огромните бели платна на операта, изпънати величествено към нощното небе. Кейт запечати дълбоко в себе си гледката на пристанището, което обичаше.

— Дванадесетгодишен „Джеймисън“. Подходящата ирландска напитка — обяви Къртис, подаде чашата на Кейт и застана плътно до нея. — Прозит — прошепна, леко чукувайки чашата си в нейната.

— Прозит. Мммм, толкова е хубаво. Точно като мед с малц. — Кейт усети как старото уиски я сгрява, разтапяйки и последните ѝ лоши предчувствия.

Ръката на Къртис се спусна надолу и тя почувства как топлината между краката ѝ се усили, когато му позволи бавно да изследва бедрото ѝ. Той остави чашата си на перилото, посегна за нейната, тя я пусна с готовност и се притисна в тялото му. Къртис я целуна нежно, устните му бяха меки, топли и имаха вкус на уиски. Последва втора целувка, по-настойтелна, и тя отговори с език, докато той я притискаше здраво към себе си. Кейт разтвори крака, за да пусне бедрото му между тях.

Изстена, когато той бавно дръпна ципа на белите ѝ панталони, и се притисна към пръста му, който нежно започна да я милва. Протегна ръка към неговия цип, но той заяде. Без да бърза, Къртис ѝ помогна да го свали. Мъжествеността му започна да расте в дланта ѝ и Кейт отново изстена, когато я целуна.

— Мисля, че трябва да го направим — прошепна Къртис.

— И аз мисля така.

Кейт отпусна глава на рамото му, когато тръгнаха към спалнята. Той леко се отдръпна и бавно разкопча ризата ѝ.

Тъничкият глас в главата ѝ отново се обади: „Този мъж е прекалено хитър. Носи единствено неприятности. За него ще си само още една бройка“. Тя обаче го отпъди и се съсредоточи върху откопчаването на кожения му колан. Той разкопча сутиена ѝ.

Кейт затвори очи и отново изстена, когато усети как ръката му бавно се плъзна надолу по гърба ѝ и по хълбока.

После той целуна гърдите ѝ и бавно засмука и заоблизва твърдите ѝ щръкнали зърна. С езика си потърси езика на Кейт и когато

тя протегна ръка, откри, че е твърд и влажен.

Къртис бавно плъзна ръка между бедрата ѝ и започна нежно да я милва. Първо лекичко, после по-силно.

— Къртис, хайде — прошепна Кейт, насочвайки го в себе си.

Когато езиците им се преплетоха, тя почувства как я повдига огромна вълна.

— О, Къртис, чукай ме, чукай ме! — настоя с пресипнал глас, докато вълната я вдигаше все по-високо.

Обви ръцете си още по-здраво около широките му рамене и започна да се движи срещу него в свършена хармония с нарастващите по сила тласъци на слабото му мускулесто тяло. А вълната я вдигаше все по-високо и по-високо.

— О, мамка му — прошепна тя настоятелно. — О, чукай ме! Всеки миг ще свърша! О, чуууукай ме! — Леко загорялото и покрито с лунички лице на Кейт беше изкривено като от силна болка, когато Къртис също издаде приглушен вик и тя усети как трепка в нея.

Кейт с наслада сърфираше бавно по вълната на удоволствието, Къртис я държа в прегръдките си дълго, целуваше я нежно и лекичко милваше гърба ѝ.

64.

Контролната кула на пристанище Сидни

Заместник-началникът на пристанището, Мъри Блек, караше по Хиксън Роуд в сумрака преди разсъмване. Мина покрай каменните някогашни затворнически сгради, продължи към док № 5 и главния вход към доковете за контейнери, които се простираха покрай западната страна на централния делови район на Сидни. Фаровете на очукания „Сааб“ на Мъри проникваха през дъжда, който се лееше като сребрист водопад. Чакаше го един от онези отвратителни дни, когато контролът на движението в оживеното пристанище ставаше още по-труден, но нито дъждът, нито западният вятър, който духаше с около четиридесет и пет възела, можеха да развалят доброто му настроение. Днес беше десетата му годишнина като заместник-началник на пристанището. След кратко отклонение в австралийската армия Мъри най-накрая се съгласи с жена си, че едно младо семейство не трябва да бъде подхвърляно от паланка на паланка, и започна работа в пристанището на Сидни. Беше му болно да напусне армията, но опитът му като офицер по операциите беше много подходящ за пристанище като Сидни. Там имаше нужда от мъже и жени, обучени да запазват спокойствие по време на кризи и да взимат незабавни и разумни решения.

Входът към пристанището на Сидни и близкото Порт Ботани беше строго контролиран, до такава степен, че капитаните на кораби често се оплакваха от „излишното престараване“. Но Мъри знаеше, че това беше едно от най-сигурните пристанища в света, и имаше намерение да направи всичко възможно, за да си остане така. В добра форма, жилав и не много висок, Мъри Блек имаше грапаво лице и светлосини очи. Русата му коса бе по военному късо подстригана. Някои навици трудно се забравяха.

Днес беше осмият рожден ден на дъщеря му Луиз. Когато наближи вратите на пропуска и сградата на охраната до входа към доковете за контейнери и контролната кула на пристанището, той се

усмихна леко. Спомни си молбите на дъщеря си вчера вечерта, докато гледаха телевизия, след като се бяха прибрали от късния пазар.

— Татко, може ли да идем на лунапарк? Моля, моля, моля. Нали ще отидем?

— Ще видим, малката ми. Утре татко е на работа, така че, ако ходим, ще е едва след вечеря.

Луиз се изкатери на скута му, прегърна го през врата, отпусна русата си главица на рамото му и прошепна:

— Татко, обичам те, нали ще отидем? Моля те!

Мъри хвърли поглед към кухнята, където жена му Антия приготвяше вечерята. Тя извъртя очи и вдигна вежди, сякаш искаше да каже: „Татковото момиче те върти на малкия си пръст. Как ще се справиш сега?“.

— Татко, моля те, много те моля!

— Добре. Щом искаш, малката ми, ще отидем. Мама може сутринта да те заведе заедно с момчетата с влака, а аз ще дойда, като ми свърши смяната — каза Мъри, целуна момиченцето си и отново погледна към Антия.

Тя поклати глава, но се усмихна топло.

Мъри спря зад един тежкотоварен камион в лентата за влизане в района по средата на Хиксън Роуд. И в двете посоки трафикът едва пъплеше. Бяха минали повече от тридесет години, откакто бе ходил в увеселителния парк под сянката на северните пилони на моста. Не беше ясно кой е по-развълнуван: Луиз или шестгодишните близнаци Джонатан и Матю. Макар Антия да не го показваше, Мъри знаеше, че тя също се радва. Така се създаваха семейни спомени. Тази нощ, докато се любиха, Антия му беше прошепнала:

— Мъри, толкова сме щастливи. Обичам те.

— И аз те обичам — целуна я той.

65.

Подходът към пристанище Сидни

Когато зората се пукна над Тихия океан, Арне Свенсон, шведският капитан на „Оушън Венчърър“, тихо излезе на мостика на огромния танкер. Свенсон беше корав мъж, професионалист, посветил живота си на морето. Независимо от времето и това дали е нощ или ден, часове преди всеки кораб под негово командване да влезе в някое пристанище, той вече бе на мостика. Хвърли поглед към кормчията и леко се подразни, че дежурен беше Мусаид ибн Кашоги. Не че смуглият саудитец не си разбираше от работата, напротив, той беше един от най-големите професионалисти и от най-сигурните хора в целия екипаж. Но Арне беше обикалял с моряци моретата вече четиридесет години, а у арабина имаше нещо, което го караше да се чувства неловко. Саудитецът никога не се отпускаше и капитан Свенсон беше сигурен, че таи някакво озлобление, но опитите да разбере какво го мъчи бяха посрещани с навъсени отрицания.

След като отговори на поздрава на своя първи помощник, капитанът провери местоположението на танкера по джипиеса, а после погледна морската карта. Точно се бяха изравнили с нос Пърпъндикюлър, който лежеше на по-малко от сто морски мили от порт Джексън и входа на едно от любимите пристанища на капитан Свенсон. И нещо по-важно, влизането на танкера в пристанището щеше да съвпадне с прилива. „Оушън Венчърър“ газеше на четиринадесет метра и просветът под кила беше особено важен. А предстоящият прилив в Порт Джексън беше с дълбочина метър и седемдесет и щеше да настъпи в 10:05 сутринта. Капитанът знаеше също, че Западният канал на пристанището е изгребан с драга до минимум тринадесет метра и седемдесет сантиметра дълбочина при най-ниската точка на отлива. Критичните точки бяха най-високите части на двата тунела, които властите бяха прокопали под дъното на пристанището. Дори при прилив огромният танкер щеше да мине едва на метър над тях.

Капитан Свенсон благодари на дежурния стюард за чашата горещо кафе и потъна в големия кожен стол, за който се беше борил цял живот. Дъждът плющеше по подсилените стъкла на мостика, който се издигаше над широката палуба на „Оушън Венчърър“, покрита с лабиринт от тръби, кранове и помпи. Огромна маса разпенена вода избухна над обширния нос на танкера, но „Оушън Венчърър“ едва потрепна. Свенсон изпитваше дълбоко уважение към мощта на морето, но днес вълните нямаше да причинят неприятности на него и кораба му. И сякаш за да потвърди преценката му, „Оушън Венчърър“ се устреми през следващата голяма вълна, а черната пенеста вода се стоварваше на палубата и бързо изтичаше през шпигатите, изгубила силата си и победена. Капитанът погледна екрана на радара. На него се виждаше слабо проблясване на около десет морски мили по-нататък, близо до брега.

— Този май е прекалено близо в това скапано време — отбеляза Свенсон.

Първият помощник-капитан кимна.

— Малък товарен съд. „Джерусалем Бей“. Трябва да пристане веднага след нас. Предполагам, че се люлее повече от танкера и вероятно не иска да се излага на риск повече от необходимото. Държа го под око.

Свенсон се ухили. Триметровите вълни можеха ужасно да вгорчат живота на някой малък контейнеровоз. Той отново погледна радара. Далеч на север и доста назад от кърмата на танкера от време на време на екрана се виждаха две съвсем слаби проблясвания.

— А тези? — попита капитанът.

— Два мореходни влекача. „Монтгомъри“ и „Уейвъл“. Също като нас на път за Сидни.

— Кой ли би искал да е кормчия на влекач — подхвърли съчувствено Свенсон. Бе започнал кариерата си на влекач и знаеше колко е гадно да си дежурен и да изкараш цяла нощ с бясно люлееща се под теб палуба.

— Тази сутрин от пристанището трябва да излезе бойният на Нейно Величество австралийски кораб „Мелбърн“, а след него автовозът „Шанхай“. Няма други, които да ни тревожат — докладва първият помощник.

Контролната кула на пристанище Сидни, Милърс Пойнт

Камионът бе проверен и пуснат от охраната и Мъри Блек продължи да пълзи в дъжда. Хидравлично управляваните бариери пред входа потънаха в земята, светофарът светна зелено и Мъри потегли по Хиксън Роуд и спря пред сградата на охраната.

— Добро утро, Франк — усмихна се той на пазача и извади картата си на служител на пристанищните власти.

Франк махна с ръка и втората бариера потъна в земята, освобождавайки входа към огромните бетонни докове. Мъри навлезе в охранявания район на доковете, зави надясно към контролната кула на пристанищните власти в северна посока и бавно вкара колата си в малкия паркинг в основата на кулата.

— Мамка му! — изруга под нос, когато вятърът обърна чадъра му.

Евтиният му чадър не можеше да се мери със западния вятър, който гонеше дъжда по откритите докове. Мъри се стрелна нагоре по тесните стълби от външната страна на кулата, отключи вратата, избърса лицето си и зачака в преддверието пред асансьора. От дрехите му капеше вода върху мокета. Кулата може и да е връх на инженерната мисъл, но има най-бавния асансьор в света, помисли си той, докато чакаше малката капсула да слезе от оперативния център, който се издигаше седемдесет и шест метра над него. След почти цяла вечност Мъри влезе в асансьора и натисна бутона, за да го изкачи на върха. Усещаше как кабинката се полюшва, докато си проправя път нагоре в средата на бетонната кула. Той слезе и изкачи няколкото стъпала до оперативния център.

Центърът представляваше огромна кръгла капсула на върха на кулата с 360-градусова панорама към града и пристанището. Нарочно бяха построили кулата в най-опасния участък на пристанището, където корабите бяха слепи едни за други, докато заобикаляха Милърс Пойнт.

— Добро утро, Боб.

Боб Мускът, дежурният по движението, помахаше иззад бюрото си. Беше се навел към един от няколкото микрофона, подредени пред него, и разговаряше с капитана на ракетния разрушител на австралийския кралски военноморски флот, който точно заобикаляше шамандурата при Хедс.

— Пристанищен контрол, австралийският на Нейно Величество кораб „Мелбърн“ заобикаля шамандурата на кръстовището, край.

— Разбрано, „Мелбърн“, тук Пристанищен контрол, Сидни, докладвайте преминаването на Линия Зулу. Безопасно плаване, край.

— Приятно ли прекара снощи? — попита Боб, след като изключи микрофона. Бяха служили заедно в един батальон на механизирания полк и между Мъри и ниския, мургав бивш майор се бе зародило сърдечно приятелство.

— Вечерно пазаруване — отвърна Мъри и извъртя очи. — Защо повечето жени в търговските центрове имат толкова дебели задници?

— Със съпрузи и дечица с дирници като шлепове, които напълно им подхождат — допълни Боб. — „Няма да получиш сладолед, докато не си изядеш хамбургера.“ Ето затова! — обясни той с усмивка.

Мъри се нагоди към лекото полюшване на кулата, която беше конструирана така, че да помръдва при силни ветрове, и се насочи към кафемашината. Кафето тихичко капеше в каната. До нея висеше дъската, на която окачваха съобщенията за пристигащите и заминаващите кораби. Таблото стоеше тук за всеки случай. Ако някой от четирите големи компютърни екрана, които стояха на бюрата на дежурните офицери, се повредеше например. Всеки служител разполагаше с отделен екран с подробни морски карти на пристанище Сидни и Порт Ботани. Друг екран показваше пристигащите и заминаващите съдове и с едно щракване на мишката Мъри или Боб можеха да изтеглят информацията за всеки кораб. Трети екран се управляваше с джойстик, свързан с десетки камери, които от покривите на околните сгради покриваха всяка част от пристанищата и други важни точки. Изображението на екрана върху бюрото на Мъри се предаваше от камера близо до летището на Сидни. То потрепваше, въпреки че камерата бе защитена с брониран кожух срещу време като днешното. Въпреки дъжда и вятъра за Мъри не представляваше трудност да разгледа в подробности танкера, който се готвеше за отплаване от Порт Ботани.

Той погледна към цифровия дисплей на ветромера. Силата на вятъра почти докосваше отметката за петдесет и три възела. Западен вятър. Приливът бе започнал и в момента дълбочината се беше повишила с осемдесет сантиметра. Други два циферблата показваха местното време и времето по Гринуич. Днес май щеше да се окаже доста спокоен ден. Сутринта заминаваше само един голям кораб.

Мъри погледна на запад, където на километър или по-малко от контролната кула се виждаше привързаният към кея автовоз „Шанхай“, който се издигаше като голяма сива кутия над товарния док в залива Уайт Бей и опъваше котвените вериги и въжетата, а вятърът разпръскваше сивкавия пушек от ниския, дебел комин на кърмата. И последните от близо трите хиляди коли вече бяха изкарани и инженерите палеха гигантските дизели, подготвяйки се за отплаване. Една пролука в падащия дъжд даде възможност на Мъри да огледа хоризонта. Когато нощното небе отстъпи място на сивото разсъмване, той различи високите нащърбени върхове на Блу Маунтинс и забеляза, че още големи черни облаци се носят откъм Уестърн Плейнс. На изток погледът му стигаше чак до Шарк Айланд и Саут и Норт Хед зад острова. Между тях фериботът, който свързваше квартал Манли със Съркюлър Кий, пореше вълните покрай Брадлис Хед, един от трите носа, които отбелязваха завоя към вътрешното пристанище.

Той погледна отново към таблото. Половината, отделена за пристигащите, беше малко по-оживена с осемдесет хиляди тонният танкер „Оушън Венчърър“, който по разписание трябваше да пристане точно срещу кулата на големия петролен терминал на Гор Коув. Скоро след него щеше да дойде „Джерусалем Бей“, редовен посетител на пристанището.

— Кой са тия „Монтгомъри“ и „Уейвъл“? — попита Мъри.

— Двойка мореходни влекачи на път за Вануату. Идват, за да презаредят.

— Хич не им завиждам — промърмори Мъри.

Вълните мощно и неспирно се носеха по безкрайната повърхност на Тихия океан, насочваха яростта си срещу назъбеното, но непокорно лице на Норт Хед, стоварвайки върху му оглушителни маси кипяща зелена вода и пяна.

— Кой би искал да е капитан на влекач — подхвърли Боб, неволно повтаряйки думите на капитан Свенсон. Изглежда, това бе

всемирно мнение.

— Или лоцман — включи се Мъри, докато фокусираше бинокъла си върху малкия, но мощен катер, който напускаше базата си в Уотсън Бей.

Яркожълтият катер на лоцмана веднага бе повдигнат от голяма вълна, преди да се стрелне предизвикателно към основата на следващата. Преходът до мястото за среща с „Оушън Венчърър“ на четири морски мили от носовете Хедс щеше да бъде бурен и труден.

— И тук горе не е кой знае колко по-добре — добави Мъри, докато сваляше бинокъла си. После погледна към снимката на Антия с близнаците и Луиз, поставена на бюрото му.

След няколко часа обаче щеше да стане невъобразимо по-лошо.

Складът в централната част на Сидни

Джамал бе дошъл в склада много преди разсъмване, пресмятайки допълнителното време, което се налагаше да предвиди заради бурята и за да поразсъждава отново за първото нападение, което трябваше да се извърши с камионите. Шофьорите пристигнаха един по един. Всички бяха атентатори самоубийци и изглеждаха сериозни и решителни. Видеозаписите с последните им думи към семействата и приятелите вече бяха направени. Днес мъжете се бяха събудили за своя последен ден на земята. Скоро щяха да се съберат с Мохамед, Аллах да го благослови, и да получат небесните награди, обещани на всички, които бяха готови да загинат мъченически за вярата.

Джамал влезе в малката баня на склада, за да извърши задължителното очистване, преди мюсюлманинът да се срещне със своя създател. Първо наплица лицето си, след това ръцете до лактите, после прекара мокрите си ръце по главата и накрая изми краката си. След като другите членове на групата свършиха с очистването, проснаха молитвените килимчета на пода на работилницата, където бяха натоварили камионите с амониева селитра. Джамал поведе утринната молитва.

„Аллах акбар! Аллах акбар!

Бог е велик! Бог е велик!

Бисмиллах ир-рахман ир-рахим...

В името на Аллах, Всемилоствивия и Милосърдния...

Аллах! Няма друг Бог, освен Него, Вечно живия,

Неизменния!

Мир вам!“

Джамал остави сгънатото си молитвено килимче до една очукана кантонерка в кабинета в задната част на работилницата. После разгърна картата на града върху кирливата заседателна маса и включи

радиостанцията, настроена на канала, който собствениците на автовлекачи използваха, за да следят повикванията на полицията при катастрофи. Като допълваща програма пусна радиото на станция, на която местните жители се обаждат, за да съобщават за задръствания и други пречки. Неверници, помисли си той с горчивина. Скоро сведенията за движението щяха да задръстят радиовълните, но засега пътищата изглеждаха забележително пусти. За първата цел бе отделен един камион, а останалите шест щяха да атакуват по двойки. Маршрутите до четирите цели бяха многократно проигравани до последната секунда. Нищо не бе оставено на случайността.

Малко преди осем сутринта Джамал разцелува всеки от седмината шофьори три пъти по бузите.

— Вашето място на небето до пророка, мир нему, е осигурено — каза им той и посочи към седемте камиона, подредени в редица пред склада. — Време е да включите двигателите. Нека Аллах, Всемилоствивият и Милосърдният, бъде с вас.

По-малко от час след тази сцена Джамал паркира колата си пред навеса за лодки, където „Дестини“ се беше върнал, след като прибра водолазите от Кларк Айланд. След една последна молитва той и останалите двама членове на екипажа отвориха старите врати на навеса и единият пусна двигателя на лебедката. Джамал зае мястото зад щурвала и „Дестини“ се плъзна по добре смазания Хелинг във водата. Той натисна бутона на стартера и подновеният дизел забоботи и се събуди за живот. Джамал изчака, докато членовете на екипажа затворят вратите. Бутна големия никелиран лост на дросела напред и пусна радиостанциите, настроени на честотите на полицията и пристанищния контрол. Почти веднага се чу съобщение по канал 13.

— Пристанищен контрол, тук лоцманът на борда на „Оушън Венчърър“. В момента завиваме покрай шамандурата и се насочваме по Западния канал заедно с четири влекача.

— Разбрано, „Оушън Венчърър“, разрешавам да продължите към Гор Коув.

Джамал кимна със задоволство. Капанът бе започнал да се затваря. Първият камион трябваше да бъде взривен в 10:05 сутринта, последван в бърза последователност от останалите.

68.

Хотел „Парк Хаят“, Рокс, Сидни

Кейт се размърда. Главата ѝ все още бе отпусната върху гърдите на Къртис. Той отметна русата коса от челото ѝ и я целуна нежно. В дъха ѝ се усещаше лек аромат на уиски.

— Миришем на секс — прошепна Къртис, докато плъзгаше бавно ръка по гърба на Кейт към малкото ѝ стегнато задниче.

— Аха — сънливо отговори тя.

Дъждът шибаше балкона, където бяха стояли предната вечер, и Кейт се притисна по-здраво в тялото на Къртис. Беше една от онези сутрини, когато и двамата биха предпочели да си останат в леглото.

— Влез в мен — каза тя тихичко, милвайки косата му.

Отново в своята баня, Кейт нагласи накрайника на душа на „вибрация“ и остави топлата вода да масажире гърба ѝ. Мислите ѝ бяха в пълен безпорядък. Сексът снощи беше бърз и страстен, но тази сутрин не бързаха. Немирният ирландски американец, с когото бе решила да се позабавлява, излезе прекрасен и нежен любовник. Докато стоеше под душа, размишляваше. Даде си сметка, че ѝ беше много приятно и се бе чувствала в безопасност с този мъж, но се насили да заповтаря мантрата си с по-голяма увереност. „Това беше само за тази вечер. Не мога да се забърквам с него.“ Ала знаеше, че Къртис е различен, и осъзна, че е малко късно да се връща към тази мантра.

Дъждът спря за малко, когато Кейт и Къртис пристигнаха в Държавния кризисен център в южния край на града. Кейт забеляза пощенска кутия и махна на Къртис да плати таксито.

— Няма да се бавя. Само ще пусна това за Ричард — каза и размаха една пощенска картичка във въздуха.

Той на секундата разпозна снимката. Спомни си, че я беше виждал преди години по време на олимпиадата в Сидни. Беше заснета

в мига, когато димът от фойерверките, обявяващи началото на олимпийските игри през 2000 година, се беше разнесъл и по средата на арката на моста през пристанище Сидни светеше думата „вечност“.

— Почакай. Мога ли да я видя?

— Е, какво, сега ще ми четеш кореспонденцията само защото преспахме заедно ли? — Кейт обаче видя, че Къртис е много сериозен. — Какво има?

— Помниш ли първата предупредителна атака на Кадир? „Под вечността“?

— Мислиш, че е имал това предвид? — Младата жена се намръщи, когато внезапно си спомни и нещо друго, което Кадир бе споменал във видеозаписа.

— Възможно е — отговори Къртис. — Има ли някаква значима връзка между Сидни и думата „вечност“?

— Ами всичко започнало през 30-те години на миналия век — обясни Кейт, припомняйки си отдавна забравен урок по история. — Артър Стейс бил бездомен алкохолик, който живеел по градските улици. Една вечер отишъл в баптистки приют, където чул проповед от свещеник на име Ридли. Ридли карал слушателите си да се замислят върху това, че са смъртни, и върху божие обещание за вечност. Завършил проповедта си с нещо като „Вечност! Вечност! О, защо не може с тази дума да се украсят улиците на Сидни!“. През следващите четиринадесет години, докато градът спял, Артър Стейс изписвал с жълт тебешир думата „вечност“ с безупречния си калиграфски почерк на всеки вход, улица, гара или фериботен кей, където сметнел, че хората могат да я видят.

Къртис поклати глава.

— Нали не мислиш, че това има нещо общо с предупреждението?

— Напротив. Ама ти сякаш си глътнала цялата „Британика“.

— Ще приема това за комплимент, но ако си прав, Кадир ще нападне моста на пристанището. И като стана дума за това, имаше още нещо във видеозаписа на Кадир. Не каза ли, че първото предупреждение ще бъде отправено там, където най-малко очакваме, „под вечността, откъдето беше открадната вятърната мелница“?

— Тази открадната вятърна мелница винаги ме е обърквала — призна си Къртис.

Кейт имаше замислен вид.

— Можем ли да получим достъп до компютър в Държавния кризисен център? Върти ми се в ума, че Дауис Пойнт преди се е наричал Уиндмил Хил, тоест Хълм на вятърната мелница.

— Да вървим — подкани я Къртис.

Когато влязоха във фоайето, бригадир Антъни Дейвис, старшият офицер за свръзка на австралийската армия в центъра, вече ги чакаше.

— Къртис! Добре дошъл. Радвам се да те видя. — Бригадирът топло стисна ръката на стария си приятел. — Все още ли пътуваш в компанията на красиви жени? — подкачи го и се обърна към Кейт.

— Бригадир Антъни Дейвис — представи го Къртис.

— Предпочитам да ме наричаш Антъни — каза Дейвис, стисна здраво ръката на младата жена и се усмихна. — Добре дошла във Форт Фъмбъл. Ние се готвим за голямо антитерористично учение, така че идвате точно навреме. Другата седмица министър-председателят ще домакинства на срещата на Организацията за азиатско-тихоокеанско сътрудничество и политиците са изпаднали в паника — обясни, докато натискаше бутона за шестия етаж. — В момента тук е министърът на полицията — продължи приятелят на Къртис — и тъкмо сега спори със Сесил Дженсън, съветника на министъра на отбраната, който да обяви провеждането на учението. Тъй като тукашните политици поемат отговорност само ако новината е добра, споровете кой да застане пред камерите са разгорещени.

Къртис се изхили.

— Кой печели?

— Последния път, когато нададох ухо, полицейският министър. Той е дребна роялистка пръдня. Извинете езика ми — добави Дейвис, задържайки вратата на асансьора за Кейт.

— Вече съм чувала какво ли не — успокои го Кейт.

— Но не мисля, че ще продължи да печели — уточни Дейвис, като прекара картата си през четеца на вратата, водеща към Държавния кризисен център. — Залагам на министъра на отбраната. Той е още по-голямо лайно, а егото му е голямо колкото Великата китайска стена. И щом успее, веднага ще лъсне пред камерите. — Бригадирът затвори вратата и ги въведе в широко помещение. На стената работеха два плазмени екрана.

— Пол! Радвам се да те видя отново, приятелю! — Къртис и старшият полицейски началник се здрависаха.

— Помощник-комисар Пол Макей — представи Дейвис командира на полицейската антитерористична група на Нови Южен Уелс на Кейт.

Ръкостискането на Макей беше здраво. Той имаше силна челюст и лице с груби черти, издълбано от бръчките на четиридесет години опит. Един корав полицай, който не понася глупости.

— Пол не ми позволи да полудея, когато работихме заедно за олимпиадата, и ако не си падаше толкова по политиците, щях много да го обикна — додаде Дейвис шеговито.

— Имам досие за бригадирата и някой ден ще го публикувам — не му остана дължен Макей. — Това е нервният център на града. В Сидни има неколкостотин камери и понякога по спирките виждаме случки, които участниците в тях биха предпочели да си останат в тайна.

Той хвърли око на екрана отляво и даде знак на Къртис. Изображенията се сменяха непрекъснато, едно се завъртя към автобусна спирка в северната част на Сидни. Без да знаят за скритата камера, добре облечен мъж в началото на петдесетте и доста по-млада жена от него в елегантен черен костюм се прегръщаха разгорещено на автобусната спирка. Когато ръката на мъжа изчезна под бикините на жената, камерите бяха превключени и на екрана се появи картина от улично задръстване на Маркет стрийт. Другият екран показваше водата около нос Брадлис Хед.

— Тези колеги пред нас — продължи Макей, като посочи седналите пред две дълги редици бюра с компютри, свързани с различните други главни квартали из града — са от полицията, „Бърза помощ“, пожарната, военните, Министерството на здравеопазването и всякакви други експерти, които може да ни потрябват. А зад нас е заседателната маса на главните участници. Учението е заради срещата на Организацията за азиатско-тихоокеанско сътрудничество през следващите няколко дни. Държавният кризисен център се оглавява от премиера и в него участват министрите на полицията, транспорта, пътищата и аварийните служби — обичайните заподозрени. — Комисар Макей хвърли поглед към групата близо до главната съвещателна маса, където разгорещеният спор между министъра на

полицията и старшият съветник на министъра на отбраната още продължаваше.

— Имате ли кабинет, откъдето можем да влезем в интернет? — попита Къртис.

— Разбира се. Последвайте ме. Мога ли с нещо да ви помогна?

— Повече, отколкото си мислите, но се надявам да греша.

Кейт влезе в „Гугъл“ и потърси „Обсерватория на Сидни“ и „Дауис Пойнт“.

— Готово! — възкликна тя, когато отвори уебстраница, съдържаща информация за Уиндмил Хил. До снимката на обсерваторията на Сидни, направена през 1874 година, бе поместена информация за ранната ѝ история. — Ето я — посочи Кейт. — През 1796 година на хълма е построена вятърна мелница, издигала се е над първото селище в Сидни Коув, и хълмът започва да се нарича Уиндмил Хил. По-късно, когато фортът, изграден от губернатор Хънтър, е преустроен в обсерватория, хълмът започва да се нарича Обсерватори Хил.

— Но по-важното е — отбеляза Къртис, докато надничаше през рамото ѝ, — че брезентовите криле на мелницата са били откраднати. Имали ли сте някога проблем с ТХДД? — поинтересува се той, като си спомни за имейла, прехванат от „Ешелон“.

— Тетрахлордибензодиоксин? — попита Дейвис и го изгледа въпросително. — Всъщност да. Откриха доста тревожни равнища в морските дарове и забраниха лова на скариди и траленето в акваторията на пристанището. Защо?

Къртис бръкна в кожената си чанта и извади копие на прехванатия имейл.

— Твърде много съвпадения, за да е случайно — отсъди Дейвис. — Откраднатата вятърна мелница може и да звучи малко отвлечено, но в съчетание с вечността и с този имейл излиза, че Сидни може да се окаже първото звено на онова, което Кадир планира като окончателно решение. Нищо лично, друже, но решението на нашето правителство да се набърка в иракската бъркотия превърна Австралия в много вероятна мишена. А като стана дума за мишени, тук най-голямата е пристанището. Не зная с колко време разполагаме, но ако си прав, трябва да повишим бойната си готовност.

— ТЩГ-изток носи нормалното си дежурство, но можем за всеки случай да я поставим в готовност — каза бригадир Дейвис. Вдигна слушалката на безопасения телефон и натисна бутона за бързо набиране, за да се свърже със заместник-началника на армията в Канбера.

— Какво е ТЩГ-изток? — прошепна Кейт на Къртис.

— Тактическа щурмува група. Те имат две. Едната е в полка за специални въздушни операции и е базирана на западното крайбрежие, а другата е тук, на източното, в батальона на командосите.

— Сега съветниците са по средата на гадната си битка с полицейския министър — обясни бригадирът. — Винаги учтиви... сър. — Дейвис се ухили, когато остави слушалката. — Заместник-началникът е от флота и отговаря за операциите. Член е на Клуба на британската общност, носи кожени кръпки на лактите на туиденото си сако и ми напомня, че не съм шлагер в Канбера.

— Отново ли те зачеркнаха в списъка с получателите на коледни картички от премиера? — попита Къртис.

— Не знам как ще го преживея, но животът все пак продължава — дяволито се усмихна Дейвис. — Заместник-началникът ще информира началника на армията, а той ще говори с малкия лорд Фаунтлерой.

— Малкият лорд Фаунтлерой?

— Министърът на отбраната. Държи да бъде информиран за всичко. Дори кога си сменяме гащите, та какво остава за степента на готовност. Днес трябва да искаш разрешение дори за да пръднеш — добави Дейвис. — Най-малкото можем да информираме съветника му за нашите планове да поставим ТЩГ в бойна готовност, което може да ни спести време по-късно.

— В никакъв случай — надутото настоя съветникът на министъра Сесил Йенсън с пепеляво лице без брадичка.

— Ако някога се разчуе, че сме привели групата в по-висока степен на готовност, защото някога някакъв разбойник е задигнал брезента от крилата на вятърна мелница — изстреля той, вторачил поглед в Къртис и Кейт, — ще изглежда, че сме се паникьосали заради едно „може би“ и някаква шантава история.

— Сесил — отговори хладно бригадирът, — изобщо не става дума за това как ще „изглеждате“ вие с министъра. — Отдавнашната

непоносимост между военния и издигналия се съветник беше очевидна. — Важното е да се вземат благоразумни предохранителни мерки, докато разследваме всичко по-задълбочено. Точно в момента сме в много изгодна позиция. Обикновено повечето от нашите хеликоптери „Блекхоук“ са базирани на север — обясни той, като се обърна към Къртис и Кейт, — но вчера пристигнаха тук заради срещата на Организацията за азиатско-тихоокеанско сътрудничество.

— Вече взехме решение да разположим част от тях в Сидни — изпръхтя съветникът на министъра.

Бригадирът се огледа наоколо.

— Няма, Сесил, наоколо няма медии, за да уловят думите ти, а и това е без значение. Важното е, че са тук заедно с тигрите.

— Тигри ли? — Кейт погледна въпросително Къртис.

— Въоръжени разузнавателни хеликоптери „Тайгър“. Европейско производство — обясни той. — Имат страхотна огнева мощ.

— При сегашната степен на готовност — продължи бригадир Дейвис — няма гаранция, че ще можем достатъчно бързо да вдигнем във въздуха тигрите или ТЩГ, ако нещо се случи. Сесил, виждаш ли кораба? — попита, като посочи десния екран. — Казва се „Оушън Венчърър“.

Огромният нос на танкера се беше приближил и четири влекача го дърпаха да заобиколи Брадлис Хед и да се завърти така, че да може да продължи по коридора под моста до мястото за приставане на Гор Коув.

— Той е най-големият петролен танкер, който приставя в Сидни, и предполагам, забелязваш, че приливът вече е стигнал най-високата си точка. При отлив ще се удари в дъното на пристанището. Корабът е голяма мишена и в случай че тези хора са прави — той погледна към Кейт и Къртис, — ще се чувствам малко по-спокоен, ако ТЩГ седеше в хеликоптерите с вече въртящи се витла.

— За щастие подобно решение не зависи от теб, бригадире — надменно заяви Йенсън и вдигна слушалката на един от обезопасените телефони, за да се свърже с военния министър в Канбера.

— Веднъж и аз да съм съгласен със Сесил — обади се министърът на полицията на Нови Южен Уелс, и побърза да подсили претенциите си, докато Йенсън беше зает. — Твърде рано е да

включваме Британската общност. Това е държавна отговорност и скоро ще дам пресконференция, за да подчертая това.

Тони Дейвис, Пол Макей и Къртис О'Конър се спогледаха. „Оушън Венчърър“ се виждаше съвсем ясно и бавно, но неотвратимо се движеше към моста.

Ниският тъмнокож мъж взе мобилния си телефон. Фокмачтата на крайцера „Сидни“ се издигаше като паметник на мъжете, участвали в първата морска битка на Австралия през Първата световна война. Когато огромният нос на „Оушън Венчърър“ я отмина, мъжът натисна бутона за изпращане на есемес: „Сега минава край военния паметник“. Модерната технология даваше възможност на Джамал веднага да прочете съобщението и да пресметне точния час, когато танкерът щеше да мине над тунелите. Телефонът на мъжа изпиука и той прочете отговора: „Нека Аллах, Всемилоствивият и Милосърдният, да ни помага“.

Още по-нататък друг от хората на Ал Фалид, застанал близо до кея на Джеферсън стрийт в Кирибили, също прочете есемеса. Текстът на съобщението и отговорът на Джамал бяха разпратени едновременно до няколко мобилни телефона.

Всеки шофьор изчисли часа на потеглянето си от момента, когато носът на танкера премина край паметника, за да стигне при целта си точно навреме. А това означаваше да са на позиция, когато танкерът преминава над тунелите под дъното на пристанището.

Операцията беше започнала.

Още по на юг времето беше разбъркало разписанието на полетите на летище „Сидни“ и авиодиспечерите се опитваха да наваксат закъсненията.

69.

Контролната кула, летище „Сър Чарлс Кингсфорд Смит“, Маскът

Мик Хамънд отработваше предпоследната смяна в своята кариера. Той беше едър човек с мустаци, които му отиваха, и спокоен поглед към света. Темпераментът му беше много подходящ за изключителния стрес, който вървеше с професията на авиодиспечер. Следващия месец Хамънд навършваше четиридесет и две и в момента беше най-дългогодишният служител в екипа от висококвалифицирани диспечери на летището на Сидни.

Кулата бе построена в края на основните писти успоредно на Дженеръл Холмс Драйв и се издигаше на приблизително триста метра от мястото, където магистралата се гмурваше в тунела под пистите за рулиране и основната писта, ориентирана на север-юг. След два дни малката ваканционна къщичка при протока Съсекс щеше да стане дом за него и за тридесет и седем годишната му жена, но точно в момента Мик нямаше време да мечтае за риболов или разтакаване в бараката с инструментите.

Всички девет конзоли на авиодиспечерите в кулата работеха на пълни обороти. Въпреки че сутринта времето малко се пооправи и диспечерите вече виждаха краищата на пистите, издаващи се над Ботани Бей, изоставането беше огромно. От отсрещната страна на пътя, в сградата на въздушния контрол, друг диспечерски екип се бореше да извади самолетите от позициите им на изчакване и да ги приведе в курс за подход, откъдето можеха да бъдат предадени на кулата. Диспечерната за писта 34-ляво се беше съсредоточила върху дузина радарни бликове на екрана пред себе си. Един от тях бавно се придвижваше към точката, към която го беше насочила, за да направи последния си подход към Сидни. Полетът беше №12 на „Куонтас“ от Лос Анджелис с четиристотин петдесет и осем пътници и екипаж на борда.

— „Куонтас 12“, остават ви двадесет километра до приземяване. Вятърът е западен, със сила петнадесет възела, при пориви до

двадесет. Когато заемете позиция, свържете се с кулата на честота 120,5.

— „Куонтас 12“ — потвърди капитанът и се протегна да смени честотата, докато вторият пилот подготвяше кацането.

На земята опашката от чакащите за излитане самолети ставаше все по-дълга.

— „Куонтас 438“, готов за излитане.

— Кулата на летище „Сидни“. Добър ден. Очаква ви забавяне. Пред вас има дванадесет самолета. — Дори когато напрежението беше голямо, Мик Хамънд винаги си оставаше учтив и в добро настроение.

„Куонтас 438“ се подреди на опашката зад един боинг 747 на сингапурските авиолинии на път за Лондон. Вече тринадесет самолета чакаха за излитане и Мик хвърли поглед към „Маестро“, компютризираното разписание, което показваше последователността за кацане на екрана на радара пред него. Всяко квадратче беше заето.

Докато диспечерите се бореха да приземят повече самолети, сред сутрешния трафик се движеха седем незабележими камиона. Първият зави по Мисендън Роуд близо до университета на Сидни и пое към Дънблейн стрийт. Други два поеха на запад към магистрала Е5, където трябваше да се срещнат с още два, тръгнали на изток по същата скоростна магистрала. Последните два камиона бяха заели позициите си. Единият бе спрял в предградието Уоломолоу, а другият на северната страна на пристанището край Неутрал Бей.

— Кулата на Сидни, „Куонтас 12“ на позиция.

Мик си позволи усмивка. Пристигащите самолети бяха струпани като чипове за покер в черните облаци над кулата и гласът на пилота прозвуча малко напрегнато. Настроението в пилотската кабина едва ли се бе подобрило от перспективата за продължително кръжене над летището след 16-часовия полет от Лос Анджелис.

— Кулата на Сидни, добър ден. — Гласът на Мик беше спокоен, докато гледаше на юг. През облаци те можеше да види мощните светлини за кацане на огромния 747. Зад него се бяха подредили още няколко чифта фарове. Мик Хамънд точно се готвеше да даде

разрешение за кацане на боинга, когато в слушалките му отново се чу пукане.

— Кула на Сидни, тук „Спасител едно“. Моля за незабавно излитане. Имаме тежка катастрофа при надлеза „Лайт Хорс“ на 37.

Мик погледна през дясното си рамо към хеликоптерната площадка в източната част на летището. Със спешно разрешение от наземния диспечер ярко оцветеният в червено и жълто спасителен хеликоптер вече се предвижваше към началото на източно-западната писта. Времето и нетърпеливото шофиране бяха посочени като виновници за ужасяващата катастрофа, включваща тежкотоварен камион, автобус и три автомобила при надлеза, около който се кръстосваха още десетина естакади, свързващи Д4 и 37 близо до подножието на Блу Маунтинс. Имаше седем тежко ранени, от които трима с опасност за живота. Да даде разрешение за излитане на „Спасител едно“, означаваше, че той ще трябва да пресече пътя на кацация 747.

Мик прецени възможностите за по-малко от секунда. 747 беше навлязъл малко в дистанцията, която се изискваше, за да може хеликоптерът да пресече трасето пред него. Вероятно на самолета му свършваше горивото и ако го отпрати за още една обиколка, с нищо нямаше да намали организирания хаос в облаците над него. Мик спокойно се протегна към голямата конзола пред себе си и натисна бутона, който го свърза с един от наземните диспечери за излитащи самолети в терминала от другата страна на магистралата.

— Веднага ще му дам разрешение, но трябва да остане под сто метра. Шели, можеш ли да уредиш това?

— Няма проблеми, ще му сглобя набързо летателен план. — Всички диспечери бяха под огромен стрес, но си помагаха един на друг винаги щом имаха възможност. Това беше една от най-професионално осъществените маневри в света.

— „Спасител едно“, имаш разрешение за излитане направо към надлеза „Лайт Хорс“ под сто метра височина. Бързо излитане от писта 25, „Куонтас 12“ каца от юг на тридесет и четири градуса. Вятър с пориви до двадесет взела от североизток, свържи се с наземния контрол, щом си във въздуха.

— Тук „Спасител едно“, много съм ви задължен.

Докато евакуационният хеликоптер се носеше надолу по напречната писта, Мик изпрати набързо подготовения полет към следващите диспечери.

— „Куонтас 12“, имате разрешение за кацане на писта 34-ляво. „Спасител едно“ пресича пистата пред вас. Бърз изход „Браво“ от пистата към пътеките за рулиране. — Мик Хамънд хвърли поглед към стрелките на компютъра за времето, монтирани на конзолата му. — Страничният вятър сега има пристъпи до двадесет и пет възела — добави той.

— „Куонтас 12“, разбрано.

— По дяволите! — Капитанът на боинга на „Куонтас“ се взря през бясно движещите се чистачки и шибация стъклата дъжд. Белите светлини, които маркираха границите на основната писта, се простираха надалеч в мрака, отляво светлините на системата за визуален подход просветваха разбъркано, докато бордовият компютър изпипваше траекторията на кацане, а вятърът предизвикваше объркване в подхода по инструменти, който вторият пилот се опитваше да направи. — Двадесет и пет възела, аз ще го поема, Джим.

— Предавам — съгласи се добродушно вторият му пилот.

Двамата работеха добре заедно. Един ден, помисли си Джим, аз ще седя на лявата седалка и ще имам квалификацията да приземя това бебче и при страничен вятър. Но не и днес.

Сидни

На борда на „Дестини“ Джамал прослушваше полицейския канал и радиостанцията за трафика. Движението по E5 беше натоварено, но без задръствания, водещата тема в новинарския бюлетин в десет часа подсказваше обаче, че нещо предстои. „В извънредно съобщение се говори, че пред китайското консулство на Дънблейн стрийт близо до университета на Сидни е станала експлозия. Все още няма данни за жертви, но полицията и линейките са на път. Пътната полиция съветва водачите да избягват района около Чърч стрийт и Парамата Роуд.“ Слава на Аллах, помисли си Джамал. Дано жертвите да са много.

Когато навлезе в късия тунел, който се гмурваше надолу и после се измъкваше изпод коритото на река Кукс, шофьорът на втория „Хино“, движещ се на изток, провери дневния километраж. Беше уверен, че камионът пред него вече е минал през тунела на път за летището. Оставаха още точно триста метра до точката, където тунелът минаваше през средата на реката. Когато на километража за дневния пробег тронаво се превъртя цифрата 3, шофьорът чу приглушения звук от експлозия във водещия на запад тунел до него. Той натисна рязко спирачките, без да го е грижа за малката кола, която се блъсна в задницата на камиона, вдигна предизвикателно юмрук и изрева:

— Аллах акбар! Бог е велик! — После, като последно действие на тази земя, натисна бутона на взривателя.

Два тона амониева селитра избухнаха с оглушителен рев, пламъци и дим. По-голямата част от жестокия взрив се насочи към тавана на тунела, разкъса го и през водата нагоре литнаха отломки. И в двата тунела отчаяните викове на ранените и умиращите, чиито крайници бяха откъснати от телата, заглушаваха рева на нахлуващата вода. Близо до изходите от тунелите шофьори и пътници зарязваха превозните си средства в опит да избягат от надигащата се вълна.

Много от тях не успяха и в последен опит да се спасят се притискаха към тавана на тунелите, отчаяно търсейки въздух.

В Държавния кризисен център бригадир Дейвис, Къртис и Кейт смаяно гледаха как картината се прехвърля от порутеното китайско консулство към опустошението в наводнените тунели под река Кукс. Веднага след това на екрана се появи изображението на късия тунел под основната писта. Той бе обгърнат от пламъци, хвърчащи отломки и носещи се на талази облаци черен пушек.

Взривът в тунела под пистата разтърси контролната кула, но дългогодишният опит на Мик Хамънд си каза думата. Нужна му бе само част от секундата, за да прецени какво става.

— „Куонтас 12“, тук кулата на Сидни, прекрати кацането, прекрати кацането! — но командата му дойде прекалено късно. Боингът вече беше стъпил с носовите колела на земята, а капитанът бе завъртял дроселите за обратна тяга.

— Какво по... — Капитанът на „Куонтас 12“ гледаше невярващо пред себе си, когато основната писта изригна пред него. Той включи големите двигатели на пълна обратна тяга и пътниците бяха запратени напред, когато четиристотинтонният самолет се затресе към облаците пушек. Върху пистата валяха късове бетон и парчета арматурно желязо. — Боже мили! — извика, когато парче бетон се стовари върху закаленото предно стъкло и го строши напълно.

— Сто и двадесет, сто и десет... — Помощник-пилотът продължаваше да отчита скоростта, но тя не намаляваше достатъчно бързо и след миг те изчезнаха в кипящия черен ад, който ги обгърна. Дупката в пистата за миг срязва колесника под лявото крило и щом капитанът почувства, че машината се плъзга наляво, инстинктивно завъртя щурвала надясно и намали тягата на левия двигател. Но от това нямаше полза. Лявото крило се удари в пистата, левият двигател се откъсна, а резервоарите се пробиха. Боингът с четиристотин петдесет и осем пътници и екипаж на борда се плъзна по тревната площ покрай основната писта и се заби с все сила в самолета на сингапурските авиолинии на път за „Хийтроу“, чиито резервоари бяха пълни догоре.

Кейт притисна устата си с ръка, докато гледаше как двете огромни машини изригват в огнено кълбо, а от пламтящия ад наднича познатото бяло кенгуру, украсяващо опашката на единия самолет. Малко по-късно видяха как пътници с горящи дрехи скачат през една от задните врати, издигащи се на повече от шест метра от земята.

Помощник-комисарят Пол Макей вдигна телефона, свързан с полицейския оперативен център.

— Затворете всички тунели на територия на Сидни — заповяда той тихо.

Бригадир Дейвис говореше по друг телефон с генерал Хауърд, командира на специалните части, в чийто команден пост не се приемаха изображения от камерите на контрола на движението. Съветникът на министъра потупа бригадира по рамото.

— Министърът иска хеликоптерите във въздуха. Сега!

— Йенсън, още една дума и ще те сричам — процеди Дейвис с ледена ярост в очите. — Не на вас, сър — поясни той спокойно, когато поднови разговора си с командира на специалните части. — От онова, което видях на мониторите, те атакуваха източния и западния тунел на Е5 под река Кукс и под основната писта. Точно тогава кацаше един боинг 747, който се блъсна в друг на земята. Полицията затваря всички тунели в района на града, но най-голямата им тревога са тунелите под пристанището. Също така трябва да знаете, че един танкер с осемдесет хиляди тона петрол на борда е на път към Гор Коув. Ще получите заповед от министъра надолу по веригата да съберете каквото имате подръка.

— Благодарение на шибаните съветници на министъра не е много и се съмнявам, че можем да използваме повече от три или четири хеликоптера „Блекхоук“ — заяви без заобикалки Хауърд. — На тигрите им правят нещо по поддръжката, но ще ги задействам и ще видя колко мога да вдигна във въздуха. Ще взема и няколко гумени лодки от „Уотърхен“ — продължи да изброява ресурсите си генералът, — така че между нас и полицията на Нови Южен Уелс пристанището ще бъде колкото може по-сигурно. Въпреки това ми се ще да разполагам с много по-голяма огнева мощ, тигрите щяха да ни свършат добра работа.

Генерал Хауърд и бригадир Дейвис знаеха, че хеликоптерите „Блекхоук“ са леко въоръжени със 7.62-милиметрови картечници, а заплашителните гумени моторници, които пренасяха по десет войници от спецчастите, също не бяха оборудвани с тежки оръжия. Надяваха се, че силите им ще бъдат достатъчно, но по всичко личеше, че нападението беше щателно планирано. Без тигрите може да си имаме неприятности, помисли си Дейвис, докато гледаше на единия екран картина от двата горящи самолета, а на другия — линейките и пожарните коли, опитващи да се промъкнат през хаоса по магистралите около входовете на тунелите, водещи на изток и запад.

— Мисля, че трябва да затворим пристанището — каза помощник-комисарят Макей на министъра на полицията, след като бригадир Дейвис информира и двамата за ставащото.

Министърът придоби несигурен вид.

— И да спрем фериботния транспорт? — попита съветникът на министъра.

— Все още не сме наясно с размерите на това нападение — отговори Макей — и ако мостът също е мишена, фериботите ще бъдат само излишно усложнение — обясни той, като отправи към министерския съветник хладен поглед.

На борда на „Дестини“ прослушването на полицейската честота и тази на пристанищния контрол беше прекъснато от няколко изписуквания на мобилния телефон. Джамал кимна доволен, защото това означаваше, че оставащите камиони бяха на път към определените им цели.

По-рано през деня Антия Блек се бе изправила пред огледалото от вътрешната страна на вратата на гардероба си. Беше слаба и стройна, джинсите ѝ прилепваха плътно и тя си сложи бялата ленена риза, която Мъри толкова харесваше.

— Никак не е зле за едно голямо момиче! — каза си тя.

Преди месец навърши тридесет и четири. Антия прегледа разписанието на градската железница, която включваше метро и надземни влакчета, и реши, че влакчето в 9:47 от Стратфийлд ще ги закара до Милърс Пойнт малко след 10 сутринта. От спирката на влакчето до лунапарка можеше да се стигне пеша за десетина минути.

Надяваше се, че на децата вече ще им е омръзнало, когато Мъри се присъедини към тях за обяд. Антия поклати глава и се усмихна. Кого лъжа, помисли си. Вече бе предложила на Луиз да отложат разходката заради дъжда.

— Метеорологът каза, че по-късно днес дъждът ще спре — възрази малката.

Осемгодишна, а разсъждава като голяма, помисли си Антия.

— Ей, рожденичката, готова ли си?

— Сега, мамо, само да си направя косата така, както татко обича.

Момчетата, вече с дъждобрани и шапки, правеха гримаси към стаята на сестра си.

В контролната кула на пристанището Боб Мускът и Мъри Блек гледаха ококорено ставащото пред китайското консулство. Пожарникарите отчаяно се опитваха да угасят горящото здание, а през това време линейките откарваха ранените и умиращите в близката болница „Роял Принс Алфред“. Както и в другите болници из града, и тук медицинският персонал беше вдигнат по тревога. Втора камера предаваше картини от касапницата на летището. Голямата горещина на горящия авиационен бензин пречеше на пожарните да се доближат достатъчно и въпреки огромните количества пяна, които се изливаха върху пламтящите отломки, огънят още не беше потушен. Мислите на Мъри Блек за онези, които бяха още в самолетите, бяха прекъснати от звъна на червения телефон, който свързваше кулата на пристанищния контрол с Държавния кризисен център.

— Мъри, обажда се Пол Макей. Пристанището ще бъде затворено за корабоплаване, докато не установим какви са размерите на това нападение. Кои съдове се движат в момента?

— „Оушън Венчърър“ се е изравнил с Форт Денисън и напредва по маршрута си към Гор Коув — докладва Мъри. — Такъв голям танкер не може да бъде спрян лесно, така че трябва да го оставим да пристане. Останалият трафик се състои от „Джерусалем Бей“, малък контейнеровоз, който е вече в Източния канал, и два влекача, „Монтгомъри“ и „Уейвъл“, които го следват отблизо. Мога да обърна лесно влекачите, а „Джерусалем Бей“ да задържа на място.

— Благодаря ти. Направи го и ме дръж в течение, ако възникне някакъв проблем.

— Разбрано, Пол. Ще го накарам да пусне котва в канала. — Мъри Блек остави слушалката и обясни на Боб Мускът какво става.

Докато се протягаше за микрофон №13, видя как от „Уотърхен“ западно от моста се откъсва първо една, а после още една гумена лодка. Командоси, въоръжени с леки оръжия и картечници МАГ-58, монтирани на стойките, се държаха с мрачни лица за осигурителните въжета. Лодките се задвижваха от извънбордови двигатели „Меркюри 250“, които лесно достигаха над петдесет възела. Техните тъпи носове отскачаха над развълнуваните води на пристанището, после се стоварваха отново върху тях, а бялата пяна пръскаше на всички страни.

— До всички кораби, до всички кораби. Говори контролната кула на пристанище Сидни. Порт Джексън от река Парамата на запад до линия Зет на изток е затворен до второ нареждане. Забранява се, повтарям, забранява се всякакво корабоплаване без изрично разрешение на пристанищните власти. „Оушън Венчърър“, ти си изключение. Продължавай за Гор Коув. Потвърди.

На мостика на танкера капитан Свенсон и лоцманът се спогледаха.

— Много странно — отбеляза капитанът, гледайки назад към „Джерусалем Бей“ и двата големи влекача, които го следваха. — Защо ли затварят пристанището?

— Не знам — отговори лоцманът, — но трябва да сме благодарни, че не искат да спрат и нас. — Спирачният път на толкова голям танкер, пълен догоре и движещ се с максимална скорост, се измерваше с морски мили. А дори и при движение с минимална скорост, нямаше да успее да спре бързо.

Капитан Свенсон кимна на първия помощник, който се протегна към микрофона.

— Тук „Оушън Венчърър“, потвърждавам нареждането.

Единственият друг човек на мостика беше кормчията Мусаид ибн Кашоги, който запазваше неразгадаемото си изражение и не отместваше поглед от нос Кирибили. Щом се изравняха с резиденцията на премиер-министъра, която се появи откъм десния борд, той щеше да действа. С едната ръка държеше шурвала, а с

другата опипа пистолета „Берета“, 38-и калибър, в джоба на синия му комбинезон.

— Прието, „Оушън Венчърър“ — каза Мъри. — „Джерусалем Бей“, трябва да спреш и да спуснеш веднага котва на сегашната си позиция. Потвърди.

Мъри Блек вдигна бинокъла си и го фокусира върху „Джерусалем Бей“, докато нетърпеливо чакаше отговор. Товарната палуба беше пълна с десеттонни контейнери.

— Може би ще бъде по-справедливо да спрем влекачите след Балморъл? — предложи Боб. — Вълнението отвъд Хедс е все още твърде силно.

Мъри Блек кимна, но вниманието му все още бе съсредоточено върху „Джерусалем Бей“. Контейнеровозът сега беше успоредно с остров Кларк.

— „Джерусалем Бей“, тук пристанищният контрол, потвърди последното нареждане.

Очите на Мъри Блек се присвиха. Нещо не беше наред. „Джерусалем Бей“ не отговаряше и продължаваше да плава.

Боб Мускът вдигна бинокъла си в западна посока. Едно рибарско корабче, „Дестини“, минаваше през пристанище „Дарлинг“ и се насочваше към моста над пристанището.

— „Джерусалем Бей“, „Джерусалем Бей“! Тук пристанищен контрол. Трябва да спрете на място и да пуснете котва до второ нареждане. Потвърди! — В гласа на Мъри Блек се долавяха леки нотки на тревога, когато пусна бутона за предаване.

— Не стъпвай на седалката, скъпа. Хората после ще седнат на мръсното — смъмри Антия Блек дъщеря си, когато влакът в 9:47 от Стратфийлд стигна до спирка Таун Хол в града.

— Пристанищен контрол, тук „Джерусалем Бей“, чувате ли ме?

— Време беше — промърмори Мъри Блек, когато натисна предавателния бутон на микрофона на радиостанцията.

— Той ускорява — отбеляза Мускът, докато наблюдаваше контейнеровоза с бинокъла и за миг забрави „Дестини“.

— Пристанищен контрол, моите извинения, имахме проблеми с радиостанцията. Може ли да повториш?

Капитанът на „Джерусалем Бей“ говореше със силен арабски акцент. Обикновено това не би притеснило Мъри, но предчувствието му, че нещо не е наред с „Джерусалем Бей“, сега се засили. Когато фокусира бинокъла си върху кила на кораба, разбра, че Боб Мускът е прав. Килватерът на контейнеровоза вреше и кипеше и той тревожно увеличаваше скорост в посока Форт Денисън. Мъри знаеше, че ако мине покрай форта, щеше да бъде невъзможно да го накара да пусне котва преди моста.

— Пристанището е затворено за движение. Трябва веднага да дадеш заден и да пуснеш котва до второ нареждане. Потвърди и изпълнявай.

— Двата влекача също ускориха — съобщи Боб, докато все още оглеждаше пристанището през бинокъла. — От запад към моста се приближава рибарски кораб — добави той. „Дестини“ точно излизаше от входа на Дарлинг Харбър. — Вероятно се движи с около дванадесет възела. Мъри, какво става, по дяволите? — В пристанището строго се следеше за спазване на ограниченията в скоростта. Обикновено ги нарушаваха собственици на плавателни съдове, които излизаха в морето за удоволствие. Търговските съдове знаеха много добре колко солени са глобите и много рядко нарушаваха правилника.

— Боб, имам лошо предчувствие — каза Мъри, хвърляйки поглед на картините от горящите боинги, преди да се съсредоточи отново върху „Джерусалем Бей“.

— Пристанищен контрол, тук „Джерусалем Бей“. Имам тежко болен моряк на борда с криза от апендицит. Искам разрешение да продължа по курса.

Мъри Блек поклати глава.

— Боб, не вярвам на тия приказки. Радиото им си работеше отлично, докато приближаваха Хедс. Ако този беше толкова зле, щяха да съобщят още преди часове.

Мускът кимна мрачно.

— Съгласен, ще трябва полицията да се качи на борда.

— По-скоро военните, защото е прекалено висок, за да се качат полицаите, докато се движи. — Мъри Блек се протегна към телефона, който имаше пряка връзка с Държавния кризисен център.

В голямата военна база на армията в Холзуорти на четиридесет километра западно от града командосите трескаво подготвиха за смяна степента на бойна готовност. Сегашната им осигуряваше свободно време за тренировки по полигоните в базата. Без никакво предупреждение обаче степента на готовност „Предупреждение за готовност след четири часа“ беше сменена с „Действайте“. С професионализма, с който бяха известни, те прекъснаха обичайните си дейности. Успяха да съберат войниците, да раздадат бойните муниции и да вдигнат във въздуха три от черните хеликоптери „Блекхоук“ с по десет командоси в тях. От другата страна на летище „Лускомб“ самолетните механици колкото може по-бързо и доколкото позволяваше безопасността подготвиха двата въоръжени разузнавателни хеликоптера „Тайгър“, които трябваше да минат поддръжка за полет. А войниците бързаха да заредят оръдейните кули с 30-милиметрови патрони и 68-милиметрови ракети.

Пилотът на водещия „Блекхоук“ оглеждаше пристанището пред тях, докато машините се носеха бързо към града. Летяха ниско, малко над водата, и стрелката на спидометъра беше спряла на сто и деветдесет възела в близост с червената зона. Вторият пилот се обърна назад към майор Гулд, командира на екип „Делта“, който в момента довършваше плановите си и говореше по друга честота с командирите на отделения в другите две машини.

— „Орел“ се опитва да се свърже с вас на трети канал — прекъсна го вторият пилот.

Гулд потвърди, че е приел съобщението с двойно натискане на комутатора на вътрешната уредба, и преди да смени каналите, обяви:

— Тук „Делта“, край.

— Добро утро, тук е „Орел“. — Майор Гулд нямаше нужда от позивните на генерала. Той винаги и навсякъде би разпознал ниския съдържан глас на своя командир дори без ексцентричните радиопроцедури на генерал Хауърд. Независимо от сериозността на ситуацията генералът винаги успяваше да звучи така, сякаш обмисля неделната следобедна разходка.

— В добавка към ескортирането на „Оушън Венчърър“ до мястото му за приставане в Гор Коув имаме още един малък проблем.

Майор Гулд се ухили. Изречено от генерала, определението „малък проблем“ обикновено означаваше, че се готвят да те засият право в лайната.

— Има малка промяна на плановете. „Джерусалем Бей“ се държи странно. Отказва да се подчини на заповедта на пристанищните власти да пусне котва и все още плава към пристанището. Току-що ми докладваха, че е отминал остров Кларк. Качете се на него и без да убивате напълно капитана и жалкия му екипаж, накарайте малките говнари да изпълнят нареждането. Твърдят, че има болен член на екипажа, но пристанищният контрол не им вярва. Нито пък аз. Бъдете внимателни, защото както е тръгнало днес, може и да не са такива, каквито изглеждат.

— Разбрано, „Орел“, край. „Блекхоук 2“ и „Блекхоук 3“, продължавайте с ескорта на „Оушън Венчърър“ и заемете позиции отляво и отдясно на моста. Аз ще се оправя с транспортния кораб.

Двата хеликоптера потвърдиха промяната в плановете и трите машини се издигнаха нагоре, за да минат над пристанищния мост. Водещият хеликоптер заедно с майор Гулд и неговите хора се понесе на юг, използвайки операта за прикритие, докато се подготвяха за рисковано бързо спускане с въжета върху палубите на „Джерусалем Бей“. Другите две машини поеха курс към големия танкер, който сега беше на половината път между Брадлис Хед и Кирибили Пойнт и на два километра от моста.

В Държавния кризисен център Кейт и Къртис гледаха левия плазмен екран, който получаваше сигнал от камерите, улавящи големия танкер и „Джерусалем Бей“. „Дестини“ се показваше иззад подветрената страна на Форт Денисън.

— Смятам, че освен тунелите трябва да затворим моста и да спрем влаковете — каза помощник-комисарят Макей на министъра на транспорта, който беше пристигнал заедно със съветника си.

— Всички? — попита министърът.

— Онези, които се движат из града.

— Това ще блокира цялата мрежа и ще пострадат всички избирателни райони — предупреди съветникът на транспортния министър.

— Господин министър, влаковете не са силната ми страна — намеси се бригадир Дейвис, без да обръща внимание на съветника, — но нека ви изясня какво става тук. Бяхме нападнати на три различни места. Засега не знаем със сигурност дали това е работа на Халид Кадир, но подобно на атаките на 11 септември, тези също носят отпечатъка на грижливо планиране. Няма гаранции, че тази операция е завършила и че не включва нападение в метрото като онова в Лондон. Ние говорим за защитата на живота на хората и ако затварянето на линиите под града означава спирането и на останалите, мисля, че хората в другите избирателни райони ще проявят разбиране.

Когато потеглилият от Стратфийлд в 9:47 часа влак влезе в Уинярд, машинистът погледна часовника си, все още ядосан заради мъмренето, което отнесе от началника си рано сутринта. Беше опитал да обясни, че през деня, за който ставаше дума, го хвана поредица от червени светофари през целия маршрут от Парамата до Хорнсби. За да навакса изгубеното време, щеше се да се наложи да надхвърли ограниченията на скоростта.

— Изобщо не ми пука — беше казал началникът, пазейки собствения си хляб. — Набий си в дебелия глава, че винаги се движим навреме.

Дежурният по движението в Уинярд се наведе към микрофона.

— Влакът на първи перон заминава за Хорнсби. Следващата спирка е Милърс Пойнт. Гостите на лунапарка трябва да слязат там.

Шофьорът на пътуващия на север камион „Хино“ чуваше сирените, когато излезе от Воломолоу и пое към северния тунел под пристанището. Джамал се беше погрижил мястото на взривяването на двата петтонни камиона да бъде близко до южните краища на двата тунела, така че да не попречат на експлозивите на дъното на пристанището в северния край.

От другата страна на северния бряг вторият шофьор, Абдул Азам, също чуваше сирените. Той спокойно караше по пътя към моста и източния тунел под пристанището и се усмихваше при мисълта за касапницата, която щеше да причини на всички, които му се бяха

подигравали. Макар и часът пик да бе отминал, движението все още беше натоварено. Абдул съжаляваше единствено за това, че автобусите на неверниците не използваха тунелите.

— Аллах акбар! Бог е велик! — прошепна той и докосна взривателя в джоба си. За него входът на тунела под пристанището беше символ на влизането му в рая и точно в момента той се появи пред погледа му. Вече можеше да види огромния нос на „Оушън Венчърър“ долу в акваторията на пристанището, но сирените зад него приближаваха и когато погледна в огледалото за задно виждане, започна да се тревожи, че може да не успее да стигне до целта си.

Когато полицейската кола профуча край него с виеща сирена и святкащи буркани, полицаят на пътническата седалка махна ядно на Азам да спре. Двеста метра по-нататък колата се плъзна със свирещи гуми и застана напреко на входа към тунела. От нея изскочи полицай и вдигна ръка. Движението пред камиона на Азам започна да спира.

Мъри Блек набра мобилния телефон на Антия. Вече ѝ бе оставил две съобщения да му звънне, но по някаква причина тя още не беше се обадила.

— Здравей, ти се свърза с Антия Блек. Ако оставиш мило съобщение, ще ти се обадя веднага щом мога.

— Скъпа, моля те, звъни ми — каза за пореден път Мъри. Вкъщи никой не вдигаше телефона и той се зачуди дали е гледала новините. — Трябва да знам дали всичко е наред при вас — добави и остави мобилния телефон отново на бюрото до снимката на семейството си, като си повтаряше, че жена му просто е забравила да включи телефона. После се обърна отново към „Джерусалем Бей“. Двата влекача продължаваха да порят водата след него и Мъри отново се пресегна за микрофона.

На „Монтгомъри“ Малик ал Фалид нареди на своя кормчия да държи курс след „Джерусалем Бей“, когато три хеликоптера „Блекхоук“ се появиха над пристанищния мост. Единият изчезна към града, а Малик наблюдаваше как другите два заеха позиция, за да защитават „Оушън Венчърър“. През бинокъла можеше да види

войниците неверници, седнали на задните и страничните седалки. Спецчасти или командоси, помисли си той. При наличието на четири ракети можеха да си позволят само един пропуск. Малик протегна ръка към микрофона, който се люшкаше над главата му.

— „Уейвъл“, тук „Монтгомъри“. Свали хеликоптера отдясно на борд, ние ще се погрижим за другия — нареди и кимна на ракетните екипи, които не се виждаха, скрити в задната част на мостика на влекача. Времето за хитруване беше минало.

— С удоволствие, „Монтгомъри“. Аллах акбар!

Мъри Блек отново насочи бинокъла си към „Монтгомъри“ и „Уейвъл“. Втренчи се невярващо, когато изведнъж облечени в черно мъже наизскачаха от мостиците на двата влекача. Двата екипа на мощните влекачи се втурнаха към носовете им и започнаха да разхвърлят старите мушамы в страни, за да открият тежки 50-калиброви картечници, монтирани на стойки. От двете страни на мостиците стояха членове на екипажа с пускови тръби за изстрелване на ракети на раменете и се притискаха към дебелите планшири, докато влекачите цепеха вълните към града.

— Исусе Христе — измърмори Мъри, докато се протягаше към червения телефон за връзка с Държавния кризисен център.

— Дейвис.

— Мъри Блек, пристанищен контрол. Насочете камерите си към влекачите. И двата са въоръжени с 50-калиброви картечници и успях да преброя четири екипа с ракети „Стингър“. По два на всеки от тях. „Монтгомъри“ поддържа курс на запад след „Джерусалем Бей“, но „Уейвъл“ смени курса към северната част на пристанището и се насочва към „Оушън Венчърър“.

— Благодаря, дръж ме в течение — отговори Дейвис с равен глас, докато вдигаше слушалката на телефона за директна връзка с главната квартира на специалните части.

Оранжевата светлина на сензорите започна тревожно да святка на контролния панел пред пилотите на „Блекхоук 2“ и в шлемофоните им запищя аларма.

— Ракета! Курс 1800! — изкрещя вторият пилот, младият капитан инстинктивно изтегли лоста за управление и запрати машината в остър завой, отмествайки горещината на ауспусите от пътя на ракетата. Предупреждението и маневрата бяха изпълнени бързо и спокойно от един от най-добре обучените пилоти в света, но беше твърде късно. Смъртоносната ракета, която се движеше с над 1500 км/ч, се заби в страничния ауспук на двигателя на хеликоптера.

Мъри Блек наблюдаваше с ужас как хеликоптерът се разпадна на части, след като се взриви в голяма огнена сфера, обвита в черни пушеци. Като в забавен кадър огромните перки се откъснаха от ротора и той се понесе из въздуха, преди да падне във водата, като за малко пропусна една от гумените лодки, съпровождащи „Оушън Венчърър“. Рулевият винт прелетя през пристанището и изчезна в един луксозен мезонет недалеч от резиденцията на премиера. Фюзелажът се разкъса на три назъбени парчета. Телата на пилотите и командосите паднаха във водата и първата гумена лодка, а след нея и втора се отдалечиха от охранителните си позиции.

От палубите на „Монтгомъри“ и „Уейвъл“ се чуха радостни викове, които отекнаха из цялото пристанище, а после се понесоха крясъците:

— Аллах акбар! Бог е велик!

Носът на „Блекхоук 3“ се наклони остро напред, пилотът даде пълна газ и полетя в търсене на прикритие. Когато машината се изви и изчезна от погледите зад един от северните пилони на моста, предупредителният сензор за ракетна атака вече светеше на таблото. Когато следата, оставяна от източника на топлина, в ракетата внезапно изчезна, системата за управление на стингъра веднага потърси друга мишена. След дадения приоритет на тунелите под пристанището сега полицията бързаше да затвори моста. Въпреки че бяха блокирали успешно множеството ленти откъм града, трафикът от север все още се качваше на моста. Мъри Блек безпомощно гледаше от контролната кула, издигаща се високо над пристанището. Смъртоносният пушек, оставен от ракетните двигатели на стингърите, изглеждаше неочаквано грациозен. Ракетата зави на юг, щом системата ѝ за управление се прицели в стърчащия нагоре ауспук на един тридесеттонен камион. Нейният компютър не правеше разлика между различните топлинни източници, затова камионът избухна в кълбо от пламъци и пушек.

Един автобус и няколко автомобила около камиона се сблъскаха и се завъртяха, запушвайки четирите ленти на моста.

— Пристанищен контрол, говори лоцманът на борда на „Оушън Венчърър“. Току-що един „Блекхоук“ избухна отляво на борд! — Без да са сигурни какво става, лоцманът и капитанът много добре знаеха, че са стъпили върху шестдесет хиляди тона лек суров петрол.

— Кулата, „Оушън Венчърър“ — отговори Мъри спокойно. — Пристанището е под терористична атака. Засега не сме сигурни коя е основната цел, но вие поддържайте сегашния курс. Край.

Ибн Кашоги отново попипа хладната стомана на беретата в джоба си.

Абдул Азам прецени, че има достатъчно място да се промъкне покрай предницата на патрулката, и натисна газта докрай. Завъртя камиона покрай спиращите коли и полетя към пролуката между полицейския автомобил и стената на тунела, карайки право към полицаия, който трескаво му махаше да спре. Абдул се помоли без думи на Аллах, когато полицаят, застанал по средата на пролуката, престана да маха и извади пистолета. Шестдесет метра, четиридесет метра. Стисна челюсти, докато камионът набираше скорост надолу по аварийната лента. Два куршума изсвириха покрай кабината, лявата част от предното стъкло се пръсна, когато единият от полицейските куршуми го улучи. Още два куршума рикошираха от покрива на кабината, но Азам успя да запази спокойствие, стискайки взривателя в дясната си ръка. Полицаят отчаяно зареждаше нов пълнител, партньорът му също започна да стреля и страничният прозорец на Абдуловия камион се пръсна. След миг тежкия петтонен камион стигна до тях, здравата му броня блъсна патрулката, завъртя я със стържене в сноп от искри и уби единия полицаи на мига. След удара камионът се наклони на две колела и арабинът се замъчи отчаяно да го овладее отново. Той натисна спирачките, отскочи от стената и машината занесе към долната част на тунела под пристанището и оживеното движение. От отсрещната страна идваше другият камион и приближаваше мястото, където трябваше да се взриви.

По-раншните нападения бяха излъчени на живо по радиото, но сега изведнъж предаването беше прекъснато.

— Това е съобщение от Инспекцията на тунелите под пристанището. Затваряме за движение и двата тунела. Всички превозни средства трябва да напуснат колкото е възможно по-скоро.

Азам отново обхвана взривателя в десницата си, приближавайки южния край.

— Много сте закъснели! — каза и вдигна предизвикателно юмрук. — Аллах акбар! Бог е велик! — изрева с цяло гърло.

Десетте килограма пластичен експлозив възпламениха два тона амониева селитра и тежката стоманена каросерия насочи през конусообразната фуния взривната вълна право към тавана на тунела.

В контролната кула Мъри Блек и Боб Мускът бяха вперили очи в двата влекача и „Джерусалем Бей“ и никой от тях не забеляза стълба мръсна морска вода, изтласкваща скали, късове бетон и парчета стомана, на около метър от повърхността. Не забелязаха и втория стълб, който се издигна от дъното мигове по-късно. Двата стълба вряща вода изчезнаха, а на тяхно място върху шибаната от дъжда водна повърхност, като символ на смъртта и разрушението отдолу, се появиха два нарастващи кръга масло. Хиляди тонове вода се изливаха през дупките, разкъсани в обвивките на тунелите. Черният дим бе изтласкан от двата им края и пожарите в горящите превозни средства заедно с виковете на ранените и умиращите бяха заглушени от шума на призрачно плискащата се в стените вода.

Когато „Оушън Венчърър“ се изравни с резиденцията на министър-председателя в края на нос Кирибили, Мусаид ибн Кашоги остави едната си ръка върху щурвала, а с другата извади беретата.

Експлозията беше оглушителна. Лоцманът рухна върху стоманения под, а от тила му бликна кръв. Кашоги стреля отново и помощник-капитанът се свлече до лоцмана. Кормчията от Саудитска арабия спокойно насочи пистолета към капитана и стреля още два пъти. Капитан Арне Свенсон умря още преди да се стовари на пода, а очите му застинаха със смразяващото осъзнаване на случващото се.

Кашоги бутна големите дросели на „пълен напред“. Двигателят на „Оушън Венчърър“ имаше размерите на малка сграда и тежеше

повече от две хиляди тона. Цилиндриите му бяха само десет, но всеки от тях беше с размери на воден резервоар и главният инженер вдигна разтревожено поглед, когато електронният машинен телеграф най-неочаквано отбеляза максимални обороти. Той се протегна към микрофона, провесен над пулта за управление.

— Мостик, тук машинното.

Кашоги заключи задната преградна врата и не обърна внимание на обаждането от машинното отделение и все по-настоятелните повиквания от капитана на влекача „Уилбърфорс“. След автоматично прехвърления контрол над двигателя на мостика деветдесет хиляди конски сили започнаха да въртят още по-бързо триста и четири тонния колян вал. Дълбоко под повърхността огромното витло на „Оушън Венчърър“ блъскаше глухо водата с все по-нарастваща бързина. Кашоги завъртя малкия щурвал от неръждаема стомана докрай наляво, предавайки десет тона хидравлично налягане на огромното кормило. Известно време не се случи нищо, но после градус по градус носът започна да се насочва към града и пилоните, издигащи се на южното крайбрежие. Мусаид ибн Кашоги вдигна юмрук.

— Аллах акбар! Бог е велик! Бог е велик!

— Мамо, къде сме? — попита Луиз.

— Уинярд, скъпа. Сливаме на другата спирка, която се казва Милърс Пойнт, и знаеш ли какво? — попита Антия, като едновременно оправяше жълтата шапка на Матю, която се бе плъзнала над очите му. — Ще минем по големия мост!

Очите на близнаците светнаха, те се спогледаха с възторг, а лицата им грейнаха в широки усмивки.

Генерал Хауърд преценяваше възможностите си. Да използва лековъоръжения „Блекхоук“ зад пилоната срещу въоръжените със стингъри ислямисти, щеше да е съвременният еквивалент на Атаката на леката кавалерия^[1]. Ставаше все по-ясно, че „Джерусалем Бей“ е част от плана. За да имат майор Гулд и хората му някакъв шанс да се качат на борда, той трябваше да отвлече вниманието на влекачите. Който и да стоеше зад това, беше блестящ военен стратег, помисли си

генералът мрачно. Ако тигрите бяха на разположение, те можеха да се заемат с влекачите със своите ракети и тежки оръдия.

— Шибаният министър и шибаните му съветници — измърмори генералът, докато се готвеше да даде нови заповеди на командосите в мощните гумени лодки, които търсеха оцелели сред отломките на сваления хеликоптер. Той протегна ръка за микрофона. — Екип „Чарли“, тук „Орел“. Край.

— Екип „Чарли“, край.

— Няма да е лесно, но искам да отвлечете вниманието на влекачите и да осигурите прикритие на екип „Делта“ за тяхното нападение срещу контейнеровоза. Край.

— Екип „Чарли“, разбрано. Край.

— Екип „Делта“, разбрано, час хикс след две нула. — Майор Гулд и хората му в „Блекхоук 1“ правеха последните приготовления за бързо спускане с въжета, докато се рееха зад платната на операта на Сидни, издигаща се над водата на Сидни Коув.

— Тук „Орел“, късмет. Край.

Генералът въздъхна дълбоко. Имаше само едно нещо, което мразеше повече от това да не бъде в центъра на действията, и то беше да праща войници да изпълнят задача, за която не бяха подходящо екипирани.

Капитан Джефри беше командир на двете гумени лодки и не се поколеба. Беше ядосан заради загиналите в хеликоптера свои другари и макар да се надяваше да намери някой оцелял, тази мисия беше по-важна. Той знаеше, че мъртвите и умиращите във водата щяха да постъпят по същия начин. „Джерусалем Бей“ току-що бе подминал Форт Денисън и след още няколко минути щеше да стигне до операта. Джефри огледа пристанището с бинокъла. Дъждът все още плющеше, но отвъд военноморската база можеше да види черните силуети на големите влекачи, които летяха към тях. Джефри се свърза със своя заместник в другата лодка.

— „Чарли 2“, тук „Чарли 1“. Аз ще се заема с десния влекач, а ти поеми левия.

— „Чарли 2“, разбрано. Край.

— Давайте, момчета!

Гумените лодки можеха да вдигнат до шестдесет възела, извънбордовите двигатели зареваха, а картечарите се хванаха за

стойките да не паднат и откриха огън по влекачите със своите 7,62-милиметрови картечници МАГ-58. Със същия успех биха могли да стрелят по побеснели слонове с въздушни пушки.

Десетки уплашени жители на Кирибили се хвърлиха на подовете в жилищата си, когато картечарите на „Монтгомъри“ и „Уейвъл“ отвърнаха на огъня. Звукът от стрелбата на тежките и много по-стабилни 50-калиброви картечници не можеше да се сбърка, но Малик и неговите терористи бяха приготвили една още по-голяма изненада за командосите. В резиденциите на министър-председателя и губернатора телохранители с преbledнели лица се криеха зад най-дебелите дървета, които можеха да намерят. Да се оправяш с невъоръжени протестиращи, които се катерят по покривите със знамена, беше едно, а това тук — съвсем друго. Просто не бяха подготвени за подобна ситуация.

След като колегите му отвлякоха вниманието на влекачите, майор Гулд реши да действа веднага.

— Тръгвай!

Пилотът даде газ, „Блекхоук 1“ изскочи иззад операта и полетя ниско над водата, като внимаваше „Джерусалем Бей“ да остава винаги между него и влекачите. Командосите бяха притиснати към седалките, когато в последния момент пилотът вдигна машината рязко нагоре, прелетя над носа на кораба, спря и увисна над контейнерите зад фокмачтата.

Майор Гулд грабна съоръжението за спускане и изскочи от хеликоптера, повеждайки хората си към контейнерите на около шест метра под тях. Терористите на „Джерусалем Бей“ откриха огън от мостика и двама командоси паднаха от въжетата си, а телата им отскочиха и изчезнаха във водата. Командосите, които успяха да стигнат до контейнерите, се втурнаха напред, стреляйки в движение с 9-милиметровите си автомати „Хеклер & Кох“.

— Какво по дяволите... — изруга капитанът на „Уилбърфорс“, когато огромният танкер изви към пристанището и се отклони от курса на запад, който щеше да ги измъкне от престрелката в акваторията му и да ги заведе до Гор Коув.

— До лоцмана на борда на „Оушън Венчърър“, тук „Уилбърфорс“. Край... Лоцмане, тук „Уилбърфорс“, чуваш ли ме?

Край — вече тревожно изстреля капитанът на влекача. Не беше получил отговор и на въпроса за изстрелите, които се чува на мостика, а ако танкерът продължаваше да завива, накрая щеше да заседне на южния бряг.

Беше нещо нечувано един капитан на влекач да поеме работата на лоцмана на плавателен съд и това можеше да му струва лиценза, но капитан Джон Гилчрайст, наречен Блу, бе работил повече от двадесет години на влекачи и въпреки че никога не бе изпадал в подобно положение, не се поколеба.

— Тук „Уилбърфорс“, поемам командването от лоцмана — спокойно заяви той.

Бавно бутна напред дроселите, за да не блъсне големите гуми на носа на влекача в борда на завиващия танкер. Дъждът се беше усилил, биеше по предното стъкло на мостика и съскаше по вдигнатите от вятъра вълни. Блу Гилчрайст даде газ докрай и двата дизела „Дайхацу“ с по две хиляди и петстотин конски сили мощност реагираха на мига.

— „Уейвъртън“, дай пълен напред на десния борд — нареди Гилчрайст.

— „Уейвъртън“, разбрано. — Младият капитан на другия влекач беше получил лиценза си миналата седмица и бе потресен от свалянето на хеликоптера и касапницата на моста. Когато наклони назад джойстика на управлението, той бутна двойния дросел на „Уейвъртън“ твърде напред. Двигателите реагираха веднага и под големия влекач витлата, защитени от дебели бронзови предпазители, се завъртяха на сто и осемдесет градуса за част от секундата. „Уейвъртън“ полетя напред от танкера и младият капитан осъзна грешката си. Модерното найлоново буксирно въже издържаше на опън близо сто и седемдесет тона и беше два пъти по-дебело от ръката на възрастен мъж, но щом кинетичната енергия на мощния влекач се сблъска с непомръдващата маса на огромния танкер, който завиваше на другата страна, буксирът се скъса като конец и се стрелна назад с мощта на артилерийски снаряд. Морякът на предната палуба нямаше никакъв шанс. Въжето откъсна главата му и тя описа отвратителна дъга, пръскайки кръв по мостика на „Уейвъртън“. Осемдесет хиляди тонният танкер, чиито двигатели работеха на пълни обороти, продължи да завива към южния бряг.

Когато влакът, който потегли в 9:47 от Стратфийлд, излезе от тунела на метрото, машинистът веднага видя червения светофар. Трасето пред него изглеждаше чисто. Все още ядосан заради мъмренето на началника, той намали, но влакът продължи през моста към Милърс Пойнт от другата страна.

— Да се обадим ли на татко и да му помахаме? — попита Антия.

Очите на децата грейнаха. Изненадана от четирите съобщения, които я чакаха, Антия натисна бутона за бързо избиране на номера на Мъри.

— Къде сте? — отсечено попита той.

— Във влака, скъпи. Нещо не е наред ли?

— Къде е той?

— Точно излиза от тунела през моста. Защо? — попита Антия озадачена от тона на обикновено спокойния си съпруг.

— Можем ли да говорим с татко? Моля, нека говорим с татко! — настояха близнаците.

Мъри погледна към моста и с ужас видя вагоните бавно да се показват от тунела.

Човекът на Ал Фалид, който стоеше на кея на Джефри стрийт, беше проверявал толкова често показанията на компаса, че можеше да си представи въображаемата линия и насън. Западният тунел беше разположен под ъгъл сто седемдесет и осем градуса и „линията“ минаваше през десния ъгъл на автобусната спирка до пристанището и по-нататък до една точка на скоростната магистрала „Кейхил“, от която завиваше към консерваторията. Мъжът изчака, докато центърът на завиващия танкер пресече въображаемата линия, и натисна зеления бутон на мобилния си телефон. Мобилният телефон, завързан за колоната под кея на Джефри стрийт в подножието на хълма, звънна само веднъж. Детонаторите запалиха детонаторния шнур, който се беше проточил по дъното на пристанището до смъртоносните цилиндри.

Десет секунди по-късно всичките десет цилиндъра избухнаха с приглушен рев и стълб вряща вода изригна отдясно на борд на танкера, сякаш някой беше хвърлил подводна бомба. Само пет от цилиндрите

лежаха под кила на завиващия танкер, но клиренсът беше по-малко от метър, така че и те бяха достатъчни. Взривът проби назъбена дупка във външната обвивка на „Оушън Венчъръ“.

Ако не беше светнал предупредителният сензор на конзолата пред него, Кашоги дори нямаше да усети взрива.

— Слава на Аллах! — промърмори той.

Няколко от секциите, които трябваше да предпазват околната среда от разлив на петрол, се бяха напълнили с морска вода. Пълният товар петрол на борда и наводнените секции стигаха, за да потопят танкера под моста, запушвайки пристанището като бутилка с тапа.

Къртис О'Конър и бригадир Дейвис се спогледаха, когато камерата, монтирана на едно от най-високите здания в града, показва панорамна картина на пристанището. В горния ляв край на екрана танкерът все още завиваше, като носът му ключваше остър ъгъл с моста. В долния десен ъгъл на екрана „Джерусалем Бей“ почти се бе изравнил с операта. Няколко малки черни фигурки тичаха по контейнерите към предната палуба. В средата някакъв рибарски кораб току-що бе излязъл от Форт Денисън, сякаш се беше крил там от престрелката. Сега „Дестини“ плаваше с максимална скорост към танкера.

Дейвис отново се свърза по директната линия с главната квартира на специалните части на генерал Хауърд, която не беше далеч.

— Генерале, зная, че имате много работа в момента — каза той, — но един рибарски кораб току-що изскочи откъм Форт Денисън и плава право към танкера.

— Днес не е ден на хубавите новини — изръмжа Хауърд, когато затвори телефона и се протегна към микрофона на радиостанцията.

— „Тайгър 1“, във въздуха ли сте вече? Край.

— „Тайгър 1“. Още не, товарим муниции. Край.

— Щом излетите, свържете се с мен на тази честота. Край. Мамка му — изруга Хауърд. Е, ако нищо не можеха да направят за танкера, поне можеха да спрат „Джерусалем Бей“.

Докато дизелите на „Дестини“ работеха на пълни обороти под краката му, Джамал насочи двата лазерни лъча в точка на около два метра от ватерлинията на танкера. Когато двете червени точки на екрана на компютъра му се сляха в една, той изстреля противотанковата ракета, монтирана на левия борд, а после и тази на десния. Първата ракета прониза външната обвивка на „Оушън Венчърър“ и избухна на метър от вътрешната обвивка. Втората проби вътрешната обвивка и се взриви. Тежестта на милионите литри в средния резервоар на кораба беше огромна. Силен гейзер лек кувейтски петрол изригна от пробойните към пристанището и почерни белите гребени на вълните.

По-надолу в пристанището капитан Джефри и неговите командоси в летящите гумени лодки имаха много работа, докато бързаха към влекачите. Двете лодки трябваше да изминат още около триста метра, а Малик ал Фалид разполагаше с още едно оръжие.

Малик се приведе зад командната конзола, когато картечен откос рикошира от стоманения мостик на „Монтгомъри“. Той кимна на арабина, свит в десния ъгъл с гранатомет в ръцете.

— Колкото по-близо са, толкова по-добре. Пусни ги на сто метра и тогава ги довърши — заповяда тихо той.

Младият палестинец вдигна гранатомета РПГ-7 на рамото си. Стрелбата на командосите беше непрекъсната, но ѝ липсваше точност заради подскачането на носовете на лодките по вълните при високата скорост, с която се движеха.

Като намери най-удобната стойка върху полюшващия се мостик, младият палестинец спокойно се прицели пред носа на едната лодка и стреля. Секунди по-късно противотанковата граната се удари в корпуса, избухна с оглушителен трясък и уби на място трима от неверниците. Когато разкъсаната лодка падна отново сред вълните, големите извънбордови двигатели все още виеха с пълна мощност, а останките потънаха сред облак разпенена вода.

— Аллах акбар! Бог е велик! — Малик сви юмрук и насочи големия влекач срещу хората, които се бореха с вълните.

Петдесет метра. Четиридесет метра. Докато променяше курса, за да избегне петролния гейзер, който бликаше от борда на танкера, Джамал вдигна предизвикателно юмрук. Натисна дроселите докрай, за да изстиска още малко скорост от траулера, и насочи тежкия кораб право към дупката в борда на танкера.

След като извика: „Аллах акбар!“, уверен в своето място в рая, Джамал спокойно натисна бутона на взривателя миг преди носът на „Дестини“ да се стовари върху борда на повредения танкер. Насочената взривна вълна с оглушителен рев проникна дълбоко във вътрешността на „Оушън Венчърър“. Гъст черен дим и подхранвани от петрола пламъци се стрелнаха седемдесет метра нагоре, обгръщайки платната на моста и екипите на „Бърза помощ“ и пожарната, които отчаяно се бореха да спасят оцелелите от пораншното избухване на ракетата. Когато силната горещина от пламналия петрол започна да стопява асфалта на моста, хората хукнаха да бягат пеша от горящите коли. От огъня температурата достигна над хиляда градуса и стоманените стени, които отделяха резервоара в средата на кораба от останалите, започнаха да се огъват и поддават.

— Антия, дръпни внезапната спирачка. Веднага. И не задавай въпроси — тихо нареди Мъри.

— Но...

— Направи го!

Антия откри жълтата дръжка на внезапната спирачка близо до вратите. Над нея имаше табелка с предупреждение за тежка глоба и затвор заради злоупотреба, но Антия би поверила и живота си на Мъри. Тя дръпна спирачката и влакът спря на омаслените релси.

— Мамка му... — гневно изруга машинистът, когато изгуби контрол върху управлението.

Капитанът на „Джерусалем Бей“ опипваше взривателя в дясната си ръка, докато се свиваше под строшените стъкла на мостика.

— Прикривайте ме! — Майор Гулд изскочи иззад прикритието си, пускайки откоси с автомата, докато тичаше към основата на

стълбата, която водеше към мостика над него.

Когато капитанът надникна през строшеното стъкло откъм левия борд, видя, че операта бе толкова близо, та можеше да различи баровете и кафенетата вътре. С неохота осъзна, че няма да може да докара кораба си до фериботните терминали в Сидни Коув, но беше по-добре да се взриви сега, отколкото никога.

— Аллах акбар! Аллах акбар! Бог е велик! Бог е велик! Бог е...

Взривателят се изплъзна от ръката му, когато майор Гулд влетя през вратата в задната част на мостика и го застреля.

Кейт Брейтуейт гледаше вцепенено плазмения екран в Държавния кризисен център, на който се виждаше буйно горящият танкер.

— Боже мили! — тихо възкликна Къртис и я прегърна през раменете.

На мостика на влекача Малик ал Фалид си сложи колана, за да не падне от седалката, докато „Монтгомъри“ и „Уейвъл“ се носеха с пълен ход към Хедс и безопасния Тих океан отвъд носовете.

— Бдете зорко! — нареди той. — Неверниците ще се опитат да мобилизират армията си.

На борда на „Мелбърн“ Кеке Нюболд се намести по-изправен на капитанското си кресло откъм десния борд на мостика. Веднага щом чу за нападението срещу Сидни, той обърна мощната фрегата и се насочи на север обратно към Хедс. После заповяда на своя главен инженер да изцеди всяка конска сила от големите газови турбини на „Мелбърн“. Огромното витло вдигаше водата в килватера на три метра височина. Телефонът до него започна да звъни, първият инженер по оръжейните системи се обаждаше от операционната зала две палуби по-надолу.

— Капитане, говори първи оръжеен инженер. Имаме нова информация, сър. По-добре да слезете, за да видите сам.

— Веднага — отговори рязко капитанът и остави фрегатата в ръцете на вахтения офицер.

Операционната зала бе осветена в зелено от екрана на радара и контролните дисплеи за водене на огън. Веднага щом влезе през стоманената врата, капитан Нюболд трябваше да си сложи слушалките, за да разговаря с генерал Хауърд.

— „Мелбърн“, край.

В гласа на генерала се долавяше сдържан гняв.

— Двата влекача бързат към Хедс и в момента са западно от координати Зет. Всички цивилни кораби са спрени. Имате разрешение да ги унищожите.

Кеке хвърли поглед към двете проблясващи точки на екрана на радара.

— Първи оръжеен инженер — изкомандва капитан Нюболд, — това са мишени за ракетите „Харпун“. Съобщете, когато са в обсег.

— Капитане, сър, мишени за харпуните 2412 и 2413 в обсег, готови за водене на огън.

— Огън — нареди Кеке без никаква проява на чувства.

— Огън — повтори инженерът.

Капитан Нюболд и оръжейният инженер наблюдаваха как първо едната, а после и другата ракета оставиха фосфоресциращи зелени параболи по екрана на корабния радар.

Горе на мостика лейтенант Кемпбъл насочи бинокъла си към двата влекача, което вече бяха отминали Сидни Хедс.

— Копелета — възкликна той, докато гледаше как първо „Монтгомъри“, а после „Уейвъл“ избухнаха в огнени кълба от пламъци и черен пушек.

Въпреки хаоса на Мъри Блек му трябваше по-малко от петнадесет минути, за да прекоси Обсерватори Хил и да стигне до влака. Докато тичаше към Антия и децата, по лицето му се стичаха сълзи.

[1] Катастрофална атака по време Кримската война при битката при Балаклава, възпята от лорд Алфред Тенисън. — Б.пр. ↑

71.

Канбера

Картините по Си Ен Ен на пламтящия танкер и изгорелите фюзелажи на двата боинга 747 избледняха и се смениха с претъпканата зала за пресконференции в Канбера. Министър-председателят на Австралия беше видимо потресен, докато се обръщаше към нацията. От двете му страни стояха министърът на отбраната с объркано изражение и командващият армията с мрачно лице.

Премиерът завърши речта си.

— Тези терористи са ужасни варвари, които не изпитват уважение към човешкия живот и достойнство, и моето правителство ще направи всичко възможно, за да ги изправи пред правосъдието.

Министър-председателят бе залят с множество въпроси за способността на болниците да се справят, за бъдещето на Сидни и за начина, по който хората, които още имат работа, могат да стигат до работните си места. Мишел Жилард, която беше отразила речта на професор Имран Сайед при откриването на международната конференция по биотероризъм, пренебрегна темата как се е отразило нападението върху средностатистическия работник. Тя зададе позадълбочен въпрос — защо се случи всичко това.

— Господин премиер, ние всички видяхме разсекретените доклади, в които около шестнадесет разузнавателни служби на Съединените щати са стигнали до извода, че войната в Ирак е много голяма грешка. Тези доклади твърдят, че войната създава тренировъчна база за терористите и привлича все повече и повече млади атентатори самоубийци за фундаменталистката кауза. Ще признаете ли най-сетне, че станяхме мишена, защото подкрепихме военната машина на САЩ, и че в резултат на нашата политика в Близкия изток фундаменталистите по цял свят набират сили?

Министър-председателят видимо се смути и ядно отвърна:

— Сега не е време да бягаме от бойното поле на войната срещу терора. Напротив, нужно е да удвоим усилията си и да изправим тези терористи пред съда.

— Господин министър на отбраната — попита друг журналист, — чухме, че вие и вашият съветник сте спрели заповедта на военните да се повиши степента на бойна готовност. Чух твърдения, че ако на военните е било разрешено да започнат подготовката си по-рано, това нападение е могло да бъде предотвратено. Може ли да чуем мнението ви?

Министърът на отбраната примигна няколко пъти и изражението му стана още по-объркано.

— На тези въпроси е най-добре да отговорят военните — каза той и погледна към командващия армията.

Лявата вежда на началника на армията се повдигна въпросително. Това бе един от онези класически мигове по пресконференциите, които само най-опитните фотографи с най-бърза реакция успяваха да запечатат за поколенията. Отношенията между командващия армията и егоистичния министър на отбраната току-що пропаднаха до нови дълбини и всички журналисти в залата разбраха това.

— Мисля, че не бива прибързано да спекулираме със слухове, преди да излезе пълният доклад за този ужасен, черен ден в австралийската история — дипломатично отговори офицерът. — Поднасям своите съболезнования на семействата на военните, които изгубиха любими хора, отдали живота си за родината. От името на всички военнослужещи изказвам най-дълбоки съболезнования и на всички наши съграждани, които изгубиха свои роднини и приятели в тези толкова трагични събития.

ТРЕТА КНИГА
ВТОРОТО И ТРЕТОТО ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ

Ситуационната зала, Белият дом, Вашингтон, окръг Колумбия

Цялата чудовищност на нападението срещу Сидни се изясни, докато президентът Денвър Харисън и военният му кабинет гледаха видеоматериала, излъчен от „Ал Джазира“, и настроението в Ситуационната зала отново стана напрегнато.

— За загиналите в Сидни трябва да се съжالياва — казваше д-р Кадир, — но от всички западни правителства австралийското е най-запаленият поддръжник на военната машина на Съединените щати. Това беше само първото от трите предупредителни нападения. Ако Западът не промени своя курс и не започне преговори, ще загинат още хора от двете страни. — Лицето на уйгура беше безизразно. — По данни на самия Запад заради безмилостното нахлуване в Ирак всеки месец умират над три хиляди души, много повече от загиналите на 11 септември в кулите близнаци. Нападението срещу Сидни е малък предвестник на това, което ще настъпи, ако не се възползвате от възможността да поправите грешките си. Седнете и преговаряйте със Сирия, Иран и всички арабски нации от Близкия изток. Проведете среща на върха и постигнете съгласие за пътя напред. Изглежда трудно, но основополагащите принципи няма да ви затруднят. Създаването на жизнеспособна палестинска държава трябва да е първият принцип, застъпван от Запада. И двете страни трябва да направят отстъпки, като се заменят с израелски земи незаконните селища, които продължават да се строят на палестинска територия с вашата подкрепа. Завръщането на палестинските бежанци в новата държава трябва да бъде финансирано. Ако вие на Запад искрено застанете зад тези идеи, ще откриете, че обикновените палестинци и израелци копнеят за мир, и ще получите тяхната подкрепа.

— Арогантно копеле — измърмори вицепрезидентът Болтън.

— Единственият начин да се прекрати ужасът, който създадохте в Ирак, е чрез политически преговори. Допълнителните войски няма да решат проблемите ви, само още хора ще бъдат убити. Шиитски Иран и сунитска Сирия не искат огнище на тероризъм край границите

си. Няма да решите проблемите си, ако не поканите тези две страни на масата за преговори. И накрая, престанете да пренебрегвате убийствата и затварянето на обикновени хора в Китай, безчовечността и нарушаването на човешките права от Китайската комунистическа партия. Ако не направите това, ние ще ви отправим още две предупреждения. Ще ви нападнем, когато алфа се завърти за пръв път, а след това ще ви нападнем, когато алфа се завърти за втори път. Едно от най-могъщите прости числа, чрез които сме близко свързани, е 137. Стих 137 от благородния Коран пояснява без съмнения, че всички вярваме в това, което е било дадено на Авраам, Моисей, Исус и на пророците. Когато алфа се завърти за втори път, значението на 137 ще се насочи срещу вас. За вас, западни неверници, времето изтича. Ако Аллах, Всемилостивият и Милосърдният, пожелае, както беше заповядано на Ной преди шест хиляди години, ще приложим окончателното решение там, където единичната нишка се сплете със своя двойник.

Когато екранът потъмня, лицето на президента Харисън изразяваше още по-голямо упорство от обикновено. Вицепрезидентът Болтън наруши мълчанието.

— Господин президент, не можем да седнем да преговаряме заради прищевките на някакъв дребен терорист. — Тъй като Къртис О'Конър беше в Сидни, нямаше кой да се противопостави на мнението му.

— Подкрепям това становище, господин президент — обади се секретарят по отбраната и добави допълнителен аргумент за запазването на досегашния курс. — Цената, която ще поиска президентът на Иран, за да ни помогне в Ирак, ще е подкрепа за тяхната ядрена програма.

— Това няма да стане, докато аз съм президент — заяви Харисън и се обърна към своя прессекретар: — Никакви преговори.

Картината на смърт и опустошение в Сидни, предавана в Държавния кризисен център, внезапно се смени от водещия на Си Ен Ен, който обяви изявление на живо от Розовата градина в Белия дом. Образът на президента Харисън, застанал зад подиума с емблемата на Белия дом, изпълни екрана.

— Последните нападения показват, че тези терористи, мюсюлмански фундаменталисти, няма да се спрат пред нищо. Те мразят достойните и свободолюбиви хора, каквито са моите добри приятели в Австралия, и се опитват по всякакъв начин да пречупят волята ни. Опитват се да унищожат нас, нашата цивилизация и всичко, което тя представлява. Искам да уверя вас, скъпи австралийски приятели, и вас, мои сънародници, че ние няма да стоим и да гледаме от страни. Бог няма да остане безучастен, няма да позволи това да се случи. Ние печелим в Ирак. Печелим и в Афганистан и сега не е време да се предаваме. Печелим и войната с тероризма. Терористите губят по всички фронтове и ние ще продължаваме да се борим, докато всички те бъдат изправени пред съда.

Отказът на президента дори да помисли за промяна на политиката, която очевидно не работеше, накара и най-големите подлизурковци сред журналистическия корпус в Белия дом да поклатят глави.

— Няма изгледи Денвър Харисън скоро да започне преговори — отбеляза Къртис.

— Нито пък нашият министър-председател — додаде Кейт. — И двамата си приличат по ината.

— Но би трябвало да осъзнаят, че Кадир говори сериозно.

— Този Халид Кадир е необикновен човек — тихо каза Кейт.

— Високоинтелигентен и много по-умерен, отколкото смятат хората. Предполагам, че има и по-лоши неща от това да поговорим с него, за да видим дали може да се постигне някакво разбирателство — добави Къртис.

— Чудя се дали предупреждението му ще има някакво въздействие върху китайските управници, които измъчват своите граждани? — попита младата жена.

Първоначалната атака срещу китайското консулство в Кемпърдаун беше забравена от медиите, но важноста на тази мишена не бе убягнала на Кейт и Къртис.

— Трудно ми е да преценя. Китайците могат да бъдат не по-малко упорити от Запада и не ми се вярва да има някакво раздвижване по отношение на човешките права. Ще продължават да екзекутират

като едното нищо — размишляваше на глас той, — но ако решат, че това ще се отрази зле на игрите, може и да отстъпят. Не биха допуснали нещо да им попречи да организират най-добрата олимпиада в историята. Това е въпрос на престиж. Какво мислиш за алфа и за 137?

— Не съм сигурна за следващото предупреждение и за алфа, която сега влезе в играта — отговори Кейт, — но простото число 137 е интересно. Константата на фината структура на вселената е много близо до 1 върху 137.

Алфа, или константата на фината структура на вселената, е занимавала някои от най-блестящите умове в света на физиката от близо сто години. Понятието е въведено през 1916 г. от немския физик Арнолд Зомерфелд като константа, която характеризира силата на електромагнитната реакция. Разработени били няколко формули, като най-простата е:

$$\alpha = \frac{e^2}{4\pi\epsilon_0\hbar c} = 1/137.035$$

В нея „e“ е зарядът на електрона, „c“ е скоростта на светлината, а „h“ с чертичка е константата на Планк^[1]. Епсилон пък представлява диелектричната проницаемост, или въздействието на електрическо поле върху празното пространство.

— Без съмнение най-важното число във физиката — съгласи се Къртис. — Ако варираше дори съвсем малко, на тази планета нямаше да има живот. Чудя се какво ли иска да ни каже Кадир.

— Може би, че животът вече няма да бъде възможен — предположи Кейт. — Или има някаква връзка със самото число? Ако завъртиш алфата, получаваш 137, а ако Кадир говори за още по-смъртоносно и шокиращо нападение от проведеното срещу Сидни, може би ни заплашва с „мръсна“ бомба.

— Радиоактивните изотопи — подхвърли Къртис, проследявайки логиката на Кейт с нарастващ интерес.

— Точно така. Изотопите, имащи два елемента с масови числа 137 са барий и цезий. Ако някой от тях бъде преобразуван в радиоактивната му форма, Кадир ще получи съставките за „мръсна“ бомба — заключи Кейт.

— Надявам се да грешиш, но ще трябва да поработя по идеята ти. Последствията от „мръсна“ бомба в някой гъсто населен град биха били ужасяващи — замислено каза Къртис.

— Сега, щом ще летим обратно за Щатите от Мелбърн, трябва да се опитам да организирам някакъв превоз до там — предложи Кейт.

Почти час по-късно Кейт се облегна назад и се протегна доволно, след като получи потвърждение на онлайн резервацията.

— Ще пътуваме с експреса за Мелбърн — съобщи на Къртис, — но ми е неудобно да оставим хората тук сами.

— В Австралия само ще пречим — увери я той. — Ти си много по-ценна в „Халиуел“. Кога тръгва влакът?

— В 20:40.

— Двойно легло или единични? — попита Къртис с весело изражение. Дори в разгара на кризата той не губеше чувството си за хумор.

— Първа класа, но предлагаме само седалки. Тук няма „Ориент експрес“ — отговори Кейт и също се усмихна.

— Жалко, а аз се надявах да подремна — намигна ѝ той.

Вицепрезидентът, секретарят по отбраната и Дан Еспозито придружиха президента до Овалния кабинет. Държавният секретар не беше поканен.

— Господин президент, може би няма да е лошо да отскочите до Австралия, за да покажете на австралийците, че сме им благодарни за подкрепата — предложи Дан Еспозито, отклонявайки вниманието от заплахите на Кадир.

— За бога, Дан, те имат само трима души и едно куче в Ирак, а и Австралия е на гъза на географията. Дори да остане там само двадесет и четири часа, пътуването ще отнеме най-малко три дни — възрази натъртено секретарят по отбраната.

— Господин президент, не е важно колко хора са изпратили в Ирак — настоя Еспозито, поглеждайки хладно секретаря по отбраната, — важното е, че на коалиционните пилони има още едно знаме. В момента коалицията е твърде несигурна, а австралийският премиер изглежда доста смутен. Той е упорит и ще пренебрегне протестите, но ако сметне, че всичко това може да му струва изборите, ще се обърне

на сто и осемдесет градуса. Не можем да си позволим и австралийците да духнат като тъпите испанци и макаронаджиите. Оттеглянето им ще се отрази доста зле на подготовката на следващите избори — завърши Дан Еспозито, като издигна понятието „лицемерие“ на невиждани висоти.

— Господин президент, мисля, че Дан е прав — намеси се вицето в подкрепа на президентския съветник, което се случваше изключително рядко. — Те трябва да останат с нас и ако това изисква малко извиване на ръце, сега му е времето.

[1] Основна константа в квантовата механика, свързваща енергията на електромагнитната вълна с нейната честота. Наречена е в чест на Макс Планк, един от основоположниците на квантовата механика. — Б.пр. ↑

73.

Пекин

Пекин може и да беше построен в съгласие с древната система фън шуй, но за неудоволствие на Ал Фалид живееше с ритъма на декадентските градове на Запада. Двадесет етажа под неговата стая в петзвездния хотел на булевард „Вангфуджинт“, пекинският събрат на Пето авеню и Шанз-елизе, проточил се недалеч от езерото Синхай, площад „Тянанмън“ и Забранения град, туптеше с пулса на столица, равна по сребролюбие на Запада. Докато нощният живот в града набираше скорост, баровете и ресторантите със санпей ксиянойе — „дамите на трите съпровода“^[1], започнаха да се пълнят.

На следващия ден Ал Фалид трябваше да замине на изток за провинция Шандун и мечата ферма в Цинтао, където щеше да информира екипа си как да се подготви за окончателното решение. По-късно тази вечер щеше да влезе в интернет, за да му докладват как върви подготовката за второто и третото предупреждение. Ал Фалид не можеше да разбере защо Кадир не мине направо на окончателното решение, да пусне смъртоносния вирус и да унищожи китайските и западните неверници, но се придържаше към подхода с предупрежденията заради неохотното уважение, което изпитваше към ислямския философ. Може би Кадир се размеква, помисли си той, докато се подготвяше за пътуването. Успехът на второто нападение зависеше от спящите клетки на Ал Фалид по местата, където алфа щеше да се завърти, ако се появеше възможност. Но такава възможност не се появяваше често. За да увеличи максимално шансовете да се възползва от нея, в случай че се появи, Ал Фалид бе набелязал места в пет държави.

Британската клетка на „Ал Кайда“ беше наела апартамент близо до мястото, където неверникът е бил на 18 ноември 2003 година. Това беше първото му посещение след 1982 година, така че шансовете да се случи повторно вероятно бяха много малки.

Ал Фалид знаеше, че клетката във Франкфурт на Майн беше преодоляла първоначалните си затруднения с военната база „Рейн-

Майн“. По-късно я бяха затворили, което оставяше Шьонефелд като възможност. Членовете на клетката бяха наели апартамент, който покриваше района добре.

За московската клетка „Шереметиево“ отпадна. Когато ходиха там през ноември 2006 година, двамата неверници бяха предпочели „Внуково“.

Клетката в квартал Чаоянг на Пекин също беше готова, но и там го бяха виждали на големи интервали. Първия път — на 21 февруари 1972 г., посещението му бе отразено в заглавията по цял свят от онова време. Последният бе точно след тридесет години — на 21 февруари 2002. Така че оставаше петата клетка.

Ал Фалид знаеше, че малката клетка в Австралия проучва възможните места за окончателната атака, но шансовете ѝ за успех бяха много малки. Неверникът беше идвал в страната само три пъти през цялата ѝ история: на 23 октомври 1966, на 19 ноември 1996 и отново, съвсем за кратко, на 23 октомври 2003 година — точно тридесет и седем години след първото посещение. При последното му идване местните власти платиха за щетите сметка от тридесет милиона долара. Ал Фалид и водачът на австралийската клетка Ахмад Рахман, млад мъж със здраво телосложение и добре подстригана брада, мислеха еднакво. Шансовете са малки, но ако Аллах пожелае, със сигурност щяха да получат и друга възможност.

Ал Фалид се усмихна: „Когато алфа се завърти за първи път“. Загадката на Кадир беше превъзходна.

Ахмад Рахман стоеше на наблюдателния пост и веднага отхвърли това място. Въпреки че то се издигаше над целта и осигуряваше пълна видимост към нея, ако се появеше възможност, слугите на неверника със сигурност щяха да изпратят патрули и тук. Ахмад огледа района мишена, а после завъртя бинокъла към по-малкия хълм на юг. Той предлагаше по-малко възможности, тъй като се издигаше точно над една казарма.

Ахмад подкара обратно по тесния, извиващ се път към планината, после зави наляво и пое по магистралата, която свързваше града с източните му предградия. Продължи по пътя, докато стигна до табелата, която търсеше. Паметникът на загиналите при самолетната

катастрофа беше близо до върха на хълма в средата на боровата гора, но когато Ахмад се изкачи по черния път, той се оказа затворен. До заключената с масивен катинар бариера, която препречваше пътя, имаше табелка с надпис „Охранителна фирма Уилсън“ и телефонен номер.

Ахмад паркира своя старичък модел джип „Чероки“ и пое пеша, като взе със себе си картата и бинокъла. Ако някой го попиташе какво прави тук, щеше да обясни, че се разхожда из гората.

Четиридесет минути по-късно стигна до мястото сред борове, но и то не беше много подходящо. Обхватът беше наред, но видимостта куцаше и нещо по-лошо, боровата гора беше по-рядка, отколкото бе предполагал. Ако неверниците патрулираха из този район, можеха да го открият. Ахмад огледа планинската верига в далечния край на района мишена и фокусира бинокъла върху едно лозе на около пет километра от едната страна на хълма.

Докато се връщаше обратно към джипа, ръководителят на групата размишляваше, че от всички мишени на света тази беше най-открита и най-трудна за защита. На юг се показва подножието на друга планинска верига, където той вече бе избрал позиция, в случай че се наложеше атаката да се проведе оттам.

Ахмад се насочи обратно към магистралата в добро разположение на духа. Ако времето предоставеше удар от север, хълмовете над лозето изглеждаха многообещаващи.

Ал Фалид си наля минерална вода и насочи вниманието си към третото предупреждение, за което особено важен щеше да бъде цезиевият хлорид. Никак не беше лесно да се открие в силно радиоактивната му форма, но Халид Кадир се бе справил с този проблем.

Лъчевата терапия използваше радиоактивни източници за лечение на туморите и се практикуваше широко в развитите страни, а в целия свят тези апарати бяха над десет хиляди. Те използваха като радиоактивен източник кобалт 60. Тъй като е метал, кобалт 60 не можеше да бъде използван за аерозолна атака, но Кадир обясни на Ал Фалид, че по-раншните модели на апаратите са използвали преработен цезиев хлорид, и му нареди да намери такива. Много от тях бяха

подарени на страни от Третия свят с най-добри намерения като част от всякакви програми за подпомагане. Тези страни обаче имаха доста неефективно счетоводство и още по-слаба отчетност при бракуването на апаратурата.

През 90-те години в Гояния, Бразил, бяха прегледани повече от сто хиляди души, подложени на радиация, след като някакви вехтошари проникнали в изоставена сграда. Те разглобили стария апарат за лъчева терапия, който открили там, и изнесли някакъв прах, който светел в смъртоносно синьо. Този прах бил цезий 137.

„Чърчил“ бе успял да осигури една пратка от осем глави за лъчева терапия от пристанище Арика в Чили и още шест от Уевак, Папуа, Нова Гвинея. Благодарение на връзките на Ал Фалид в Грузия към това количество беше добавен и един много по-голям товар. Цялата наличност бе достатъчна за шест големи бомби, които можеха да се пренесат в раници. По две за всеки от градовете, които Халид бе наредил да бъдат нападнати, ако Западът пренебрегне второто предупреждение.

Ал Фалид дръпна пердетата, за да се скрие от ярките светлини и шума от улиците долу, и горещо си пожела Западът да пренебрегне следващите две предупреждения. Лично той не би избрал Пекин за последното нападение, но олимпийските игри действително бяха силен магнит. Бе уверен, че предвижданията на пекинските власти за броя на очакваните гости ще се окажат точни. През критичните две седмици в града щяха да се струпат повече от три милиона зрители, атлети и официални лица. С изключение на верните воители на Аллах, Всемилоствивия и Милосърдния, които щяха да бъдат ваксинирани, западният свят и другите неверници щяха да бъдат изтрети от лицето на земята.

[1] Един от седемте класа проститутки в КНР, който обслужва гости на караоке барове и подобни увеселителни заведения. — Б.пр. ↑

Сградата на парламента, Канбера

Четиридесет и осем часа след нападението срещу Сидни новината за краткото посещение на американския президент в Канбера беше посрещната със смесени чувства.

— Поради съображения за сигурност американците не искат посещението да се обявява до последния възможен момент — каза министър-председателят и огледа министрите от кабинета около масата. — Така че засега да си остане между нас.

— Мамка му — промърмори директорът на изборната кампания на Либералната партия, който седеше на мястото си до стената в правителствената заседателна зала. Предстояха избори, за които се тревожеше, а със Сидни в развалини визитата на американския президент беше последното нещо, което му трябваше. — Господин премиер, няколко въпроса — обади се той, решен да направи всичко възможно, за да отложи посещението, но съвсем предпазливо, съзнавайки упоритата вярност на своя началник към великия и могъщ съюзник на Австралия. — Моите проучвания показват, че президентът Харисън не се приема много добре от електората, така че идването му ще бъде коз за опозицията. Като се има предвид подготовката за подобно посещение, ние няма да успеем още дълго да пазим тайната.

— Белият дом настоява визитата да се запази в тайна и аз се съгласих — ядосано отговори министър-председателят. Напрежението от последните два дни ясно си личеше.

Сидни направо бе спрял да функционира. Централната делова част на града беше буквално откъсната от северното крайбрежие, транспортната система бе в хаос, а движението — задръстено. Голямата болница „Роял“ на северния бряг и деловият квартал в северната част бяха изолирани. Хиляди хора бяха уволнени, а водолазите още вадеха трупове от наводнените тунели. Австралийската борса се бе сринала заради опасения от бъдещи атаки. Лондонската борса и Уолстрийт също претърпяха доста загуби. Икономиката на щата беше разбита и заплашваше да повлияе на

националната. Гневът от тесните връзки на Австралия със Съединените щати растеше, но министър-председателят упорито отказваше да дистанцира страната от политиката на президента Харисън.

— Посещението на президента Харисън няма да се обявява, докато аз не кажа — нареди премиерът и закри заседанието на кабинета.

На следващия ден до снимките с опустошенията от касапницата в Сидни вестник „Сидни Морнинг Хералд“ публикува на първа страница и една колонка със заглавие:

„ПРЕЗИДЕНТЪТ ХАРИСЪН ЩЕ ПОСЕТИ КАНБЕРА“

Мишел Жилард беше една от журналистките с най-добрите връзки в страната. Тя се добра до сензационната новина и я публикува ексклузивно за завист на голяма част от колегите ѝ в парламентарната журналистическа галерия. Новината за предстоящото посещение само допълнително отчужди австралийците, шокирани от проведената срещу тях атака заради неотклонната подкрепа на политиката на американската администрация, презирана във все повече части на света.

Ахмад Рахман си купи вестници от будката в търговския комплекс „Айнсли“. През последните осемнадесет месеца завербуваният от Ал Фалид младеж и другите двама членове на клетката бяха наели къща в тихото, залесено предградие близо до Паметника на загиналите във войните австралийци. Те не общуваха много, работеха на смени в телефонен клиентски център, никога не пропускаха датата за плащане на наема и се стараеха животът им да изглежда напълно нормален. За съседите си бяха обикновени млади мъже в добра форма, които се интересуваха от разходки в планините.

Когато Ахмад прочете репортажа на Мишел Жилард за предстоящата визита на президента Харисън, той отпрати безмълвна благодарствена молитва към Аллах. Възможността, за която петте клетки по света се подготвяха и молеха, се беше паднала на него. След десет дни президентът на Съединените щати щеше да бъде в Канбера само за двадесет и четири часа, но Ахмад бе уверен, че това ще бъде напълно достатъчно.

„Президентът ще се придружава от шестстотин и петдесет души антураж и се очаква да вечеря с министър-председателя в «Лодж», съвсем близо до американското посолство, където ще отседне. На следващия ден, преди да отлети следобед от Канбера, президентът ще се обърне към двете камари на парламента. Австралийската федерална полиция отказва да коментира, а Министерството на отбраната не отговаря на обажданията на «Хералд», но източници, близки до участващите в планирането, подсказаха, че повече от петстотин полицаи ще бъдат подкрепяни от тактическата щурмова група на специалните части, както и от специалисти от армията и полицията, обучени да се справят с химични или биологични заплахи. Очаква се хиляди да протестират, но те ще бъдат държани настрана от резиденциите и от парламента, който ще остане затворен за обществеността по време на президентския престой. Кабинетът на премиера отказва да потвърди или отрече предстоящото посещение.“

Ахмад се усмихна. Когато едно правителство отказва да потвърди или да отрече, това означава, че информацията е вярна.

75.

Цинтао

Пътуването до Цинтао в провинция Шандун на близо осемстотин километра югоизточно от Пекин отне цял ден, но това не безпокоеше Ал Фалид. Той настоя да тръгнат много рано и шофьорът му се справи лесно с хаотичния трафик в Пекин. След като се измъкнаха от гъстия смог на столицата, те поеха на югоизток по огромните равнини на Северен Китай, където от векове селяните отглеждаха жито, памук и царевица. По обяд стигнаха до Хуан Хъ, голямата Жълта река, а малко по-късно и до град Инан, провинциалната столица. На югоизток величествено се издигаше свещената планина Тайшан, а на юг лежеше Куфу, родното място на Конфуций.

След кратка почивка и обяд от пържен ориз със зеленчуци от една крайпътна сергия до централната гара, те поеха на изток към кипящото от живот пристанище Цинтао.

Мръкна се и подкараха по виещия се път в подножието на Лао Шан, древна даоистка планина на четиридесет километра източно от пристанището. Кадир е прав, размишляваше Ал Фалид, докато шофьорът караше по черния път сред гъстата борова гора. Мечата ферма е последното място, в което властите биха заподозрели терористична дейност.

На следващата сутрин Ал Фалид стана рано и тръгна на разходка, за да огледа околността. Теренът с големина два хектара, разположен върху склона на Лао Шан, беше скрит от погледите. Жилищата се намираха в ниска, мръсна сграда на върха на склона. Чак до края на терена в ниското се издигаха борове, а мечкарникът бе ограден с кирпичена стена. Някога, когато германците бяха окупирали Цинтао по време на боксерското въстание, мястото е било използвано за муниционен склад. Сега в тесните клетки на фермата невъобразимо

страдаха кротки азиатски черни мечки заради болките от постоянно отворените жлъчни канали.

В далечния ляв ъгъл на терена се издигаше друга мръсна сграда, която подслоняваше административните помещения. Повечето от работниците бяха китайци, включително управителят на фермата, Пън Ю, нисък, жесток и много подкупен селянин, който работеше в мечи ферми, откакто бе напуснал училище на десетгодишна възраст. Днес служителите бяха освободени, а сградата беше заета от десетима от най-добрите хора на Кадир. На тях бе поверено организирането на екипите, които щяха да пуснат смъртоносния вирус ебола-шарка във вентилационните системи на десетина ключови сгради в Пекин. Оставаше хората да бъдат ваксинирани. Това щеше да бъде направено след пристигането на ваксината и шишенцата с вируса.

— Надявам спал добре, господин Флид — каза Пън Ю на развален английски, когато срещна арабина пред жилищната сграда.

— Благодаря, да. Кога за последен път изпратихме на генерал Хо мечка жлъчка?

— Отдавна. Иска още?

Ал Фалид кимна.

— Погрижи се шофьорът да получи пакет в лед, преди да тръгне утре сутринта. Може лично да го достави. И гледай да е от млада мечка.

Пън Ю тръгна към вонящата сграда, където от години стояха затворени мечките, взе един тъп нож и катетър и се върна в помещението с клетките. Без да обръща внимание на дълбоките стенания на по-възрастните животни, Пън Ю прекара тънко въже през предните и задните крака на най-младата мечка и го завърза за клетката.

— Това е типична система за кондициониране на въздуха — обясни Ал Фалид на младите уйгури, събрани около голяма маса в задната част на жилищната сграда. — Веществото ще дойде в такива шишенца — каза той и повдигна шишенце с оцветена в розово вода. — Нашите хора трябва да бъдат обучени как да си осигурят достъп до тръбите на системата в съответната сграда. Ще ви бъде дадена поредица от дати, на които можете да нанесете удара. Като изключим

летището, не е важно кой ден ще изберете за останалите обекти — добави, докато гледаше към водача на групата, определена за пекиния хотел „Капитол Интернешънъл“. — Летището трябва да бъде нападнато в три поредни дни в началото на игрите, за да се постигне максимален резултат.

Внезапно инструктажът беше прекъснат от пронизителния вой на най-младата мечка. Болезнените ѝ писъци се понесоха нагоре по хълма, докато Пън Ю атакуваше корема ѝ с тъпия нож.

Канбера

Посещението на президента на Съединените щати беше отразено възможно най-широко в националните медии. Въпреки че протестите срещу участието на Австралия в катастрофата, в каквата се бе превърнала инвазията в Ирак, бяха сред най-големите в историята на страната, възмутените граждани бяха държани настрана от упорития президент Харисън и инатливия министър-председател, които в момента провеждаха последен обмен на мнения преди края на визитата.

Ахмад Рахман видя патрула, който навлезе в боровата гора петстотин метра по-надолу от неговото скривалище над лозето, и замръзна. Следеше войниците с бинокъла си, докато изчезнаха от погледа му. Когато се обърна към другите двама членове на клетката, направи знак с палец надолу — сигнал за врагове. Командосите се изкачваха по хълма към мястото, където бяха членовете на клетката.

Клетката на „Ал Кайда“ беше на позиция от три дни и когато първите лъчи на слънцето огряха евкалиптовите дървета по източните хълмове, Ахмад Рахман провери камуфлажа около скривалището и грижливо смени всички увехнали евкалиптови клонки. Пукнатината в скалите над лозето не беше дълбока, но достатъчна да побере тях тримата заедно с ракетите „Стингър“, донесени преди Ахмад да прецени, че районът ще бъде претърсен, за да се осигури безопасността на президента Харисън.

При по-раншните си разузнавателни походи Ахмад осъзна, че проблемът, пред който бяха изправени войниците, заели се да защитават президента, беше всъщност географски. Като се изключи новото строителство около летището на Канбера и удължаването и укрепването на писта 35, този район на летището не се бе променил много от април 1940 година, когато от тогавашната малка военновъздушна база излитаха и кацаха самолети DC-3. По откритите

полета все още пасяха коне и добитък, а цялото летище беше заобиколено от гъсто залесени хълмове и планини. За да се претърси щателно толкова голям район, щяха да са нужни много повече войници от отделените за кратката двадесет и четири часова визита. Ахмад беше взел предвид и това. Предишния ден един патрул беше минал на сто метра от скривалището им, но не стигна до тях. А сега се появи още един.

Рахман огледа района зад летището. На около километър в северна посока една патрулка беше спряла движението по Маджура Лейн, голяма артерия за летището, която го заобикаляше и свързваше предградията на Канбера с магистралата за Сидни. От южната страна беше затворена друга магистрала и колите стояха на опашка, дълга няколко километра. По-близо до града, по маршрута, който президентът щеше да използва, за да стигне до летището, бяха разположени десетки полицейски коли. Вероятно президентът вече е тръгнал, помисли си Рахман и се премести при двамата млади мъже, за да провери за последен път ракетите. После отново насочи бинокъла към боровата гора под него. Патрулът беше по-близо и все още вървеше нагоре по планинския склон към тях. Рахман фокусира бинокъла отново към района точно пред контролната кула на КАВС — Кралските австралийски военновъздушни сили. Районът от другата страна на пистата край цивилните терминали беше под строга полицейска охрана. Като допълнение към полицейското присъствие, бяха разположили екипи снайперисти, а на ключови позиции в района на летището и в близките хангари — щурмови екипи на специалните части. Водачи с кучета патрулираха специалния периметър, очертан около самолета на президента и цистерните за презареждане.

Ахмад завъртя бинокъла от цивилното летище към дългия път, който водеше към военновъздушната база. Полицаи на мотоциклети с проблясващи сигнални лампи ескортираха голяма бяла лимузина, на чийто преден капак се вееше австралийското знаме. Премиерът и неговата жена, помисли си Ахмад, докато фокусираше бинокъла още по-на юг. Няколко полицейски мотоциклета водеха кортежа, който вече беше стигнал до изхода от главната магистрала. Черните събърбани бяха следвани от два бронирани кадилака. Ахмад знаеше, че те са част от „обезопасения пакет“, предназначен да се откъсне от десетте коли и останалата част от кортежа зад тях, ако бъдат нападнати. Единият беше

примамка, но и двата имаха системи за поддържане налягането в гумите, херметизиращи системи за защита срещу химична или биологична атака и повече от дванадесет сантиметра броня за защита на президента от противотанкови гранати.

Ахмад отново погледна към боровата гора. Войниците се приближаваха.

— Вече са тръгнали — обяви главният стюард на президента Харисън. — Президентът и първата дама ще пристигнат след няколко минути.

— Слава богу — измърмори един от журналистите, придружаващи президента. Разговорите му с австралийския министър-председател за опустошението на Сидни и подкрепата на Австралия за Америка в Ирак бяха продължили много по-дълго от предвиденото.

Журналистите и другите служители чакаха вече цял час на определените за тях места в задната част на „Еър Форс 1“.

— Канбера, наземен контрол, тук „Еър Форс 1“, искам разрешение за пуск на двигателите.

— „Еър Форс 1“, имате разрешение.

Главният пилот на президента, полковникът от авиацията Майк Мънро, се протегна към безбройните ключове на контролния панел над главата му.

— Стартирай номер четири.

— Клапаните отворени — отговори помощник-капитанът.

— Затвори, завъртане, налягане на маслото. — Инженерът видя, че индикаторът за налягането на маслото изгасна. Това беше процедура, която екипажът можеше да изпълни и насън.

— Номер четири стабилизирани, стартирай номер едно — заповяда полковник Мънро, доволен, че поредицата индикатори за деснобордовия двигател от външната страна сочат, че той работи нормално.

— Гвардия, за почест! — Почетната гвардия от сто войници отдаде отсечено чест.

На хълма зад Кралската военна академия оръдията на церемониалната артилерия забоботиха над столицата. Генерал-губернаторът, министър-председателят и техните съпруги стояха на пистата, когато президентският самолет започна да рулира.

— Контролна кула, Канбера, „Еър Форс 1“, готов.

— „Еър Форс 1“, имате разрешение за незабавно излитане от писта 35, свържете се с въздушен контрол, когато сте във въздуха. Беше удоволствие да ни гостувате. Приятен и безопасен полет.

— „Еър Форс 1“, благодаря, приятен ден.

Майк Мънро закара президентския самолет до централната бяла линия на пистата, натисна спирачките и отвори дроселите наполовина, позволявайки на двигателите да наберат обороти. Удовлетворен, той освободи спирачките и бавно бутна и четирите дросела напред.

— Осемдесет взела — обяви помощник-капитанът. — V едно^[1].

„Еър Форс 1“, алфата сред самолетите на този свят и символът на престижа и могъществото на Съединените щати на Америка, бе преминал точката, когато полетът можеше да бъде прекъснат.

— V две... — отчете по завъртялата се скала помощникът. Алфата се беше завъртяла за първи път.

Ахмад Рахман погледна нервно надясно. Сега войниците бяха само на стотина метра от позицията им. Един-двама от тях в нарушение на заповедта се обърнаха да гледат как излита президентският самолет.

— Не стреляйте, докато не ви кажа — каза Ахмад толкова високо, колкото посмя.

Бяха се упражнявали много пъти за този миг, но той почувства как сърцето му блъска, докато наблюдаваше приближаването на „Еър Форс 1“. Това беше моментът на най-голяма уязвимост за всеки самолет. Голямата машина се движеше толкова бавно, та човек можеше да си помисли, че ще падне. Ахмад трябваше да потисне желанието си да стреля веднага.

Той изчака, докато самолетът мина тромаво покрай тях.

— Аллах акбар! Едно, две, три, огън! — отброи той.

Трите модерни ракети с топлинно насочване излетяха от пусковите тръби и миг по-късно двигателите им заработиха.

Високият звук в слушалките на „Еър Форс 1“ изпрати студени тръпки по гърбовете на пилотите, защото сензорът за ракетна атака започна да примигва на табло. За разлика от обикновените боинги 747 президентският беше оборудван с най-съвременна защита от ракети, а екипажът бе обучен точно за подобен случай. Полковникът от военновъздушните сили Майк Мънро реагира на мига и бутна ключето, за да задейства лъч от модулирана инфрачервена енергия, предназначен да поеме приближаващата ракета и да я обезвреди.

— Топлинни примамки! — нареди той спокойно.

— Пуснати.

— Метални ленти.

— Пуснати.

Сложната система за противовъздушна защита на „Еър Форс 1“ може би щеше да е достатъчна, ако самолетът не летеше толкова ниско и ако ракетите не бяха три, а една или най-много две. Едната от тях беше объркана от инфрачервената защита на самолета, а втората — от внезапната поява на топлинните примамки. И двете пропуснаха целта и избухнаха на около километър над военен полигон, разположен на север от летището. Първата ракета обаче стигна до вътрешния двигател на левия борд на самолета и го взриви в ослепително кълбо пламъци.

Майк Мънро отчаяно се опитваше да възстанови контрола над улучения самолет, но с почти напълно отнесено ляво крило тежкия боинг 747 се килна назад и се понесе спираловидно надолу.

Зареденият с гориво „Еър Форс 1“ се стовари на земята под ъгъл от четиридесет и пет градуса и избухна в опустошителни пламъци.

Лицата на участвалите в церемонията по изпращането станаха пепеляви. Дебел стълб дим се издигаше от северната част на летището, пожарните летяха към подходите за района. Огнеборците бързаха с мрачни лица, защото знаеха какво ще намерят. Милиарди хора щяха да гледат по телевизията безкрайното повторение на кадрите с дебелия стълб дим, издигащ се над евкалиптовите дървета.

[1] Минималната скорост, с която самолетът може да излети дори при повреда на основен двигател. — Б.пр. ↑

Овалният кабинет, Белият дом, Вашингтон, окръг Колумбия

Ден след като кадрите, шокирали Америка, бяха показани по цял свят, ги последва съвсем различна картина, която накара арабските и мюсюлманските общности да потръпнат. Както вицепрезидентът Линдън Джонсън след убийството на президента Кенеди, така и вицепрезидентът Болтън повтаряше думите на президентската клетва след председателя на Върховния съд:

— Аз, Уилям Чарлс Болтън, се кълна тържествено... че честно ще изпълнявам задълженията на президент на Съединените американски щати... И с всички сили ще спазвам, предпазвам и защитавам конституцията на Съединените щати... да ми помага Бог.

— Успех — пожела председателят на Върховния съд.

За разлика от нормалното встъпване в длъжност, което ставаше на стъпалата на Капитолия, сега нямаше оркестър, а ръкоплясканията на малката група присъстващи в Овалния кабинет бяха вяли. Веднага щом те се разпръснаха, новият президент се настани на стола зад писалището.

— Сега ще покажем на мюсюлманите и жълтите кой е шефът — измърмори той, недоволен, че причината да получи поста бе смъртта на президента. Не, той не скърбеше за бившия си началник. Винаги беше смятал, че президентът Харисън е слаб и нерешителен. Просто предпочиташе сам да бъде спечелил изборите. — Нека видим дали тия педали от Капитолия ще критикуват войната в Ирак — каза си той.

— Искам информация докъде сме стигнали с назначаването на вицепрезидент — нареди президентът, след като повика в Овалния кабинет правния съветник на Белия дом и Дан Еспозито.

Първата задача на Болтън беше за поста на вицепрезидент да бъде избран подходящ човек. Някой, който нямаше да го засенчва като стил и способности, а ще го подкрепи да се възползва от наново избухналото възмущение заради свалянето на „Еър Форс 1“. Вторият му приоритет беше веднага да започне кампания за спечелването на номинацията на Републиканската партия за кандидат-президент.

Разбира се, местата на двата приоритета можеха да се разменят. Знаеше, че Халиуел е амбициозен и иска да се кандидатира, така че бързо трябваше да осуети тази заплаха. Болтън смяташе изцяло да се възползва от това, че вече е заел поста. Същевременно съзнаваше, че това не означава непременно да го изберат, както установи и Форд през 1976 година, когато Картър го победи.

— Господин президент, Двадесет и петата поправка ви позволява да назначите когото пожелаете.

Болтън кимна. Обмисляше дали да не назначи Халиуел. Не защото го искаше на този пост, а защото очакваше той да попречи на президентските му амбиции. Ако станеше вицепрезидент, Халиуел нямаше да посмее предизвика действащия президент.

— Разбира се, независимо от това кого номинирате, той ще трябва да бъде одобрен от Сената и Конгреса — продължи правният съветник. — Господин президент, ще ми позволите ли да изкажа мнението си? В тези неспокойни времена ще бъде разумно да изберете човек, който няма да бъде подложен на прекалено силен обстрел от Капитолия. — Думите му прозвучаха, сякаш беше прочел мислите на своя началник.

Болтън изръмжа. Може би Халиуел не бе чак толкова мъдър избор. Като собственик на компания в негово лице демократите щяха да получат подарък, особено ако вземе да изскочи и собственият му портфейл с акции. Във всеки случай китайците нямаше да изчезнат скоро и като президент той щеше да има много по-голяма възможност да направи нещо повече от своя предшественик. Може би Халиуел щеше да е много по-полезен там, където си беше и сега. На първо време Болтън щеше да остави поста свободен. В края на краищата, след падането на Никсън са били нужни повече от пет месеца, за да одобрят Рокфелер.

— Това е всичко — каза той и освободи своя юридически съветник. — Еспозито, имам намерение да се кандидатирам за номинацията на републиканците — заяви с равен глас, след като правистът си тръгна. — И имам намерение да спечеля. Ако цениш работата си тук, гледай да се получи.

— Господин президент, вече имам план. С удоволствие ще ви запозная с него след погребението на президента Харисън и другите ви важни задачи.

След ненавременната смърт на президента Харисън Еспозито не се съмняваше, че положението му е доста несигурно. Смяташе да се преструва, че подкрепя титуляря, но много скоро щеше да предложи помощта си на Халиуел.

78.

Ситуационната зала, Белият дом, Вашингтон, окръг Колумбия

Том Макнамара, заместник-директорът на ЦРУ по операциите, и Къртис О'Конър имаха замислен вид, докато се приготвяха да гледат излъченото от „Ал Джазира“ трето и последно предупреждение на д-р Халид Кадир. Те не бяха единствените. Ал Фалид се беше върнал в Съединените щати, влизайки в страната с американския си паспорт, без да бъде разкрит от системата.

Президентът Болтън свика военния кабинет, но сега хората в Ситуационната зала под Овалния кабинет бяха по-малко. Болтън нямаше да търпи дискусиите, които се разгаряха по времето на президента Харисън. Още от началото беше заявил, че в съвета ще участва само един представител на разузнаването — новоназначеният директор на Националното разузнаване. Болтън имаше много ясна визия накъде върви и нямаше никакво намерение разни анализи на разузнавателни данни от ЦРУ и особено агенти като онзи Къртис О'Конър да му мътят водата. Дан Еспозито побесня, когато го изключиха и му наредиха да се съсредоточи върху преизбирането на президента.

— Алфа се завъртя за първи път, скоро ще се завърти отново и основното число 137 ще развърже своята ярост — започна Кадир. Както обикновено, държането му беше спокойно и умерено. — Както свидетелства великият пророк, мир нему, загубата на всеки живот е злочестина, но още по-голяма е тя, когато решението е във вашите ръце. Ние не искаме да променяме вашето общество, но вие смятате, че имате право да промените нашето. Вашите водачи говорят за налагането на демокрация при нас. Ала във вашите демокрации вие разрешавате прословути затвори като „Абу Гариб“ и „Гуантанамо“, където гният хора без всякаква надежда за справедлив процес. Някои са там от пет години. Положението на мюсюлманите в Китай е подобно и там мъченията са всекидневие. Започваме да се чудим дали свободата и човешките права са привилегии, достъпни за всички, или само за хората, които са съгласни с вашите правителства и техния

империалистически светоглед. — Кадир направи пауза, за да остави думите му да окажат своето въздействие. — Нашите искания са прости и справедливи. Първо, искаме да видим края на страданията на палестинския народ и създаването на жизнеспособна и благоденстваща палестинска държава, която да живее в мир със своите съседи. Второ, искаме да изтеглите своите войски от нашите свещени земи. Нямаме право да използвате военна сила, за да осигурите петрол за вашите лакомни джипове. Трето, искаме да оттеглите подкрепата си за корумпираните режими като тези в Саудитска Арабия и Египет, където хората са преследвани. Четвърто, Западът да престане да си затваря очите за непрекъснатите убийства на невинни мюсюлмани и на други обикновени граждани от правителството в Пекин. Китайците гледат на олимпийските игри като на пропуск за цивилизованото общество. Ако вие на Запад продължавате да подкрепяте тази проява, без да изисквате свободата на словото и на религията, която толкова усърдно желаете да наложите на Близкия изток, ще платите ужасяваща цена. И накрая, искаме да постигнем споразумение, че вие ще престанете да се бъркате в работите на исляма, както и ние не искаме да се бъркаме в работите на християнството. Имате избор. Можете да седнете и да преговаряте за мира, който всички ние желаем, или ще ни срещнете отново, когато алфа се завърти за втори и последен път. Това е последното предупреждение за вас.

Никой не проговори. Членовете на кабинета много искаха да чуят гледната точка на новия президент, но малцина бяха подготвени за онова, което последва.

— Тия малки копелдаци ще съжаляват за нахалството си — изрече президентът Болтън. После се обърна към председателя на началник-щабове. — Искам доклад колко скоро можем да удвоим въоръжените сили — нареди той.

Председателят на Съвета на началник-щабове положи усилия да скрие тревогата си.

— Господин президент, това ще наложи връщането на военната повинност.

— По дяволите, генерале, зная това! — изсъска президентът Болтън и стовари юмрук на масата. — Нека изясним нещо — продължи той, а студентите му очи се впираха последователно във всеки член на кабинета. — Това е война и този кабинет ще бъде много

по-различен от последния. Край на дебатите. Никакви бариери и ограничения, стига отрицателни анализи. До края на тази година има още само няколко седмици, но когато в началото на следващата направя обръщението си за състоянието на нацията, искам да очертая поставянето на целия народ на бойна нога — изпръхтя президентът, уверен, че ще успее там, където предходникът му се беше провалил. — Страната ни е изправена пред две заплахи и ако не се оправим с тях и не ги смажем, те ще разрушат нашата цивилизация, такава, каквата я познаваме. Първата е ислямът. Ислямисти вече се кандидатира за конгреса и парламентите на други страни, като Австралия например. Ако тия малки копелета успеят да се наложат, ще набутат всички ни в някоя шибана джамия, за да се молим на всеки час, а жените ни ще се препъват наоколо, увити в чаршафи. Няма да стоя и да гледам как се случва това. Няма да оставим проблема на няколко хиляди души в армията, цялата нация ще бъде вдигната да се бори срещу исляма, а това означава да подхванем Сирия и Иран — добави той и отново се обърна към председателя на Съвета на началник-щабове. — Искам вашето мнение за нападението срещу тези две държави. Ако президентът на Иран си мисли, че може да разработи ядрено оръжие, за да изтрие Израел от картата, ще преживее малка изненада. Планове трябва да включват и възможностите за нахлуване на сухопътни части. Междувременно в Персийския залив трябва да бъде разположена още една бойна група на атомен самолетносач.

Болтън държеше да бъде сигурен, че предизвикателното му военно послание ще бъде разбрано напълно.

Лондон

Изправен пред непреклонността на Запада и мълчанието на Китай по темата за човешките права, Кадир неохотно заповяда на Ал Фалид да осъществи плановете за второто завъртане на алфа в рамките на седем дни.

Подобно на лондонските атентатори, които на 7 юли се срещнаха на метро спирка „Лутън“, преди да вземат влакчето за Кингс Крос и после да се разделят, за да взривят бомбите в раниците на гърба си, и клетката на Кадир в Лондон също се състоеше от местни. Всичките ѝ членове бяха второ поколение британци, завършили едни от най-добрите университети в страната. Имаше дори един възпитаник на Оксфорд и носител на Синята награда за най-добър играч по крикет. Единственото общо между тях беше вярата. Всички бяха мюсюлмани, разгневени заради отношението към тях в собствената им страна и лъжите на британското правителство за нахлуването в Ирак.

Първите думи в сайта на „Лондонска вода“ бяха любезно предоставени за четене на всички клиенти: „Главният воден кръг на Лондон е една от най-добре пазените тайни“. Тази ирония не беше убягнала на хората на Кадир, готови да умрат за своя духовен лидер в новия джихад, който заливаше Европа. Картата на „Лондонска вода“ показваше в подробности 83-километровия тунел, изкопан под Лондон. Там се посочваха местонахожденията на модерните пречиствателни станции в Ашфорд Комън, Уолтън и Хемптън и на всички центробежни помпи в Холанд Парк, Батърси и Брикстън. „Лондонска вода“ осигуряваше и безплатен диск, който хората на Кадир бяха гледали безброй пъти. Те имаха свой човек, който работеше в модерната пречиствателна станция в Хемптън. И бяха готови да нанесат удара.

Махмуд ал Масри, водачът на клетката, и нейните членове бяха обзети от възторг. Бяха гледали видеозаписа на д-р Кадир и сърцата им се изпълниха с възхита към човека, който можеше да опустоши град като Сидни и да свали най-известния самолет в света. Могъществото

на исляма беше във възход и времето беше подбрано много точно. След седмица Лондон щеше да бъде домакин на рок фестивал, организиран под формата на събрание за мир, което беше наречено „Скали на мира“^[1]. Някои от най-известните групи се бяха съгласили да участват и площад „Графалгар“ щеше да бъде претъпкан. Преди да се издигнат преградите и да се поставят детекторите за оръжия, в четирите прочути фонтана щяха да бъдат разтворени хиляда топчета от светещия в синьо цезиев хлорид. Цветомузиката от сцената щеше да се смеси с неговите смъртоносни лъчи.

Освен това Махмуд планираше да пуснат още две хиляди топчета в две от пречиствателните станции, а последните четири хиляди да взривят в три раници. Най-малката щеше избухне колкото е възможно по-близо до китайското посолство на Портланд Плейс. Махмуд беше проучил подробно района. Посолството се намираше в центъра на Лондон, близо до Риджънтс Парк, Броудкастинг Хаус, главната квартира на Би Би Си, и до една от най-известните черкви на неверниците — „Ол Соулс“ на любимия архитект на крал Джордж V Джон Неш. Мястото беше съвършено избрано.

Махмуд предвиждаше втората раница да бъде взривена в един от известните паркове на Лондон. Окончателното решение в кой точно зависеше главно от вятъра, но поради размерите и централното му местоположение Махмуд клонеше към Хайд Парк.

Последната раница щеше да бъде взривена върху покрива на сграда в Лондонското сити. Осемте ръждясали глави за лъчева терапия все още лежаха под леглото в стаята за гости в наетия от водача апартамент в Лийдс. Всеки член на групата знаеше, че ще умре, щом главите бъдат разглобени, но те с нетърпение чакаха следващия живот, когато щяха да се присъединят към своя велик пророк. Живот, в който нямаше да ги преследват в собствената им страна. Живот, в който нямаше да са принудени да гледат по новините как Западът избива братята и сестрите им в Ирак и Ливан.

Членовете на групата едновременно разгънаха молитвените си килимчета в дневната на своя водач и се обърнаха към Мека.

— Аллах акбар! Бог е велик! — подхвана той и останалите подеха молитвите.

В другия край на света другите две клетки на Кадир приключваха подготовката за останалите нападения. Първата

действаше в един от най-големите градове в Съединените щати, а втората — в страна, която беше сред най-верните съюзници на САЩ.

[1] Игра на думи — rock на английски значи и рок музика, и скали. — Б.пр. ↑

80.

Овалният кабинет, Белият дом, Вашингтон, окръг Колумбия

— Вторият проблем е Китай — продължи Болтън, вторачен в държавния секретар. Подобно на всички останали в помещението, последният усещаше, че му остава малко време на поста, и затова си държеше езика зад зъбите. — Искам веднага да се подготви анализ на заплахите и в него да се включи и вероятното им влияние в космоса. Космосът е жизненоважен за защитата на Съединените щати и за да няма недоразумения, докато аз съм в Белия дом, ние ще го контролираме. Всяка заплаха срещу нашите сателити първо ще бъде отстранявана, а после ще задаваме въпроси. — Болтън огледа залата, готов да се изправи срещу всеки, който посмее да не се съгласи с него.

Китай вече бе дал предупредителен изстрел срещу космическата програма на САЩ, когато изстреля четиридесеттонната балистична ракета КТ-2 и унищожил един от своите сателити на осемстотин и шестдесет километра височина над Сичанг, големия космодрум в крайната южна част на страната. Остаряващият метеорологичен сателит Фън Юн беше с изтекъл срок на годност, но не беше там работата. Китай проучваше много внимателно уязвимостта на американските спътници. Големите сателити на САЩ се използваха за безброй секретни задачи и бяха жизненоважни за навигацията с джипис при насочването на „умните“ бомби, както и за всякакво проследяване, наредено от президента и неговите военни.

— Един от моите предшественици имаше мъдростта да подпише заповед, с която забрани на нашите врагове да използват космоса — изръмжа президентът Болтън. — Ние ще продължим да защитаваме правото си да не позволяваме достъп до космоса на всяка страна, която има, макар и малко враждебно отношение към нас, а това включва и китайците.

Тъй като не искаше да рискува разговорът му с Ричард Халиуел да стане обществено достояние, президентът реши да се срещне с него

по-късно тази вечер в още свободната вицепрезидентска резиденция на Обсерватори Съркъл № 9. Строго охраняваната господарска къща от деветнадесети век до Флотската обсерватория във Вашингтон се извисяваше над Масачузетс авеню.

— Господин президент, моите поздравления — каза очевидно неискрено Ричард Халиуел, когато двамата мъже се настаниха в креслата си в уютната библиотека на първия етаж. — Ще ми се да се бяхме срещнали при по-весели обстоятелства.

Президентът Болтън отпи глътка, преди да отговори.

— Ричард, смяташ ли да се кандидатираш? — попита той направо.

Халиуел се усмихна иронично.

— Още не съм решил, господин президент — излъга той, — но бъдете уверен, че първи ще научите.

— Само ще си загубиш времето — предупреди го Болтън, — така че си помисли добре. Нещо по-важно. Докъде стигнахме с изследванията на комбинирания вирус от ебола и шарка?

— Скоро пак ще се срещна с Долински, но включването му на наша страна беше майсторски ход — изпадна във възторг Халиуел, като за момент забрави предстоящата битка с Болтън за номинацията на републиканците за Белия дом. — Той е уверен, че е преодолял последното от техническите затруднения с тъй наречените режещи ензими, и е създал няколко различни съчетания на ДНК и РНК. Работата му по ваксината е дори още по-резултатна. Вече са ваксинирани няколко маймуни и скоро ще ви съобщя резултатите. Ако ваксината се окаже успешна, можем много бързо да започнем масово производство. Ще я предоставим на нашите посолства из цял свят, но си мисля, че трябва да се погрижим олимпийците и официалните лица от нашата делегация за игрите да бъдат ваксинирани много преди да заминат. Все още не съм измислил сигурен начин как да пренесе шишенцата в Пекин, но смятам, че най-безопасно ще бъде с дипломатическата поща.

— Това няма да е проблем — увери го Болтън. — Кога смяташ, че ще си готов?

— Не по-късно от двадесетина дни преди игрите. Срещнах се с моя плановик в Пекин, когато бях там последния път, и той ме увери,

че из града могат да бъдат разпространени всякакви вещества. Но това си има определена цена — добави Халиуел многозначително.

Главатарят на Санхъхуей, общността на триадите, не му излезе евтино, но доставянето на шишенцата на нужните места беше по-важно.

Градовете мишени

Предградието беше едно от най-богатите и най-старите в града. Големите колониални домове се извисяваха над криволичетата река, кацнали върху склоновете на доста висок хълм. Щом се спусна нощта, хората на Кадир влязоха в тиха странична уличка и спряха до стар подземен пожарен кран, свързан с главния водопровод за питейна вода. Униформите им бяха скроени така, че да приличат на местната пожарна команда. Специално приспособеният уличен пожарен кран, купен от фирма за противопожарно оборудване в интернет, и 64-милиметровата гайка щяха да паснат отлично, но заради пълната липса на поддръжка от страна на градския съвет старото съоръжение беше в ужасно състояние. Все пак по средата на платното все още се виждаше задължителната синя отметка, иначе хората на Кадир никога нямаше да го намерят. Ръководителят на групата Мухамад използва права лопата, за да махне прораслата трева от горната част на ръждясалия метален капак, на който бяха изписани буквите ПХ. Той го вдигна и отвътре изскочи жаба. Мухамад се наведе, за да почисти боклуците от задръстената шахта.

— Чудя се какво ли правят, когато има истински пожар — обърна се той към Абдула, един от членовете на клетката, вкара пожарния кран в шахтата и го нахлузи на двата щифта, които стърчаха от дъното.

— Чудесно е, че налягането тук е слабо, точно както предсказа — каза Абдула. Шпинделът на наземния пожарен кран натисна надолу вдлъбнатия клапан в основата на съоръжението и водата потече нагоре в специално прикрепения манометър. — Само 200 килопаскала. Компресорът лесно ще го преодолее — добави той, докато свързваше другия край на пожарния кран със съда, в който държаха цезиевия хлорид. — Аллах акбар! Бог е велик! — промърмори Абдула яростно, пусна изработения по поръчка компресор и отвори клапана. Сто литра разтворен цезиев хлорид бяха впръскани в градския водопровод за питейна вода.

Абдула се наведе и повърна в канавката. Смъртоносното гама-облъчване, което получи, докато разтваряше сините топчета, вече оказваше унищожително си въздействие, но двамата с Мухамад знаеха, че радиацията няма да ги убие, преди да успеят да изпълнят последната си мисия. Утре, ако Аллах пожелае, те все още ще са способни да взривят раниците със синия прах в центъра на града.

Мухамад щеше да вземе асансьора до деветия етаж на Адълейд стрийт №79 и да предизвика експлозия във фойето за посетители на китайското консулство. Абдула и третият член на клетката щяха да се качат на покрива на сградата, която се извисява над Пламъка на възпоминанието в централната делова част на града, посветен на всички, които се бяха сражавали за своята родина. Двамата мъже знаеха, че ветровете ще поемат фината смъртоносна пудра и ще я разпръснат на хиляди метри. Градът щеше да се превърне в гробище.

На около дванадесет хиляди километра от тях един от най-важните участници в джихада сред хората на Ал Фалид беше на смяна в пречиствателната станция на Комисията за комунални услуги на Сан Франциско в Милбрей. Две години по-рано членът на спящата клетка от мюсюлманската общност в района на залива на Сан Франциско бе постъпил на работа там. През април 2006 година той докладва на главатаря на групата, че комисията е монтирала резервоар с малки сладководни риби. Няколко десетки бързи компютри следяха тяхното дишане. Рибите разтягаха хриле, за да изхвърлят пясъка и други частици от своите дихателни пътища, точно както хората кашляха, за да изхвърлят течност или храна, попаднали в „кривото гърло“. Тази система имаше за цел да следи как кашлят рибите. Ако някоя от тях бе раздразнена от чужди тела или токсини във водата, чрез пейджъри и имейли компютрите вдигнаха по тревога дежурните и ръководството. Но това не притесняваше водача на клетката в Сан Франциско. Когато рибите вдигнеха тревога, вече щеше да е твърде късно.

Билетите за концерта „Скалите на мира“ се разпродадоха до последния. Докато от сцената под колоната на Нелсън рок звездите забавляваха петнадесетте хиляди души в продължение на близо четири

часа, разтвореният цезиев хлорид се плискаше във водата на прочутите фонтани. Силният вятър разнасяше фините водни пръски из въздуха, но въодушевената тълпа нямаше ни най-малка представа каква смъртоносна влага пада върху тях. Цветомузиката запращаше във всички посоки червени, зелени и жълти лъчи, групите подлудяваха своите фенове. Водата и пръските от фонтаните грееха в красиво тъмносиньо.

Председателят на Комисията за комунални услуги на Сан Франциско Ханк Аркъл точно се наслаждаваше на голфа, когато неговият пейджър го предупреди, че с една от рибите нещо не е наред. Пасивните електроди в резервоара, усилен десет хиляди пъти, бяха доловили необичайното дишане на един от „рибите полицаи“. Заместник-председателят и трима други членове на комисията също бяха предупредени, но никой от тях не се разтревожи кой знае колко. Системата беше настроена така, че ако рибата не диша както трябва, пробите и тестването на водата за химически замърсявания се извършваха автоматично. Когато анализът показва наличност на цезиев хлорид и гама-радиация във водата, вече всички риби бяха мъртви.

Избелялата раница на Махмуд ал Масри подхождаше на джинсите и бялата му тениска. Никой не му обърна ни най-малко внимание, когато в началото на поредната работна седмица той излезе от станцията на метрото на Хайд Парк Корнър. На сутринта след големия неделен концерт метрото беше пълно с ранобудни работници и служители. Небето над Лондон бе необичайно ясно и синьо, когато Махмуд мина през Куин Елизабет Гейт и влезе в парка. Той заобиколи лятната естрада и тръгна към Наблюдателницата, някогашния полицейски пост. Последните секунди от земния му живот изтичаха и той зашепна безмълвна молитва, с която благодари на Аллах за успеха на операцията и за това, че слабият вятър духа от запад. Докато вдигаше юмрук във въздуха, се обърна от Серпентината в посока към Мека и завика:

— Аллах акбар! Бог е велик! Аллах акбар! Бог е велик! —
Експлозията изпрати взривната вълна навътре в парка, а вятърът поде

облака смъртоносен цезиев хлорид и го понесе към оживения град.

Десет минути по-рано Абу Заят, другарят на Махмуд, излезе от станция „Блакфрайър“ и тръгна към покрива на сградата, в която работеше като консултант по продажбите. Тя бе разположена недалеч от катедралата „Сейнт Пол“ и се извисяваше над ситито на големия град. За последен път Заят огледа града, в който беше живял през целия си живот, обърна се към Мека, вдигна юмрук и изрева:

— Аллах акбар! Бог е велик!

Втори взрив разтърси града. Облак съвсем фин радиоактивен прах се понесе над Треднидъл стрийт, Централната банка и Стоковата борса. Съвсем наблизко третата експлозия разруши фасадата на китайското посолство на Портланд Плейс. С изключение на смъртта на атентатора самоубиец и няколко леко ранени от служителите на рецепцията, изглежда, нямаше големи поражения.

Малко по-рано на повече от шестнадесет хиляди километра започваше вечерното задръстване. Точно преди края на работното време, насърчен от новините за избухването на някакво заболяване в богатото предградие Хамилтън на Бризбейн, Мухамад взе асансьора до деветия етаж на Адълейд стрийт № 79 и взриви смъртоносната си бомба. Секунди по-късно Абдула и другият член на клетката успяха да се промъкнат на покрива на хотела, извисяващ се над централната гара на Бризбейн. Докато улиците на града се изпълваха с вой на сирени, Абдула спря, за да повърне отново, а после двамата мъже застанаха на края на покрива. Вторачиха се надолу към часовниковата кула на гарата и колонадата от пясъчник около пламъка на възпоминанието. После се обърнаха на северозапад, за да бъдат с лица към Мека, едновременно вдигнаха юмруци и завикаха:

— Аллах акбар! Аллах акбар! Бог е велик! Бог е велик! — И както много пъти се бяха упражнявали, натиснаха едновременно бутоните на взривателите.

Моника Спалдинг, привлекателната водеща на Си Ен Ен, се извърна към камерата с примигваща червена лампичка. Все още не знаеше за взривовете в Бризбейн, но прекъсна материала за бомбите в

Лондон, за да отрази една разрастваща се катастрофа по-близо до дома.

— Според току-що пристигналата информация в Сан Франциско е имало още няколко експлозии. Сега ще се свържем с нашия репортер Уейн Диас, който е на кея Фишърман. Уейн, какво можеш да ни кажеш?

Репортерът на Си Ен Ен стоеше пред голямото дървено корабно гребно колело до кея Фишърман, пред което всяка година се снимат хиляди туристи. Зад него хората бягаха от магазините и ресторантите, някои ридаеха истерично.

— Преди няколко минути се разбра за три взрива и както може да видите зад мен, след като научиха за Лондон, паниката завладя хората.

Камерата се завъртя към централната част на деловия район, чиито улици бяха задръстени от хилядите опитващи се да напуснат града.

— Две от експлозиите избухнаха върху покривите на сгради недалеч от мястото, където съм застанал, а третата — пред китайското посолство, край което човек от охраната се опитал да спре млад мъж с вид на арабин. Това е станало близо до Лагуна стрийт, където съм аз. Има опасения, че става дума за добре координираното предупреждение в световен мащаб, обещано от терориста д-р Халид Кадир. Това е от мен, Моника. — Кадрите, показващи хаоса в Сан Франциско, избледняха, когато Си Ен Ен отново включи лондонско си студио.

Първоначално лондонските власти съобщиха, че единствените жертви на бомбите в градския Хайд Парк и деловия район на града са самите атентатори. Изказаха се предположения, че бомбите са избухнали преждевременно, преди атентаторите да успеят да влязат в някоя от чайните в парка или в претъпкана със служители сграда. В големия град всичко продължи както преди. Туристите почувстваха леко неудобство от затварянето на парка, но властите побързаха да го отворят пак, опитвайки се бързо да възстановят нормалния живот, така че гостите на града да не са недоволни. Атентаторите бяха взривили бомбите си в интервал от десет секунди, като първата експлодира в 7:50 сутринта.

По същото време, когато Хайд Парк беше отворен наново, д-р Пол Темпълтън, директорът на Портър Даун, военния изследователски институт, звънна на министър-председателя с лошата новина. Това не са били обикновени бомби. На оживените Оксфорд стрийт и Парк Лейн в Мейфеър, на Шафтсбъри авеню в Сохо и далеч на изток, на метростанцията на Фенчърч стрийт и чак при Лондонската кула, бяха открити облаци радиация.

Водещите на Си Ен Ен Моника Спалдинг и Ефрам Брукс бяха свикнали да отразяват катастрофи из цял свят, а това приличаше на обикновена терористична атака, при това провалена. Тогава включиха кореспондента на телевизията в Лондон Майкъл Дъфи.

— Майкъл, какво можеш да ни кажеш? — попита Моника.

На екрана водещите на предаването бяха сменени от висок мъж във вълнено палто и черен шал, застанал в Хайд Парк. Зад гърба му се виждаше двойна редица лондонски чинари с голи клони.

— Моника, това нападение все още предизвиква учудване у властите. Като изключим самите терористи и неколцина леко ранени в китайското посолство, няма данни за други пострадали. Но както можете да чуete, вият много сирени, а полицейското присъствие в града се увеличава.

— Заради страх от нови атаки?

— Може би, но още не сме получили никаква информация какво става.

— Значи бомбите са избухнали преждевременно?

— Това е първото предположение на властите, но тази теория започва да се подлага на съмнение от доста експерти, главно поради факта, че взривовете са били в интервал от секунди. Също така получихме все още непотвърдена информация, че голям брой хора са потърсили помощ при личните си лекари и в болниците с оплаквания от силно повръщане, гадене и диария. Изглежда, повечето са били на концерта „Скали на мира“ на площад „Трафалгар“ в неделя вечерта или живеят в района на Хемптън.

— Майкъл — намеси се Моника, — трябва да прекъснем, защото имаме връзка с кабинета на министър-председателя на Даунинг стрийт.

Картината от Хайд Парк се смени от пръскащи пред №10 фигури в защитни костюми, които бяха напълно безполезни срещу гама-радиацията. Тези изображения изчезнаха и се появи премиерът с

каменно изражение. От двете му страни стояха вътрешният министър и кметът на Лондон.

— Докато не установим мащаба на случилото се, властите препоръчват евакуация на града. Вътрешното министерство ще координира евакуацията. Апелираме към всички граждани да запазят спокойствие. Мога да потвърдя, че на мястото на взривовете на бомбите беше открито радиоактивно вещество, цезиев хлорид, и сега се опитваме да определим степента на неговото разпространение. Съобщиха ми още, че цезиев хлорид е открит във фонтаните на площад „Трафалгар“, както и в питейната вода около Хемптън. Уверени сме, че замърсената вода е ограничена в района на Хемптън и е малко вероятно да засегне и други райони. Вътрешният министър ще потвърди тази информация възможно най-бързо.

Апелът на премиера не беше послушан. Докато всички телевизии и радиостанции предаваха нещастieto на живо, новината за „мръсните“ бомби се разнесе из града със скоростта на светлината. Безшумен, невидим убиец се криеше във въздуха и лондончани, които иначе са стоици, се уплашиха. Ужасът беше съвсем явен. Хората се втурнаха по улиците, препълниха спирките на метрото и се блъскаха, за да се качат в автобусите. Минералната вода изчезна от рафтовете на супермаркетите, докато паниката постепенно обхващаше цялата страна. Акциите на Лондонската стокова борса рухнаха.

Моника Спалдинг беше видимо потресена, когато се обърна към своя колега.

— Ефрам, значи имаме непотвърдени сведения, че същото се е случило и в Австралия?

— Моника, това все повече започва да прилича на координирана атака срещу целия свят — отговори Ефрам, докато се обръщаше към камерата. — Сега ще се прехвърлим в Бризбейн, Австралия, където има информация за още експлозии. Кимбърли, какви са новините при теб?

Смуглото лице на Ефрам се смени с това на младата репортерка на Си Ен Ен, застанала до река Бризбейн.

— Точно така, Ефрам. Тук станаха общо три експлозии. Две на покрива на постройки в центъра на града, а третата — в китайското консулство на деветия етаж на сграда на Адълейд стрийт. — Лицето на репортерката изчезна и се появи картина на хора, които тичаха към

спирката на метрото на Рома стрийт, а на заден план проблясваха синьо-червените светлини на безброй линейки, патрулки и пожарни коли. Следващ кадър показва тълпа, наредена на опашка пред най-голямата болница в града. Някои от хората плачеха, други повръщаха, трети бяха изпаднали в истерия. Картината се смени със сцени от парламента в Канбера и министър-председателя, който явно беше объркан.

— Евакуацията на Бризбейн е само предпазна мярка — заяви той в отговор на журналистически въпрос от препълнената зала за пресконференции.

— Знае ли се как са се добрали до водоснабдяването на града? — попита друг репортер.

— Мишел, точно сега не ми се иска да правя предположения. Важното е, че предприемаме незабавни мерки, за да осигурим безопасността на хората от Бризбейн. После, преди да правим заключения, ще разследваме щателно случилото се.

— Господин премиер, няма ли да признаете, че в резултат на войната в Ирак сега сме много по-застрашена мишена? Халид Кадир иска да преговаря. Не трябва ли поне да се срещнем с него? — провикна се друг от журналистите.

— Ние не преговаряме с терористи и сега не е моментът да се бяга от места като Ирак — ядосано отговори министър-председателят, затвори папката си и приключи с пресконференцията.

На екрана отново се появи репортерката на Си Ен Ен, застанала до река Бризбейн.

— След нападенията с радиоактивни бомби и отравянето на водоснабдяването в Лондон, Сан Франциско и Бризбейн, градове в държавите, които първи нахлуха в Ирак, може да се каже, че това е последното предупреждение на Халид Кадир. А атаките срещу трите китайски посолства и консулства са предупреждение и срещу страната, която се готви да домакинства първата си олимпиада. Ефрам?

— Благодаря, Кимбърли — отговори Ефрам и камерата се измести към Моника Спалдинг.

— Наш гост в студиото е професор Едуард Бартън, професор по ядрена медицина в университета „Джон Хопкинс“. Професор Бартън, благодаря ви, че приехте поканата.

— Удоволствието е мое, Моника.

— Професоре, видяхме по-раншния репортаж от Сан Франциско за смъртта на рибките в пречиствателната станция на Милбрей. Колко голяма е опасността от радиация в подаваната за района около залива вода?

— Моника, това зависи от силата на радиацията. Изглежда, няма съмнение, че водоснабдяването на Сан Франциско е било замърсено с цезиев хлорид. Същото важи и за Лондон и Бризбейн. Знаем, че цезиевият хлорид е едно от най-лесно разтворимите във вода радиоактивни вещества в света. Ще е нужно значително количество от тази „пудра“, за да подейства и извън района около самата пречиствателна станция.

— Професоре, някои от служителите в станцията постъпиха в болница и като се има предвид, че Лондон и Бризбейн са покрити и с радиоактивен облак, проблемът за тези страни явно е много голям. Каква е действителната опасност от заразяване?

— Зависи от дозата, която човек е получил, но от гамарадиацията на цезиев хлорид 137 телесните клетки или най-малко атомите, от които те са съставени, получават електрически заряд. Нашите левкоцити, които се борят с инфекциите, и епителните клетки в червата са особено уязвими. Хората ще усетят симптомите, за които вече стана дума в репортажите от пострадалите градове: гадене, повръщане, диария и обезводняване. Можем да очакваме, че по-тежките случаи и за съжаление в тази категория могат да се окажат хиляди или може би десетки хиляди, ще развият още симптоми, като сърцебиене, вътрешни кръвоизливи, потъмняване на кожата, косопад, задъхване. Ако облъчването е тежко, а с това имам предвид над десет сиверта или джаула на килограм, смъртта може да настъпи за няколко дни.

— Професоре, получените по-малка доза трябва ли да се страхуват от дълготрайното въздействие?

— За съжаление, да. Сигурен съм, че повечето от нас си спомнят избухването на руския ядрен реактор в Чернобил, Украйна, през 1986 г. В Украйна вече се наблюдава значително нарастване на раковите заболявания. Както и в граничните с нея Беларус и Русия. Дълготрайното въздействие още се усеща, защото последствията от излагане на повишена радиация обикновено се проявяват около десет години след произшествието.

— Професоре, благодаря, че бяхте с нас в този труден час.

Ал Фалид прекъсна репортажа, който гледаше на компютъра в своя кабинет.

— Слава на Аллах, Всемилоствивия и Милосърдния! — прошепна той.

„Мръсните“ бомби бяха нищо в сравнение с това, което беше организиран за Пекин, а пребиваването на безразсъдния президент Болтън в Белия дом му даваше увереност, че преговори няма да има. Най-сетне ислямът ще заеме полагащото му се по право място в света. Той насочи мислите си към окончателното решение и ваксината, от която щеше да има нужда „Ал Кайда“, за да опази организацията. Време беше да се срещне с Едуард Долински и да провери докъде е стигнал.

ЧЕТВЪРТА КНИГА
ОКОНЧАТЕЛНОТО РЕШЕНИЕ

Лабораториите на „Халиуел“, Атланта

Когато размерите на най-тежките нападения срещу Запада от 11 септември насам станаха ясни, за хората в Съединените щати, Великобритания и Австралия „годината на китайската олимпиада и на най-великите игри досега“ започна в атмосфера на страх и мрачни предчувствия. Но страхът обхвана не само западния свят. Посланията на Халид Кадир и нападенията срещу китайските посолства и консулства по света не останаха незабелязани в Пекин.

В по-голямата си част централните делови райони на Лондон, Сан Франциско и Бризбейн още пустееха, а властите се мъчеха да обеззаразят десетки хиляди квадратни метри офис площи, гари и автобусни спирки, паркове, хотели, плувни басейни и обществени сгради. Хиляди хора все още нямаха доверие на водоснабдяването, туризмът вече не съществуваше, а десетки хиляди останаха без работа. Загубите на борсите заплашваха света с рецесия и доверието в икономиката беше най-ниското от 1929 година насам.

В Сидни изгорялата коруба на „Оушън Венчърър“ се превърна в зловещ паметник на първото предупреждение на Кадир. Правителството мъдро заряза първоначалното замазване „можеше да се окаже много по-лошо, ако не беше храбростта на командосите“ и се съсредоточи върху усилията да изправи пострадалия град отново на крака. В месеците след нападението напредъкът беше болезнено бавен. Голямата горещина от пожара на танкера бе предизвикала тежки структурни повреди по моста и инженерите не бяха склонни да посочат точна дата за повторното му отваряне. Положението с тунелите беше по-добро и специалистите бяха сигурни, че ще успеят да заменят повредените пръстени, но ремонтът щеше да отнеме време и двата тунела под пристанището останаха затворени, както и Е5 под река Кукс. Влаковете на метрото се движеха, но само по едната или другата страна на пристанището и правителството беше наело толкова допълнителни фериботи, колкото пристанището можеше да побере. Бизнесът беше изпаднал в колапс и хиляди хора останаха без

препитание. А положението щеше да се влоши след обръщението на президента за състоянието на нацията, което щеше да взриви арабските, мюсюлманските и западните общества. Проповедници като преподобния Джери Бъфет и други християнски водачи предупреждаваха милионите свои последователи за приближаващия Армагедон. Армагедон, който тайничко се организираше точно под носовете им.

Д-р Едуард Долински пъхна първо единия, а после и втория ключ в бравата на специално конструирания трезор в „Халиуел“. Това беше нарушение на процедурните правила, което никога не би могло да се случи в ЦКЗ. Трябваше да има гаранция, че никой учен бандит не може да се добере до патогени, за които не съществува лекарство. Това беше причината ЦКЗ да изисква присъствието на двама учени, за да се получи достъп до трезора с едрата шарка.

Имран и Кейт помогнаха на Долински с количките от неръждаема стомана. Кейт си сложи изолираща ръкавица над тази от предпазния костюм, отвори фризера и отстъпи назад, когато парата от течния азот изригна от вътрешността и се разстла около ботушите ѝ и колелата на количката. В „Халиуел“ филовирусът ебола се държеше на една и съща количка с едрата шарка. В ЦКЗ имаше строг правилник — за по-голяма безопасност двата вируса се съхраняваха поотделно.

Кейт забеляза загриженото лице на Имран, докато наблюдаваха грузинския вирусолог. Нямаше съмнение, че Едуард Долински бе свършил значителна работа по свързването на по-малко заразния, но по-смъртоносен РНК вирус ебола с по-лесната за предаване, но не толкова смъртоносна едра шарка. Обаче при едрата шарка от вида индия-1 деветдесет процента от заразените вероятно щяха да умрат.

От лявата страна на Долински Имран бе сложил стъклениците с посеви на едра шарка, които стояха в специално конструирана водна баня, поддържаща постоянна температура от 37°C, същата като на човешкото тяло. Долински внимателно извади една от тях и я вдигна срещу работната лампа, за да провери дали течността се е размразила напълно.

Кейт неволно потрепери. Всеки път, когато наблюдаваше накъдрените куршумообразни вируси на шарката под електронния

микроскоп или боравеше с тях в блещукащата им бледорозова супа, тя все си мислеше, че само една стъкленница стига, за да изтрие Ню Йорк от лицето на земята. От лявата страна на Долински стоеше друга водна баня с температура 37°C, която беше размразила стъкленниците, съдържащи още по-смъртоносните и приличащи на спагети нишки на ебола. В центъра на работната маса Кейт бе наредила редици пластмасови многогнездови предметни стъкла, а до тях малки черни бутилки, извадени от един обикновен кухненски хладилник. Вътре в бутилчиците се съхраняваха микроскопичните ензими, свързващи парченца от ДНК с двойната нишка на едрата шарка и ензимите за обратна транскрипция, които можеха да синтезират ДНК от вируса на ебола, който пък имаше само една нишка. Кейт отново потрепери. Това беше сложен процес, който не можеше да се види с просто око. А през последните месеци Долински произвеждаше шишенце след шишенце, пълни с ебола-шарка. Създаден от човека вирус, много по-смъртоносен от който и да е патоген, срещан в природата. Тук, в лабораториите на „Халиуел“, и с парите на американските данъкоплатци самотната нишка се беше сплела със своя двойник.

Ал Фалид и Долински знаеха, че още от деня на неговото влизане в страната ФБР следеше отблизо грузинския учен. Наблюдението по принцип изискваше доста хора, но тъй като Долински никога не излизаше, то беше заменено с подслушване на жилището му. Въпреки това Ал Фалид не посмя да рискува. Единственото място, където ученият можеше да се движи свободно, бяха лабораториите „Халиуел“ и щом той получи разрешението си за пребиваване в сградата, Ал Фалид се срещна с него в тих, празен кабинет.

— Амон, програмата се движи по разписание — увери го грузинецът. — Лабораторните ресурси са първокласни и аз успях да преодоля последните технически пречки и да комбинирам ебола с едрата шарка. Новият вирус беше тестван върху няколко шимпанзета и... как казват тук... резултатите бяха впечатляващи — заяви Долински с бледа усмивка. — По-важното е, че имам напредък с ваксината и няколко шимпанзета вече показват имунитет, а този вирус е много по-смъртоносен от ебола и едрата шарка поотделно. Щом бъде освободен,

освен ако не е в малък район, където може да бъде ограничен, той ще убие стотици милиони хора.

Долински нямаше как да знае, че мишена са олимпийските игри, а когато злоещото предназначение на неговите изследвания му станеше ясно, щеше да бъде твърде късно.

83.

Белият дом, Вашингтон, окръг Колумбия

Сержантът на Конгреса на САЩ^[1] прочисти гърлото си.

— Господин председател, президентът на Съединените американски щати!

Сенаторите и конгресмените станаха на крака и започнаха да ръкопляскат, докато президентът Болтън крачеше надолу по пътеката между банките към подиума на председателя.

— Съграждани мои — започна президентът, — днес сме изправени пред най-голямата заплаха за нашата свобода след японското нападение срещу Пърл Харбър. Тогава японците направиха сериозна грешка, същата, която сториха и мюсюлманските фундаменталисти с нападението срещу Сан Франциско, Лондон и Австралия. Убийството на нашия президент е смъртоносна грешка. Страната ни вече е на бойна нога и утре аз ще мобилизирам Националната гвардия и ще въведа наново военната повинност за всички годни мъже и жени от осемнадесет до двадесет и шест години.

От галерията се чуха ахкания, но републиканците се изправиха на крака и започнаха да ръкопляскат. Президентът Болтън огледа смръщено останалите седнали по местата си и когато аплодисментите позаглъхнаха, продължи речта си.

— Мога да уверя онези, които искат да разрушат всичко, в което ние вярваме, нашата демокрация и нашата свобода, че тази страна и нейният народ няма да се уплашат. Освен това обявявам официално, че ще се кандидатирам за номинацията на Републиканската партия за президентските избори, за да ви поведем към още по-голяма победа над нашите врагове.

Всички отново заръкопляскаха, но неколцина сенатори и конгресмени го правеха без въодушевление, съзнавайки, че уважението и международното реноме на САЩ в Европа и други части на света са спаднали до рекордно ниско равнище. Доста от членовете на Конгреса се съмняваха, че подходът на президента Болтън в стил „на вълка вратът му е дебел, защото сам си върши работата“ ще е от полза.

Мнението на обикновените американци скоро щеше да проличи на първичните избори в Ню Хемпшир.

След почти цял час президентът Болтън завърши речта си с недвусмислено послание към арабите, иранците и китайците.

— Разположих в Близкия изток пет бойни групи със самолетносачи, една от най-големите армади, която е събирана някога. На онези, които си въобразяват, че могат да се противопоставят на могъществото на Съединените щати в космоса, бих препоръчал да си помислят добре. Точно както ще попречим на всяка нация да се сдобие с ядрено оръжие, което може да използва срещу нас или нашите интереси по света, така си запазваме правото да не разрешим достъп до космоса на нашите противници. Аз съм уверен, че ще спечелим войната срещу тероризма, и възнамерявам да използвам всички възможности, с които разполагаме, за да осигуря победата ни.

Сенаторите и конгресмените се изправиха на крака и заръкопляскаха на президента, докато той излизаше от залата.

Ричард Халиуел седеше в кабинета си и се чудеше как заявлението на Болтън ще се отрази на неговата собствена кандидатура, която се готвеше да обяви официално. Трябваше да обсъди ситуацията с Еспозито. Положението на фронта в Ирак беше по-лошо откогато и да било след началото на нахлуването и проучванията на изборния съветник показваха, че антивоенните настроения нарастват. Обявяването на военната повинност можеше да се окаже последната капка, която да пропъди много от поддръжниците на президента, макар мнението, че не само войниците, а цялата нация трябва да изнесе тежестта на войната, беше още силно.

През следващите няколко седмици трябваше внимателно да следят допитванията. Слава богу поне, че при демократите цареше обичайната бъркотия, помисли си Халиуел. Първичните избори в Ню Хемпшир щяха да приличат на Атаката на леката кавалерия. Хилари Клинтън отдавна бе обявила, че „участва, за да спечели“, и с подкрепата на Бил Клинтън за нейната кампания, помисли си Халиуел, шансовете ѝ съвсем не са за пренебрегване. Общественото въображение бе завладяно и от сенатор Барак Обама. Той е чернокож, размишляваше Халиуел, но с езическо име като неговото е направо

немислимо да спечели. Не по-малко от шест други кандидати се записаха за играта, включително губернаторът на Ню Мексико Бил Ричардсън и съекипникът на Джон Кери от неуспешния му опит да стане президент, Джон Едуардс. Играчите станаха твърде много, но това си имаше и положителни страни, защото щеше да разпилее гласовете и тогава щеше да спечели онзи, който има най-дълбока предизборна касичка. Особено при демократите. Изборната каса на Халиуел беше почти бездънна. Май беше време да направи изявлението си.

След това той насочи мисълта си към Пекин. Ваксината щеше да се разпространи сред американците с помощта на легациите, а за разпръскването на комбинирания вирус ебола-шарка Халиуел бе уредил безопасна телефонна връзка с главатаря на триадите в представителството на фармацевтичната компания в Шанхай.

Онзи го бе уверил, че всичко е готово.

Списъкът с мишените на Халиуел включваше летището на Пекин, подземната железница и ключови вентилационни системи. Без Халиуел да знае, списъкът на Кадир беше почти същият. Сега всичко щеше да зависи от това кой пръв ще докопа смъртоносните шишенца.

Халиуел заключи плановете за Пекин в сейфа и тръгна към асансьора. Долински беше успял да съчетае ДНК и РНК вирусите, а шимпанзетата, заразени с новия вирус, бяха умрели от мъчителна смърт. Дойде време да се разбере дали той ще подейства по същия начин и на човек.

Халиуел плати на мъжа от кучкарника в брой и го проследи с поглед, докато си отиваше. След като вратата за доставки се плъзна обратно на мястото си, той насочи вниманието си към първия от скитниците наркомани, вързан за металната количка. Беше чернокожа жена на около тридесетина години. Следите от убождания по ръцете и краката ѝ се виждаха ясно. Тъй като е черна, тя има по-малък мозък от белите си съответствия, размишляваше Хулиел, докато отиваше към другата количка, върху която лежеше още една жена. Косата ѝ беше мръсна, а краката — изцапани с кал. Халиуел видя страха в сините ѝ очи и почувства прилив на възбуда. Спря за миг, но после се отказа. Тя имаше малки гърди, а и беше на около четиридесет. Беше бяла, така че нямаше нужда да се чуди на коя ще бие ваксината.

Халиуел започна да се облича. Особено го интересуваше дали в добавка към кървавите плюски на едрата шарка ще се проявят и симптомите на ебола — ослепяващо главоболие и спазми в мускулите, мъчителни болки в стомаха, гадене, възпаление и пресъхване на гърлото, световъртеж, тахикардия, повръщане на кръв и непрекъснатата кървава диария.

С тази прогноза за новия вирус и с обещаващите изгледи за действието на ваксината Халиуел изведнъж изпита дълбоко задоволство. Затова отиде при сиди плеъра, пусна Петата симфония на Бетховен и увеличи звука. Бетховен винаги усилваше усещането му за власт и провидение.

В Китай генерал Хо Фън, който председателстваше ежемесечната среща по безопасността на игрите, изгледа речта на американския президент с интерес и присмех. За срещата Хо Фън бе избрал Олимпийския център за ветроходни спортове в Цинтао. На огромния плакат на стената пишеше: „Един свят, една мечта“.

Под плаката имаше дървено табло. Под надписа „Остават още“ стоеше друг: „212 дни“.

— Виждам, че американците не са много доволни от нашата космическа програма — започна той встъпителното си слово.

Освен представителите на Пекинския организационен комитет, полицията, Народната освободителна армия и разузнаването имаше и представители на военноморския флот, защото ставаше дума за състезанията по ветроходство в Цинтао.

— По-добре ще е да свикнат — продължи Хо със заплашителна усмивка. — Мислят си, че космосът им принадлежи, но няма да е за дълго. И така, как върви обезопасяването на пристанището?

Флотският капитан се поклони и започна презентацията със сателитна снимка на отбранителните съоръжения на пристанището.

— Принципът, който следваме, гласи: „по вода и суша“ — обясни капитанът, — и докато полицията се грижи за положението на повърхността, ние ще поставим сто двадесет и петима водолази да охраняват кейовете и понтонните мостове, а преди всяко състезание или друга проява, ще проверяваме за мини или бомби. Извън пристанището ще патрулират разрушители и други съдове.

Дори на тази среща не всички официални лица имаха разрешение да знаят разположението на китайските подводници, но всички бяха впечатлени от изчерпателността на китайската подготовка.

— Добре — кимна генерал Хо, след като капитанът завърши информацията, а началникът на полицията очерта мерките за гарантиране на безопасността на сушата. Щяха да проверяват дори спасителните жилетки по фериботите, за да не би някоя да е подменена с бомба във вид на жилетка.

— Мога да ви доложа със задоволство, че тренираме и десет хиляди мишки, които ще проверяват храната на спортистите преди всяко сервиране. — Никой не се засмя, защото генерал Хо остана напълно сериозен. — Освен това в Пекин ваксинирахме срещу бяс 550 323 кучета. Тези игри не само ще бъдат най-големите, но и най-безопасните.

— Видяхте ли докладите за планираните протести? — попита Хо полицейския началник на Цинтао, след като срещата приключи.

— Групите за спазване на човешките права? — изкриви той устни презрително.

Хо кимна.

— Включително активистите за защита на животните и уйгурите, макар че те трудно могат да бъдат разграничени — добави подигравателно генералът. — Смажете ги, но извън обсега на камерите. Погрижете се да не могат да се съберат тук. Искам да се осигури специална охрана и на голямата меча ферма близо до Лао Шан. Сигурен съм, че ще съумееете да направите това без особени затруднения.

— Бъдете спокоен, генерал Хо — отговори полицейският началник с многозначителна усмивка.

Китайското гуанкси, или просто казано, връзкаство, действаше безотказно.

[1] Служител, натоварен с опазване на реда, спазване на протокола и административни отговорности. — Б.пр. ↑

84.

Халиуел Тауър, Атланта

Симон натисна бутона за отговор на интеркома. Днес беше в лошо настроение.

— Идвам веднага, Ричард.

Знаеше, че така страшно ще го ядоса. Това беше и целта, макар че тази сутрин щеше да направи последен опит.

— Да, Ричард — каза Симон, когато влезе в кабинета му.

— Всичко наред ли е за Ню Хемпшир? — попита той, без да вдигне поглед от документите, върху които работеше.

— Проверих резервациите. Ти и Констанс имате запазен апартамент в „Метропол“. Еспозито продължава да отказва да говори с мен, така че не съм сигурна какво е положението при него — добави тя многозначително.

Халиуел вдигна очи от бюрото, а очите му бяха пълни със студена ярост.

— Достатъчно! Еспозито трябва да има запазена стая в същия хотел, в който ти наредих да отседнем ние.

Симон се обърна и излезе от кабинета, а в погледа ѝ святкаха пламъци със същия цвят като косата.

Дан Еспозито, който официално беше част от екипа на президента Болтън, беше много зает. Никой не знаеше по-добре от него колко важни ще бъдат първичните избори в Ню Хемпшир. Макар днес и други щати да бяха изместили напред датите за своите първични избори, основният спор продължаваше да бъде Ню Хемпшир ли е по-важен, или Айова (следващото място, където щяха да се проведат първични избори). Но както веднъж каза бившият губернатор на Ню Хемпшир: „Хората от Айова берат царевица, а ние в Ню Хемпшир избираме президенти“.

— Моите житейски ценности съм научил от своите родители. Това са ценностите, които направиха от Америка великата нация, която сме днес — започна Халиуел.

Хората, много от които специално подбрани, избухнаха в бурни ръкопляскания и развяха знаменца. Сътрудниците на Еспозито бяха покрили сцената с плакати на Халиуел и бяха изчислили всички възможни положения на камерите. Констанс Халиуел стоеше до кандидата за президент. Младите семейства на сина и дъщерята на Халиуел бяха вдясно от него. От лявата му страна, макар и малко назад, бе застанал най-известният проповедник в Америка, преподобният Джери Бъфет. Сали Маклауд, новата, но все още необявена официално лична помощничка на Халиуел, стоеше доста настрана. Дългокраката, загоряла и синеока Маклауд току-що бе завършила политически науки в университета на Джорджия и Дан Еспозито не беше особено доволен от настояването на своя началник тя да ги придружава по време на кампанията. Накрая отстъпи, но предупреди:

— Халиуел, гледай да не те снима някой, докато й сваляш гащичките, защото ще изпаднеш преди още да си започнал.

Халиуел се закле, че само да стъпи в Белия дом, Еспозито ще излети сред първите.

— Имаме нужда от ново лице във Вашингтон — продължи Халиуел, който беше направил пауза, за да се усмихне широко, както го беше научил рекламният екип на Еспозито. — Лице, което не е омърсено от корупцията, на която станахме свидетели в Конгреса. Някой, който разбира какво означава да работиш извън коридорите на властта, някой, който е започнал от дъното.

Това беше внимателно съставена стратегия, която целеше да отклони обвиненията, че Халиуел няма опит във вашингтонската политика, и да превърне недостатъка в предимство. Ако можеше изобщо да се вярва на допитванията, засега тази стратегия даваше резултат. Халиуел водеше пред президента Болтън с петнадесет процента.

— Днес съм се изправил пред вас като защитник на семейните ценности, верността и свободата, и като следващия президент на Съединените щати, нямам търпение да въведа тези ценности в Белия дом и в целия свят — завърши той и тълпата полудя.

Ню Хемпшир беше спечелен, но както го предупреди Еспозито, състезанието за Белия дом е маратон, а не спринт.

— Сали, много се радвам, че успя да се включиш веднага в нашия екип. Истинско удоволствие е да имаме човек с твоята квалификация и ако мога да ти помогна с нещо, просто кажи — усмихна се топло Халиуел, вдигна чашата с шампанско и се чукна с новата си помощничка.

Минаваше полунощ и Констанс отдавна се бе оттеглила в апартамента, който Симон беше запазила в модния стар новоанглийски хотел. Халиуел и Сали стояха пред един от прозорците в стаята на младата жена.

— Ричард, за мен това е прекрасна възможност. Наслаждавам се на всеки миг — отговори Сали, усмихна се съблазнително и не направи никакво движение да се отдръпне от новия си началник. — Хората днес бяха много въодушевени, нали?

— Не можеше да мине по-добре. Водим пред Болтън с чисти петнадесет процента — каза Халиуел и отново напълни чашата на Сали с „Круг“.

— Това шампанско е прекрасно — въодушеви се тя. — Смяташ ли, че другите кандидати са заплаха за теб?

— Не и ако това, което ми казва Еспозито, е вярно, а той би трябвало да знае — заяви той самоуверено.

Еспозито наистина знаеше и след шест месеца, когато до олимпийските игри оставаха само тридесет дена, единствените двама оцелели претенденти от републиканска страна бяха Халиуел и Болтън.

Халиуел плъзна ръка около кръста на Сали и посочи към светлините на Конкорд, малката, но елегантна столица на Ню Хемпшир.

— Това, което днес получихме от тукашните хора, е само предястие в сравнение с онова, което ще придобием през следващите шест месеца. Сали, ние сме на път за Белия дом — прошепна Ричард, а ръката му започна да я опипва.

Тяншан, Небесната планина, Синдзян

Оставаше по-малко от месец до игрите. Бели облаци се носеха ниско над гранитната гръд на Тяншан, небесната планина на Синдзян, разположена в северната част на автономния регион близо до северозападната граница на Китай с Казахстан и Киргизстан. Повисоките върхове — Дженгиш Чокусу и Хан Тенгри, или Бог на духовете, се издигаха високо над облаците на седем хиляди метра, те бяха и най-северните върхове в света с подобна височина. Залязващото слънце обливаше величествените остри зъбери и оцветяваше снега в нежните отсенки на оранжевото и червеното.

В гъсто залесената местност Алатау в подножието на планината, в една безопасна къща, охранявана от същите яростни и верни племенни воители, които го бяха придружили в Пешавар, Халид Кадир претегляше възможностите си, но настроението му беше мрачно. Неверниците не бяха обърнали внимание на предупрежденията и сега трябваше да приложи окончателното решение. Лудата глава, помощникът му Ал Фалид, му бе предал съобщение в един от чатовете, че Долински е усъвършенствал вируса ебола-шарка и е разработил и ваксина. Новината, че Ричард Халиуел е наредил да се започне пробно производство на няколко хиляди дози ваксина бе учудваща, но Халид Кадир смяташе, че това ще е от полза за „Ал Кайда“. Когато Ал Фалид, Долински и шишенцата със смъртоносната зараза стигнеха до мечата ферма, щеше да има достатъчно ваксина за неговите хора в Синдзян, Цинтао, Пекин и другите подбрани по цял свят места.

Заваля сняг, който покри високите иглолистни дървета в Алатау с бели кристали, и мислите на Кадир се насочиха към Съединените щати и техните съюзници. Президентът Болтън излезе много по-лош от Харисън, колкото и да изглеждаше невъзможно, и не отговори на Кадировите настоявания за преговори след атаките с цезиев хлорид. Олимпийската треска, която от месеци беше завладяла Пекин, сега се разнесе из останалата част на света. Китайската столица бе потънала в

море от знамена и ярка улична украса. Олимпийският огън беше само на двадесет и три дни път от столицата и очакванията на нацията започнаха да растат. Стотици милиони юана бяха изхарчени за спортни стадиони, фойерверки за различните предшествващи игрите прояви, репетициите на церемониите по откриването и закриването, докато повечето хора по света нямаха безопасна за пиене вода. Това си мислеше тъжно Кадир. Войната в Ирак струваше над един милиард долара седмично и светът продължаваше да не обръща внимание на преследванията на уйгурите мюсюлмани и другите малцинства от страна на Китайската комунистическа партия.

В Урумчи, столицата на Синдзян, и в други градове, като Кашгар, преминаването на олимпийската факла заливаше новините, въпреки че по същото време китайците бяха открили още богати залежи на петрол. Новините от президентските избори в САЩ също бяха оскъдни и Кадир ги следеше с голямо внимание по интернет. Не беше ясно какво ще се случи, ако бъде издигната жена или пък чернокож сенатор, но между Болтън и Халиуел имаше само няколко процента разлика. Кадир се даваше сметка, че няма друг избор. Чак след четири години щяха да се повторят изключително подходящите условия, създадени от олимпийските игри. Тъй като церемонията по откриването бе насрочена за 8 август 2008 г., Кадир не можеше да си позволи да изчака президентските избори в САЩ. Първият вторник на ноември щеше да е прекалено късно.

Халиуел Тауър, Атланта

В големия кабинет, който дяляха с Имран, разположен под този на самия Халиуел, Кейт слушаше с някакво лошо предчувствие как професорът информира Къртис по безопасния телефон, монтиран от ЦРУ.

— Къртис, самотната нишка не само се сплете със своя двойник — говореше Имран с гробовен глас, — но и действа безотказно. И двамата знаем, че един от големите проблеми на генетично модифицирания супервирус е, че щом веднъж РНК се вкара в бактериален плазмид, често ензимите за обратна транскрипция правят грешки. В природата това не се случва, защото живите клетки съдържат коригиращи механизми. Долински използва обратни транскрипции, които имат много по-голяма точност. Всички шимпанзета, инжектирани с ебола-шарка, умряха за четири дни.

При спомена за експериментите на Кейт ѝ се наложи да направи усилие, за да потисне гнева си. Когато асистираше на Имран при аутопсиите, и двамата бяха потресени от яростта, с която супервирусът бе нападнал всеки орган на горките шимпанзета, превръщайки техните сърца, дробове, далаци, бъбреци, черни и бели дробове в тъмна, кървава каша. Никой от тях не знаеше, че Халиуел беше постигнал подобни резултати при тестовете със скитниците.

— А напредва ли с ваксината? — попита Къртис, гласът му отразяваше тревогата, споделяна от Кейт и Имран.

— Точно това е плашещото. Обикновено би отнело година и дори повече, за да се разработи ефективна ваксина. А откакто е пристигнал, Долински създаде няколко, макар само една да е резултатна.

— Дори една е достатъчна, за да окуражи администрацията да използва това като оръжие — изтъкна Къртис.

— Халиуел нареди да се произведат няколко хиляди дози, което ми се струва много странно, но бързият напредък на Долински е дори още по-тревожен. Руснаците може и да са го махнали от подобна

програма, но като го гледахме как работи, имахме чувството, че не участваме в изследвания, а просто помагаме да се приключи вече изцяло разработена от Долински програма. Ако Белият дом е искал доказателство, че това е възможно, можех да им го обясня на черната дъска — допълни Имран ядно.

— Съгласен съм — кимна Къртис. — Мисля, че е време двамата с Кейт да дойдете във Вашингтон и да информирате Том Макнамара, заместник-директора по операциите. Кога се връщате от Сингапур? — попита той, разочарован, че многото работа няма да му позволи да участва в Международната конференция по биотероризъм.

— Ще отсъстваме малко повече от две седмици — обясни Имран. — Световната здравна организация провежда конференция в Куала Лумпур два дни след сингапурската.

— На връщане минете през Вашингтон. Приятно прекарване — добави О'Конър със завист.

В деня, когато Имран и Кейт заминаха за Сингапур, Ал Фалид се срещна с Едуард Долински в лабораториите на „Халиуел“. Нямахше вероятност някой да ги обезпокои, тъй като Халиуел също отсъстваше — беше заминал по предизборна агитация.

— Мореходният влекач „Джордж Вашингтон“ е пристанал на океанския пристан в Савана — тихо каза Ал Фалид, докато вадеше въздушни снимки на пристанището, публикувани в интернет. — Точно тук, на изток от петролния терминал и недалеч от ремонтния кей. След като екипът за наблюдение си тръгне, утре вечер една кола ще те вземе от апартамента ти. За да стигнеш там, ще са нужни две седмици, и макар в Китай да е лято, на мястото, където отиваш, може да стане много студено, така че си вземи топли дрехи.

— Амон, а шишенцата с вируса? — тревожно попита Долински. — Те са много опасни, сам знаеш.

— Подготви количката с течен азот и ѝ сложи надпис „Медицинско оборудване“. Точно в четири тя трябва да е на кея, за да я натоварят. Уредих една от колите на „Халиуел“ да я вземе. Шофьорите ще бъдат инструктирани да се погрижат да бъде здраво закрепена към пода на камиона, но няма да знаят какво превозват. Когато се уредят документите, ваксината и камионът ще бъдат посрещнати извън

пристанището. Същото важи и за теб. Аз ще се погрижа за твоите документи. Запознай се с това и го унищож. — С тези думи Ал Фалид подаде на Долински един кафяв плик. — Тук пък са новите ти документи — додаде той и му връчи друг, по-малък. — Винаги ги носи със себе си.

Лунната светлина се отразяваше във водата на спокойната река Савана, когато мореходният влекач „Джордж Вашингтон“, взел своя товар, леко се откъсна от океанския терминал. Едуард Долински чувстваше известно задоволство, че бе постигнал нещо, което само преди няколко години мнозина смятаха за невъзможно. Същевременно обаче го мъчеше лошо предчувствие. Беше сигурен в резултатността на ваксините в трюма, но се тревожеше какво може да стане със смъртоносните шишенца, подредени в големите фризери до ваксината. Когато отминаха фар Тайби и масивният нос на влекача се издигна, за да посрещне първите вълни на Тихия океан отвъд него, лошото му предчувствие се засили.

Шестнадесет дни по-късно, докато Кейт и Имран летяха обратно за Вашингтон, а до церемонията по откриването на пекинската олимпиада оставаше само седмица, капитанът на „Джордж Вашингтон“ дръпна назад двата големи дросела и влекачът навлезе бавно в китайския пристанищен град Цинтао. Разположен на Жълтата река, на около осемстотин километра от Пекин, Цинтао беше шестнадесетото по големина пристанище в света и товарните му съоръжения можеха да поемат по сто милиона тона товари и контейнери годишно.

Д-р Едуард Долински огледа крайбрежието с презрение. В седеммилионния град западното влияние беше очевидно. Теракотените керемиди от времето на династията Цин от седемнадесето столетие бяха засенчени от претъпкани жилищни блокове и издигащи се високо административни сгради. На север облаците закриваха високата деветстотин и петнадесет метра планина Жиао, най-високата по китайското крайбрежие. Мечата ферма край Цинтао бе сгъшена в подножието ѝ под древните даоистки дворци и храмове.

Капитанът на „Джордж Вашингтон“ се чувстваше спокоен и уверен. Пипалата на „Ал Кайда“ стигаха до стотици големи градове в света. Заради преследването на уйгурите в Синдзян от китайското правителство присъствието на членове на организацията в китайските градове беше неизбежно и Цинтао не правеше изключение. Запечатаният сребрист сандък с шишенцата смъртоносна ебола-шарка бе складиран в дъното на големия фризер в камбуза на влекача. Тъй като всяка година в пристанището влизаха над сто милиона тона товари, властите обръщаха внимание главно на контейнерите, но имаха физическата възможност да проверяват само част от тях. Подобно на своите западни партньори, за откриването на наркотици, порнография и западни публикации, които биха навредили на държавата, китайските митничари разчитаха на разузнавателна информация и доноси.

Благодарение на парите на „Ал Кайда“ д-р Долински и сандъците с надписи „Медицинско оборудване“ бяха взети без проверка от кея в джип на пристанищните власти. След смяна на превозните средства на улица „Меншан“ Долински и сандъците бяха откарани по голямото околоръстно шосе Ренмин към мечата ферма на около тридесет километра на изток, в подножието на Лао Шан, в селските райони на провинция Шандун.

Главната квартира на ЦРУ, Ленгли, Вирджиния

— Добре дошли вкъщи, приятели — поздрави ги сърдечно Къртис, но се въздържа да целуне Кейт по бузата. Ръкува се с нея и Имран, когато влязоха в кабинета му. — Кафе? Както знаете, то е от моята собствена кафемашина — подчерта той и намигна на Кейт.

— Е, какво стана, докато ни нямаше? — попита Имран.

— По телевизията дават обичайните заподозрени — отговори Къртис. — Президентът Болтън стопява преднината на Халиуел, но който и да спечели номинацията от тях двамата новината за мен ще е лоша. Подозирам, че обикновените американци започват доста да се притесняват заради заплахите на Кадир за окончателно решение и твърдия курс, поет от Болтън. Не сме получили нищо определено за Пекин, но данданията става все по-голяма и американските спортисти скоро ще заминат. Как са Сингапур и светът на микробиологията?

— Сингапур ни дойде добре, малко разпуснахме, но светът на микробиологията е по-опасен, откогато и да било — мрачно отговори Имран. — Мисля, че трябва да предложим прекратяването на тази програма. Долински доказа, че създаването на супервируса е възможно, и ще складираме ваксината му. Това наистина е забележително постижение, но си мисля, че запасите от ебола-шарка трябва да бъдат унищожени.

— Предполагам, че няма да имаме по-голям успех, отколкото с едрата шарка, но можем да опитаме. Заместник-директорът все още е зает, но ще ми звънне, когато се освободи.

— Грабнах това, преди да тръгнем от „Халиуел“, в случай че панерчето ти с входяща поща пресъхне — каза Кейт с усмивка, извади от чантата си „Бюлетин Халиуел“ и му го подаде. После се отпусна назад в стола, който щеше много добре да подхожда на реликвите в кабинета на Том Макнамара. — Последният писък на екстравагантността от тридесет и седмия етаж.

— Трябва да е струвало малко състояние — отбеляза Къртис, докато лениво прелистваше стотината страници, изпълнени с

маркетингови данни и цветни снимки.

Значителна част от тях бяха на Ричард Халиуел — как дарява чекове на благотворителни организации или домакинства на обеди за знатни гости. Точно се готвеше да остави бюлетина на бюрото, когато погледът му попадна на финансовите страници. Тази част започваше с писмо, потвърждаващо отличното финансово състояние на компанията, и предсказваше още по-голям растеж догодина. В края имаше подпис: д-р Алън Фераро, главен финансов директор, но вниманието на Къртис всъщност привлече снимката на Фераро.

— Познавате ли главния финансов директор на „Халиуел“? — попита той.

Кейт поклати глава.

— Запознаха ни много набързо. Той работи на етажа под нас, така че нямаме контакт. Защо? — попита Имран.

— Определено имам усещането, че съм виждал снимката на този тип някъде — промърмори Къртис, докато си блъскаше главата. Внезапно му просветна. Причината беше в носа. — Чудя се дали съм прав.

С очакване и надигащ се гняв при спомена, Къртис се завъртя към компютъра си и отвори ужасяващите снимки на горящия пред пешаварското медресе автомобил на младия агент. Макар сега д-р Алън Фераро да не носеше брада, приликата беше необичайна.

— Погледнете това — каза той на Кейт и Имран, а после обърна дисплея така, че да могат да видят снимките. — Преди време в Пешавар изгубихме млад агент. Търсим този тип — посочи Къртис брадатото лице с гърбав нос на Ал Фалид. — Чудя се дали д-р Алън Фераро не е случайно и д-р Амон ал Фалид.

— Има голяма прилика — съгласи се Кейт.

Къртис знаеше много добре, че Ал Фалид е напуснал страната заради едногодишна академична отпускат, но въпреки положените усилия да засекат връщането му, името му не се беше появило при кръстосаните проверки на митниците и службите на вътрешната сигурност, а в Мичиганския университет изобщо не бяха чували за него.

Той набра искане до службата за вътрешна сигурност да съставят справка за пътуванията на д-р Алън Фераро през последните две години. Въпреки изчерпателните проверки беше напълно възможно

някой да излезе от страната като д-р Амон ал Фалид и да се върне като д-р Алън Фераро.

Халиуел Тауър, Атланта

На първата страница на най-големия всекидневник в Атланта, „Атланта Джърнал Конститушън“, две заглавия си поделяха първата страница:

**„СЕДЕМ ДНИ ДО ЦЕРЕМОНИЯТА ПО ОТКРИВАНЕТО НА ПЕКИНСКАТА ОЛИМПИАДА.
СТРОГИ МЕРКИ ЗА СИГУРНОСТ ОКОЛО ОЛИМПИЙСКИЯ ОГЪН“**

**„ОЧАКВА НИ ТЕЖКА ПРЕДИЗБОРНА БОРБА: БОЛТЪН СКЪСЯВА РАЗЛИКАТА С
ХАЛИУЕЛ В НАВЕЧЕРИЕТО НА РЕПУБЛИКАНСКИЯ КОНГРЕС“**

Предимствата на заемания пост и страховете от още едно нападение започнаха да си казват думата. Позициите на президента Болтън и неговите речи срещу мюсюлманските терористи бяха станали по-крайни дори от твърдите десни позиции, с които той беше известен още като вицепрезидент. Много страни в Европа оценяваха неговия отказ да преговаря с хората, които не подкрепят Америка във войната срещу тероризма, включително Иран и Сирия, като арогантност. Сред лява Европа той беше известен като „грозния американец“, но речите му постепенно започнаха да намират отзвук сред американския народ, който започваше да се чувства все по-изолиран от останалата част на света.

— Ричард Халиуел може да има голяма усмивка — обичаше да казва Чък Болтън, — но ние сме във война и страната ни има нужда от нещо повече от блестящи зъби, за да победи враговете, които искат да разрушат нашия начин на живот.

Оставаха първичните избори в още само пет щата и през следващите няколко седмици републиканците щяха да излъчат своя кандидат за президентска надпревара. Снимката на първа страница на „Атланта Джърнал Конститушън“ показваше Ричард, прегърнал

Констанс, по време на предизборна среща в Луизиана. Той не обърна внимание на последните допитвания, но според Симон щеше да има неприятности. Тя реши за последно да го притисне, за да я включи в екипа. Взе телефона си и натисна бутона за бързо набиране.

— Халиуел.

— Ричард, обажда се Симон — каза тя. Знаеше, че името ѝ се е изписало на екранчето на неговия телефон и се ядоса на официалния му тон, но потисна гнева си. — Видях резултатите от допитванията и реших да ти напомня, че предложението да ти помогна в кампанията все още е валидно. — Симон не си спомняше някога да се е чувствала толкова безсилна.

— Симон, колко пъти да ти повтарям. Ако зависеше от мен, нямаше да имам нищо против — раздражено отговори Халиуел. Още не беше готов да я уволни, защото тя движеше нещата у дома в Атланта, но моментът приближаваше. — Преди време го обсъдих с Еспозито. Той е решително против. Сама знаеш, че имиджът е изключително важен. Аз водя кампания, основаваща се на семейните ценности, и Констанс ще бъде до мен на всички снимки, които е възможно да бъдат направени. Ако няма някакъв проблем в работата, не пречи на кампанията — сопна се той и прекъсна линията.

Симон се вторачи в снимката. Въпреки нарежданията на Еспозито добре надарената блондинка, която тя разпозна от по-раншни снимки от предизборната кампания, отново беше влязла в кадъра, макар и застанала доста встрани. Когато Симон го попита каква е ролята на тази жена, Ричард отговори уклончиво.

— Симон, за бога. Тя е завършила политически науки в университета на Джорджия.

Спомените за човека, когото се бе надявала да придружи в Белия дом някой ден, бяха навсякъде. Броят на „Фармаси“ от миналия месец, основното лъскаво списание на бранша, бе с Ричард на корицата. Симон вече беше прочела статията, но пак взе списанието и отново го запрелиства. И тогава вниманието ѝ привлече малка обява. „Личен помощник на главен изпълнителен директор“. Името на компанията не се посочваше, но по описанието постът приличаше страшно много на онзи, за който бе кандидатствала преди осем години. После видя номера на частната пощенска кутия на Ричард. Изпълнена с ревност и гняв, потърси резервния комплект ключове за чекмеджетата на

писалището на Халиуел. Никога досега не бе изпитвала необходимост да ги претърси, но ако някъде в бюрото или сейфа имаше кандидатури за този пост, бе твърдо решена да ги намери.

В първото чекмедже, с изключение на негови лични документи нямаше нищо интересно. В по-голямото долно чекмедже лежах папки с кандидатурите за нейното място. Първите пет бяха отхвърлени. Вероятно кандидатките не бяха забележителни с нищо, помисли си Симон ядно. Шестата папка съдържаше назначение за личен помощник на д-р Ричард Халиуел, главен изпълнителен директор на фармацевтична компания „Халиуел“. Писмото бе копие на изпратеното до мис Сали Маклауд. Вътре в папката имаше снимка на дългокрака блондинка, която си приличаше като две капки вода с онази на първата страница на „Атланта Джърнал Конститушън“. Симон натисна бутона отстрани на писалището на шефа си. Когато барчето с напитките се завъртя към кабинета, тя отиде до него и се протегна за бутилката „Чивас Регал“.

Главната квартира на ЦРУ, Ленгли, Вирджиния

— Според момчетата от отдела за сравняване на фотографии д-р Амон ал Фалид и д-р Алън Фераро са един и същи човек — мрачно оповести Къртис, след като се върнаха от срещата със заместник-директора по операциите. Обработените с компютър снимки на старшия финансов директор на „Халиуел“ съвпаднаха със сателитните снимки на мъжа до колата на Бил Крофърд в Пешавар. — Амон е разновидност на египетското Амун, което означава скрит. Съвсем подходящо.

— За връзката между Ал Фалид и талибанските медресета не може да има съмнение, но се питам дали тази връзка се простира и до „Ал Кайда“? — попита Имран.

— Ще разберем. Помолих младия Кори Барино да се качи.

— Експерт по „Ал Кайда“? — попита Кейт, учудена, че ЦРУ имат млад експерт по сложните агресивни действия на ислямските фундаменталисти.

Къртис поклати глава.

— Преди да постъпи при нас е бил компютърен маниак. Забавлявал се, като влизал в секретните мрежи на Пентагона и НАСА и им оставял съобщения. Веднъж влезе и тук, остави съобщение за директора и мисля, че вдлъбнатината, където преспапието му се удари в стената, още се вижда. Хванаха го, когато влезе в голяма търговска банка. Отначало в банката не повярваха, че е успял да го направи, но той написа съобщение до директора, в което изброи имената на всичките им големи клиенти. Тогава нещата наистина се размиришаха. За наш късмет освободиха този талант предсрочно за добро поведение и ние му намерихме по-добро поле за действие. Надявам се, че ще успее да влезе в компютъра на Фераро в „Халиуел“.

Обясненията на Къртис бяха прекъснати от чукане на вратата.

— Сигурно е той. Кори, влизай. Запознай се с професор Имран Сайед и д-р Кейт Брейтуейт. А това е Кори Барино.

— Здравей, радвам се да се запознаем — дружелюбно каза Кейт и протегна ръка.

— Здравей — плахо отговори младежът.

Според Кейт той не изглеждаше на повече от шестнайсет години, но вероятно бе доста по-голям, щом работеше за ЦРУ.

— Някакъв определен район в „Халиуел“ ли търсим? — попита Кори, след като седна пред компютъра на Къртис и влезе в сайта на компанията.

— Да, няколко, но ще започнем с д-р Алън Фераро — каза Къртис.

— Главният икономически директор? — поиска уточнение Кори, докато пръстите му бягаха по клавишите.

— Точно така.

„Достъп отказан“ пробяга по екрана на компютъра. Кейт гледеше омаяна как ръцете на Кори се стрелкаха по клавиатурата, а на лицето му се появи израз на пълно съсредоточаване.

— Добавили са сол към стандарта за шифроване — измърмори младежът, напълно погълнат от редовете с числа, букви и символи, които Кейт, въпреки че не беше съвсем боса по математика, оприличи на йероглифи.

— Сол към стандарта за шифроване — какво ще рече това? — прошепна тя на Къртис с раздразнение, че любознателният ѝ мозък няма никаква представа за какво говори Кори.

Къртис се ухили. И той имаше същия проблем, докато Кори не го запозна с „наръчника на хакера“. Сол се наричаше допълнителният слой данни, които правеха стандарта или алгоритъма за шифроване потруден за проникване. Състоеше се от два знака, добавени към двата края на паролата. Те можеха да бъдат главни или малки букви, числата от 0 до 9 или точка и наклонена черта. За да затрудниш средностатистическия хакер, можеш да избираш измежду четиридесет и шест букви от двата края на паролата. Така имаш на разположение четири хиляди деветстотин и шест различни соли, които да използваш за своята парола.

Къртис вече го знаеше, но и Имран и Кейт скоро щяха да се уверят, че Кори Барино изобщо не беше средностатистически хакер. В действителния живот хакерите често бяха плахи хора, които обаче винаги търсеха признание сред своите колеги по страст. Ако успееш да

проникнат в особено важна мишена като Пентагона или ЦРУ, както правеше Кори в миналото си на „взривател на байтове“, те задължително разгласяваха това в киберпространството. За доказателство изнасяха част от информацията, която може да се намери единствено в системата на съответната организация. Колкото по-защитена е системата, толкова по-голямо е признанието. В сумрачния свят на хиперпространството взривателят на байтове беше герой.

Кори пушна програма, която да блокира повечето мрежи от средна големина, но за целта използва само частица от големите компютри „Крей“ в мазето на ЦРУ. За няколко минути дешифрира файла с паролата на „Халиуел“. Вътре беше и името на Фераро, но неговата парола също беше шифрована. След още няколко минути и милиони компютърни операции трепкането на екрана изведнъж спря.

Вместо него се появи: „Добре дошли, д-р Фераро“. Бяха влезли.

— Откъде да започна? — попита Кори, когато в библиотеката с файлове се появиха десетина папки.

— Търся файл, който вероятно има много безобиден вид, но няма да може да се отвори, дори ако някой открадне паролата на Фераро.

— Има две възможности — каза най-накрая момчето. — „Архитектура покрай Пътя на коприната“ или „Дуплекс“.

— На латински „дуплекс“ означава двойник — предположи Кейт.

— Където самотната нишка се сплете със своя двойник — добави Къртис. — Нещо ми подсказва, че Фераро не би избрал толкова явно име на файла, но пък той може да съдържа просто двойното счетоводство на Халиуел. Нека опитаме с архитектурата по Пътя на коприната.

— Каквото и да съхранява в папката, той държи никой да не го види, поне никой от „Халиуел“ — обясни Кори след двадесет минути, докато големите компютри „Крей“ продължаваха да извършват милиони високоскоростни изчисления едновременно. Внезапно летежът на цифри и символи върху екрана спря.

— Хладнокръвно копеле — беше единственото, което Къртис можа да каже, докато оглеждаше отделните файлове, озаглавени с имена като „Еър Форс 1“ или „Цезиев хлорид“.

— Да проверя ли дали е шифровал и тези?

Къртис кимна и Кори кликна на „Лондон“. Файлът съдържаше поредица документи, включително чертежи на водоснабдителната система на града и разположението на пречиствателните станции. Имаше и карта на площад „Графалгар“.

— Всичко това е свободно достъпна информация, но когато се събере на едно място, ще е достатъчна, за да бъде затворен до края на живота му — въздъхна Кейт.

— В тази страна ги пращаме на електрическия стол.

— Варварско и прекалено бързо за него. По-добре да гние в затвора — отбеляза Кейт.

Къртис се наведе напред и кликна на папката, обозначена с „Пътувания“.

— Изглежда, нашият приятел е в Пекин — заяви Къртис, след като отвори един имейл, потвърждаващ резервация за полет предишния ден.

— Да вляза ли в „Двойник“? — попита Кори с усмивка.

Малко по-късно на екрана се появиха всички сметки на компанията „Халиуел“, но този път истинските.

— Кори, ти си гений. С останалото ще се заемем ние — каза Къртис, който забеляза файл, озаглавен „Болтън“, към края на дървото с папки. Не искаше момчето да прочете информацията за президента.

— Сега ми плащат за това — подхвърли Кори и се ухили на Кейт, докато пишеше поредица кодови думи, които щяха да върнат Къртис обратно в системата. — Ако внимаваш и не промениш нещо, вероятно няма да усетят, че си бил вътре. Ако обаче Фераро е единственият, който има достъп до тези файлове, информацията за датата и часа на ползването им може да го предупреди. — След тези думи Кори си тръгна.

— Боже мили! — измърмори Къртис. Подкупите за Болтън, тогава още вицепрезидент, бяха суми от порядъка на милиони, прехвърляни в банка на Бахамските острови. Къртис кликна на файл, озаглавен „Срещи“, и отвори най-новия. На медиаплеъра му трябваша няколко секунди, за да тръгне. След това се разнесоха гласовете на Болтън и Ричард Халиуел, които никой не можеше да сбърка.

Главната квартира на ЦРУ, Ленгли, Вирджиния

Том Макнамара поклати глава с удивление, след като Къртис му показа банковите сметки и пусна записа на разговора между Халиуел и Болтън. В своята почти четиридесетгодишна кариера Макнамара бе видял как Никсън подава оставка, преди да бъде обвинен в престъпление, и как вицепрезидентът Спиро Егню подава оставка заради корупция. Корупцията по високите етажи на властта не беше нещо ново. Тя съществуваше от древни времена, но пред размера на получаваните от Болтън суми Никсън и Егню изглеждаха аматьори.

— Е, предполагам, че ако се готвиш да ограбиш банка, ще предпочетеш тя да е голяма — отбеляза цинично Макнамара.

— Том, не ме тревожат подкупите, а заговорът за нападението срещу китайците в Пекин, в който се включва и изстребването на половината човешка раса. След няколко дни летището на Пекин ще обслужва по осемдесет самолета на час. А в края на игрите, когато хората започнат да се връщат у дома, ще се изправим пред проблема с пренасянето на заразата с ебола-шарка в стотици хиляди градове и градчета.

— Всеки път, когато си помисля, че вече съм видял всичко в политиката, някой гладен за власт задник доказва, че не съм прав. От думите на професор Сайед и д-р Брейтуейт излиза, че Долински е бил много по-напред, отколкото сме си мислили. Къде е в момента Халиуел?

— Води предизборна кампания в Луизиана. Кейт каза, че трябва да се върне вдругиден.

— А вирусът?

— Фераро, наричан още Ал Фалид, е заминал вчера за Пекин и макар да не е толкова тъп да се опита да пренесе шишенцата със смъртоносния вирус през митницата на летището, поне се надявам да е така, аз уредих един от нашите самолети. Имран има малко работа в ООН, така че изпратих Брейтуейт в Атланта, за да провери дали всичко

е на мястото си в трезора на „Халиуел“. Цялото това начинание се оказва толкова опасно, колкото и двамата предполагахме.

— Мисля, че Имран е прав. Трябва да приключим тази шибана програма за супервируса ебола-шарка незабавно — заяви Том, ядосан от късогледството на хората, които отказаха да унищожат запасите от едра шарка, докато имаха тази възможност. — Това обаче е само половината от проблема. Ще арестуваме Халиуел, но той ще се измъкне, защото иначе републиканците просто ще потънат. Като имам предвид отношенията на вундеркинда с президента — подхвърли Том и погледна нагоре към седмия етаж, — няма да се изненадам, ако успеят да намерят начин да запазят всичко в тайна поне до изборите, а може би и после. Колкото до президента...

— Импейчмънт?

— Нещата се свеждат до това, но представяш ли си въздействието на един процес в Сената? Благодарение на нашата външна политика „първо бомбите, а после въпросите“, да не говорим за увереността в някои среди, че Бог е с нас, всеки ден някой някъде да гори нашето знаме. Не съм от онези, които ще прикрият вонящата помийна яма, в която някои наши политици плуват, но ако някога се разкрие, че американският президент е бил част от заговор да се изтрови половината човечество, сблъсъкът на исляма със Запада ще ескалира до крайност.

— Прав си — съгласи се Къртис. — Фактът, че по това време не е бил президент, няма да ни спаси, но все пак имам предложение. Преди да се качиш на седмия етаж и да им дадеш възможност да скрият ставащото, трябва да ти кажа, че в Капитолия има един човек, на когото можем да се доверим.

— Кой или коя може би? — мрачно попита Том.

Къртис се ухили, пренебрегвайки заяждането.

— Професор Сайед е много добър приятел със спикера на Камарата на представителите.

— Не спомена ли наскоро, че председателят Бъртън е тъст на Халиуел?

— Дори дъщеря му да е затънала до шия в това, а аз съм сигурен, че няма никаква представа какво е намислил нейният съпруг психопат, Бъртън няма да трепне. Нещо по-важно, може би знае как да се

справим със случилото се, и то по най-добрия начин. Дейвис Бъртън е човек с принципи и ветеран от Виетнам.

Том кимна.

— Помня. Медал на Конгреса за храброст, когато взводът му попаднал на двеста виетконгци на някаква пътека в джунглата. Запазил спокойствие при престрелката и на практика спасил живота на своите. — Том Макнамара се замисли. Беше рисковано, но той бе прекарал целия си живот в бизнеса с риска. Вундеркиндът горе можеше да изчака още малко. — Двадесет и четири часа достатъчни ли са? — беше единственото, което попита.

91.

*Кабинетът на председателя на Камарата на представителите,
Конгрес на САЩ, Вашингтон, окръг Колумбия*

Ушите на Ранди Бейкър, младия помощник в кабинета на председателя на камарата, се наостриха, когато забеляза внезапната суетня. Срещите с някои от най-силните хора във Вашингтон се отмениха внезапно, което можеше да означава единствено, че се е случило нещо важно. Бейкър се изненада, когато посетителите се представиха сами. Никога не беше чувал за някой си професор Сайед, нито за Къртис О'Конър, но и двамата веднага бяха поканени в кабинета на председателя.

— Трябва да призная — сериозно заяви Дейвис Бъртън, след като Къртис му пусна записа и го информира за опасенията си от прикриване на аферата, — че това със сигурност е най-голямата конституционна криза, пред която САЩ са се изправяли някога. И не бих искал да ви обидя, господо, но ако не бяхте донесли записа, едва ли щях да ви повярвам — добави той. — Въпреки че нямаше да е за първи път, когато хора на високи постове са били съблазнявани от властта и парите.

— Дейвис, мисля, че Том и Къртис са прави — заговори Имран. Аз също не съм от хората, готови да прикриват нещата, но разобличаването на президентското участие в нещо с мащабността на пекинската конспирация ще навреди много не само на Съединените щати, но и на други нации. Икономическите последици ще направят рухването на Уолстрийт през 1929 г. да прилича на малка вдлъбнатина по пътя, а антизападните чувства направо ще експлодират. Това е един от онези редки случаи, когато истината не е в обществен интерес. Проблемът е, че ако Болтън бъде обвинен, а няма съмнение, че това трябва да стане, не виждам как ти и твоите колеги можете да попречите подобно нещо да се разчуе.

Големият държавник от Юга замълча, чудейки се как да се справи с тази криза по начин, който да не навреди на нацията и западния свят.

— Но не е само това — добави Къртис. — Ако съм разбрал правилно процеса на импийчмънт, президентът Болтън ще продължава да изпълнява функциите си, докато Сенатът не реши дали е виновен или не. Ние не можем просто ей така да нахълтаме в Овалния кабинет и да арестуваме президента.

— Ако всичко не беше толкова истинско, от тази история щеше да излезе страхотен сценарий за филм — измърмори Дейвис Бъртън. — Вие ми подсказахте една идея. Реализацията ѝ зависи от това дали ще успее да привлече колегите на моя страна. За всички нас ще е важно те да си мълчат, докато не бъдем готови да действваме. Има една малко известна част от конституцията, която позволява на един-единствен човек да арестува президента. Но вие сте прави — добави той, — не е разумно арестът да се извърши в Овалния кабинет.

Стратегията беше много рискована, оправдана единствено от извънредни обстоятелства — ако президентът или вицепрезидентът се окажеха забъркани в криминална дейност.

Щом посетителите на Бъртън си тръгнаха, любопитството на Ранди Бейкър се усили, защото изведнъж всички срещи на председателя бяха отменени. Ранди тръгна надолу по коридора, за да намери спокойно място, където да използва мобилния телефон, който неговият щедър ментор му беше осигурил. Политиката е такава, каквато е, и той предчувстваше, че кариерата му ще бъде много вълнуваща.

Когато излязоха от кабинета на председателя, Къртис включи отново телефона си и откри тревожно съобщение от Кейт. Шишенцата със смъртоносната ебола-шарка, както и тези с ваксината, бяха изчезнали заедно с Долински.

Лабораториите на „Халиуел“, Атланта

Кейт Брейтуейт пусна обеззаразяващия душ и остави водата да тече по визьора и останалата част на защитния ѝ костюм. Чувстваше се зле, но се насили да запази спокойствие и устоя на подтика да съкрати душа. Ругаеше се наум, че не вдигна тревога още тогава, когато попита д-р Долински защо приготвя толкова много шишенца с вируса и защо ваксината се произвежда експериментално.

Кейт взе асансьора до тридесет и седмия етаж и натисна звънеца до ключалката и отвора за чип карти. Нито тя, нито Имран получиха карти, програмирани за достъп до светилището на Халиуел.

— С какво мога да ви помогна? — чу се гласът на Симон.

— Аз съм Кейт Брейтуейт.

След ясно доловимо щракване Кейт бутна тежката червена врата. Симон не седеше на бюрото си, а вратата към кабинета на Халиуел бе открената. Жената се беше изправила до писалището на шефа си с голяма чаша уиски в ръка, вторачила поглед навън към планината Стоун.

— Симон, знаете ли къде е д-р Долински?

— Не, и не ми пука. През последните две седмици не се е мяркал — отговори Симон и залитна, докато се обръщаше.

Кейт осъзна, че жената плаче.

— Добре ли сте? — попита тя. Нямаше впечатлението, че Симон Карстърс е от хората, които плачат.

— Ще се оправя, макар че ще си отида скоро. Предполагам, че ще бъда заменена — профъфли Симон завалено. Молбата за работа, която беше намерила в бюрото на Ричард, лежеше най-отгоре.

— Съжалявам, наистина. Мога ли да попитам защо? — поинтересува се Кейт, изненадана да открие, че жената здравата се налива.

— Да, така или иначе скоро всички ще научат. Д-р Халиуел реши да ме смени с по-млада жена — обясни Симон, защото алкохолът беше разхлабил хватката, с която обикновено пазеше частния си живот от

чужди погледи. — Което е чиста неблагодарност след всичките години, които му отдадох. Но такъв е животът, скъпа. Трябва да ти кажа, че той е безскрупулно амбициозно копеле, а аз винаги съм се лъгала, че на мен това няма да ми се случи. — Тя отиде с несигурни крачки до барчето на Халиуел и се върна с полупразна бутилка „Чивас Регал“.

— Няма ли да се борите? — попита Кейт, изненадана от внезапната промяна в поведението на яростната Симон.

— Мислих за това. Достатъчно съм набрала на нещастното лицемерно копеле, за да го пратя четири пъти по дяволите, но знаеш ли какво? Аз стоя над тия неща. — Думите ѝ се сливаха. — Той е ужасно скапан любовник и ако някоя друга желае да прескача малката му превзета жена, когато тя стане първа дама, за да стигне до него, да заповяда. Аз лично имам едно чудесно малко местенце на Бахамските острови и се махам оттук.

Кейт вече не слушаше дрънканиците на Симон. Тя се бе втренчила в покрива на лабораториите с четвърта степен на защита. Нещо не беше наред и накрая тя разбра какво. Сега, когато гледаше към лабораторията от тридесет и седмия етаж, нейният покрив се оказва значително по-голям от района, който тя, Имран и Долински използваша. И не само това: Кейт може да преброи два пъти повече вентилационни системи.

— Има ли и друг вход към обезопасените лаборатории? — попита тя.

— Защо се интересуваш? — изтрезня малко Симон.

Тъй като не отрече направо, Кейт реши да я притисне малко.

— Хайде да седнем — предложи тя и тръгна към кожените кресла. — Вижте, зная, че в момента сте разстроена, и искрено съжалявам, че ще напуснете, но някои от програмите, които се провеждат тук, може да не са такива, каквито изглеждат. Моите колеги и аз смятаме, че Ричард Халиуел е забъркан в опасни и незаконни действия. Ако е така и вие го прикривате, тогава вероятността да стигнете до Бахамите е твърде малка. От друга страна, ако ни помогнете, ще останете на свобода — заяви Кейт и извади значката на ЦРУ.

Симон се втренчи навън в спускащия се мрак.

— Защо не — промърмори и потърси ключа за асансьора във все още отвореното чекмедже на бюрото. — Винаги съм се чудила какво

има долу, но първо трябва да отида до тоалетната, скъпа.

Беше удивително как алкохолът сваля лустрото, помисли си Кейт и натисна бутона за бързо избиране на Къртис.

— Не мога да говоря дълго — започна тя. — В кабинета на Халиуел съм. Симон е къркана, но ще ми покаже асансьор, който смятам, че води в друга лаборатория на гърба на нашия комплекс.

— Къде е Халиуел?

— Ще се върне чак вдругиден. Трябва да затварям — приключи разговора Кейт, защото не искаше да рискува Симон да излезе от личната тоалетна на Халиуел и да я завари да говори по телефона.

Халиуел слезе по стълбичката на частния си самолет веднага щом кацна на пистата на летище „Хартфийлд-Джексън“ в Атланта и тръгна с големи крачки към макларъна, който служителите на летището бяха докарали пред ВИП терминала. Докато караше бързо към седалището на компанията си, мозъкът му работеше на бързи обороти. Беше планирал да се прибере след два дни, за да надзирава изпращането на шишенцата с ебола-шарката и ваксината за Пекин, и в друг случай посещенията на професор Сайед в кабинета на председателя на камарата във Вашингтон нямаше да го притесни. Халиуел знаеше, че двамата споделят едно и също погрешно мнение за войната в Ирак. Ала появата на агента на ЦРУ, който отговаряше за програмата „Плазмид“, и отмяната на цялата дневна програма на председателя веднага щом двамата му посетители са си тръгнали, предизвика тревога у него. Халиуел вече беше решил, че на тази надута кучка Брейтуейт и на Долински ще се случи тежко лабораторно произшествие веднага щом шишенцата с ебола-шарка се озоват в самолета на път за Пекин, но преди това трябваше да се увери, че с вируса и ваксината всичко е наред.

На Симон ѝ бяха нужни три опита, докато успее да вкара ключа в ключалката, но накрая асансьорът ги свали в малко мазе, пред още една тежка врата от неръждаема стомана, заключена с комбинационна ключалка.

— Сменя комбинацията на всяко първо число от месеца, но винаги използва една и съща поредица числа за всички ключалки. И ако тази не е по-специална... — обясняваше Симон, докато опипваше всеки бутон, преди да го натисне. — Voila... — Вратата се завъртя настрана, откривайки дългия тунел към частните лаборатории на Халиуел. Отвориха втората тежка врата в далечния край на тунела и Кейт ахна, щом се озова в обстановка, която ѝ беше добре позната.

— Това е подготвителна зона с трета степен на защита — определи тя, докато гледаше синия защитен костюм на Халиуел с регулатора и галошите, готови за употреба.

— Какво, скъпа?

— Няма значение — каза Кейт, готова да си тръгне.

— Не искаш ли да видиш какво има оттатък? — попита Симон, сочейки с несигурна ръка към вратата с въздушен шлюз, на която бе изрисуван международният знак за биологична опасност.

— Видях достатъчно — отвърна Кейт, докато заключваше вратата. После поведе Симон обратно по дългия тунел, откъдето бяха дошли.

Стоманеносивите очи на Ричард Халиуел се присвиха, когато съзря полупразната бутилка уиски и отвореното чекмедже на писалището. Ключът за асансьора го нямаше. Халиуел отключи другото чекмедже, където държеше пистолет „Лугер“ за всеки случай. Пусна го в джоба си и натисна бутона за асансьора, а после долепи ухо до вратите. Механизмът работеше. Който и да е там долу, беше забравил ключа в ключалката. Две минути по-късно той излезе от асансьора и видя на двеста метра от себе си Кейт и Симон да крачат към него.

— Брей, брей, брей, кого виждам? — презрително изсумтя Халиуел.

Симон залитна към едната стена на тунела. Сърцето на Кейт едва не спря, когато се обърна и погледна зад гърба си. До далечната врата имаше най-малко осемстотин метра, а от другата страна беше заразната лаборатория. Преднамерено бавните крачки на Халиуел отекваха глухо по бетонния под, а гласът му ехтеше в стените.

— Д-р Брейтуейт, обещавам, че съвсем скоро ще се върнете там.

Без да обръща внимание на Симон, свлечена до стената на тунела, той почувства прилив на сили, докато приближаваше към Кейт. Хрумна му нещо друго.

— Кучко, преди да ти бия ебола-шарка, ще видя как изглеждаш гола и вързана за количка — прошепна ѝ той. Почувства как получава ерекция и извади лугера от джоба си.

93.

Лабораториите на „Халиуел“, Атланта

Къртис почувства, че стомахът му се свива, докато белият цивилен „Лиърджет 60“ рулираше по пистата и накрая спря до черен самолет от същата марка, но с ясно забележимото златно Х на опашката. Дали Халиуел не се е върнал по-рано, запита се той.

Специалният агент Роб Бауър, оперативен служител на ФБР, ветеран с изсечени черти, работеше с Къртис повече от двадесет години. Сега той го очакваше със заповед за обиск на Халиуел Тауър и за арестуването на магната.

— Халиуел пристигна преди четвърт час — съобщи Роб, докато се качваха в цивилната му кола. — Имаме подкрепление от полицейското управление на Атланта, но ги оставих малко по-далече, защото исках да разбера какви са ти планове.

Две тъмносини патрулки с познатата червена ивица на полицейското управление в Атланта бяха паркирали на известно разстояние от главния вход на фармацевтичната компания „Халиуел“. Роб Бауър много добре знаеше, че входът е под непрекъснато наблюдение.

— Наясно си, че ако арестуваме този тип, лайната ще се разлетят навсякъде — продължи Роб, докато изкарваше колата от паркинга пред ВИП терминала.

Къртис кимна. Между двамата съществуваше безгранично доверие.

— Меко казано, друже, ще трябва да ми се довериш. Халиуел не е единственият високопоставен човек, забъркал се в криминална дейност, но ние, Роб, трябва да стигнем там бързо. Имам усещането, че животът на един от агентите ми е в опасност.

Роб Бауър постави малка сигнална лампа, проблясваща в синьо, на покрива и се включи на честотите на двете патрулки. Времето за предпазливост отдавна бе свършило и двамата се надяваха, че звукът на приближаващите сирени щеше да накара Халиуел да се замисли.

Дълбоко в тунела под Халиуел Тауър нито д-р Халиуел, нито двете жени, които той беше подкарал към металната врата, чуваха нещо друго, освен звука от крачките си, които отекваха в дебелиите бетонни стени.

Халиуел заплашително насочи пистолета си към Кейт.

— Първо ти! Качвай се на количката! — заповяда. Докато държеше главата ѝ на прицел, той затегна коланите около глезените ѝ с едната си ръка, а после повтори операцията и с китките. — Хайде сега ти! — изсумтя и пренесе вниманието си към Симон. При първия си опит тя падна, а количката се блъсна със силен трясък в облицованата с плочки задна стена на подготвителното помещение.

Халиуел прибра пистолета в джоба си, докара количката и издърпа Симон върху нея.

— Жалко, че позволи на любопитството си да надделее — презрително процеди той, докато я буташе към нишата за подготовка. — От изследванията, които проведох, ебола-шарката действа на хората много по-ефективно, отколкото на шимпанзетата, но допълнително потвърждение със здрави екземпляри като вас ще бъде от полза. Ще стане един от крайъгълните камъни в научните ни изследвания. — Червеникавата коса на Симон беше разрошена, а в очите ѝ се четеше страх от Халиуел. Тя знаеше, че е безогледен, но никога не бе предполагала какво чудовище се крие в човека, наведен над нея. — Всяка хипотеза изисква точни изследвания, преди да бъде доказана. Тестовете трябва да се повторят много пъти — изръмжа той.

Щом въздействието на алкохола малко отслабна, Симон започна да се съпротивлява и да се опитва да се освободи от найлоновите колани, които я държаха легнала. Неведнъж беше ставала свидетел как Халиуел контролира хората, като използва обаянието си. Сега разбра, че и насилието не му е чуждо. Симон потрепери. Психопат, който се беше кандидатира за най-високия пост в Съединените щати.

Халиуел остави завесата дръпната.

— Искам да гледаш — каза той, когато се върна при другата количка.

После бавно плъзна ръка по вътрешната страна на бедрото на Кейт.

Кейт се изплю в лицето му, когато помилва слабините ѝ.

— Ти, мръсен, дегенерирал копелдак! Махни си ръцете от мен.

— Ще съжаляваш за думите си — студено каза Халиуел, избърса лицето си и тръгна да търси широка лепенка.

Роб Бауър спря със скърцане на гуми пред пропуска на „Халиуел“. Сирените на двете полицейски коли на управлението в Атланта престанаха да вият, когато колите паркираха зад него.

— ФБР. Отворете вратите! — заповяда Бауър и показа значката си.

Пазачът се поколеба и се обърна към своя началник, който се опитваше да намери Халиуел по телефона. Поклати озадачено глава, когато Халиуел не вдигна. Заповедите бяха пределно ясни. Никой няма право да влиза без негово разрешение, така че той трябваше да задържи полицията, докато успее да се свърже с шефа.

Къртис видя червения „Макларън“ на Халиуел, паркиран пред входа на небостъргача.

— Той е тук и е бързал — каза Къртис, когато старшият на охраната дойде до прозорчето.

— Не можете...

Откакто Къртис се помнеше, специален агент Роб Бауър, също като него, си падаше по модела „Магнум“ на „Ругър“, 44-ти калибър.

— Отвори вратата или ще прекараш следващите петнадесет години от живота си в затвора, като си вардиш задника от останалите противни типове там.

Докато асансьорът летеше нагоре към рецепцията на тридесет и седмия етаж, Къртис си наложи да се съсредоточи върху онова, което трябваше да прави, и да се отърси от чувствата си към Кейт. Щом видя, че комбинационната ключалка е затворена, той извади револвера си и я отнесе. След секунди вече бяха в кабинета на Халиуел. Някакъв мобилен телефон звънеше на бюрото, където Халиуел го бе зарязал. От охраната все още трескаво се опитваха да го намерят.

— Нека неколцина от твоите хора проверят долния етаж. Кабинетът на д-р Брейтуейт е в дъното, но имам усещането, че няма да я намерят там — добави Къртис, докато крачеше към покритата с

орехов панел асансьорна врата в далечния край на огромния кабинет на собственика на компанията.

Симон не беше единствената, която забравяше ключа в ключалката, и далеч под краката му вратите на асансьора тихо се затвориха.

Кейт отново наплю Халиуел и той ѝ удари плесница.

— Не трябваше да правиш това — каза ѝ бавно и многозначително. — На лошите момичета им инжектират ебола-шарка, а ти беше много, много лоша.

Въпреки перченето Кейт почувства как ледени ръце сграбчват стомаха ѝ. Сивите очи на Халиуел бяха напълно безизразни и тя стигна до същия извод като Симон. Не за първи път в историята някой опасен психопат стигаше застрашително близко до най-висшия пост на своята страна. Ричард Халиуел беше само на няколко печалби в първичните избори в останалите щати от номинацията на републиканците за Белия дом. Кейт изскимтя, когато той залепи широка лепенка върху устата ѝ.

— Може би ще бъде най-приятно да свърша това на фона на Петата на Бетховен? — гласно попита Халиуел и пусна уредбата. — Толкова величествена музика. Та-та-та-таа... та-та-та-тааа... — запя той едновременно с оркестъра. — Чудесно — погледна я похотливо, докато ерекцията му нарастваше. Ръцете му се плъзнаха под сутиена на Кейт, а после в бикините ѝ. Младата жена се насили да запази спокойствие, за да не се задуши от жлъчката, която се надигна в устата ѝ.

94.

Международното летище, Пекин

— По работа или за развлечение, мистър Фераро? — попита младата китайска граничарка на много приличен английски.

Почти веднага след спечелването на домакинството китайското правителство беше организирано курсове по английски за всеки служител, който щеше да общува с чужденци. Нищо не трябваше да попречи на пекинската олимпиада да „бъде най-добрата за всички времена“. Игрите бяха пропусъкът на Китай за ХХІ век.

— По работа — отговори любезно Фераро.

Жената се усмихна отново, когато сравни лицето му с това на снимката в американския му паспорт.

— Приятно прекарване.

Салонът за пристигащите на пекинското летище бе препълнен с хиляди хора, дошли за церемонията по откриването на игрите, която щеше да се проведе само след шест дни. Ал Фалид тръгна направо за паркинга пред терминал № 2, където го чакаше един от хората на Халид Кадир.

— Всичко наред ли е? — попита Ал Фалид, взимайки от посрещача си чантата, в която имаше един „Валтер“ ПЗ8.

Шофьорът кимна.

— Нашите хора са подготвени и всички имат достъп до вентилационните системи. Прибрахме ваксината от пристанището в Цинтао и я раздадохме на хората тук и в Синдзян — докладва той, докато изкарваше колата от паркинга на терминала.

Беше почти полунощ, когато пристигнаха, но Пън Ю, садистичният управител на мечата ферма на „Ал Кайда“, беше буден и ги очакваше.

— Долински пристигна ли? — попита Ал Фалид.

— Спи, господин Флид — отговори Пън Ю.

— А служителите?

— Мечата ферма затворен, както иска, господин Флид, и служители даден дни за игрите.

— А багажът на Долински?

— Много сандъци, господин Флид. В склада зад клетките.

— Ю, добре си се справил. И ти можеш да си вървиш по случай игрите, но ми трябва ключовете ти — каза той, а после се обърна към шофьора. — Ела утре да ме вземеш. — Защото за онова, което Ал Фалид възнамеряваше да направи, не му трябваша свидетели.

Когато управителят и шофьорът си заминаха, Ал Фалид се върна в стаята си и извади валтера от малката чанта. Провери дали пълнителят е зареден и се усмихна, докато навиваше заглушителя. Халид Кадир не е прав, помисли си той. Подобно на Осама бин Ладен преди него, уйгурският микробиолог бе станал притегателна фигура за мнозина в потъпкания мюсюлмански свят. Но Кадир грешеше, като смяташе, че може да се преговаря със Запада, както не беше прав и за това, че човек като Долински трябва да бъде пощаден. Ал Фалид се страхуваше, че когато грузинският учен осъзнае страховитото опустошение, което вирусът му е предизвикал, ще се разприказва, както направиха хората, работили по проекта „Манхатън“ за създаването на ядрена бомба. Всичко, което би могло да насочи неверниците към самоличността на Амон ал Фалид в Съединените щати, трябваше да бъде елиминирано.

Той се промъкна до стаята на Долински и пъкна главния ключ в бравата. Вратата изскърца, когато я бутна да се отвори, но можеше да не се тревожи. Юнашкото хъркане на грузинеца разтърсваше тънките стени. Ал Фалид насочи цевта на валтера към тила на Долински и от няколко сантиметра натисна спусъка два пъти. Оръжието имаше силен откат.

95.

Лабораториите на „Халиуел“, Атланта

Халиуел стоеше до стола от неръждаема стомана пред работната маса. Той взе защитния си костюм и ритмично го размаха пред Кейт в такт със симфонията. По тънките му устни играеше заплашителна усмивка, докато със свободната си ръка правеше жест, че уж бие инжекция. На Кейт ѝ прилоша, когато Халиуел тръгна към нея, сваляйки ципа си.

Щом Къртис и специален агент Бауър излязоха от асансьора, придружавани от двамина патрулни полицаи, те чуха началните тактове на Петата симфония на Бетховен. С изваден пистолет Къртис се хвърли в тунела. Беше празен. Музиката се носеше от полуотворената врата в края му, на около осемстотин метра от тях.

Тъй като беше в по-добра форма от другите трима мъже, Къртис ги бе изпреварил с около двадесет метра, когато стигна до вратата, приведе се и използва силата на звука на уредбата, за да се приближи незабележимо. Помещението, което приличаше на ниша със завеса в приемно отделение на болница, беше празно, но по-нататък имаше още една полуотворена масивна врата.

Халиуел стоеше с гръб към Къртис, а ръката му лежеше върху някакъв човек, вързан на стоманената количка. Къртис осъзна, че това е Кейт. Когато първата част от прочутата симфония свърши, Халиуел натисна спирачката на количката с крак и понечи да се качи върху нея. Къртис го приближи тихичко, изгарящ от желание да има подръка достатъчно дълга жица, за да го удуши. С рязко движение дръпна Халиуел, който изгуби равновесие и тупна върху бетонния под.

— О'Конър, мъртъв си — извика Халиуел, когато изненадата на лицето му се смени с гримаса на дълбока омраза. С неочаквана пъргавина той скочи на крака, но обувката на Къртис го улучи в челюстта.

Секунда по-късно Халиуел се просна по лице на земята и зарева като ранен лъв, когато патрулните полицаи щракнаха белезниците около китките му, докато притискаха диво мятащото му се тяло към пода. Къртис им подхвърли ролката широка лепенка, която намери до Кейт, и те овързаха ритачите му крака.

— Ще се видим след малко в кабинета на Халиуел — каза Къртис на Кейт и Роб Бауър, след като двете жени решително отказаха да бъдат отведени в болница.

Къртис си сложи защитния костюм на Халиуел, който му беше голям и висеше като торба, но все пак щеше да го защити от това, което се криеше от другата страна на вратата.

След като включи регулатора и мина през въздушния шлюз, коравият агент на ЦРУ беше потресен от това, което откри. Тези три човешки същества бяха отвлечени от улиците на цивилизован западен град по нещастна случайност. И трите бяха още живи, но нито морфин, нито някакво друго лекарство би могло да облекчи смазващите болки, които изпитваха. Къртис се загледа в едно около единадесетгодишно момиче, измъчван от чувство на дълбоко безсилие. С телесната си температура от 37°C човешките същества бяха идеален гостоприемник на филовирусите и създаденият от човешката ръка вирус, който ѝ бе инжектиран, се размножаваше с удивителна бързина. Къртис можеше да види тъмните петна под кожата ѝ, защото ебола-шарката превръщаше органите ѝ в каша, а дробовете ѝ бавно се пълнеха с кръв и гной. Знаеше, че ако не открият липсващите шишенца, когато филовирусът бъде пуснат на свобода, стотици милиони хора ще умрат от същата ужасна смърт.

Той провери фризера до количките. Вътре намери четири пакета замразена меча жлъчка от някаква меча ферма в Цинтао. Основното проучване на тъмната страна от света на Халиуел, което щеше да бъде направено по-късно, щеше да открие запас от спори на антракс със сложно покритие от силиконови обвивки, тънки само частица от микрона. Спорите щяха да се окажат еднакви с тези, използвани в атаката срещу сенатор Дешъл.

Вратата на кабинета на Халиуел се отвори и единият от патрулните полицаи влезе да съобщи, че шефът на фирмата е отведен

под засилена полицейска охрана. Охранителите ѝ също били прибрани за разпит. А шефът на полицията на Атланта вече се качвал.

— Шизофреник с раздвоение на личността? — попита младият полицай, потресен, че човек, който участва в надпреварата за президент, може да има толкова тъмни тайни.

— Прекалено рано е да се каже — отговори Къртис. Млади патрулни полицаи като това момче трябваше да учат по време на работа, затова дори в тази суматоха Къртис намери няколко секунди за неговото образование. — Няма съмнение, че скъпите адвокати на Халиуел ще твърдят нещо подобно в негова защита, но не се шокирай много, когато хора на високи постове се оказват със сериозни недостатъци — добави О'Конър, след като вярно разчете изражението на обезверяване, което съзря в очите на младия полицай. — Властта и корупцията често вървят ръка за ръка.

Кейт и Симон седяха на един от диваните на Халиуел и ръцете им вече не трепереха, успокоени от изпития „Чивас Регал“, а зад писалището на арестувания се беше разположил Къртис и чакаше достъп до вътрешната компютърна мрежа на ЦРУ.

— За момента ще е най-добре да оставим администрацията и фармацевтичните лаборатории на „Халиуел“ да работят нормално — каза той на Роб Бауър, — но искам входовете към двете лаборатории с четвърта степен на защита да бъдат запечатани.

Когато на следващия ден човекът от кучкарника се появи с още двамина скитници, го очакваше голям шок, а пленниците му получиха втори шанс в живота.

— Ще трябва да ми се довериш за това, Роб, но във Вашингтон тече една друга операция, която трябва да довършим, и ако нещо от станалото тук се разчуе, тя може да бъде изложена на опасност.

— Добре, приятелче — отговори Роб, и докато един от патрулните полицаи отвеждаше Симон на разпит, той отиде да се срещне с началника на полицията в Атланта.

— Сигурна ли си, че не искаш да те прегледа лекар? — попита отново Къртис Кейт, докато чакаше резултатите от проверката на пътуванията на Алън Фераро да излязат на екрана на компютъра на Халиуел, както и пътуванията на „Джордж Вашингтон“.

— Добре съм — отговори Кейт.

Агентът прегледа полученото разписание от пристанищните власти в Савана. Пристанището за контейнери на западния бряг на Джорджия беше шестото по големина в страната и Къртис знаеше, че отпътуването на мореходния влекач две седмици по-рано е минало незабелязано. Въпреки приоритетността на въздушните снимки от Багдад и граничните райони на Афганистан, Пакистан и Хиндукуш, администрацията много внимателно наблюдаваше и нарастващата заплаха от Китай, така че последните кадри от американското сателитно разузнаване бяха засекли „Джордж Вашингтон“ недалеч от главната квартира на китайския северен флот в пристанището на Цинтао.

— Трябва да тръгвам — каза Къртис. — Пакетите с меча жлъчка, които открихме във фризера на Халиуел, са от мечата ферма в Цинтао, но имам предчувствието, че там се крие нещо повече.

— Защо не накарате китайците да я претърсят? — предложи Кейт.

— Защото ще запазят вируса за свои собствени изследвания. Тази зараза трябва да бъде унищожена, същото важи и за световните запаси от едра шарка. Почти сигурен съм, че ще намеря Ал Фалид в тази ферма, а вероятно и Долински. Няма гаранция, че Кадир няма хора в китайската полиция, които да му подшушнат. Не мога да се успокоя, докато не приберем тези шишенца в нашето посолство в Пекин и после с дипломатическата поща вкъщи.

— Ще дойда с теб — твърдо заяви Кейт.

Къртис поклати глава.

— Прекалено опасно е.

— Още не съм преживяла бойното си кръщение — озъби се тя, но ядът ѝ бързо премина. Виждаше, че Къртис се опитва единствено да я предпази, и му беше благодарна за това. — Виж — обясни тя, — нямахме много време да се опознаем, но за голямо неудоволствие на баща ми аз членувах в стрелкови клуб и вероятно мога да боравя с магнум 44-ти калибър по-добре от теб.

Къртис се усмихна и повдигна вежди, като попита невинно:

— Да не се шегуваш?

— И двамата знаем, че ако тези шишенца са в мечата ферма в Цинтао, значи са предназначени за Пекин, претърпан с три милиона

допълнителни гости от бог знае колко стотици хиляди градове и паланки от цял свят. Може и да разбираш малко от полимеразните верижни реакции — сви устни Кейт, а зелените ѝ очи си възвърнаха обичайния блясък, — но аз съм експертът по вируси и затова ще дойда с теб.

— А Имран? — опита се той за последен път да я разубеди.

— Само защото е мъж ли? — попита тя многозначително.

— Налага се да използвам безопасния телефон в твоя кабинет — каза Къртис, който тайно се радваше, че младата жена ще го придружи. — Том Макнамара трябва да забави вундеркинда и да уреди самолет до Пекин, защото това е над възможностите ми. Но ако има двойно легло, бих ти ги демонстрирал!

Кейт го шляпна по врата, докато слизаха към долния етаж.

Капитолийският хълм, Вашингтон

Когато пристигна на Капитолийския хълм, за да се обърне към историческото съвместно заседание на Сената и Конгреса, президентът Болтън с изненада разбра, че спикерът на камарата Дейвис Бъртън го очаква. Той беше информиран, че процедурите ще бъдат същите, както при обръщението за състоянието на нацията, и че ще бъде придружаван от сержанта на Конгреса. Президентът не можеше да влезе в заседателната зала без официална покана и без да е придружаван до мястото си на подиума.

— Господин президент, извинявам се за нарушаването на процедурата, но възникна въпрос от изключителна важност, за който трябва да ви съобщя.

— Бъртън, не може ли това да почака, предстои ми да държа реч? — раздразнено попита президентът.

— Не, господин президент, не може. Трябва да ви информирам в моя кабинет, преди да влезете в залата.

— Бъртън, гледай да си заслужава — озъби се президентът Болтън.

Сержантът ги последва на дискретно разстояние, решен да изпълни дълга си, макар все още да не можеше да осъзнае чудовищността на заговора за нападение срещу целия свят в Пекин и за участието на президента в него. В обикновено шумната и препълнена заседателна зала наблизко настъпи тишина.

— Господин президент, тези сметки ваши ли са? — попита Дейвис Бъртън, като плъзна един лист по плота на бюрото към президента, който беше седнал срещу него. В документа имаше подробна информация за близо петдесет милиона долара от подкупи, депозирани в сметка на името на Чарлс Болтън.

— Как смееш! — изригна президентът Болтън. — Ще те изхвърля на улицата заради това! — Лицето му беше добило странен белезникав цвят.

— Господин президент, аз не мисля така. — До последно Дейвис Бъртън се придържаше към протокола, обръщайки се към обезчестения и замесен в престъпления президент с неговата титла. Председателят Дейвис Бъртън натисна един бутон и пусна записа на разговора между Болтън и Ричард Халиуел в неговия кабинет, който ЦРУ му беше предоставило. Болтън пребледня още повече.

„— Супервирусът не признава международните граници, Ричард. Не ми пука колко милиона китайци ще изтрием от лицето на земята, но трябва да се погрижим да имаме ваксина, за да защитим американците и особено нашите атлети, преди да го пуснем.

— Чък, както обикновено, биеш право в целта. Долински е един от малцината или дори може би единственият, който може бързо да разработи и вируса, и ваксината срещу него. Аз мога да се погрижа за разпространението му в Пекин, но ще ми е нужна помощта ти, за да го прекараме с дипломатическата поща.“

В последния момент Том Макнамара и председателят на Камарата на представителите бяха информирали директора на тайните служби и директора на ЦРУ. Двама агенти от тайните служби, които обикновено се грижеха за охраната на важни лица, сега стояха пред вратата на кабинета на председателя на камарата, готови да помогнат на сержанта на Конгреса, единствения човек, който според конституцията има властта да арестува президента.

Директорът на ЦРУ едва не получи удар от ярост, че не е бил уведомен, но Макнамара го погледна право в очите и каза:

— Виждал съм много директори, но вие определено сте най-лошият. Ако искате доказателство, потърсете доклада за Бил Крофърд. Той беше обезглавен, защото отказахте да осигурите на младите агенти достатъчно подготовка, за да могат да действат в забравените от бога места, където ги изпращаме. Когато стигнем до дъното на тази помийна яма, ще имате нужда от преквалификация, защото приятелчетата ви в Белия дом няма да ви отърват.

Сержантът на конгреса нямаше защо да се притеснява. Последното доказателство в записа не беше толкова изобличително, колкото плановете за Пекин, но и то щеше да е достатъчно, за да приберат президента зад решетките за дълги години.

„— Чък, колкото по-малко хора знаят за това, толкова по-добре. Генното инженерство измина дълъг път и ако са най-добрите в своята област, двама учени са напълно достатъчни. Мислиш ли, че ще можеш да го пробуташ във Вашингтон?

— Пробутах заради теб идеята за лабораторен комплекс с четвърта степен на защита на стойност петстотин милиона долара и ще поработя и върху договора за производството на ваксина срещу едрата шарка, който ще е за около половин милиард. Освен това последния път, когато проверих, тази година договорите ти в Ирак възлизат на повече от триста милиона.

— До края на следващата седмица по банковата ти сметка на Бахамите ще бъдат преведени още десет милиона долара.“

Президентът на Съединените щати се сви в креслото си.

— Възнамерявам да се погрижа да изпитате цялата строгост на закона, господин президент — заяви Дейвис Бъртън. — За момента обвиненията срещу вас ще се ограничат с подкупите, които сте взимали в продължение на години. На членовете на Сената и Конгреса бяха представени достатъчно подробности, за да осигурим тяхното съдействие и мълчание за невероятната конспирация срещу Пекин. Вие сте участвали в един от най-зловещите заговори в историята на човечеството. Аз и моите колеги сме на едно мнение, че не е в интерес нито на Америка, нито на света да разкрием истината, но всичко зависи от това дали ще можем да намерим шишенцата.

Не, господин президент, не са били доставени с дипломатическата поща до посолството ни и после на платените бандити на Халиуел, както вие сте наредили. Преди две седмици са били откраднати от лабораториите на „Халиуел“ от Долински, човека,

на когото по ваше настояване помогнахме да дезертира. Д-р Едуард Долински работи за „Ал Кайда“. Къртис О'Конър ще се опита да намери шишенцата и да ги върне. Ако не успее, не мога да си представя какъв ще бъде резултатът. Сигурен съм само в едно: вие ще умрете на електрическия стол. И в двата случая нека Бог се смили над вас, защото предадохте високия пост, който ви беше поверен.

Президентът кимна замаяно.

Сержантът на Конгреса, придружаван от двамата агенти от тайните служби, съпроводи президента до една странична врата, където вече чакаше кола. Дейвис Бъртън бе настоял масмедииите да не излъчват кадрите с арестувания президент, когото очакваха да излезе от залата след речта му. С мрачна решителност Бъртън тръгна към залата, за да говори вместо президента.

— С дълбока тъга трябва да обявя на вас, моите съграждани, и на света, че президентът на Съединените щати беше арестуван.

В галерията за зрители се чува високи ахвания.

— Като вицепрезидент и като държавен глава, президентът Болтън е бил замесен в сериозни криминални престъпления, включително взимането на милиони долари подкупи. — Съобщението с внимателно подбрани думи позволяваше по-нататъшно уточняване, ако пекинската конспирация излезеше на бял свят. — Предполагам, че мнозина ще попитат защо не беше започната процедурата по импийчмънт. В този случай престъпленията са толкова сериозни, а доказателствата толкова необорими, че когато преди малко те бяха представени на президента в кабинета на председателя на Камарата, той не можа да се защити.

Дейвис Бъртън изчака, докато ужасеният шепот в галерията престана.

— Поради липсата на вицепрезидент постът на президент се полага на мен като председател на Камарата на представителите, който е следващият по значимост пост в страната. Макар че в миналото съм се опитвал да спечеля този пост, никога не съм искал да го заема при подобни обстоятелства. Обаче точно както демократичният процес, който е гръбнак на нашата велика страна, определи резултатите от изборите, в които участвах и изгубих, така една малко известна част на конституцията разрешава арестуването на непокорен президент от сержанта на Конгреса. Сега не е време за предизборни крамоли, сега е

време за лекуване на раните. Ако колегите ми пожелаят, аз ще издигна отново кандидатурата си за този велик пост. Междувременно нямам намерение да решавам важни въпроси от вътрешната политика в месеците до следващите избори. В областта на външната политика ще направя всичко по силите си, за да възстановя доброто име, с което някога се ползвахме сред хората, с които споделяме тази планета. Спомням си какво каза веднъж големият президент Хари. С. Труман точно от това място: „Организацията на обединените нации, най-голямата надежда на света за мир, излезе от тези години на изпитания по-силна и по-полезна от всякога. Свободните нации се обединиха срещу усилията на комунистите да скъсат Хартата“^[1].

Съжалявам, но трябва да призная, че през последните месеци Съединените американски щати са държавата, която се опитва да скъса Хартата. Онзи ден прочетох един доклад на Центъра за мир „Перес“, според който седемдесет процента от палестинците и израелците искат да бъде постигнат мирен договор и изненадващо много от тях са „за“ създаването на палестинска държава. Това ми подсказва, че най-голямата пречка за мира в Близкия изток са самодоволните политици и малцинствата екстремисти от двете страни. Центърът „Перес“ е организация, чиято цел е да събира израелците и палестинците, за да работят заедно и да споделят идеи в области като земеделието и бизнеса. Но има нещо още по-важно: целта е да се даде възможност на палестинците и израелците да се опознаят, да разбират и уважават различните си култури. Няма да прочетете за това в медиите, но млади хора завързват приятелства по спортните терени. Смесени отбори от палестинци и израелци играят срещу други смесени отбори. Ако тази добра воля може да се използва, както се прави в Обединените нации, и ако мога да харча по милиард долара на седмица за здравеопазване и образование, вместо да бомбардирам народите на Ирак и Ливан, тогава независимо какво ще решат моите съграждани — дали да остана в Белия дом, или да си вървя — ще бъда много щастлив човек.

Бъртън направи пауза, когато демократите и мнозина от собствената му партия започнаха да ръкопляскаат. Шокът от ареста на президента още не се бе уталожил, но Дейвис Бъртън беше уважаван човек сред двете партии и той, изглежда, даваше надежда за едно по-мирно бъдеще не само за Съединените щати, но и за целия свят.

— Не съм съгласен с методите на д-р Кадир, но той е прав в твърдението си, че палестинските семейства имат същите стремежи, както всички останали. В тази страна приемаме за даденост, че можем да се запишем в училище или университет. Много палестински деца биха жертвали дясната си ръка, за да имат същата възможност. Досега беше пролята прекалено много кръв, затова е крайно време да намерим общ език с другите култури. Точно както ние не бихме търпели чужда армия около река Потомак, може би трябва да помислим за изтегляне на нашите войски от светите за мюсюлманите земи. Възнамерявам да се опитам да намеря изход с помощта на посредници от Обединените нации.

На хиляди километри разстояние д-р Халид Кадир гледаше обръщението на председателя и се чудеше дали може да се довери на този неверник, макар да знаеше, че вече е твърде късно. Беше получил съобщение от Ал Фалид, че всички екипи са заели позициите си и последните репетиции за вкарването на вирусите във вентилационните системи са започнали.

— И накрая бих се обърнал към всички фундаменталисти от различните изповедания. Искам да ги помоля да помислят какъв ще е тоя Бог, който е позволил създаването на два милиарда християни, милиард мюсюлмани и над четири милиарда от различни други вери, а после като в някакъв мръсен космически виц обявява, че само едната група знае истинския път. Какъв ще е тоя Бог, който ще възнесе само малка част от своето творение, а ще остави останалите да горят в пълна със сяра бездна? Какъв ще е тоя Бог, който разкрива величието си чрез унищожението на милиони невинни деца и жени? Това не е богът, когото аз искам да почитам. А онези, които си мислят, че техният Господ разрешава ужасяващото насилие, не са чели светите книги, които са на повече от един език — завърши той, сецдайки се за гледната точка на Кадир. — През времето, с което разполагам, ще направя всичко възможно да постигна мир чрез преговори в Близкия изток. Мир, справедлив за всички страни. Но не мога да го направя

сам. Затова призовавам умерените от всички култури и вери също да сторят необходимото. Компромисът не е слабост, а мъдрост.

Когато многоуважаваният Дейвис Бъртън слезе от подиума, членовете на Конгреса станаха на крака и започнаха да ръкопляскаат. Не всички американци щяха да се съгласят с неговото намерение да потърси общ език с човек като Халид Кадир, но имайки предвид алтернативата, те бяха готови да му дадат възможност да опита. От дълго време Америка не беше виждала политик с подобна визия.

[1] Хартата на Обединените нации (термин, измислен от Ф. Д. Рузвелт) всъщност е договорът между 50-те държави, които през 1945 г. основават организацията. — Б.пр. ↑

Мечата ферма в Цинтао, провинция Шандун, Китай

Къртис паркира колата, която му бяха дали назаем от посолството на САЩ, и двамата с Кейт изминаха последните петстотин метра до входа пеша. Мечата ферма бе потънала в мрак и Кейт следваше плътно Къртис, който се придържаше към сенките на боровете, извисяващи се край пътя. Нито един от двамата нямаше нужда от сателитните карти и снимки, които бяха разгледали внимателно, за да разбере, че са стигнали зоната с мечките. Миризмата им беше достатъчна. Къртис се промъкна през цепнатината в кирпичената стена и направи знак на Кейт да спре.

— Почакай тук — прошепна той.

Снимките от постоянното сателитно наблюдение на мечата ферма показваха, че между административната сграда отляво и жилищната, издигаща се на ниския хълм над тях, се движат хора. Големите сателити „Кийхол“ бяха изпратили нощни снимки, на които се виждаха патрулиращи постове, но тази вечер мястото изглеждаше опустяло, като се изключи колата пред жилищната сграда.

Къртис внимателно тръгна напред през откритото пространство и бе изминал почти две трети от разстоянието, когато прожекторите, задействани от сензори, го заляха със светлина. Той хукна към дърветата и се хвърли на земята в момента, когато три куршума профучаха край ушите му.

Изад кирпичената ограда Кейт видя някакъв човек да излиза от сградата и да се насочва към линията на дърветата. Тя опря пистолета в пръстената стена, за да не мърда, и даде три бързи изстрела.

По-рано тази вечер гражданите на Шанхай пощуряха, когато олимпийската факла бе пренесена тържествено по „Бунд“, прочутата крайбрежна алея край река Хунгпу, и покрай елегантните и внушителни сгради от колониалното минало на града. От другата страна на реката в новия район Пудонг панорамните тераси на

телевизионната кула „Пърл“ и на една от най-високите сгради в света, „Жин Мао“, бяха претърпени.

Малко по-на север в някакъв склад в покрайнините на Пекин ръководителите на екипите, които Ал Фалид бе обучил в мечата ферма, получаваха спринцовки.

— При никакви обстоятелства не бива да ги отваряте, преди да сте готови да ги използвате — нареди командирът за Пекин, избран от Ал Фалид, като вдигна евтината пластмасова спринцовка, която можеше да се купи във всяка аптека. — Върхчетата им са променени така, че образуват фина мъглица с формата на дъга. — Той отвори шишенце с оцветена вода, напълни спринцовката и след като я приближи на около десет сантиметра от смукателния отвор на климатика, впръска съдържанието ѝ с равномерно натискане на буталото. — След като вие и екипите ви завършите впръскването на вирусите в системите, които са ви определени, избършете възможните отпечатъци по шишенцата и спринцовките и ги изхвърлете в някоя кофа за боклук колкото може по-далеч от мястото, където работите.

Объркан и недоумяващ как е възможно натрапникът да се върне толкова бързо при кирпичената стена, Ал Фалид бързо стреля три пъти към процепа в нея. Кейт изстена, когато един от куршумите облиза рамото ѝ, но потисна болката, легна на земята и отговори на огъня.

Къртис броеше изстрелите, докато си пробиваше път нагоре през боровата гора. Беше на десет метра над мъжа, когато Кейт отново стреля. Давай, момиче, помисли си той. Виждаше мъжа през клоните на дърветата и когато той отвърна на изстрелите, успя да зърне и лицето му на светлината от прибора за прицелване. Къртис винаги би разпознал този нос. Ал Фалид стреля по Кейт още два пъти и тогава се чу звучно изщракване. На по-малко от пет метра от мъжа, който се готвеше да унищожи цивилизацията, Къртис се прицели спокойно и стреля. Ал Фалид се хвана за корема, а пистолетът и новият пълнител паднаха върху боровите иглички.

— Кейт! Аз съм, не стреляй! — извика Къртис, знаейки, че Кейт ще стреля отново.

Ал Фалид посегна към пистолета, но Къртис го изрита извън обсега му.

— Това е за Бил Крофърд, господин Фераро ал Фалид.

Очите на Амон се разшириха от страх. Къртис не изпита вълнение, когато стреля веднъж между тях.

— Кейт! Ела тук горе, но не се надигай много! — нареди Къртис, обърна се към жилищния блок и се запита къде ли се крие Долински. — Прикривай ме — каза ѝ той, щом стигнаха края на гората близо до сградата.

С гръб към стената Къртис се запромъква по покритата алея и с ритник отваряше всяка врата подред. Когато влезе в последната стая, видя потъналото в кръв тяло на Долински върху леглото.

— Прострелян е два пъти в тила. Предполагам, че това е работа на Ал Фалид. Няма и следа от шишенцата. Моля се да са още тук.

Беше нужен само един изстрел, за да разбие слабата ключалка на административната сграда. Но вътре намериха единствено магазинче с прост тезгях за продажба на продукти от сушена меча жлъчка и заведение, в което се поднасяше основно супа от меча жлъчка. Супата, приготвена от сушена меча жлъчка, струваше два долара и петдесет, но ако жлъчката е прясна, излизаше двеста юана. Кейт и Къртис знаеха, че цената не е от значение за онези, които ценяха предполагаемите лековити качества на ястието.

— И искат водещо място в двадесет и първи век — измърмори Къртис. — Шибани варвари. — Когато се обърна към Кейт, забеляза, че през ризата ѝ се просмуква кръв. — Ти си ранена — тревожно отбеляза той.

— Само драскотина — оправда се Кейт.

— Аз ще преценя — настоя Къртис, накара я да седне на дървената пейка и започна да разкопчава ризата ѝ.

Кейт вдигна очи към него и се усмихна.

— Не сега, скъпи — прошепна тя.

— Права си — съгласи се Къртис и също се усмихна. — Когато се измъкнем от този лайнарник, в колата има аптечка за първа помощ. Единственото място, където не сме търсили, е дворът за мечките.

Кейт се почувства зле, но не толкова от смрадта на меча жлъчка и екскременти, колкото от ниските болезнени писъци на затворените в клетки животни. Тя и Къртис се спряха за малко пред една от клетките, в която красиво мече бе стегнато в някаква средновековна примка и от местата, където кожата му се беше протрила, течеше кръв. В очите на

измъчената мечка се четеше същия въпрос, както в очите на Мавърик и останалите човекоподобни маймуни: защо? Двамата с Къртис никога нямаше да забравят тази гледка.

— Всички са тук — каза Къртис, след като преброи смъртоносните шишенца, към всяко от които имаше прикрепена спринцовка, но нито той, нито Кейт се почувстваха спокойни. Пекин все още беше на осемстотин километра оттук.

В покрайнините на град Джинан, столицата на провинцията, попаднаха на първия полицейски контролен пост, поставен заради игрите. Младият китайски полицаи махна на Къртис да спре и тъкмо му поиска документите, когато се приближи един по-възрастен негов колега. Последва кратка размяна на реплики на мандарин и по-възрастният посочи към дипломатическите номера.

— Много се извинявам — каза младият полицаи с усмивка, върна паспорта на Къртис и му махна да продължава.

Следващият контролен пост беше на Жълтата река, но отново им махнаха да минават.

Когато пристигнаха на пекинското международно летище, ЦРУ вече ги чакаше. Кейт и Къртис се качиха в самолета с чувство на облекчение, но чак след като се увериха, че служителите на посолството са попълнили документите за торбата с дипломатическата поща, и лично видяха как тя бе натоварена в товарния отсек на самолета.

98.

Три месеца по-късно, Овалният кабинет, Белият дом, Вашингтон, окръг Колумбия

— Зная, че вие от ЦРУ имате едно шантаво правило: да не бъдете награждавани публично — каза президентът Дейвис Бъртън с топла усмивка на Кейт, Имран и Къртис, след като ги бяха въвели в Овалния кабинет. — Затова с неохота се съгласих да го направя тук. Д-р Кейт Брейтуейт е наградена с Президентския медал на свободата за изключителна вяръност към дълга и необикновена храброст пред лицето на врага. — Това беше гражданската разновидност на военния Медал на конгреса.

Кейт ахна, когато помощникът на президента от корпуса на морската пехота пристъпи напред с кадифена възглавничка, върху която лежеше едно от най-високите отличия на Америка.

— Кейт, би ли се приближила — покани я президентът Бъртън.

Той се усмихна широко, когато сложи лентата на врата ѝ. Усмивката му не беше предизвикана само от това, че награждава хора, които наистина го заслужаваха. Великата стара партия го бе подкрепила единодушно като свой кандидат и ако можеше да се вярва на последните допитвания, американското общество също. Щом стана известно, че техният президент е започнал разговори със Сирия, Иран и другите арабски нации за създаването на палестинска държава и е поискал тяхната помощ за стабилизирането на Ирак, повечето американци подкрепиха тази смяна на курса.

— Честито! — Президентът стисна ръката на Кейт. — Поговорих с китайския посланик — добави той. — Получих уверенията му, че неговото правителство най-сетне ще затвори тези варварски мечи ферми, и аз възнамерявам да настоявам за международен контрол дали ще изпълнят обещанието си.

На Кейт ѝ се дощя да го прегърне. Тя се върна на мястото си, за да гледа как президентът връчва Медала на свободата на двамата най-важни мъже в нейния живот. На професор Имран Сайед — за забележителни постижения в областта на медицината, а на Къртис

Брендън О'Конър — за необикновена смелост пред лицето на врага и пълна отдаденост на дълга.

— Нашата страна е много задължена на вас тримата и единственото, за което съжалявам, е, че не ви се отдава дължимото пред цялото общество. Въпреки това подобни неща се разчуват, а нашата политика е нито да потвърждаваме, нито да отричаме — каза президентът със съзаклятническа усмивка, а после кимна на помощника си от корпуса на морската пехота да води. — Ако искате да дойдете с мен, първата дама и аз ще бъдем много щастливи да ни гостувате за вечеря.

— Не знаех, че средното ти име е Брендън — прошепна Кейт, когато излязоха след президента и Имран от Овалния кабинет и ги последваха към другата част на къщата.

— Има много неща, които не знаеш за мен — отговори дяволито той. — Да пийнем по чашка за лека нощ, а?

Кейт също го погледна дяволито.

— Това зависи изцяло от твоята представа за чашка за лека нощ, Къртис О'Конър!

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Подходих към романа като терорист без достъп до секретните папки, които стигаха до писалището ми. Цялата информация, от която терористът се нуждае, за да извърши подобни нападения, може да се намери в свободни източници. Когато започнах да търся информация за пристанищата и за водоснабдяването на различни градове например, интернет и други източници ми предоставиха изобилни данни. В някои случаи властите бяха включили дори чертежи. Може би трябва да е така, но подобно положение ни показва и колко трудно е да се попречи на терористите да се сдобият с нужната им информация.

В ранните етапи на проучванията ми за тази книга се чудех дали да я напиша, защото би могла да послужи като източник на идеи за терористите. Но по време на разговорите ми с някои от водещите вирусолози в света стана ясно, че сега възможността да се създаде изкуствено супервирус е ужасяващо близка и добре известна и на двете страни. Духът отдавна е изскочил от бутилката. Затова написах този роман като предупреждение срещу какво можем да се изправим, ако не сменим курса. Всички герои в него са измислени, но възможните сценарии не са.

Слабите места в големите градове също са добре известни и към тях спадат подземните железници, излитането и кацането на самолетите, тунелите, водо- и електроснабдяването и вентилационните системи. По време на олимпиадата в Сидни, освен полицията, из града бяха скрити на различни места около пет хиляди военнослужещи и въпреки всички мерки, включително тестването на въздуха с помощта на модерни подвижни лаборатории, не можехме да гарантираме, че сме в състояние да предотвратим нападение. Градовете никога не могат да бъдат напълно защитени, поради което се нуждаем от разузнавателна информация. А тя няма да идва, когато вътрешната и външната политика отчуждават и изолират различни етнически и културни малцинства.

Онези мюсюлмани, които тълкуват погрешно Корана и джихада и използват насилието като средство за създаване на панислямски свят,

трябва да бъдат осъдени. Но същото се отнася и за християнските фундаменталисти, които се опитват да ни убедят, че Месията няма да дойде отново, докато цялата палестинска земя не се върне на Израел, че ислямът е погрешна религия и че Бог някак си ръководи християнските нации и тяхната външна политика срещу останалия свят. Това ще е много странен Бог, създал толкова многообразен свят като нашия само за да се обърне и да каже:

— Вие, християните сте наред, а вие, останалите, съжалявам, но ако не се покръстите, ще ви видя сметката.

Същото би могло да се каже за Аллах и Яхве. И въпреки това сме все по-готови да започнем война в името на различни разновидности на Господ, който споделя едно и също откровение от Авраам насам. Както казва моят агент от ЦРУ:

— Светът направо е полудял.

Като бивш войник, а сега като научен работник в Центъра за арабски и ислямски студии при Австралийския национален университет, аз съм на мнение, а много по-заслужили от мен воини също, че нахлуването в Ирак на Съединените щати, Великобритания и Австралия беше огромна грешка. Ирак се простира на 432 000 квадратни километра, което ще рече, че има територия почти колкото Франция, но въпреки това арогантно уверени в следвоенния успех, нахлухме само със 140 000 войници. Когато многоуважаваният командващ американската армия генерал Ерик Шинсеки има дързостта да не се съгласи с броя на войниците, които ще са нужни за стабилизирането на Ирак, го уволниха. Да нахлуеш с толкова малко войски, не е, както искаше да повярваме американският държавен секретар, „дребна тактическа грешка“, а огромна стратегическа дивотия. А по отношение на печеленето на сърцата на населението, в чиято държава нахлуваме, не сме научили много от войната, която аз и моите братя по оръжие водихме във Виетнам. Докато пиша, всяка седмица в Ирак загиват повече цивилни, отколкото бяха убити при нападенията на 11.IX.

Днес Ирак е пристан за терористите и вдъхновение за атентаторите самоубийци навсякъде по света. А след като разруши страната и инфраструктурата ѝ, Западът казва на иракчаните, че ако не сторят нещо, за да се оправят, ще си тръгне. В резултат на една от най-лошо планираните операции в модерната военна история и нашия

отказ поне да разговаряме със страни като Сирия и Иран, днес хората на Запад са много по-заплашени от нападение, особено в големите ни градове.

Докато не се научим на търпимост към различните култури, раси и религии и не започнем да ги приемаме, нападенията, описани в „Конспирация Пекин“, са не само възможни, но и доста вероятни.

Издание:

Ейдриън д'Аже. Конспирация Пекин

Американска. Първо издание

ИК „Бард“, София, 2008

Редактор: Мария Василева

ISBN: 978-954-585-898-7

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.